LISA G. BROWN

DRAGOSTE, RĂZBUNARE, CRIMĂ...

Frumusețe înflăcărată

Timp de o sută de ani, luna din Tennessee a strălucit asupra *Magnoliei*, vechiul hotel pe care familia lui Lainie Thorne l-a stăpînit dintotdeauna. În zilele acestea, clădirea arăta părăginită. Zidurile au păstrat însă amintiri și secrete.

Lainie l-a iubit cîndva pe singuraticul Colley Rawlins, dar dragostea aceasta s-a sfîrșit în sînge și lacrimi. Colley a fost exilat de la *Magnolia* pentru totdeauna, dar „pentru totdeauna" se termină într-o noapte cu lună roșie, cînd el se întoarce definitiv în vechiul și misteriosul hotel.

Magnolia este gata să adauge ceva la colecția de amintiri. În vara aceasta, hotelul va fi martor la gelozie, la răzbunare, crimă și... dragoste.

Lei: 16950

LISA G. BROWN

Frumusețe înflăcărată

SLEEPING AT THE MAGNOLIA

by Lisa G. Brown

LISA G. BROWN

Frumusețe înflăcărată

Traducere de Any Florea

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-5-9

Prolog

– Mai bine ai coborî din nori şi ai răspunde la telefon, domnule Rawlins, strigă cel mai tînăr lucrător constructor, un băiat abia ieşit de pe băncile liceului, către bărbatul care stătea călare pe traversa cea mai de sus a depozitului în construcţie.

Colley Rawlins se uită în jos la el, apoi, ridicîndu-şi casca galbenă şi trecîndu-şi degetele prin părul prea lung, negru, şi-o dădu pe spate de pe faţa încălzită.

– Spune-i domnişoarei Simmons să preia mesajul, am să sun eu mai tîrziu. Acum sînt ocupat.

– Aşa aş fi făcut, se scuză bărbatul, dar ea mi-a zis că nu se acceptă un refuz.

El îşi feri ochii de soarele puternic al după-amiezei cleioase din Kentucky şi, văzînd încruntarea lui Colley, vorbi repede în continuare:

– Nu-i domnişoara Rachel, e bunicul dumitale, îl informă el pe Colley şi pe toţi membrii echipei eventual interesaţi.

Bunicul lui!

Nu putea refuza telefonul, toţi ştiau asta.

După un moment de pauză, Colley aprobă din cap.

– Vin într-un minut.

Dar nu se mişcă pînă cînd băiatul nu se întoarse şi nu dispăru în direcţia de unde venise. Apoi Colley se adresă supraveghetorului, care stătea pe o platformă de construcţie din apropiere pe care oamenii o foloseau ca să se ridice grinzi grele ca aceea pe care stătea el.

– E solidă, aşa cum trebuie să fie. Astea trebuie să suporte o grămadă de tutun.

– Lucrările mele sînt întotdeauna conforme cu standardele dumitale, domnule Rawlins, iar dumneata fixezi unele dure. Nu mă plîng. Vreau doar să ştii că sînt de acord să execut ceea ce vrei dumneata să se facă. Mi-ar plăcea să stau aici şi să construiesc toate depozitele de tutun Rawlins.

– Cred că ăsta o să fie ultimul pentru un timp, Kello, zise Colley, răspunzînd scurt la întrebarea indirectă a supraveghetorului. Bătrînul voia trei în Kentucky, iar ăsta-i al treilea. El ia deciziile. Eu fac doar ce zice el şi cumpăr tutunul în fiecare an pentru el, ca să le umplu.

Kello ezită. Bărbatul transpirat, cu părul lung, din faţa lui, nu părea băiatul bogat, tipic. Poate că avea doar douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani şi era cel mai tînăr din familia Rawlins, dar era dur ca fierul. Nu făcea fasoane şi nu-i plăceau linguşitorii. Bărbatul mai în vîrstă învăţase deja asta.

– Am auzit că domnul Harding ţi-a cerut dumitale să-i fii asociat la construirea unui grajd pentru creşterea cailor, pe undeva pe aici.

Onestitatea directă, asta era cheia, se gîndi Kello înainte ca Colley să plece.

– Aş *aprecia dacă m-ai lua pe mine în* considerare pentru asta. Am doi copii de dat la facultate, spuse vesel contractorul, sperînd că nu mersese prea departe.

Nu-şi putea da seama de ce era atît de încordat cînd vorbea cu un tip care nu era cu mult mai în vîrstă decît

fiul său. Dar era din cauză că Colley, ca şi bunicul lui, Albert, pe care Kello îl întîlnise personal o dată sau de două ori, era autoeducat, independent, aspru.

– Încă nu ştiu despre grajd, zise lent Colley, dar, dacă o să se construiască vreodată, am să te recomand pe tine.

Kello aprobă din cap oarecum uşurat. Asta era încă o calitate a bărbatului pentru care lucra: se ţinea de cuvînt.

Unii oameni nu-l puteau suferi. Cîteva zvonuri nebuneşti şopteau chiar că el omorîse deja un om, ceea ce era exact genul de poveste aiurită care se putea pune pe seama unora ca membrii familiei Rawlins.

Dar tot ce ştia supraveghetorul şi tot ce-l interesa era că vorba şefului, ca şi averea lui, era foarte, foarte bună.

Colley ridică un picior lung şi îl trecu peste grindă, aşa încît acum stătea pe ea, fără s-o încălece. Scara improvizată era chiar acolo, la picioarele lui, aşteptîndu-l să coboare. Dar, un moment, el nu putu face asta.

Stînd pe bîrna lui la înălţime, cu cerul albastru, strălucitor, deasupra şi cu soarele care îl bătea pe umeri, se simţea din nou copil, cocoţat în casa din copac din curtea din spate a lui Lainie. Şi era liber.

Dar asta era doar o iluzie. Întotdeauna era nevoit să coboare.

Ura telefoanele bătrînului. Îl aduceau prea aproape de casă. Prea aproape de ea. Iar cînd se întîmpla asta, îi venea să întindă mîna şi s-o atingă. Dar el nu putea face asta. Nu-l lăsa ea. Nici mama ei nu l-ar lăsa. Propriul lui bunic nu l-ar lăsa.

Atunci, de ce suna Albert Rawlins? Colley îşi făcuse datoria, se dusese acasă, în primăvară, ca să ajute la plantarea tutunului. Se întorsese în toamnă ca să ajute la tăiat şi mărunţit. Făcea asta întotdeauna şi rămînea prin preajmă destul de mult ca să afle dacă ea avea pe

cineva la care se gîndea serios.

Încă nu. Încă nu se întîmplase aşa ceva; cel puţin, el nu aflase.

Dar se va întîmpla şi chiar curînd. Lainie va găsi pe cineva şi se va căsători, şi singurul mod în care el va putea supravieţui fericitului eveniment va fi să stea foarte departe de ea.

Oare asta voia să-i spună bunicul lui? Bunicului i-ar face o mare plăcere să-i împărtăşească o asemenea informaţie.

„La naiba", înjură el în gînd şi se întinse spre scară.

Trecu de şantier şi făcu paşi mari pe cîmpul de lîngă depozit, evitînd bălţile de pe urma ploii din noaptea trecută care umpluse urmele lăsate de echipamentele grele.

Trailerul improvizat în care se afla biroul temporar al echipei de constructori avea scris pe el *Kello şi Fraţii-Constructori*. Îşi scoase casca de protecţie şi îşi ridică bluza pătată ca să-şi şteargă de transpiraţie faţa şi gîtul. Cînd Colley deschise în sfîrşit uşa, o pală de aer condiţionat, rece, îl lovi în faţă.

– A sosit, domnule Rawlins, spuse liniştitor în telefon secretara, domnişoara Simmons. Da, domnule. I-a trebuit ceva timp. Dar poate că a fost greu de găsit.

Pe faţa femeii era un aer curios de reproş şi de uşurare, în timp ce îi dădea receptorul lui Colley, iar el îşi puse casca pe un scaun din apropiere.

– Tu eşti, băiete?

Ar fi recunoscut oriunde vocea lui Albert Rawlins, tonurile mormăite, sunetul dealurilor din vestul Virginiei.

– Da. Pentru ce m-ai sunat? întrebă el.

El ignoră observaţia tacită, şocată, a feţei secretarei la auzul obrăzniciei lui faţă de bărbatul de la celălalt capăt al firului, şi se întoarse cu spatele la ea. Ea nu putea şti că nu fusese niciodată prea multă dragoste între bunicul lui şi el.

– Mergi direct la țintă, nu-i așa? spuse Albert. Dar e în regulă. Așa am să fac și eu. Vreau să vii înapoi la Indian Springs. Acum. Și să rămîi aici.

Surpriza îi înfioră șira spinării; apoi îl cuprinse groaza.

– Asta vrei tu? Acum trei ani n-ai știut cum să mă scoți mai repede din Tennessee. Acum mă vrei pe mine acolo, tocmai cînd m-ai pus să dau ajutor la tutun sau să fac un fel de treabă murdară.

Da, ăsta era cuvîntul potrivit. Ultima afacere care l-a scos pe Preston din Atlanta putea fi calificată drept murdară.

– Cred că lucrurile s-au schimbat.

„Este vorba despre Lainie, nu-i așa?" voia el să întrebe. Dar știa că nu trebuia să menționeze numele ei față de Albert.

– Și ce anume s-a schimbat? spuse el în cele din urmă, cu grijă.

– În primul rînd, unchiul tău, James, face mare scandal. El pretinde că ai greșit cînd ai rezolvat afacerile lui Preston, în urmă cu o lună la Atlanta. Vrea să stea de vorbă cu tine. Îl țin un timp cu mine aici pe vărul tău, dar asta nu îmbunătățește situația.

Din senin, Colley rîse. Gîndul că vărul lui, suav, iubitor de oraș, este forțat să stea într-un orășel ca Indian Springs era o glumă – față de Preston.

– Bănuiesc că găsești nostim lucrul ăsta. Știi ce credeam eu că este nostim? Cînd am vorbit ieri cu Paul Harding, mi-a spus că tu ai învățat cum se cresc caii de cursă mai repede decît oricine dintre cei cu care a lucrat. Ești născut pentru asta, a spus el. Zice că analizează planurile pentru grajdul pe care vrei să-l construiești cu el. Eu acum aud pentru prima oară despre asta, băiete.

Asta era deci problema. Harding era la fel de liber la gură pe cît era cu averea lui. Colley înțelese acum și

înjură în gînd.

– Nu-ți place ideea grajdului? îl întrebă el evaziv pe bunicul lui.

– Colley, am căzut de acord că, atunci cînd vei fi pregătit să laşi uneltele, o să le laşi aici la depozitele de tutun Springs. Avem nevoie de cîteva chiar aici, în Kentucky, dacă vrem să rămînem în fruntea afacerilor. Tu sau un supraveghetor vă puteți ocupa de cumpărări în doar cîteva vizite pe an, mai ales acum, cînd depozitele sînt pline. Treaba ta s-a terminat, odată cu ele. Dar te cunosc eu. Tu o să te ocupi tot timpul de grajd. Acolo te trage inima. Dar nu mă interesează să construieşti aşa ceva, la trei sute de kilometri depărtare de mine.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimii trei ani pe lîngă Danville, bătrîne, răspunse Colley enervat şi contrariat. Tu faci scandal de fiecare dată cînd mă întorc la Springs, dacă stau prea mult. Aşa că unde voiai să-l construiesc dacă nu pe aici, prin jur?

– Eu n-am vrut niciodată să pleci pentru totdeauna, din cauza unei afurisite de femei.

O afurisită de femeie!

În sfîrşit, Lainie! Ghimpele şi-a făcut drum în conversația lor.

– Tu m-ai îndepărtat din cauza ei. Eu am stat departe din acelaşi motiv. Ce s-a schimbat acum?

Reuşi să rămînă calm la telefon. Colley ştia că nu trebuia să-şi arate sentimentele reale în privința ei.

– Ea nu te mai preocupă, nu-i aşa? Acum ai altă femeie. Asta-i diferența şi eu mă bucur.

– Şi despre asta ați discutat tu şi Paul Harding? întrebă Colley tot mai furios.

– El mi-a spus destul de clar că fiica lui te place şi voia să ştie ce gînduri am eu în privința asta. Eu am verificat-o. Rachel o cheamă? Am auzit că e fată bună şi nu ține bărbații în frîu. Ăsta e genul de care ai tu nevoie.

Las-o să înțeleagă că aparții unui alt loc. Spune-i că te aștepți să se obișnuiască și ea cu ideea că aparține locului aceluia.

– Uite ce e, bătrîne, eu pot să iau singur hotărîrile, spuse înfierbîntat Colley. Poate că nu sînt un afurisit de milionar, dar mi-am cîștigat banii mei.

– Afurisitele mele de milioane vor fi pe jumătate ale tale, într-o bună zi, băiete. Asta nu e prea rău pentru un copil care s-a născut bastard într-un orășel de cocioabe. Știu că nu vrei ca totul să-i revină lui Preston, sau lui James. Și nu poți să stai acolo și să-mi spui că nu ți-e dor de casă, Colley. Te cunosc eu mai bine.

Dor de casă!

Casă!

Era un cuvînt pe care el nu-l folosea, pentru că însemna prea mult. Poate că așa e întotdeauna cînd omul crește așa cum a crescut el, fără să fie sigur, atîta vreme, de unde aparține.

Albert Rawlins avea optzeci de ani, dar era la fel de șiret ca întotdeauna. Știa care erau slăbiciunile nepotului lui, unde îl durea cel mai tare, și nu ezita niciodată să-l lovească tocmai acolo.

Dar nu putea ști adîncimea reală a durerii pe care o simțea Colley.

Nu-și dădea seama cît de mult îi lipsise Springs nepotului tău. Nici Colley însuși nu înțelegea de ce. Oamenii de acolo nu-l plăceau, n-aveau încredere în el, nu-l doreau.

Dar rîul Timms Fork îl recunoștea întotdeauna. Widow's Creek îl saluta de bun venit.

De fiecare dată cînd se întorcea, apele lui reci îi înconjurau picioarele salutîndu-l. Cîmpurile de tutun se întindeau bogate, depărtările îi făceau semne cu degete de ceață.

Crescuse acolo, la ferma Rawlins. Acolo îl născuse

mama sa. Acolo aflase despre lucruri cu *Magnolia* şi femeile de acolo, femei care aparţineau unei lumi mai blînde decît cea pe care o cunoscuse. Lainie Thorne era una dintre ele.

Ceva nu era deloc în regulă în ceea o privea. Bunicul lui era sigur că el nu putea ajunge la ea. Altfel, nu ar fi dat telefonul şi nu i-ar fi făcut cerea aceasta.

– În regulă, Diavole.

Îi scăpă în mod inconştient una dintre poreclele pe care i-o dăduseră bătrînului oamenii din cocioabele de pe malul rîului. Era singurul nume cu care îl cunoscuse Colley cînd era copil.

– Am să fiu acolo curînd.

– Cînd? insistă Albert.

– O să-mi trebuiască o zi sau două să aranjez lucrurile aici. Trebuie să aranjez trimiterea cailor la Springs, apoi o să vin cu maşina.

Se întorcea cu adevărat acasă, acolo unde era viaţa lui.

Acolo unde era femeia lui.

PARTEA I

Zile nebune

1

„DIAVOLUL NU DOARME NICIODATĂ"

Aşa spunea întotdeauna mătuşa Olivia, iar în acea seară fierbinte de iunie, Lainie Thorne se gîndi că s-ar putea ca bătrîna ei rudă să aibă mare dreptate.

Ceva stîrnea cu siguranţă necazuri şi bătrînul Diavol părea un ţap ispăşitor la fel de bun ca oricare altul.

La hotelul *Magnolia* sufrageria rămînea deschisă pînă seara tîrziu doar o zi pe săptămînă; joia, pentru ca mulţimea de la întrunirea de rugăciune de la biserica baptistă Biserica lui Iisus şi de la Tabernacolul penticostal să se oprească acolo pentru o plăcintă de casă şi cafea, după ce preotul termina slujba.

În acea zi de joi, locul era aglomerat, în primul rînd pentru că era singurul local deschis la ora opt seara în Springs. Şi, în al doilea rînd, plouase aproape toată ziua, iar fermierii cultivatori de tutun şi copiii care, în mod normal ne ar fi stat la piscina comunităţii, se duseseră la biserică pentru ajutor spiritual şi apoi la *Magnolia* pentru puţină viaţă socială.

Şi pentru a face ca vechiul hotel să arate mai viu,

erau acolo trei sau patru bărbaţi care arătau de parcă s-ar fi simţit mai în largul lor la un club select. În mod normal, acest tip de bărbaţi găseau localul prea plicticos, prea intim şi de modă veche pentru gusturile lor, dar cei din grup îşi aduseseră distracţia cu ei.

Veniseră cu nimeni altul decît cu Preston Rawlins.

Bătrîna mătuşă Olivia se veselise toată ziua. De două ori o confundase pe nepoata ei Deborah cu mama ei care murise de ani de zile. De aceea, ea era singura persoană din locul acela care nu se uita fix şi nu şoptea nimănui la ureche despre surpriza produsă de apariţia noului venit. Pur şi simplu, ea nu-l observase.

Olivia nu l-ar fi recunoscut oricum, nici într-o zi bună a ei. Preston Rawlins se străduise pînă acum să nu pună niciodată piciorul în micul orăşel Indian Springs. Probabil că-l vizitase pe bunicul său, Albert Rawlins, la ferma din apropiere, o dată sau de două ori, în anii adolescenţei, dar nimeni din oraş nu-l văzuse pînă în urmă cu cîteva săptămîni.

El crescuse la Nashville, unde îşi avea reşedinţa tatăl lui. Teresa Cooper Rawlins nu intenţionase să-şi crească fiul needucat, aspru şi muncitor ca bunicul lui. Ea îl ţinuse pe Preston cît mai departe de bătrîn.

Dar oamenii din oraş ştiau că, dacă bunicul ar decide vreodată ca Preston să vină la Springs, James, tatăl lui, l-ar trimite acolo şi toate planurile mamei lui ca şi banii familiei ar rămîne neputincioşi în faţa forţei aspre a bătrînului. Era întotdeauna mai bine să nu i te opui lui Albert Rawlins.

Ei presupuseră că acesta era motivul pentru care Preston era în sfîrşit la Springs, pentru o vizită prelungită.

– Zice că vrea doar să bea un pahar cu ceai şi tu să i-l aduci, îi spuse la ureche Dana, fata care era temporar chelneriţă şi fusese cea mai bună prietenă a lui Lainie în

liceu, cînd se întîlniră la uşile batante ale bucătăriei.

– Are curaj, răspunse sec Lainie, dar roşi puţin şi aruncă o privire spre masa zgomotoasă a bărbaţilor din colţ.

Nu era singura care se uita. Domnişoara Bella Foster şi trei dintre admiratoarele ei îl priveau cu intensă dezaprobare.

– Are de toate, şopti Dana cu fervoare. Nu-i aşa că e cel mai perfect lucru pe care ţi-ai pus ochii? Îţi vine să crezi că cineva care arată aşa de bine stă la una din mesele vechi, ponosite, de la *Magnolia?*

Lainie nu avea răspunsuri. Avea doar întrebări. Ce făcea aici Preston Rawlins? Şi de ce o chema el de faţă cu toţi oameni ăştia?

Dar îşi înăbuşi rîsul cînd, privind peste sobă, ochii lui albaştri îi întîlniră pe ai ei şi el ridică din sprîncene tachinator, mişcîndu-le de parcă ar fi vrut să întrebe de ce nu fusese încă servit şi provocînd-o să vină la el. Alături de el era un bărbat mai în vîrstă – îl chema Tate, după cum aflase Lainie de la o cunoştinţă –, iar ceilalţi doi care erau cu ei ascultau şi rîdeau, privindu-l cu admiraţie.

Lainie roşi, iar încăperea mare îi păru brusc prea fierbinte. Camera era şi în realitate înfierbîntată. La *Magnolia* nu era aer condiţionat, ci doar ferestrele deschise spre noapte şi marile ventilatoare din tavan, cu paletele mari care se învîrteau lent, mişcînd puţin aerul.

Trebuia să facă neapărat ceva şi soluţia cea mai bună era să fie calmă şi rece, să se ducă la masa lui şi să-i dea ceaiul. Apoi, va...

– Ah, Doamne, zise Dana repede, apucînd braţul lui Lainie. Priveşte!

Lainie îi urmări privirea spre uşa deschisă, cea care ducea din holul mare de afară în sufragerie şi, dacă un cuţit i s-ar fi înfipt în inimă, nu ar fi simţit o durere mai ascuţită. Nici nu-şi dădu seama cînd Dana dispăru

undeva, în spatele ei.

Colley Rawlins.

Colley stătea în uşa sufrageriei.

Ea nu ştia ce o încremenise: faptul că îl vedea după atîta vreme sau faptul că-l vedea la *Magnolia*.

Nu se presupunea să se afle la Springs. El se ţinea departe, în afară, două luni sau aşa ceva ca în fiecare an. Ea ştia că de obicei el venea înapoi primăvara devreme, cînd începea cultivarea tutunului, şi toamna, la tăiat. Avea întotdeauna grijă să nu-i iasă în cale. Aşa trebuia să fie.

Nu era de presupus ca el să se afle acum aici. Mai mult, nu era de presupus ca el să se afle în hotel. El ştia că ea nu dorea ca el să vină.

Oare visa? Nu se putea ca el să fi sosit pe tăcute, după toţi aceşti ani. Ar fi trebuit să o avertizeze.

Nu se putea să stea, pur şi simplu, acolo.

Privirea ei speriată, şocată, căzu asupra lui.

Cînd mai purtase oare Colley un costum negru, scump, atît de bine potrivit pe trupul lui, încît părea că face parte din el? Şi o bluză de culoarea cafelei, cu o nuanţă sau două mai deschisă decît pielea lui? Arăta la fel de elegant ca o reclamă din revista *Gentlemen's Quarterly*.

Cu siguranţă că ăsta nu era băiatul din cartierul săracilor, cel care crescuse descult şi în zdrenţe.

Totuşi... faţa, statura erau ale lui.

Bărbatul care stătea acolo era la fel de opus lui Preston Rawlins ca ziua faţă de noapte. De fapt, el arăta ca noaptea în persoană – înalt, subţire şi întunecat, cu părul greu, drept, negru care-i cădea pînă la umeri, cu pometii înalţi şi slabi sub ochii negri ca de cărbune.

Dar nu erau cu adevărat negri. În lumina soarelui, a soarelui celui mai strălucitor, ca acela care luminează la amiază cîmpurile fierbinţi de porumb şi tutunul înalt, erau

de un căprui intens.

Lainie îşi aminti măcar atît, cu o clipă înainte ca el să-l zărească pe Preston la masa îndepărtată şi să pornească spre el cu hotărîre.

– Co... Colley? Tu eşti?

Mătuşa Olivia era la fel de surprinsă ca şi toţi ceilalţi din sală, dar numai ea părea bucuroasă că-l vedea. Ea îl urmă puţin prin sală împăturindu-şi batista în cordonul rochiei ei albe, delicate.

El ezită un minut în mersul cu paşi mari prin sală, oprindu-se în cele din urmă ca să privească înapoi.

– Da, doamnă, răspunse el în silă. Lui Lainie, ca şi celor din sufragerie, li se tăie respiraţia la această recunoaştere.

– Eu... eu nu te-am văzut de atîta vreme, spuse Olivia cu un zîmbet bucuros. Unde-i Lainie? S-ar bucura să stea de vorbă cu tine. Băiete, unde-ai fost?

Lainie îşi controlă mişcarea impulsivă de a înainta. Dorea să fie tot atît de uşor să-şi oprească bătăile repezi ale inimii şi ridicarea sîngelui în obraji.

Dar bărbatul nu se uită în direcţia ei. Duse un moment mîna la gulerul bluzei, iar această mînă şi acest guler dovedeau ca nimic altceva că el era cu adevărat băiatul de la malul rîului. Străluceau întunecat şi lucios ca ale unui indian renegat.

– Domnişoară Olivia, am venit să vorbesc cu cineva. Dar cîndva, curînd, poate voi veni din nou şi vom sta împreună.

– Şi o să bem din ceaiurile mele de fructe, spuse ea cu plăcere.

– Şi o să bem din ceaiul dumitale, bănuiesc, răspunse el cu blîndeţe.

Lainie trebui să închidă ochii o secundă, nu pentru că îl vedea, ci pentru că îl auzea. Îi plăcuse întotdeauna vocea lentă, bogat accentuată. Aşa vorbea şi Albert. Ci-

neva spusese odată că este sunetul țării cărbunelui de unde venise el. Colley moștenise acest obicei de a turti vocalele și a lungi unele silabe. Preston nu îl avea, educația lui nu permisese lucrul ăsta.

Noului venit îi trebuiseră doar patru pași mari ca să ajungă la masa lui Preston, iar lui Lainie nu-i ceru nici un efort să audă ce spunea, pentru că în toată sala se făcuse tăcere, în așteptarea unei confruntări.

– Știi după ce am venit, îi spuse el plat bărbatului blond, așezat acolo în fața lui.

Preston roși puțin, din cauza interesului de care dădeau dovadă cei din sală, dar era calm.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ba da, știi. Nadine te-a văzut cînd l-ai luat. A zis că a vrut să te oprească, dar ai împins-o, ca să pleci.

– I-am zis bunicului că menajera aia a lui nu e bună de nimic și acum îți spun și ție. Ea minte, zise Preston.

– Păi, ce motiv ar avea Nadine să mintă? întrebă Colley. Doar ca să te bage pe tine în bucluc?

– Mai curînd ar minți ca să nu te bage pe tine, replică Preston. E din același cartier de săraci în care ai crescut tu, nu-i așa? Cred că asta generează loialitate.

– Locul unde am crescut eu nu are nici o legătură cu asta. Tu ai luat fluierul. Fluierul meu. Îl vreau înapoi, spuse Colley cu hotărîre. Nu deveni hoț din cauza asta.

Lainie își reținu un geamăt.

Urmă o pauză lungă, șocantă. Apoi, Preston rîse, încercînd să pară amuzat, dar era furios.

– Ești nebun, Colley. Toată această agitație pentru un fluier oarecare? Ce, asta e singura moștenire pe care unchiul meu a lăsat-o mamei tale?

Colley nu se mișcă.

– Uite ce este, spuse bărbatul mai în vîrstă de la masa lui Preston, ridicîndu-se. Nu poți să intri aici, pur și simplu, și să-l amenințI pe Preston din cauza uei afurisite

de jucării. Poți să-ți petreci o mare parte din viață folosindu-ți forța pentru Albert Rawlins ca un pistolar angajat, iar sărmanii albi, zgura societății de la oraș, se pot speria de moarte de tine. Dar acum vorbești cu noi. Cu noi. Înțelegi? Așa că șterge-o!

– Întrucît vorbești în numele lui, domnule, ai de gînd să te și lupți pentru el? răspunse Colley, liniștit și rece, dar își lăsă brațele în lături și strînse pumnii.

– Nu... nu! strigă Lainie, cuvintele ieșind înainte ca ea să-și dea seama, smulgîndu-se din strînsoarea Danei ca să facă un pas spre ei. Ea știa cum arăta Colley cînd era gata să facă praf pe cineva, și acum avea acel aer.

Ambii bărbați reacționară. Preston se ridică în picioare, furios. Colley tresări și se întoarse în cele din urmă spre ea.

Trei ani!

Atît de mult trecuse, de cînd ea nu-l privise în ochi și un șoc electric o străbătu.

El nu spuse nimic, dar un val de sînge roșu se ridică pe gîtul lui, deasupra bluzei, și pe fața smeadă, dîndu-i un aspect de bronz. Era caraghios cum de i se întîmpla lui lucrul ăsta, cum un bărbat cu un ten atît de închis putea roși astfel. I se întîmpla de cînd era băiat, cînd era jenat sau mișcat de emoții intense.

Ea nu voia ca toți cei din Springs să audă ce avea de spus, dar nu avea de ales, dacă voia să împiedice o confruntare chiar în mijlocul celor veniți de la întrunirea de rugăciune.

Luptîndu-se să se controleze, ea își regăsi vocea în cele din urmă.

– Nu știu ce faci în oraș în seara asta, dar tu știi că nu trebuie să vii aici, Colley. Niciodată! spuse ea, dat tonul ei jos era neconvingător.

– De ce, Lainie? întrebă nedumerită mătușa Olivia.

– Te rog, mătușă, tu nu înțelegi. Lasă-mă să mă

ocup eu de asta, spuse ea rugător.

– Dar tu ai fost cea care l-ai adus prima dată la *Magnolia*. Îmi aduc aminte clar. L-ai luat de mînă şi l-ai adus direct la mine, pledă bătrîna ei mătuşă.

Colley scoase un sunet curios, adînc, din gît, şi fu rîndul fetei din faţa lui să roşească.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, spuse ea defensiv.

– Abia ieri, sînt sigură.

– Dar cu el cum rămîne? întrebă el brusc, arătînd spre Preston. Albert e şi bunicul lui. Şi el e un Rawlins.

– Doar că eu sînt unul adevărat. La naiba, Colley, tu nu ştiu ce eşti, i se adresă Preston.

– Vreau să ştiu, Lainie, insistă Colley. De ce el este bine primit aici şi eu nu?

– Tu ştii despre ce-i vorba. Este o chestiune personală între tine şi mine, Colley, îi şopti ea numai lui.

El se uită atunci la ea, iar ea uitase cît de intensă era privirea lui, cum i se îngustau ochii şi se lăsau la colţuri, făcîndu-l să arate serios şi trist.

– Între noi nu e nimic, Lainie. Nu mi-ai spus tu asta? Dar n-are importanţă. Nu plec pînă nu capăt ceea ce am venit să obţin. Am să-l capăt chiar de-ar fi să-l bat măr.

În spatele ei, Lainie auzi ţipătul înăbuşit al Bellei, cînd Colley se întinse brusc spre Preston, ridicîndu-l de pe scaunul pe care stătea şi trăgîndu-l în sus de pieptul cămăşii.

Un moment, cei doi părură că au încremenit acolo,în faţa unei bune părţi a cetăţenilor din Springs, într-o luptă tăcută.

– Te rog, imploră Lainie, întorcîndu-se spre Preston cu o ultimă încercare. Dacă ai fluierul pe care-l vrea, dă-i-l. O să te rănească, dacă n-o faci.

– Ar fi mai bine să asculţi ce-ţi spune ea, gîfîi Colley.

Ea mă cunoaşte mai bine decît tine.

– Ah, pentru Dumnezeu, izbucni dezgustat Preston smulgîndu- se din strînsoarea vărului lui. Uite, lasă-mă să găsesc afurisitul de obiect.

Caută mai întîi într-un buzunar, apoi în altul, înainte de a scoate în cele din urmă o cureluşă de piele. De aceasta, atîrna un fluier, luciul lui sugerînd vechime şi argint curat.

Preston i-l împinse celuilalt bărbat.

– Nu suporţi o glumă. A fost doar o glumă, idiotule.

– Ştiu eu ce era, zise implacabil Colley, ridicînd cureluşa peste cap şi lăsînd-o să cadă în jurul gîtului, astfel încît fluierul căzu pe pieptul lui. Şi te ştiu pe tine. Nu l-aş mai fi văzut niciodată, dacă nu veneam după el. Astea sînt glumele tale.

– Colley, dragul meu, ce Dumnezeu se întîmplă?

Vocea care venea de la uşă era înaltă şi dulce, o voce de femeie. Toţi ochii se depărtară de la cei doi bărbaţi şi se îndreptară spre femeia care apăruse acolo.

Lainie înţelese brusc de ce Colley arăta aşa; se potrivea cu femeia superbă care îl strigase pe nume. Purta ceva simplu. O fustă scurtă, pe trup, şi o vestă fără mîneci, cu decolteu adînc, care reflecta auriul din părul ei castaniu, făcînd să strălucească lanţul simplu de la gîtul ei. Dar arăta atît de elegantă şi îmbrăcată atît de scump, încît Lainie ar fi vrut să se ascundă undeva, cu pantalonii ei albi de vară şi cu bluza ei de bumbac. Trebui să se reţină să nu-şi smulgă şorţul pe care-l purta.

Cine era oare femeia?

Ceva fierbinte îi înţepă inima. Nu putea fi gelozie.

– Nimic, Rachel. Ţi-am spus că ar fi mai bine să aştepţi în maşină, zise el cu urme de iritare.

– Aş fi fost bucuroasă, dar sticletele localului a oprit în spatele Porsche-ului şi m-am gîndit că poate ai nevoie

de protecție, spuse ea și se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă pe bărbatul din spatele ei.

– Way! Ce cauți aici? îl întrebă Lainie direct pe bărbatul solid, cu păr ca nisipul, în uniformă frumoasă de polițist.

– Dana m-a sunat pe telefonul din bucătărie, cînd eram în drum spre secție, explică Way, uitîndu-se de la un chip la altul.

– Ei, eu n-am știut ce-o să se întîmple, își justifică Dana acțiunea, din spatele lui Lainie.

– Colley! Way arăta că l-a recunoscut pe celălalt bărbat, fără alt cuvînt. Deci, te-ai întors. Am auzit că, de data asta, de tot.

De tot? Colley s-a întors de tot? Și nimeni nu-i spusese încă? se gîndi Lainie în panică.

– Ai vrut să spui „din păcate", nu-i așa, Way? întrebă cu ironie Colley.

– Aveam de gînd să te las să beneficiezi de îndoială, dar se pare că nu se poate. Aștept răspunsul la întrebarea doamnei. Ce se întîmplă aici?

– Nimic, domnule ofițer, răspunse nesigur Preston. Afurisitul meu de văr a reacționat mai mult decît trebuie, ca de obicei, pentru nimic. Dar lucrurile s-au lămurit.

– Are dreptate. S-a terminat. Dar eu n-aș numi asta un nimic. Cineva mi-a dat fluierul, cineva pe care l-am cunoscut, răspunse Colley.

Nu se uită la Lainie cînd se depărtă, dar vocea lui era complet diferită cînd îi vorbi mătușii ei.

– Îmi pare rău, domnișoară Olivia. N-am intenționat să fac scandal la *Magnolia*.

– Eu... eu nu sînt supărată pe tine, Colley, zise ea în cele din urmă, uitîndu-se pieziș la nepoata ei. Vreau să rămîi puțin, Lainie vrea și ea. Știi că vrea. Ea te-a iubit întotdeauna. Nu știu de ce nu vrea să recunoască asta acum.

Colley se întoarse un minut şi se uită la faţa îmbujorată din partea opusă, lăsîndu-şi ochii să se plimbe pe ea, la fel cum şi ea îl inspectase în urmă cu cîteva minute.

– Eu ştiu totul despre ce vrea Lainie. Aşa că am să plec. Ai grijă de dumneata.

După un moment de ezitare, se aplecă şi o sărută pe obraz pe bătrînă.

– Rachel, eşti gata?

Femeia din uşă făcu doi sau trei paşi graţioşi, pînă ajunse aproape faţă-n faţă cu el şi putu să-şi bage mîna stîngă sub cotul lui stîng, lăsîndu-şi degetele lungi cu unghii roşii să se aşeze posesiv pe mîneca hainei lui negre.

– Cred că trebuie să mă duc la toaleta fetelor, înainte de a pleca. Te deranjează să mă aştepţi în maşină? Nu cred că eşti în siguranţă dacă aştepţi aici, Colley, dragul meu. Se pare că nu te plac.

El se mişcă jenat.

– Grăbeşte-te.

Înainte ca el să poată pleca, ea îi depuse o sărutare pe obraz. Mai ostentativ, ea îşi lasă mîna dreaptă liberă peste spatele lui pînă jos spre şolduri.

Bella Foster gîfîi delicios ultragiată. Lainie rămase stoic nemişcată. Colley însuşi protestă cu voce joasă.

– Rachel!

Ea rîse bogat, din gît, iar el porni cu paşi mari spre uşă, lăsînd-o singură cu ceilalţi.

– Bastard afurisit! blestemă Lloyd Tate în tăcerea sufrageriei.

– Te rog, spuse Rachel cu calm, vorbeşti despre bărbatul cu care urmează să mă căsătoresc.

Se uită în jur, în camera mică, la gurile căscate şi la feţele şocate ale locuitorilor unui oraş mic, care nu ştiau ce să creadă despre această femeie sau despre băr-

batul care era cu ea. Apoi, ea se uită direct la Laiņie şi, în privirea ei, era o provocare.

– Poate că, în fond, n-am nevoie să folosesc toaleta. A fost interesant să vă cunosc pe toţi, ca să zic aşa, spuse ea cu un gîlgîit de rîs şi dispăru pe aceeaşi uşă pe care plecase Colley doar cu cîteva minute mai devreme.

– Ea e căţeaua care i se potriveşte, încheie Lloyd explodînd.

– Domnule! spuse cu reproş Bella. Doar pentru că am scăpat de un păgîn, nu înseamnă că vreau un altul ca să-i ia locul.

– Nu te obosi, doamnă, să te simţi ultragiată, răspunse el furios. Haide, Preston. Eu plec de-aici. Şi dacă îl întîlnesc pe vărul tău pe întuneric, unul dintre noi n-o să apuce să povestească despre lucrul ăsta.

Preston Rawlins se uită lung la Lainie.

– Hai să mergem.

Abia după ce şi el dispăru din vedere, în cameră începu un zumzet confuz de bîrfă.

– Albert Rawlins l-a adus din nou acasă pe băiatul ăsta, spuse Bella pentru toată sufrageria. Iar el nu s-a schimbat nici o iotă. Nu-mi pasă ce haine frumoase purta în seara asta. O să fie întotdeauna copilul de lîngă rîu.

O mică durere, fierbinte ca o flacără albastră, cuprinse pentru o clipă inima lui Lainie.

– Vă rog, aţi putea... nu vreau să fiu nepoliticoasă... e tîrziu şi toate astea au necăjit-o pe mătuşa Olivia.

– Da, desigur, Lainie, o linişti Matt Cassidy. Hai să ne grăbim, oameni buni.

Bătrînul Ben Sanders chicoti cînd se ridică de la masă.

– Sigur, noi avem maniere mai bune decît băieţii Rawlins, care fac scandal într-un loc atît de liniştit ca

Magnolia şi încă pentru un lucru atît de prostesc ca un fluier. Se poate ceva mai mult? Da, Colley Rawlins s-a întors în oraş. Se pare că lucrurile se vor înviora din nou.

„Nu-mi vine să cred că el a păstrat fluierul acela vechi, după toţi aceşti ani", se gîndi liniştită Lainie.

Nu putea înlătura complet durerea, indiferent cît de mult încerca. Totul o durea cînd era vorba de el. De ce a trebuit să vină înapoi?

Locul se golea repede; doar Bella şi Alma îşi strîngeau *Bibliile*, poşetele şi cărţile de studiu pentru serile de joi. Way aşteptă pînă plecară şi ele, înainte de a-i vorbi.

– Abia ieri am auzit că Albert l-a adus acasă ca să rămînă. Colley şi Preston – doi Rawlins în oraş, în vara asta. Sper să supravieţuim. Nu, ceea ce vreau să spun cu adevărat este că sper că tu o să supravieţuieşti.

– Nu mai sînt verişoara ta cea mică, Way. Sînt matură, protestă ea. Nu e nevoie să mă protejezi.

– Ba da. Nu ai tată care s-o facă şi amîndoi ştim de ce.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum, spuse aspru Lainie. În plus, Colley are o femeie. Eu nu-l mai interesez.

Way rîse fără veselie.

– Repetă asta mai des şi ai să începi s-o crezi, fată dragă. Dar eu ştiu că nu-i aşa, la fel şi tu. Nu era nevoie să vină aici în seara asta, dar a venit. Poate că a fost într-adevăr din cauza fluierului. Dar am observat că s-a uitat lung la tine. Şi prietena lui a observat. Pe Colley îl interesezi. Aşa va fi întotdeauna. Ai grijă.

Way ezită, apoi făcu ceva ce făcuse poate doar de două ori în viaţa lor. Se aplecă şi depuse un sărut jenat pe fruntea ei.

Lainie îl privi cu stoicism cum pleacă. Apoi se întoarse în bucătărie. Dana tocmai încărca vechea maşină de spălat vase.

– Lasă-mă să termin eu, Dana. Tu du-te acasă mai devreme.

– Dar toate mesele trebuie curățate.

– Am să fac eu asta.

– Ei... dacă eşti sigură... Dar mă simt ca un şobolan că te las cu toată mizeria asta. Bănuiesc că lucrul cel mai bun e că mama ta a rămas mai tîrziu la biserică şi n-a asistat la toate astea.

Dana îşi scoase şorțul, îl împături pe maşina de vase în camera mică de lîngă bucătărie şi se îndreptă spre uşa din spate, deschisă. Se opri cu mîna pe rama de plasă.

– Mulțumesc, Lainie. Poate o să-mi fac unghiile, zise ea dornică uitîndu-se la lungimea lor neregulată. Sau am să fac o baie bună, cu spumant. Femeia care era cu Colley în seara asta m-a făcut să mă simt ca un copil murdar. Nu-mi place acest sentiment şi nici ea nu-mi place.

– Nici mie nu mi-a plăcut, şopti Lainie, mai mult pentru sine decît pentru cealaltă fată care ieşise deja afară.

Singură în sufrageria mare de hotel, ea adună farfuriile şi le duse la bucătărie, apoi îndreptă mesele.

Şi se gîndea. „Nu te mai gîndi", îşi zise în sinea ei, dar nu putea.

Mîinile lui fuseseră întunecate şi rapide, aşa cum era şi el, şi îi amintiseră ce simțea cînd o atingea el.

Ce simțea cînd îl atingea pe el.

Ah, nu cînd era îmbrăcat, aşa ca în seara asta, acoperit tot şi civilizat, ci cînd brațele lui erau goale şi calde în jurul ei, iar ea era nebună de dorință în îmbrățişarea lui. Gura lui nu fusese încordată ca în urmă cu treizeci de minute, ci frumoasă.

Ea credea că îndepărtase pentru totdeauna aceste amintiri. Acum reveniseră.

Cînd mai simţise vreodată o înţepătură de gelozie ca aceea pe care o simţise în seara asta, cînd femeia aceea căreia îi zicea Rachel l-a atins?

„Nu pot suporta asta. Nu pot suporta asta", ţipă în sinea ei ţinîndu-se de mijloc şi, aplecîndu-se pe maşina de spălat vase, simţi zbaterea acesteia pe şoldul ei, sunetul ei fiind singurul zgomot în hotelul tăcut.

De ce a venit înapoi? De ce a venit aici?

Cum va suporta ea oare să-l vadă... trebui să se oblige să gîndească acest cuvînt... căsătorit cu altă femeie?

„Trebuie să plec, se gîndi ea cu disperare, sau trebuie să mă stăpînesc. Chiar dacă imaginea lui cu acel fluier vechi, de argint, la gît îmi răneşte ochii şi îmi înţeapă inima."

Se întîlniseră într-o zi atît de luminoasă, încît te dureau ochii şi inima.

Băiatul ştia multe despre ea, chiar înainte ca ea să-l fi zărit măcar. El se strecurase de pe cîmpul de lîngă cocioaba în care locuia, ca să se uite cum se construieşte casa aceea albă sus, pe deal. Nu era atît de greu să scapi, el lucra singur la tutun şi era doar puţin de alergat pînă la locul unde gîlgîia rîuleţul, Widow's Creek. Casa se ridica sus, pe deal, de partea cealaltă a apei.

Pîrîul acela limpede fusese tovarăşul lui de joacă toată viaţa, singurul lui prieten în afară de bătrînul Charlie, dar era obosit de apă. Voia oameni, oameni adevăraţi, iar Charley nu-l lăsa să se joace prea des cu copiii care locuiau în cartierul săracilor, mai jos, în capătul celălalt al rîului. „Ei n-au nevoie de tine, Colley, obişnuia el să spună. N-o să te ajute la nimic".

Şi învăţase că Charley avea dreptate. Ei doi locuiau separat de ceilalţi de la fermă, tot aproape de rîu, dar pe o mică ridicătură ascunsă de copaci. Charley încerca să-l ţină izolat, dar şi ceilalţi se ţineau departe de ei,

urmărind cu suspiciune, de la distanță, mișcările lui și ale lui Charlie.

Odată, cînd a încercat să se apropie de unul dintre ei, mama a venit după băiețelul ei.

– Tu să stai departe de ăsta, îi spusese ea fiului ei în zdrențe. Nu ne amestecăm cu copiii din flori ai familiei Rawlins. Diavolul a zis să-l lăsăm în pace și nu vreau să avem necazuri cu Diavolul.

El știa cine era Diavolul, era Bărbatul, regele tutunului, proprietarul fermei celei mari, cel cu părul alb, în salopetă, și cizme înalte, care îl speria cînd pășea atît de greoi, aplecîndu-se curios pe piciorul drept, țeapăn. Din fericire, Diavolul nu făcea altceva decît să se uite și, oricum, nu le acorda nici o atenție lui Colley sau lui Charley, în afară de faptul că le aducea partea lor de bani cînd se strîngea recolta, aceiași bani pe care Charley îi cheltuia, apoi la micul magazin de acolo, unde se termina ferma și începea șoseaua paralelă cu rîul. Era magazinul Diavolului, după cum și ferma era a Diavolului, iar ei erau lucrătorii Diavolului.

Dar el nu știa cealaltă expresie folosită de femeie.

– Ce-i aia din flori? l-a întrebat el curios pe Charley.

Bătrînul își ridicase privirea de la vițelul pe care încerca să-l hrănească dîndu-i să sugă cu biberonul. Ținea vițelul sub brațul lui stîng, puternic, iar nasul lui roman îi strălucea de transpirație.

– Ceva ce tu nu ești, răspunse el scurt. Și oamenii ăia nu știu nimic. Se tem de tine, pentru că tu ești altfel. Tu ai să ieși, într-o bună zi, din cartierul ăsta al săracilor. Ei sînt suflete pierdute, blestemate de propria lor viață, condamnați să lucreze la ferma asta pentru că nu pot face altceva mai bun.

– Dar tu, Charley? a întrebat curios, Colley. De asta ai venit tu aici?

Bătrînul se întoarse.

– Eu am venit aici cu Diavolul, acum cincizeci de ani, căutînd un loc unde să mă ascund, a spus el în cele din urmă. Şi l-am găsit aici.

Purta o pălărie caraghioasă, maronie, trasă pe un ochi, aşa încît Colley nu-l putea vedea cînd l-a întrebat speriat pe jumătate:

– Dar eu? Eu ce fac aici, Charley? Eu nu-mi amintesc.

Charley se depărtă de viţel.

– Gata, îi spuse acestuia. Acum, dacă n-o să trăieşti, nu-i vina mea.

Îşi ridică pălăria şi îşi trecu degetele peste capul aproape chel.

– Nu e nici vina ta, Colley. Ai apărut la un moment nepotrivit şi în locul nepotrivit. Noi trebuie să te punem înapoi, acolo unde aparţii. Trebuie să transformi ceva groaznic în ceva glorios.

Charley putea părea uneori aşa, parcă ţinea o predică, cu vorbe lungi şi impresionante. El era un bărbat educat; la fel de bun cu cărţile cum era cu caii cei mari pentru care Diavolul avea o slăbiciune.

– Acum, continuă el, nu mai pune atîtea întrebări. Eşti la fel de curios ca o pisică, în legătură cu lucruri pe care nici nu e nevoie să le cunoşti.

Curiozitatea lui Colley îl făcuse să descopere casa; el n-avea motiv să se ducă atît de departe, dar auzise zgomotul ciocanelor şi ferăstraielor şi se ascunsese să vadă cum se construieşte. Nu se apropiase destul, pentru a vorbi cu vreunul dintre oameni, era ceva ce ştia din instinct că nu trebuia să facă, tot aşa cum ştia că nu trebuie să-i spună lui Charley unde a fost.

Casa era aproape gata cînd s-a strecurat acolo şi a văzut-o pe fetiţă.

Vederea ei l-a oprit din drum.

Ea stătea sus pe o cracă a unui stejar uriaş, pe o

platformă de lemn, la care un bărbat solid, probabil tatăl ei, făcea ultimele finisări. Buclele ei negre îi cădeau în jurul feței, deşi părul îi fusese ridicat într-un fel de coc.

– Prințesei Sally îi place casa asta nouă, tată, zise ea.

Bărbatul se opri din ciocănit şi scoase trei cuie dintre buze ca să răspundă.

– Elaina, spuse el serios, eşti destul de mare ca să depăşeşti prefăcătoria asta. Pentru ultima oară, nu există nici o prințesă Sally.

Un minut, fetița nu spuse nimic, apoi răspunse:

– Nu pot să mă fac că există, chiar dacă nu există?

– Am mai vorbit despre asta. E timpul să renunți la prietene astea inexistente. Ai altele adevărate.

– Dar ele sînt la şcoală, iar şcoala s-a terminat.

– Atunci, ocupă-ți mintea cîteva săptămîni cu alte lucruri şi nu te mai preface. Acum hai să mergem înapoi acasă.

Bărbatul se uită în jur, pregătindu-se să coboare pe scara scurtă de lemn pe care o pusese sprijinită de copac.

– Poate că am făcut casa asta de joacă prea aproape de pădure, spuse el puțin îngrijorat. Era un copac atît de perfect, încît n-am putut rezista... Dar eşti puțin mai jos pe deal, în dreptul ferestrei de la bucătărie, aşa că am să fac un gard şi o să luăm un cîine. O să-ți placă mai mult cînd o să fii mai mare.

– Îmi place de pe acum, spuse ea cu hotărîre. Şi am deja unsprezece ani.

– Da, ai. Eşti destul de mare ca să...

– Să nu mă mai joc cu Sally.

– E adevărat. Şi ca să nu trebuiască să te ducem la vreun psihiatru ca să aflăm de ce refuzi realitatea, o tachină el brusc, făcîndu-şi vocea să sune serioasă şi îngrozită.

– Ce-i aia un psihiatru?

– Ceva pentru care nu am destui bani, nici pentru tine şi nici pentru prinţesă.

Colley îl recunoscuse deja pe bărbat şi această recunoaştere îl făcu să se cutremure. Era John Thorne, supraveghetorul fermei mari a Diavolului. El nu avea de-a face cu caii, dar era cel care dădea ordine pentru cîmpurile de tutun şi porumb, pentru păşuni şi era cel care conducea depozitul cel mare de tutun. Thorne era liniştit şi cumsecade, pînă era vorba de oamenii din cartierul săracilor, pe care îi ura fără motiv. Le dădea ordine fără măcar să se uite la ei şi, la cea mai mică infracţiune, îi penaliza. Umbla prin fermă într-un jeep deschis, iar ura muncitorilor de pe cîmp îl urmărea ca un lucru tangibil.

Colley nu prea avea de-a face cu el. Charley îi transmitea băiatului majoritatea instrucţiunilor bărbatului.

N-a uitat niciodată prima imagine pe care a avut-o cu cei doi. Era prima dată cînd vedea un astfel de copil, atît de alintat, de îngrijit, atît de apreciat prin simpla lui existenţă şi nu pentru ce făcea pe un cîmp din jurul fermei. Şi îi plăcea platforma aia, atît de sus, ca în nori, cum i se părea lui, aşa cum stătea la picioarele dealului.

S-a gîndit zile în şir la ei, la ea, şi s-a mai strecurat acolo de două ori, ca s-o găsească.

Dar ea a fost cea care a venit la el.

Pe la mijlocul lui iulie, într-o după-amiază fierbinte, strălucitoare, el părăsise cîmpul singuratic unde fusese trimis să lucreze în săptămîna aceea, avînd nevoie disperată de apa răcoritoare a pîrîiaşului.

Locul cel mai adînc şi mai rece era o groapă mare, albastră, între două maluri înalte, împădurite, la o cotitură a apei: chiar după această cotitură întunecată, rece, îngustă, pîrîiaşul se deschidea şi începea să se verse în apele rîului Timms Fork.

Colley abia ajunsese pe unul dintre malurile bolo-

vănoase ca să se uite la apa în care voia să se arunce, cînd auzi pe cineva cîntînd cu o voce înaltă, nesigură, dulce.

– Lasă capu-n jos, Tom Dooley, lasă capu-n jos şi... Aici îşi trase respiraţia... şi plîngi...

O văzu şi tresări neîncrezător. Fetiţa de la casa cea albă era jos, lîngă apă, atît de departe de casă, luptîndu-se să-şi ţină echilibrul pe stîncile cu muşchi de pe margine.

Lumina soarelui se ţinea după ea prin tiparele mişcătoare ale umbrelor pe care le făceau copacii aplecaţi deasupra apei, iar aerul tăcut îi prindea sunetele cînd călcă pe o piatră prea ascuţită, ţipînd „au".

– Nu pune piciorul acolo, spuse ea către nimeni. Doare.

El văzu mişcarea neagră, ca de frînghie, a şarpelui care venea spre ea prin apă, dar pentru el nu însemna mare lucru. Acolo era o apă, erau şerpi, era un fapt de viaţă; nu erau veninoşi şi, dacă îi ignorai, te ignorau şi ei.

Dar se părea că nimeni nu-i spusese asta fetiţei şi cu atît mai puţin prietenul ei imaginar. În momentul în care zări şarpele, începu să ţipe, apoi fugi aruncînd apă în aer, apă care cădea înapoi pe ea.

Ea nu putea şti că apa, de obicei, pînă la gleznă, face o groapă la curba aceea.

Se duse la fund ca o piatră; de sus, de deasupra ei, el îi văzu faţa îngrozită, şocată, cînd apa o înghiţi.

Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că ea se lupta cu apa, că nu ştia să înoate. Toată lumea ştia să înoate, în afară de fetiţa asta.

Instinctul îl împinse. Sări în apă cu picioarele înainte, strigînd „Hei... hei..." de parcă ea ar fi putut răspunde apelului lui de undeva, din fundul gropii albastre.

Ea se luptă cu el la fel de tare cum se lupta cu apa. Colley o lovi în cele din urmă peste faţă cînd veniră

deasupra apei a patra oară, iar ea deschise ochii mari, încercînd să-l vadă. Ochii albaştri, sau poate de un albastru purpuriu, adînci ca florile sălbatice, îl priveau cînd o apucă de talie din spate şi o împinse spre stînca mare de la marginea apei.

Ea se apucă nebuneşte de aceasta, iar el se depărtă de ea.

– Te simţi bine? gîfîi el înotînd în partea opusă a stîncii şi căţărîndu-se pe ea. Uite, apucă-mă de mînă şi am să te trag sus.

Să-şi ia degetele de pe marginea stîncii nu era atît de uşor; ea scotea mereu mici gemete pline de panică. Dar el o aduse în siguranţă, fără dificultate; faptul că lucra ca un cîine la fermă îl făcuse puternic. Odată ajunsă cu el pe stîncă, ea se strînse ca o mică minge tremurătoare, nefericită, şi îl privea speriată.

– Nici măcar nu te-ai sufocat, spuse el admirativ. Ţi-ai ţinut respiraţia tot timpul.

Acum, cînd se gîndea la toate astea, Lainie descoperi că şi-o ţinea şi acum şi îi dădu drumul.

– Mă uitam de sus, de pe stînca aia, spuse el în tăcerea totală, şi te-am văzut scufundîndu-te. Nu ştii nimic despre apă. Uneori pîrîul devine adînc şi n-am văzut niciodată pe cineva care să nu ştie să înoate.

Lainie se uită la apa de la marginea stîncii şi începu să plîngă.

– Vreau să mă duc acasă, spuse tremurînd.

– În regulă, zise el repede. Numai nu plînge. Doar bebeluşii plîng. Tu nu eşti un bebeluş, nu-i aşa?

– Nu... dar tot vreau să mă duc acasă, gemu ea sughiţînd.

Un tremur îi pornea din stomac şi se răspîndi pînă începu să tremure din cap pînă în picioare, iar pe braţe şi pe picioare i se făcu pielea de găină.

El se încruntă la ea.

– Mai bine ieşi la soare. O să îngheţi.

Ea nu se mişcă.

– Haide, am să te ajut eu, zise el în cele din urmă, întinzînd mîna să o apuce de braţ.

Ea se smuci, apoi se apucă iar de stîncă pentru că ajunsese din nou prea aproape de apă.

– Nu vreau. Tu... tu m-ai lovit.

El se uită la locul înroşit de pe faţa ei.

– Îmi pare rău. A trebuit s-o fac. Tu mă tot loveai, iar eu nu voiam decît să te scot din apă.

Iar tremură.

– Ţie nu ţi-e frig? întrebă ea examinîndu-l cu uimire.

Era slab ca o scîndură în pantalonii scurţi de blugi, uzi, şi putea să-i numere coastele sub pielea bronzată de soare. Iar părul lui negru atîrna drept în jos, lipindu-i-se de umeri.

– Nu, mie nu mi-e frig niciodată. Dar ţie îţi este. Ai nevoie de soare. Uite, acolo. Mergi după mine dacă îţi arăt un drum ca să ieşi dintre malurile apei?

Lainie se uită la locul indicat de el. Era altă stîncă, dar plată şi netedă, care ieşea din panta ce urca chiar într-o parte, alături de ei. Soarele bătea pe ea şi margaretele se clătinau în iarba înaltă din jurul ei.

– Arată ca un tron, observă ea clănţănind din dinţi. Dar tot nu se mişcă, degetele ei încercînd să pătrundă în piatra de sub ea.

– Un tron?

Ea se relaxă puţin.

– Nu ştii ce este acela? Este un scaun imaginar pentru lucruri imaginare. Ca prinţese şi regi.

– Este, spuse el repede. Un tron pentru vrăjitoare. Bune. Şi ascultă, adăugă el convingător, dacă te duci să te aşezi pe stînca aia de acolo, am să-ţi arăt cum să fluieri. O să fluieri mai tare decît ai auzit vreodată.

Lainie se uită la el şi spuse:

– Nu trebuie să stau de vorbă cu străini.

– Bine, atunci cum te cheamă? întrebă el.

– Elaina Marie Thorne.

– Acum eu ştiu cine eşti şi ştiu unde locuieşti, zise el cu mîndrie. Locuieşti în casa aia mare de pe deal, în sus de apă, cea cu o intrare mare, rotundă, cu acoperişul albastru ca şi cerul. Şi, uneori, stai în copacul cel mare aproape de poalele dealului, aproape de apă.

– De unde ştii asta?

– Te-am văzut acolo. Eu locuiesc cu Charley, în partea cealaltă a pîrîului, continuă el, aşa că acum cred că nu mai sîntem străini. Apoi, sublinie raţional: În fond, eu te-am tras afară din apă. Asta trebuie să ne facă să fim prieteni.

Ea se uită din nou în jur la stîncile înalte de ambele părţi ale pîrîului.

– Te sperii aici. Şi era şi un şarpe.

– Nu, nu e chiar de speriat, zise el liniştitor. Hei, ascultă, eu am sărit de pe stînca asta şi m-am scufundat mai adînc decît tine. Ai făcut atîta gălăgie că l-ai speriat pe sărmanul şarpe bătrîn şi nu te-ai dus prea jos.

– N-am vrut să mă duc deloc la fund, obiectă Lainie. Nu ştiu să înot.

– Am văzut asta imediat, îi spuse el amuzat. Cred că eşti prea mică pentru înot.

Ea se încordă imediat.

– Am unsprezece ani. Sînt doar prea micuţă pentru vîrsta mea. Tu cîţi ani ai?

El făcu o pauză şi se încruntă gînditor.

– Aş zice că ar trebui să am paisprezece.

Ea se uită fix.

– Nu ştii cîţi ani ai?

– Păi, nu sînt foarte sigur. Dar River Charley ştie şi el

aşa zice. El ştie aproape totul. Tot încearcă să-mi bage în cap tot ce ştie el. Mă pune să lucrez la algebră şi să citesc toată *Biblia* în vara asta.

Lainie se relaxă. Era sigură că mama va aproba pe cineva care citeşte *Biblia* din scoarţă-n scoarţă.

– Mama îmi spune Lainie, zise ea.

– Este un nume frumos, răspunse el. Pe mine mă cheamă...

Ezită. El nu trebuia să se afle aici jos şi să stea de vorbă cu fetiţa asta răsfăţată.

– Ei? întrebă ea. Cum te cheamă?

– Nu pot să-ţi spun, răspunse el încet, gîndindu-se, pentru că dacă ţi-aş spune, n-aş putea vorbi cu tine. Şi eu sînt imaginar şi nimeni nu poate cunoaşte numele... oamenilor ca mine care locuiesc în păduri. Dacă mi-ai striga numele, din greşeală, cînd oameni răi ar putea să-l audă, atunci m-aş transforma în fum.

Ea îşi ţinu respiraţia şi se uită la el cu ochi mari.

– Nu te cred, şopti ea tremurat. E o minciună.

– În regulă. E o minciună. Dar să nu începi să plîngi iar, zise el în grabă. Ţi-am spus că nu-ţi fac nici un rău. Te duc acasă la mama şi la tatăl tău. În regulă?

– Promiţi?

– Jur, răspunse el solemn. Aşteaptă şi ai să vezi.

Ridicîndu-se repede, el spuse:

– Mă duc să stau pe stînca aia mare, bătrînă. Acum, că nu mai sîntem străini, ai să vii şi tu?

Lainie se îndreptăîncet.

– Păi... bine. Se uită în jos la şortul ei de bumbac şi la bluza asortată. Pun pariu că o să am necazuri, spuse ea supărată. Mama se culcase şi trebuia să mă culc şi eu, dar m-am dus la casa mea din copac şi, cînd am văzut pîrîul, am vrut doar să mă plimb puţin. O să se înfurie cînd o să afle că am căzut în apă.

– Dacă te usuci pe stîncă vreo cîteva minute, n-o să ştie, zise liniştitor Colley.

– A! Eşti deştept, spuse ea cu admiraţie.

Asta sună liniştitor de calm şi de practic – deloc supranatural.

El se emoţionă şi roşi, culoarea alergînd pe sub pielea lui cafenie, iar ochii negri îi străluciră.

– Nu, nu sînt. Charley spune că nu pot să stau liniştit destul timp ca să mă deştept cu cartea.

Fusese o mică distanţă pînă la stînca cea mare şi Lainie se lăsă pe ea bucuroasă. Apoi, gîndurile ei reveniră la cele spuse mai devreme de băiat.

– Vreau să văd un fulger magic, zise ea încet, nesigură dacă trebuie să aducă din nou vorba de vrăjitoare şi fum.

– Nu-l poţi vedea, explică el răbdător. E ceva ce auzi.

– În regulă. Vreau să-l aud.

– Trebuie să închizi ochii. Strîns. Să nu te uiţi acum.

Lainie, ascultătoare, strînse atît de tare pleoapele, încît văzu puncte galbene în întuneric. Îl simţi pe băiat că se mişcă alături de ea.

– Acum, poţi să te uiţi, şopti el, în cele din urmă.

Cînd deschise ochii, el stătea lîngă ea cu mîinile una peste alta. Susţinîndu-i privirea, ridică încet mîinile spre gură, lipindu-şi buzele de încheietura degetelor mari. Îşi umflă obrajii şi suflă în mîini.

Un fluierat ascuţit ieşi din palmele lui unite. Fluieră o dată, de două ori, de trei ori.

– Pot să fac şi eu asta, zise prompt Laine.

– Da? Ia să te văd, o provocă el.

Punînd buzele la mîini cum făcuse el, suflă. Nimic. Încercă din nou cu acelaşi rezultat.

– Vezi? zîmbi el. E ceva magic.

– Mama zice că doar Iisus e cu adevărat magic, protestă Lainie.

– Eu nu ştiu cum e cu Iisus, replică rîzînd Colley, dar am să-ţi dau o idee despre cum fac ca să fluier.

Desfăcu mîinile. Între palme era o tijă groasă, lată, de plantă.

– Uite, e o iarbă vrăjită, o tachină el.

– Nu este. E pur şi simplu o tulpină uscată. Oricum, nu cred că ăsta e fluierat. Cînd mă duc acasă, am să-i spun mamei ce-ai zis şi...

El se ridică grăbit.

– Acum ascultă-mă, Lainie. Nu pot să-i spui lui Thorne, sau oricui – despre mine. Aş avea multe necazuri. La naiba, Charley m-ar...

Ea se ridică.

– Ai jurat.

Colley arăta confuz.

– Ce? Da, nu contează, dar nu poţi să spui. Dacă spui, am să dau de belea. N-aş mai putea veni din nou. Oricum, nici tu, sublinie el cu disperare. Ar trebui să spui că erai aproape să te îneci în Widow's Creek.

Se uitară unul la altul în timp ce ea cîntărea cuvintele lui. Sunau rezonabil de adevărat.

– N-am să spun.

Se putea foarte bine să fi fost prima oară cînd lua o decizie conştientă că face un lucru la care cu siguranţă că părinţii ar fi obiectat.

– Bine, făcu el relaxîndu-se. E bine, Lainie. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie despre mine sau să mă vadă, în afară de tine, orice s-ar întîmpla.

Nici unul dintre ei nu părea să-şi dea seama că era o înţelegere implicită că se vor întîlni din nou.

– Vino, am să-ţi arăt un drum scurt care duce pînă la casa ta.

Băiatul o porni pe cîmpul de lîngă stînca fierbinte, cu

părul strălucind ca satinul negru pe fundalul verde al ierbii înalte. Lumina de pe cîmp dansă în jurul lui o secundă, orbind-o pe Lainie şi făcînd-o să clipească.

– Ştii ceva? şopti ea. Eu nu cred cu adevărat în magie. Sînt prea mare. Dar cred că s-ar putea ca el să fie un vrăjitor adevărat.

Lainie se mişcă urmîndu-l fără să observe măcar că prietena ei invizibilă nu răspunse. Prinţesa nu putea s-o facă; ea plecase pentru totdeauna, înecată în adîncurile reci ale lui Widow's Creek, alungată de căldura şi strălucirea băiatului vrăjitor.

Luna dispărea peste vîrfurile copacilor, atît de tîrziu era. Mama spuse somnoroasă.

– Dacă vrei să-ţi creezi un alt prieten inexistent, de ce nu poate fi cineva drăguţ şi calm?

– Dar nu e prefăcătorie, mamă, protestă Lainie de pe perna alăturată celei a lui Deborah. E aşa cum ţi-am spus. Poate să sară de pe stîncă în apă, în apa adîncă. Şi poate să facă o iarbă să fluiere. Are părul negru, lucios.

– Doamne, nu e de mirare că trezeşti toată casa cu coşmaruri despre apă şi şerpi. Ai imaginaţia cea mai nebunească pe care am cunoscut-o pînă acum la o fată. Acum adormi din nou. Sînt aici în patul tău, cu tine, şi e trecut de unu noaptea.

– Dar băiatul vrăjitor...

– Draga mea, dacă dormi, îţi promit ceva. Am să-l tolerez pe băiatul tău vrăjitor dacă nu e atît de rîzgîiat cum era prinţesa aia mică, spuse Deborah pe jumătate adormită. Dacă ajunge aşa ca ea, să aibă locul ei la masă, am să-l ard pe rug. Asta-i... Cască... Asta-i ce... se face cu vrăjitoarele. Se ard de vii.

– Într-adevăr? Sau este o poveste? întrebă Lainie alarmată.

– Tu eşti cea cu poveştile. Asta-i adevărat...

Vocea lui Deborah se stinse şi ochii i se închiseră.

Lainie se ridică în pat, foarte atentă să nu o trezească din nou pe mama ei şi se uită pe fereastră. Coborîşul terenului în partea cealaltă lăsa să se vadă doar vîrfurile arborilor, acolo unde era căsuţa ei din copac. Frunzele se transformaseră în argint la lumina lunii.

– N-am să spun nimănui că eşti adevărat.

Ea îi şopti promisiunea băiatului vrăjitor şi-o ţinu timp de trei veri.

2

Lainie îşi ridică fruntea pe uşa de plasă, neagră, veche, pe unde ieşise Dana în urmă cu o oră şi se uită la cerul nopţii.

Ploaia care căzuse deasupra localităţii Springs toată ziua încetase de îndată ce Preston şi Colley au ieşit din sufragerie, iar acum, noaptea era senină, ploua cu stele.

Aerul care pătrundea prin plasele de la ferestrele bucătăriei era mai răcoros, iar curăţenia se terminase.

Era obosită; trecuse vremea de plecat acasă.

Închizînd uşile din spate, controlînd uşa din faţă, se opri destul de mult ca să se uite la uluitoarea lună roşie ca sîngele, care atîrna atît de jos, încît părea că se află în apele întunecate ale lui Widow's Creek. Iar pîrîul îşi croia drum prin curtea umbroasă a hotelului.

Dar Lainie avea prea multe gînduri ca să nu facă altceva decît să privească globul înfricoşător.

Problema era că era încurcată pînă peste cap.

Cît timp mai putea ţine *Magnolia* în funcţiune? Nu le

putea spune mamei şi mătuşii Olivia cît de serioasă era situaţia.

Şi dacă asta nu era de ajuns, Colley venise înapoi. Cum putea ea oare să se stăpînească?

Şi apoi mai era Preston.

La ce naiba se gîndise de se lăsase amuzată de el? Să fie flatată de atenţiile lui şi atrasă de frumuseţea lui?

Nu o lăsase pe mama să afle de flirtul ăsta de vară, avusese măcar atîta minte.

Dar i se păruse ceva destul de nevinovat, doar o distracţie, o distracţie cum nu mai avusese, pînă în seara asta.

Pînă cînd nu şi-a făcut apariţia vărul lui afurisit.

Şi cum stătea acolo la uşile deschise din faţă, înghemată în gîndurile ei, îl auzi brusc – zgomotul scîrţîit al cuiva care urca în tăcere treptele vechi de lemn de la terasă.

Cineva îşi făcea drum cu grijă spre uşi, mişcîndu-se printre şirurile de balansoare. Nu-şi putea spune în sinea ei că era doar scîrţîtul vechiului hotel care avea acum o sută de ani. Era zgomot de paşi.

Îşi aminti calmă că aici era Indian Springs şi că aici toată lumea se culcă odată cu găinile.

În afară de seara asta, Colley Rawlins se întorsese în oraş.

Ea riscă o mişcare a plasei şi scoase capul să se uite să vadă cine venea; strălucirea roşie a lunii lumina printre arţari pe o lungime cam cît a terasei.

Nu văzu clar figura, dar auzi destul.

– Voi fi singur în grădină, cînta intrusul încet.

– Mama!

Lainie oftă uşurată, deschise larg uşa şi se împiedică de un balansoar vechi pe care vreun vizitator îl lăsase prea aproape în seara asta. Se clătină, lovindu-se de peretele din spate.

– Doamne, Lainie, te-ai lovit? întrebă preocupată Deborah Blackburn Thorne, cînd apăru la vedere.

– Da, replică în silă Lainie.

– Ce faci aici singură, draga mea? Nu m-aş fi dus în seara asta la biserică, dacă aş fi ştiut că Dana nu poate să stea mai tîrziu să te ajute la curăţenie.

– Eu i-am spus că poate să plece. Cred că am vrut să fiu singură un timp.

Deborah se opri acolo unde treptele duceau spre curte, cu o mînă ţinîndu-se de balustrada nesigură, veche. Un minut, ea nu spuse nimic. Se uită la singurul ei copil în lumina lunii, acolo pe terasa lungă.

– Am auzit ce s-a întîmplat, spuse ea în cele din urmă.

– Vrei să spui...

– Colley s-a întors. A venit la *Magnolia.*

Deborah înainta spre Lainie pînă cînd intră şi ea în lumina lunii, cu faţa deschisă, onestă. Deborah Thorne era frumoasă, în ciuda a tot ceea ce îi făcuseră anii, frumoasă în genul în care ar fi putut fi Madona, senină şi înţelegătoare.

– O parte din mine a dorit să se întîmple asta, pot să simt schimbarea asta la tine, Lainie, spuse încet Deborah. Acum aş putea da vina pe Colley şi aş înţelege. Dar a fost ceva în neregulă cu tine, toată vara. Eşti prea tînără ca să porţi povara pe care o ai, asta ştiu.

– Am douăzeci şi unu de ani şi îmbătrînesc mereu, ripostă cu veselie Lainie.

Ura tonul propriei ei voci, dar nu o putea lăsa pe mama ei să afle ce se întîmplă cu adevărat cu ea şi cu *Magnolia.* Încă nu. Pînă nu avea să înţeleagă ea însăşi şi pînă nu va găsi o cale, orice cale, de a rezolva problema.

– În ultima vreme, nu prea stai cu Way sau cu Dana, insistă Deborah, jumătate din timp nu ştiu unde eşti. Ce

se întîmplă, Lainie?

– Uite, mamă, sînt destul de în vîrstă ca să-mi aleg singură prietenii şi să-mi trăiesc viaţa fără să fiu dirijată poliţieneşte. Ştiu ce-am făcut acum trei ani şi fac tot ce pot ca să plătesc pentru asta. Dar nu pot...

– Lainie, draga mea, eu nu te învinuiesc pentru asta, protestă mama ei cu o voce necăjită. Nu trebuie să...

– Deborah, ai găsit-o?

Vocea puternică, clară, se amestecă în conversaţia dintre mamă şi fiică. Venea dinspre curte.

Deborah se mişcă şi coborî prima treaptă.

– A întîrziat doar ca să închidă aici, Susan.

– Asta-i bine.

Susan MacAlister intră în aceeaşi pată de lumină a lunii în care erau scăldate mama şi fiica. Umbra ei cădea în spate şi era la fel de lungă, şi cu umerii laţi, ca ai unui bărbat. Avea un metru optzeci şi doi înălţime şi era clădită ca o amazoană.

În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, cînd soţul ei a murit într-un accident la vechea mină şi ea nu avea unde să se ducă, Susan venise să lucreze la *Magnolia.* Cu anii, ea devenise o doamnă de companie, o persoană care să trăiască pe lîngă mătuşa Olivia care îmbătrînea.

Susan nu avea familie, aşa că îşi făcuse din Blackburns familia ei. Primea bani puţini pentru tovărăşia ei, iar acum o oferea din dragoste, şi locuia cu Olivia deoarece casa acesteia însemna acasă şi pentru ea.

– Mai bine mă duc înapoi, zise ea.

Lainie o urmări pe Susan cu privirea, cînd femeia se întoarse. În depărtare, un gard cu o poartă despărţea terenul *Magnoliei* de curtea casei victoriene cu două nivele a mătuşii Olivia.

Lainie o cunoştea bine, acum locuia şi ea cu mama, acolo, de la moartea tatei.

– Mătuşa e încă trează, zise Deborah tristă.

– Nu ştiu dacă o să doarmă în noaptea asta. Mi-a cerut de două ori să mă duc să-l chem pe tatăl ei şi nu o pot face pe sărmana doamnă să înţeleagă că Lansing Blackburn e mort de cînd era Eisenhower preşedinte. Apoi, Susan adăugă curioas: Ce s-a întîmplat la hotel în seara asta de e atît de agitată?

– Doi dintre... clienţi au avut o ceartă pe nimic, răspunse în cele din urmă Lainie, iar Deborah se agăţă îngrijorată de balustradă.

– Ah!

Dacă Lainie se aşteptase ca Susan să mai pună alte întrebări, ea nu se aşteptase la îngrijorarea femeii mai vîrstnice şi, mai presus de toate, la starea Oliviei.

– Mă gîndeam poate să-l chem mîine pe doctorul Maxwell şi să mă duc la el la cabinet să mai iau nişte medicamente pentru ea. Ştiu că nu vreţi să...

Deborah o întrerupse repede pe Susan.

– Nu mă deranjează să-l sun. Doar că ştiu ce-o să facă. O să vină s-o vadă şi apoi o să mă bată pe braţ şi o să-mi spună să nu mă îngrijorez de bani, pentru că nu ştiu ce program guvernamental plăteşte. Am fost o proastă! L-am crezut un timp, pînă cînd am auzit ce a spus soţia lui cînd şi-a adus nişte prietene la prînz la hotel într-o zi. Nu există un asemenea program, el o consultă din milă, pentru că e o doamnă atît de bătrînă – o parte din culoarea locală.

Susan replică:

– Lasă-mă să mă ocup eu de Dora Maxwell. Am să le arăt prietenelor ei ceva din culoarea locală legat de ea. Nebunii ăia de Lettison! Sînt veri primari cu ea, pînă la unul.

Deborah se sprijini ceva mai mult de balustradă. Cu o voce şoptită de parcă voia ca nici măcar noaptea să nu-i audă cuvintele, spuse:

– Mi-e teamă de asemeni că o să-mi spună din nou

că trebuie să ne gîndim la casa de bătrîni din josul şoselei.

– De asta să nu te îngrijorezi. Nu-i las eu s-o ia pe domnişoara Livy nicăieri. Ar fi departe de *Magnolia*. Pentru asta sînt eu aici, ca să mă asigur că rămîne acolo unde vrea ea să stea. Am să stau de vorbă cu doctorul Maxwell. Se poate avea încredere în el.

Lainie se gîndi un moment că era adevărat. El ştia prea multe şi nu spunea nimic. Un bărbat discret.

– N-o s-o las pe soţia lui să mă tulbure, conchise Susan. Am pielea mai groasă decît voi. Vino acasă, acum. E tîrziu. Şi tu, Lainie.

Femeia dispăru între copaci şi se îndreptă spre micul podeţ care ducea spre casa mătuşii Olivia, care strălucea ca o perlă în ambianţa ceţoasă, luminată de lună, a cîmpului de lîngă *Magnolia*.

Urmă o pauză lungă şi o briză uşoară aduse cu ea aerul umed al nopţii şi mirosul greu al florilor de caprifoi.

Deborah inspiră umezeala şi mirosul dulceag şi murmură:

– Doamne, într-o noapte ca asta mi-e groază de bătrîneţe.

Lainie făcu un pas să se depărteze şi mama ei vorbi liniştit, fără să se întoarcă de la priveliştea lunii şi de la parfumul pămîntesc al florilor.

– Elaina, eşti tînără. Eşti frumoasă ca un tablou. Ai dreptul să te bucuri de asta. Nu vreau să mai aud discuţii despre trecut. Dă-l deoparte, aşa cum ai făcut cu Colley. Nu-l lăsa să te sfîşie din nou. Ştiu că te frămîntă mai multe. Poate că nu-mi poţi spune, deoarece crezi că nu pot înţelege. S-ar putea să ai dreptate. Uneori mi se pare că lumea trece pe lîngă mine, aici la Springs. Dar un lucru nu se schimbă niciodată. Dumnezeu se uită la noi. Fii atentă.

Deborah se întoarse, se mai uită o dată la fiica ei şi

întinse mîna spre balustrada nesigură a scării.

– Vino acasă, îndată ce încui aici. Am să te las singură, aşa cum ai vrut.

Lainie o urmări pe mama ei plecînd după Susan în miez de noapte.

„Dumnezeu se uită la noi!"

Cîndva, găsise reconfortare în propoziţia favorită a mamei ei, dar asta fusese cînd era mică, cînd era uşor să crezi. Apoi, viaţa ei fusese plină de seri de sîmbătă, cînd prietenii, vecinii şi rudele veneau în curtea din faţă a *Magnoliei* să mănînce pepeni, să discute şi să fumeze. În vremea aceea erau rîsete şi speranţă.

Putea să se ducă şi la interzisul Widow's Creek... pentru că atunci nu ştiuse că erau lucruri şi oameni de care nici măcar Dumnezeu nu o putea proteja.

Ca de pildă Colley şi Albert.

Nu, nu se va gîndi în felul ăsta. Cum spusese Deborah, lumea trecea pe lîngă ea. Ea stătea pur şi simplu şi se uita la oamenii din jurul ei, care mergeau pe drumul lor, fără să se gîndească măcar că ea era aici. Aici, la *Magnolia*, unde timpul se oprise.

Retrăgîndu-se de la perete, Lainie termină de încuiat uşile şi de stins luminile, pînă rămase una singură. O singură lampă ardea pe o masă antică de cireş cu picioare subţiri, care stătea lîngă scară şi ea alergă prin lumina galbenă a acesteia în drum spre holul din faţă. Închizînd uşa, lăsă să se pocnească rama de plasă în urma ei, iar aerul rece al nopţii o lovi în faţă.

Luna monstruoasă părea că dansează pe iarbă la marginea întunecată a copacilor dintre *Magnolia* şi casa Oliviei, ascunzînd silueta înaltă a persoanei care stătea acolo, aşteptînd.

De ce se învîrteau oare în jurul ei în seara asta ca nişte găini? se întrebă ea uşor enervată.

– Vin, Su...

Apoi, silueta se mişcă şi lumina lunii căzu pe faţa lui. *Faţa lui.*

– Ah! Ah! Doamne! gîfîi ea şocată cînd umbra lungă, rece, o învălui.

– Nu chiar Dumnezeu, răspunse Colley ca voce plată. Dar am dorit să fiu, de multe ori, fată, mai ales cînd e vorba de tine. Nu ţipa.

– N-am de gînd s-o fac, spuse Lainie nesigură, dar făcu un pas mai departe de el.

– Nici un fugi, zise el liniştit.

– N-aş putea fugi de tine, recunoscu ea, iar de data asta reuşi să-şi facă vocea rece şi calmă. M-ai luat doar prin surprindere. Asta-i tot.

Şi nu era decît o minciună. De cînd el ieşise din hotel, în urmă cu o oră sau două, ea ştiuse că va apărea.

Această întîlnire era motivul pentru care rămăsese mai mult timp acolo.

– Spune adevărul, Elaina Marie, zise el liniştit şi ea crezu pe moment că îi citise gîndurile. Ai tot fugit de mine ani de zile, pînă acum.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– A început după ce a murit tatăl tău.

Inima îi tresări în piept şi dădu să se retragă, dar el era prea iute. Mîinile lui îi prinseră mîinile, repede ca fulgerul, şi o arseră cu atingerea lor.

Lainie rămase nemişcată.

– Am spus că n-am să ţip, dar, dacă încerci să vorbeşti cu mine despre ziua aceea, despre ce s-a întîmplat, dacă încerci să-mi explici ce-ai făcut, am să trezesc morţii cu ţipetele, spuse ea cu hotărîre. Am fost acolo, nu vreau să retrăiesc clipa.

– Aş putea să-ţi opresc ţipetele, zise el fără urmă de emoţie.

Ei i se urcă inima în gît.

„El nu mă poate speria, îşi spuse ea cu hotărîre. Îmi aduc aminte cînd nu era decît un copil zdrenţăros cu zgîrieturi pe obraji şi pete de afine în jurul gurii."

– Dacă asta e tot ce ai să-mi spui, lasă-mă în pace, Colley. S-ar putea să chem poliţia în locul Danei. Way mai este încă de serviciu, zise ea plat.

– Iar bunul tău văr va veni fuga să te salveze din nou. Asta încerci să-mi spui? întrebă sec Colley.

– Nu te îngrijora. Nu ţi-ar face cine ştie ce rău. Bătrînul ăla bogat, pe care tu îl numeşti bunic, te-ar salva înainte să se întîmple prea multe. Tot aşa cum a făcut şi ultima oară.

– Credeam că nu vrei să vorbeşti despre asta.

Nu voia. Tot ce voia era să plîngă.

– Îmi pare rău, şopti ea înecîndu-se în cuvinte. Lasă-mă să plec.

El îi lasă mîinile, iar ea inspiră repede uşurată, liberă.

– Nu, nu pleca încă.

– Atunci hai la pîrîu, şopti ea, acolo luna este mai luminoasă.

Dacă el lua asta ca o recunoaştere că-i era frică, n-avea decît.

Dar el aprobă doar din cap şi făcu aşa cum voia ea.

La marginea apei, cînd el se întoarse spre ea, razele lunii străluciră pe argintul de la gîtul lui. Mai avea la el fluierul.

– De ce porţi obiectul acela? întrebă ea, arătînd din cap spre el.

El ridică mîna să-l găsească.

– Poate că îmi aduce aminte de o fetiţă care mi l-a dat ca să îmi arate că vom fi prieteni pentru totdeauna. Doar că întotdeauna n-a durat prea mult, nu-i aşa, Lainie?

– Şi asta ţine de trecut, Colley. N-am să te las să mă faci să-mi amintesc cum erai. Nu acum.

Dar el se încruntă.

– Nu fi atît de distantă, drăguță. Poate că știi multe despre mine, dar pot să-ți întorc favorul.

Vocea lui se schimbă și deveni amuzată.

– Îmi amintesc cum ai fugit de un păianjen, urlînd, încît a trebuit să te opresc apucîndu-te de coada de cal. Apoi, m-ai lovit cu picioarele pentru că te-am tras de păr. Uneori erai sălbatică aidoma unui vizon.

O trecu un val de căldură, dar și o periculoasă undă de rîs.

Nu.

Nu mai putea să rîdă cu el. Acesta era Colley.

– Unde-i prietena ta? întrebă ea, o întrebare pusă mai mult ca să o rețină pe ea decît pe el.

Colley se depărtă puțin de ea, sprijinindu-se de marginea podului de lemn care trecea apa.

– Rachel? Stă la prieteni, în Cookeville. Cred că e acolo.

– Acolo ai dus-o cu mașina ta *Porsche?*

El rîse.

– Chiar poți să mă vezi pe mine într-o *Porsche?* E a ei. Ea m-a luat cu mașina, am ieșit un timp, m-a lăsat acasă și a plecat. Am venit aici cu camionul meu, dar am fost destul de deștept să-l parchez mai jos, pe șosea, la piscină, și am venit aici pe jos. N-aș vrea să mă vadă Way că te inoportunez.

– Prietena ta... ea e cea care te îmbracă acum?

Ea nu se putu opri să nu se uite la el. Își abandonase haina. Bluza de bumbac era lipită de el la umeri, iar în lumina lunii culoarea ei cafenie se asemăna atît de bine cu pielea lui, încît îl făcea să pară aproape gol de la talie în sus.

Colley analiză vorbele ei, ducînd mîna la spate să se țină de balustradă. Jocul mușchilor sub materialul de bumbac dezvăluia clar mișcarea.

– Nu-ți place cum arăt?

Lainie se uită în altă parte şi ridică din umeri.

– Îți plăcea poate mai mult cînd purtam salopetă cu două numere mai mare şi n-aveam pantofi. Cînd oraşul mă numea „gunoi din cartierul săracilor", spuse el cu stoicism.

Lainie simți cum i se strînge inima.

– Colley, nu.

– Nu, ce anume? Să nu-mi aduc aminte?

– Nu. Oamenii îşi aduc întotdeauna aminte. Dar măcar tu poți să-ți aduci aminte şi lucrurile bune. Zîmbi brusc. Voiam să arăt ca tine. Am şi eu amintirile mele. Odată am încercat s-o fac pe mama să-mi cumpere salopetă ca a ta, dar nu mi-a plăcut aia pe care mi-a luat-o. Nu era tăiată la genunchi pentru vară şi nu mă lăsa să o port fără cămaşă, aşa cum umblai tu întotdeauna.

El se relaxă puțin.

– Slavă Domnului. N-aş fi suportat.

Lainie roşi.

– Aveam unsprezece sau doisprezece ani, protestă ea.

– Şi alergai întotdeauna ca un băiat de la rîu, spuse el doar pe jumătate în glumă.

Ea trebuia să facă neapărat ceva. Nu-şi putea permite să-şi rememoreze cum era cînd stătea de vorbă cu el, cît de plăcută era firea lui directă, sarcastică. „Gîndeşte-te cine este el şi ce a făcut", îşi comandă ea. Vocea i se ascuți.

– Asta ai venit să-mi spui în seara aceasta? Pentru asta ai fost la *Magnolia?*

Colley rămase nemişcat, înregistrînd schimbarea ei, iar răspunsul lui fu lent şi crispat.

– Am venit din cauza lui Preston şi a mîinilor lui hoațe. Ce vreau să ştiu este ce naiba făcea el stînd frumuşel în sufrageria ta? Toată familia ta mă exilează

pe mine, dar el poate veni cînd vrea?

Acum nu mai era rîs în vocea lui.

Teren periculos! Asta era o şmecherie.

Dar vocea ei fu batjocoritoare cînd răspunse:

– Vărul tău? De ce mă întrebi de el? Cum să ştiu eu de ce a apărut aici în seara asta? N-a mai venit pînă acum. Nu-l vreau în apropiere. Şi acesta era purul adevăr. Du-te şi caută-l pe el, dacă vrei o altă conversaţie de familie.

Ea se întoarse şi atunci el o apucă de braţ, iar ea căzu direct peste el. Îl auzi cum inspiră zgomotos.

O cuprinse panica. Încercă să se răsucească, să se sprijine de trupul lui dur ca să se depărteze mult, dar, cînd făcu asta, mirosul de soare şi mirodenii care îi erau specific doar lui – mirosul acela lîngă care practic crescuse – o cuprinse şi panica ei crescu.

– Dă-mi drumul, Colley. Acum! ceru ea tremurător, luîndu-şi palmele de pe mijlocul lui cald.

– Nu cred, şopti el cu voce răguşită şi, cu cealaltă mînă, o forţă să se întoarcă, astfel încît spatele ei se apăsă pe pieptul lui.

Mişcarea aceasta o luă prin surprindere.

– Poţi să stai liniştită un minut.

Degetele lui erau ca de oţel, la fel şi braţul care se înfăşura în jurul taliei ei atît de strîns, încît abia putea respira. Ea ştia din copilărie cît de inutil era să încerce să scape din strînsoarea lui, aşa că atîrnă un moment între mîinile lui, ca un fluture prins. El nu făcu nici o mişcare în plus, dar ea simţi dorinţa din el de parcă ar fi rostit-o.

– Era o vreme, şopti el răguşit, cînd aş fi ucis ca să stau aici aşa, să te ating aşa... în felul ăsta.

Braţul i se mişcă brusc în sus, trecînd peste abdomenul ei şi îşi aşeză mîna cupă sub sînul ei.

– Şi a fost o vreme cînd tu doreai să te ating. Cînd

ne întîlneam acolo, în vechea pivniță de piatră, și te atingeam aici... și aici.

– Colley.

Unde apăsa mîna lui, o ardea ca focul.

– Aminteşte-ți de...

De cealaltă femeie! Rachel o chema. Dar Lainie nu-şi putea obliga buzele să-i rostească numele. Iar Colley interveni cu ale lui.

– John Thorne? A fost un accident, Lainie. Nu, nu te lupta cu mine. N-am să zic mai mult. N-am să mă mai rog din nou de tine să mă asculți, știu că este inutil. Să nu crezi că l-am uitat vreodată. Nu-l uit. Trăiesc cu asta în fiecare zi.

O întoarse spre el şi lumina căzu pe fața lui de renegat. Luna devenise acum ca de aur fierbinte; lumina acum broderia alb pe alb de pe bluza ei la fel cum ar fi făcut-o soarele, cînd ea se răsuci nesigură în strînsoarea lui. Dar era mai bine să se uite direct la el. Era prea periculos să se afle în spatele ei.

– Diavolul a trimis după mine, să vin acasă.

– Şi? Aşa face întotdeauna cînd are nevoie să se săvîrşească un lucru anume. Vrei să fii omul lui care loveşte, Colley? Aşa te consideră oamenii de aici.

„Răneşte-l. Răneşte-l destul de tare şi va pleca."

– M-am considerat chiar mai rău, zise el fără pasiune. Şi nu mi-a făcut rău niciodată. Dar, de data asta, cînd a vrut să vin la Springs, n-a fost ca în celelalte dăți. Vrea să rămîn aici şi eu fac planuri în legătură cu treaba asta. Știi în ce fel e diferit acum? În trecut, mă trimitea înapoi în Kentucky, de cîte ori se temea că te observ din nou.

O bucurie întunecată o răscolea – era bucuroasă, atît de bucuroasă, că ea mai conta pentru el –, dar pe urmele ei venea greața, pentru că bucuria trebuia să moară. Nu se putea să o simtă.

– E rău că el n-a înțeles că totul s-a terminat. Nimic nu ne mai poate reuni iar, şopti ea aspru.

Colley se uită la ea, un minut. Era straniu cum ochii lui puteau fi atît de întunecați şi totuşi să dea feței lui atîta viață, atîta emoție. În această liniște de nesuportat, ea abia de putea să-i înfrunte privirea, iar inima îi vibra, tăindu-i răsuflarea.

– Şi, ce s-a schimbat, Lainie? murmură el în cele din urmă. Ce-ai făcut tu ca să te depărteze atît de mult de mine, încît Diavolul să nu se mai teamă?

Ea se uită în sus la el, cu sinceră uimire pe față.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Poate că e vorba de ceva ce ai făcut tu.

Ca de pildă că şi-a găsit o altă femeie, voia ea să spună.

El se încruntă şi îi cercetă din nou fața, dar tot nu descoperi nimic.

Un păianjen tăcut ar fi putut lucra în timp ce ei stăteau acolo, în acea îmbrățişare încordată, pentru că fire mici şi fine de emoție se împletiseră în jurul lor.

Acestea străluceau în jurul brațelor ei, trăgînd-o mai aproape, mai aproape, mai aproape, de gura lui dulce, dulce. Fața lui se apropie de ea. Cînd capul lui bloca luna, cînd întunericul îi atinse pielea, ea rupse firele cu o mişcare bruscă, violentă.

Lainie îl împinse cît putu de tare.

Prinse dezechilibrat, el se împiedică de pod, alunecă şi aterizâ direct în apele reci ale lui Widow's Creek.

Colley înjură şocat, iar Lainie făcu trei paşi înapoi, temîndu-se de reacția lui. Un moment prelungit, ei stătură şi se uitară unul la altul; apoi ea nu se putu reține.

Rîse.

Să se învețe minte să se îmbrace ca iubitul femeii ăleia, Rachel. Era bucuroasă că-şi murdărise hainele elegante.

– Ți-am zis că nu-mi plac hainele tale, spuse ea, într-un hohot de rîs.

Fața lui se relaxă. Afișă un surîs în semn de răspuns și se ridică, rămînînd în mijlocul pîrîului cu apa curgînd de pe el.

– Dacă nu-ți place gustul lui Rachel în privința hainelor, zise el blînd, poate ar trebui să mă îmbraci tu.

El făcu doi-trei pași spre mal.

– Nu? întrebă apropiindu-se și mai mult de ea. Ei, o să lăsăm ideea asta deoparte, deocamdată. Dar mai am de spus un lucru sau două, Lainie Thorne, ud sau uscat. M-am întors. N-am de gînd să mă furișez doar ca tu să nu trebuiască să te uiți la mine, așa cum am făcut imediat după moartea lui Thorne. Nu am de gînd să ocolesc orașul cu mașina ca să evit să mă apropii de *Magnolia*. Este un loc public și am să vin cînd îmi place așa cum am făcut în seara asta. Cînd am să te întîlnesc pe stradă, nu am de gînd să-mi plec capul rușinat. Deci; dacă poți să te abții să mă scuipi de fiecare dată cînd sînt aproape de tine, am putea sta în Springs fără să stîrnim vechile bîrfe.

El își scutură brațele și apa o stropi pe față. Ea întoarse capul și el făcu un pas mai aproape.

– Vreau o viață, Lainie, și o femeie care să mă iubească.

– O să te căsătorești cu ea.

Își forța gura ca să rostească groaznicul adevăr.

– Ce o să fac e...

Rapid ca o pisică, înainte ca ea să se poată mișca, el o apucă din nou în brațe și o trase inexorabil în apa întunecată.

Lainie îi înțelese prea tîrziu intenția.

– Nu! Nu, Colley!

Dar el o așeză cu forța în apă, exact în locul unde îl împinsese ea. Era rece ca gheața, ieșită de undeva

dintr-un izvor subteran.

– Ah, tu... Tu...

Nu putea să se gîndească deloc ce să spună. El era prea aproape, prea rapid, prea imprevizibil.

– „Încearcă, sălbatic necivilizat", o sfătui el. Aşa îmi spunea tatăl tău. Tu m-ai numit mai rău, dar cred că merge şi asta.

Stînd în apă pînă la talie, văzu pe faţa lui un amestec de umor şi tristeţe cum nu mai văzuse uitîndu-se la el.

Apoi el se întoarse cu spatele la ea, dar umbra lui lungă, subţire, îl urmă cînd traversă podul spre şosea şi înaintă cu el, dispărînd în lumina auriu-roşcată a lunii.

Cînd luna strălucea auriu-roşcat şi aproape că atingea, noapte de noapte, pămîntul, Colley ştia că două lucruri erau sigure: tutunul era aproape gata, iar Lainie pleca la şcoală.

Era septembrie şi, cînd venea luna asta, aşa se întîmpla.

Colley se uita la curtea goală din spate şi la casa care arăta singuratică, printre frunzele de arţar şi de stejar, şi îi simţea lipsa. Venise la poalele dealului încă de două ori de cînd o scosese din apă şi o găsise în căsuţa din copac, dornică să se strecoare jos la adăpostul arborilor de lîngă pîrîu, şi să se bălăcească în apă împreună cu el, ascunsă de lume.

Anotimpul se termina. Tutunul de pe terenul lui urma să fie tăiat. Un timp, va mai avea o scuză ca să vină pe cîmp din nou.

Noaptea stătea culcat pe pătuţul tare, scund, din căsuţa cea mică şi încerca să-şi imagineze şcoala. Îl plictisea pe Charley cu o mie de întrebări. De ce nu mergea şi el la şcoală? De ce nu se putea? Pînă cînd, în cele din urmă, Charley îi spuse direct.

– Dacă eşti atît de dornic de mai multe lecţii, o să

facem geometrie.

Îi plăcea geometria mai mult decît Cartea lui Iov, dar ăsta nu era un răspuns şi amîndoî ştiau. În cele din urmă, Charley deveni nervos de atîtea întrebări.

– Întreabă-l pe Diavol, îi spuse el aspru lui Colley şi asta îl amuţi.

Nu trecuseră nici două săptămîni de cînd primise o lecţie serioasă care-i spunea de ce trebuie să se teamă de bătrîn. În ziua aceea, văzuse ce putea face Diavolul cînd cineva îi displăcea.

Venise în cartierul săracilor cu cizmele şi în salopeta lui, cu şapca trasă pe frunte şi cu un bici mare negru înfăşurat pe mînă. Călătorea în jeep cu John Thorne, care avea faţa dură.

– Pe Garner l-am trimis să zugrăvească odaia, domnule Rawlins. I-am promis că-i plătesc în plus pentru treaba asta. Am crezut că l-am ales pe cel mai bun dintre toţi ca să se ducă la dumneata acasă, dar cu tipul ăsta de oameni nu există „cel mai bun".

Rawlins coborî greoi din vehicul şi merse direct la una dintre dărăpănăturri. Era ora mesei de seară şi o grămadă de muncitori de fermă, tăcuţi, speriaţi, se adunaseră în urma lui cînd deschise uşa de lemn.

– Garner! rosti el cu o voce mortală.

Din interior soţia bărbatului începu să plîngă şi să ţipe.

– Este bolnav. N-a făcut nimic. Ah, vă rog, vă rog, domnule Rawlins.

– Tu, Garner, vrei să te ascunzi în spatele ei ca un laş şi să mă faci să te trag afară în curte?

Diavolul făcu un pas înapoi, depărtîndu-se de uşă, cînd Garner apăru în cele din urmă cu mîinile tremurînd.

– N-am făcut nimic, domnule Rawlins, gemu el, dar faţa îi era albă ca varul.

– Ai furat colierul cu diamante al soţiei mele dece-

date, Garner. Eu nu pun mare preţ pe pietre strălucitoare, dar cînd trăia ea ţinea la bijuteria asta frumoasă. O vreau înapoi.

Îşi trecu biciul printre mîini.

– Bănuiesc că ştiţi totul, zise Garner şi încercă să zîmbească. Dar de data asta...

Biciul şfichiui cu un fîşîit mortal, atît de repede, încît Colley, care stătea mult în spate şi aproape ascuns de oameni, mai mult îl simţi decît îl văzu.

O pată roşie, urîtă, apăru pe pieptul cămăşii murdare a bărbatului, iar el începu să strige ţinîndu-se de piept.

– N-am făcut nimic. Jur în faţa...

Trosc! O nouă dungă apăru şi o femeie de lîngă Colley începu să ţipe.

A treia lovitură îl prăbuşi pe Garner în genunchi şi îi însîngeră bărbia, dar, brusc, soţia lui ieşi şi aruncă spre Diavol o mică punguţă neagră.

– Fie-ţi milă, uite colierul. Ia-l şi lasă-l în pace, strigă ea.

Diavolul lăsă jos biciul, cu faţa liniştită de parcă n-ar fi făcut nimic.

– Dă-mi-o, îi spuse el bărbatului care gemea pe jos în faţa lui. Garner se mişcă dureros la picioarele lui, punîndu-i în cele din urmă punguţa în mîna întinsă.

– Lucrul ăsta e al meu, le spuse el oamenilor înspăimîntaţi adunaţi acolo, ridicînd punguţa deasupra capului ca pe un trofeu. Eu vă plătesc pentru ce-i al vostru. Garner a luat un obiect ce n-a fost niciodată al lui. Asta îl face un hoţ. Feriţi-vă mîinile de pe lucrurile mele.

Şchiopătă înapoi la jeep, în tăcerea asurzitoare, iar salopeta lui largă părea a fi o robă. Tocmai cînd pleca, ochii îi căzură pe Colley, ce stătea lîngă copaci şi, un moment, se studiară unul pe celălalt. Apoi Colley se ascunse speriat.

Cei doi bărbați trecură chiar pe lîngă el. Fața lui Thorne era serioasă și albă, iar Colley alergă să se uite după mașina zgomotoasă.

Încă se mai uita cînd prima piatră îl lovi între omoplați. Era unul dintre băieții lui Garner, iar Colley se întoarse cu un geamăt surprins, ca să-l vadă.

– Ia-ți mutra afurisită de-aici, mîrîi băiatul. Du-te înapoi la bătrînul ăla nebun.

Colley nu știa de ce erau ei atît de furioși pe el, dar asta se vedea în ochii tuturor, de la adulți la cei mai mici copii. Asta îl intimidă destul ca să se întoarcă să plece, dar băiatul Garner scoase brusc un sunet, de parcă nu mai putea suporta situația, și sări la Colley din spate.

Începu o luptă furioasă, dură, și nici unul dintre ei nu ținea seama de nici o regulă. Se restogoleau, mîrîiau, mușcau și loveau cu picioarele, iar cînd se termină, Colley ținea fața celuilalt în pămîntul tare, cu o mînă însîngerată în părul murdar al băiatului, iar cu cealaltă îi împingea nemilos gîtul în jos, în timp ce stătea călare pe rinichii lui.

– Am să te bat... de-ai să faci... pe tine, gîfîi el în timp ce sîngele îi picura din nas pe cămașa ruptă a celuilalt. Să nu mai dai vreodată cu pietre... pe la spate. Eu nu ți-am făcut nimic.

Uitase de mulțimea din jurul lui, pînă cînd vreo doi-trei începură să se miște înspre el.

Se ridică în picioare, lăsîndu-l pe jos pe băiatul care plîngea, gata să moară chiar acolo.

– Lăsați-l, strigă soția lui Garner. N-o să obțineți nimic dacă-l bateți pe copil, decît poate alte necazuri. Și el este proprietatea bătrînului și ați auzit cum a stabilit Diavolul legea atotputernică despre ce-i al lui. O să fiți și voi doborîți la pămînt ca bărbatul meu și ca sărmanul meu băiat, dacă îi faceți un rău ăstuia.

Ei ezitară. Colley se uită la ea prin propria lui sudoare şi propriul sînge, vrînd să-şi arate gratitudinea, dar ea se îndepărtă de el, se întoarse cu spatele şi spuse:

– Să mă ajute cineva să-i duc înăuntru pe ăştia doi, pe care Rawlinşii aproape că i-au omorît.

Îl lăsară pe Colley să se întoarcă şi s-o pornească împleticit spre casă.

– Tu, băiete!

Diavolul îl aştepta jos, stînd în ceaţa uşor mişcătoare, care cădea pe pîrîul lat, odată cu înserarea. Thorne oprise jeep-ul şi acum stătea lîngă acesta. Colley se opri. Inima îi bătea tare, nu din cauza supraveghetorului ci din cauza bătrînului.

– Da, domnule?

Ceaţa rece îi mîngîia obrajii, degetele ei de fum lăsînd urme umede pe pielea lui.

– Să-i spui lui Charley să se ducă să vadă ce face Garner. Să se asigure că trăieşte, chiar dacă e doar o bucată de lut, zise Diavolul tăios.

– Am să-i spun.

El voi să plece, dar Diavolul făcu cîţiva paşi pînă ajunse în faţa lui şi îl apucă de umărul slab. Colley simţi că-i bate inima nebuneşte, dar se forţă să se uite drept la faţa bătrînului, sub cozorocul şepcii. Nu mai fusese niciodată atît de aproape de Diavol.

– Puştiul ăsta s-a bătut destul de afurisit de bine, observă bărbatul.

Thorne mîrîi:

– Nenorocitul ăsta mic se luptă ca un animal turbat. Ar trebui să i se tăbăcească pielea, pentru că l-a băgat pe celălalt cu faţa în pămînt.

– Tu, Thorne, ia jeep-ul şi urcă la drum puţin, spuse încet Diavolul. Vin şi eu pe jos, într-un minut.

– Mai bine să-l urmăreşti ca un uliu, domnule Raw-

lins, strigă Thorne cînd se depărtă.

– Băiatul ăla m-a lovit cu o piatră în spate şi nu ştiu de ce, izbucni Colley plin de frustrare. De asta am sărit la el.

– Nu-i nevoie să ştii de ce. Ai văzut ce trebuie făcut şi ai făcut, tu singur. Nu-i nimic elegant în felul cum lupţi – vrei să învingi şi asta-i tot ce contează. Asta-i bine. Cred că te luai şi de ceilalţi dacă femeia lui Garner nu şi-ar fi regăsit bunul simţ.

– Ai văzut! îşi dădu seama Colley.

– Am ştiut că o să trebuiască să se răzbune pe cineva, şi tu erai la îndemînă. Aşa că am parcat maşina şi m-am întors să văd dacă sînt chiar atît de josnici cum cred eu că sînt. Totuşi, n-am venit să te ajut.

– De ce, ţi-am cerut *io*? replică scurt Colley.

Mîna dură a bărbatului se mişcă în sus şi, de data asta îl prinse de bărbie.

– Ştii să vorbeşti tot atît de bine ca un plod din sărăcime, zise el dur. Vorbeşte corect!

Colley înghiţi în sec şi, de undeva din el, se ridică sfidarea.

– Ce-ţi pasă cum vorbesc? Vorbesc cum vreau.

– Atunci am să dau vina pe Charley, spuse Diavolul ridicînd din umeri şi lăsînd mîna să-i cadă. El este cel care te învaţă şi, dacă nu face mai bine de-atît, poate trebuie să guşti din ce a primit Garner.

Colley se uită cu ochi mari şi cu beregata strînsă.

– Nu...nu, aşteaptă. Pot... pot să vorbesc corect, îl imploră el, apucîndu-l de braţ pe Diavol.

– Hai să te aud.

– Am spus că nu m-ai auzit cerîndu-ţi ajutorul.

Diavolul aprobă din cap.

– Acum e mai bine. Cum e numele ăla groaznic al tău? Colley?

– Aşa îmi spune Charley. E numele meu.

– Pentru mine n-are importanţă cum te cheamă. Ei îmi spun Diavolul şi mi-am cîştigat numele ăsta. Nu pentru că le fac lor rău, ci pentru că sînt drept. Dreptatea este un lucru straniu. Toată lumea zice că o vrea, pînă se împarte. Atunci, ceea ce vor ei cu adevărat este milă. Nimănui nu i-a fost niciodată milă de mine, dar eu pot spune că am fost drept cu ei. Ce i-am făcut lui Garner a fost dreptate. Este un hoţ şi aşa a fost întotdeauna, dar ei nu spun asta la fermă. Vor spune doar că l-am bătut, aşa cum vor spune că tu l-ai bătut pe copilul ăla al lui. Cumva, despre piatra aia nu se va aminti. Aşa că tu îi laşi să spună ce vor şi apoi îi trimiţi în iad. Ţine minte doar că femeia lui Garner avea dreptate. Eu apăr ce-i al meu, iar tu eşti al meu.

Era o iarnă lungă, singuratică, pentru că el, Colley, o făcuse aşa.

Se gîndea la ce se întîmplase şi la ce au făcut oamenii din cartierul săracilor. Majoritatea au părăsit ferma după incident, la fel cum făceau în fiecare iarnă. Nimeni nu ştia unde se duc, dar aveau să vină înapoi la ferma Rawlins, în primăvara viitoare, căutînd de lucru. Colley stătu departe de toţi cei rămaşi, chiar şi de prietena lui Charley, Nadine, şi nu s- a dus niciodată la pîrîu să se uite în sus, la casa cea mare.

Charley, simţind că nu era în regulă ceva îi dădu lui Colley destul de lucru ca să-l menţină ocupat. Hrănea animalele, tăia lemne, curăţa tutunul şi făcea curat în hambare.

În căsuţă, vechiul tranzistor al lui Charley pîrîia de paraziţi. El asculta un post mic din Tompkinsville din Kentucky, care se numea *Wbly*. Stătea lîngă foc, cu urechea aplecată la micul difuzor şi mesteca pipa lui cea

veche, ținînd-o cu singura lui mînă, fredonînd uneori cu B.B. King.

Adesea avea o criză de tuse şi, în cele din urmă, punea jos pipa, dezgustat.

– Nu mai pot să mă bucur nici măcar de fumat, spunea el.

Apoi se întorcea spre Colley, care stătea întins pe podea, cu cartea pe care i-o pusese Charley în mînă după terminarea cinei.

În iarna aceea, în afară de geometrie, Colley învăţă istorie; zeci şi zeci de cărţi apăreau în mod misterios în biblioteca lui Charley.

Charley întreba: cine-i Sfinxul?; cine-i Henric al VIII-lea?; ce s-a întîmplat la Alamo?

Iar Colley răspundea pe baza celor studiate. Dacă răspunsul la vreo întrebare pe care o punea Charley era corect, atunci Colley continua cu cititul. Dacă nu era corect, trebuia să-i citească lui Charley cu glas tare tot pasajul pe care tocmai îl citise fără glas.

Cînd a venit primăvara, gîndindu-se că trebuia să aibă cel puţin cincisprezece ani, îşi adună în sfîrşit curajul să-i pună lui Charley o singură întrebare:

– Diavolul e tatăl meu?

Îi fusese greu să rostească vorbele, pentru că ele dezvăluiau un adevăr dureros, faptul că nu ştia datele principale ale identităţii lui. Singurul lucru pe care îl simţea era că viaţa lui era cumva legată de Rawlins cel cu părul alb. Dar nu era aşa cum credea el, ba chiar se temea. Charley ezită, apoi răspunse întrebării lui cu o asemenea fermitate, încît băiatul care asculta ştia că spunea adevărul.

– Nu, nu este!

Colley trase concluzia că era pierdut, singur, fără rude, iar răceala din jurul lui se adînci.

De îndată ce se duse la cîmpul îndepărtat ca să-l pregătească pentru următorul anotimp al culturii tutunului, întunericul iernii începu să se risipească. Mirosul întepător al ierbii noi, soarele mîngîietor de cald pe fața lui, zborul păsărilor pe cerul limpede al dimineții – toate astea învinseră răceala.

Şi, odată cu căldura, Colley simți o nevoie disperată să o vadă pe fetiță.

Ea putea face ca lumea să fie cum trebuie.

Părăsi cîmpul tîrziu, într-o zi de mai, cînd soarele îl ardea tare pe spatele gol sub salopeta jerpelită. Transpirația lui, ca şi cea a celor doi măgari cu care lucra pămîntul, cădea pe bulgării de pămînt întorşi de plug.

Colley îşi spuse că se va duce doar să se ude la pîrîu, dar, chiar înainte de a ajunge la groapa albastră, se trezi la poalele dealului, stînd desculț în apa înghețată, mică pînă la glezne, uitîndu-se în sus la casă.

Ea era acolo, iar azi îşi arăta vîrsta – doisprezece ani. Crescuse mai înaltă acum, cu părul negru, bogat şi ondulat în jurul feței.

El o urmări cum stătea sus pe platforma din copac, pînă cînd ea se întoarse şi îl văzu jos.

Un minut, ea nu se mişcă.

Apoi, fața ei se schimonosi şi începu să plîngă tare, cu sughițuri, de putea să o audă de acolo de jos. Suspinele continuară cînd ea coborî nesigură scara, agățîndu-şi blugii de un cui.

Drept ca o săgeată, ea alergă, spre el, împroşcînd apa din pîrîu, oprindu-se în trupul lui, apăsîndu-şi fața udă de gîtul lui transpirat, murdar.

– Băiatul vrăjitor! gîfîi ea strîngîndu-l cu brațele ei încă slăbuțe de fetiță, în timp ce vorbele curgeau ca şi lacrimile ei. Am crezut că, într-adevăr, nu eşti decît în mintea mea, ca şi prințesa aceea cîndva şi că ai plecat

undeva, aşa ca un vis, şi nu puteam să te aduc înapoi. Apoi, mi-am dat seama că e o prostie, pentru că te-am atins şi te-am văzut la lumina zilei. Şi, de Crăciun, am agăţat un cadou pentru tine, în casa din pom. L-am lăsat acolo trei luni, dar tu n-ai venit niciodată, aşa că m-am gîndit că, dacă ai fost cu adevărat, poate ai murit. M-am temut că ai murit.

Colley rîse şi rîsul lui veni direct din sufletul lui. Cald, spumos, bucuros. Intrase din nou în locul însorit.

Înfăşurîndu-şi ambele braţe în jurul taliei ei, o îmbrăţişă atît de strîns, încît se miră cum de nu i-a frînt oasele.

Apoi îi dădu drumul, împingînd-o mai departe de el.

– O să te murdăreşti, explică el apucînd-o de încheletura mîinii. Stai puţin, să mă uit la tine. Ce-ai făcut cu părul tău?

– L-am tăiat, spuse cu o notă de sfidare. Dana şi-a tăiat părul şi am vrut ca şi al meu să fie scurt, dar tata nu mă lăsa, aşa că am făcut-o eu singură. Nu face nici tu caz din asta; mi s- a spus deja că arăt ca o sperietoare de ciori.

El întinse mîna şi îi dădu o bucă scurtă după ureche.

– Nu, nu arăţi ca o sperietoare de ciori. Nu e chiar atît de rău, o tachină el.

Ea rîse şi îl apucă de coamă.

– Tu ai destul păr pentru noi amîndoi.

– Lui Charley nu-i place să mă tundă, iar Nadine zice că mă frămînt prea mult, aşa că doar îl îndreaptă din cînd în cînd şi pe urmă mă lasă în pace.

– N-am văzut niciodată un băiat cu păr ca al tău, spuse Lainie.

– Dacă nu-ţi place, aş putea să... aş putea sta liniştit destul timp ca Nadine să...

– Nu, răspunse ea imediat, stînd cu părul lui înfă-

şurat pe mînă ca o funie care o lega de el. Aşa trebuie să arate un băiat vrăjitor.

– Ţi-am spus că asta a fost o poveste. Ţi-am spus chiar şi numele meu adevărat.

– Colley, zise ea prompt. Apoi adăugă: Băiatul vrăjitor. Lainie inspiră adînc. Nu o să dispari din nou după ziua de azi, nu-i aşa? Ai să revii curînd, nu-i aşa?

– Cred că am să mai stau pe-aici, de data asta, răspunse el simplu, iar în interior căldura îl cuprindea ca un val puternic.

Fetiţa asta voia ca el să rămînă. Ea îl plăcea!

3

Magnolia avea două parcări mari cu pietriş.

Una dintre ele, situată în faţă, spre dreapta hotelului, era cea mai mare, cea pe care o foloseau majoritatea oamenilor.

Cealaltă era mai mică, în spate, umbrită de stejari. Se putea ajunge la ea doar printr-o intrare laterală.

Lansing Blackburn obişnuia s-o numească, „parcare privată". Oamenii care nu voiau să-şi anunţe prezenţa la *Magnolia* foloseau întotdeauna parcarea din spate. Lansing nu aprobase faptele lor şi nu se sfiise să oprească ceea ce el considera a fi activităţi ilicite, ţinînd chiar o predică, dacă era necesar, dar fusese forţat să lase lucrurile în voia lor. El conducea un hotel, nu o biserică, spunea el oamenilor din oraş.

Singurul scandal care a pătat vreodată istoria hotelului s-a întîmplat în acea parcare din spate, în anii '50, cînd maiorul Buffer Potter îşi parcase acolo *Studebaker*-ul şi se dusese într-o cameră cu o fată de la un circ ambulant. Lansing i-a prins pe cei doi şi i-a dat afară într-o secundă, exact în momentul în care doamna Potter parcă în faţă.

Ea a găsit *Studebaker*-ul şi a tras în el cu revolverul soţului ei, dar hotelul şi maiorul Potter cel puţin au scăpat de cîteva găuri de gloanţe.

În această dimineaţă însorită, Lainie se trezi destul de devreme ca să fie martoră la una dintre aceste întîlniri din parcarea din spate.

Nu se trezise prea uşor, căci nu dormise bine, învîrtindu-se şi foindu-se, încercînd să scape de amintirea serii precedente.

Stătea pe treptele casei mătuşii Olivia şi se uita la faţa proaspăt spălată a dimineţii.

Aşadar, Colley s-a întors. Ea descoperise acest fapt şi mai trăia încă. Viaţa mergea înainte.

Nu voia să se gîndească la Rachel sau la ce simţise inima ei, care parcă ar fi ajuns la un loc de odihnă cînd fusese faţă-n faţă cu cel mai tînăr membru al familiei Rawlins, în seara precedentă.

Cînd traversă curtea spre *Magnolia,* Lainie se concentră asupra hotelului.

Locul era prea vechi şi prea rustic ca să mai fie un hotel. Deşi se afla în mijlocul uriaşei poieni, chiar dincolo de autostrada cu două benzi care era principala şosea prin oraş, clădirea lungă, albă, cu două nivele, arăta puţin cam zdruncinată.

Stătea acolo de o sută de ani. În anii de la începutul secolului, micul oraş Indian Springs fusese o staţiune elegantă, cunoscută pentru apa minerală care bolborosea pînă la suprafaţă.

În acele zile, *Magnolia* fusese bijuteria coroanei din Logan County.

Hotelul era faimos prin forma lui în E, în cele două aripi laterale fiind camere frumoase de hotel, iar în aripa mai scurtă din mijloc se afla eleganta sală de mese; deasupra ei, la etaj, era biroul lui Lansing Blackburn.

Hotelul şi localitatea fuseseră lucruri căutate.

Dar acum Springs era mic, rural şi uitat acolo între dealuri, la o sută de kilometri depărtare; orice centru de magazine şi de un oraş mare, iar oamenii care îşi petreceau noaptea într-una din vechile camere de la *Magnolia* erau fie aventurieri donquijoteşti, fie turişti sau cum obişnuia să spună cu aciditate mătuşa Olivia, „tot unu şi unu". Ei veneau de obicei fiindcă se rătăceau pe drumul dintre Louisville şi Nashville şi, în majoritatea timpului, *Magnolia* le oferea toată culoarea locală pe care o puteau suporta.

Dar, în dimineaţa aceasta, unul dintre ei aştepta într-o maşină, în parcarea din spate.

Lainie zări *Toyota* verde, nefamiliară, de îndată ce se îndreptă spre uşa din spate ca să deschidă bucătăria şi să se pregătească de micul dejun. Era ora şase dimineaţa şi micul dejun nu se servea decît la şapte şi jumătate, în sufragerie.

Cine stătea oare acolo şi aştepta?

Ezitînd, ea se uită din nou la maşină. Atunci, portiera şoferului se deschise şi coborî un bărbat înalt cu păr blond, strălucitor.

Era Preston!

Doamne, ce căuta Preston Rawlins aici la ora asta a dimineţii? Ce căuta la *Magnolia,* în general? Îi spusese din nou şi din nou să nu vină.

– Ştiu ce ai de gînd să spui, începu el cînd ea veni în fugă spre el. Ce caut aici. Dar pot să-ţi explic, Lainie.

– Zău, poţi? spuse ea sec. Atunci să auzim. Trebuie

să fie ceva serios.

– E vorba despre aseară, zise el rîzînd pe jumătate şi uitîndu-se în jos la ea cu ochii micşoraţi din cauza soarelui de dimineaţă.

Un moment, el părea degajat şi-şi lăsă mîna să-i îndepărteze buclele negre de lîngă faţă.

– La naiba, eşti frumoasă!

– Şi tu eşti, spuse ea sinceră.

Ar trebui să fie o lege împotriva bărbaţilor care arată aşa de bine ca Preston Rawlins, se gîndi ea uşuratică, un fel de statut care să prevadă că, dacă erau prea ameţitori, prea perfecţi, dacă ochii lor erau atît de albaştri şi cu gene atît de lungi, dacă părul lor se ondula ca grîul auriu în spatele urechilor, dacă nasul lor avea cea mai mică şi mai masculină ridicătură care le asprea aerul suficient ca să nu fie drăguţi – ei bine, un bărbat ca acesta ar trebui să fie închis pentru siguranţa femeilor de pretutindeni.

Într-un asemenea caz, Preston ar fi închis pe viaţă, iar asta ar fi o ruşine, pentru că uneori el o putea face să rîdă.

Dar nu aşa cum o făcea Colley.

– Ce-i în legătură cu aseară?

Ea îşi aminti brusc de ce era el aici.

– Îmi pare rău, asta e, zise el bosumflat. M-am făcut de rîs doar pentru că am încercat să mă confrunt cu Colley. Doamne, îl urăsc pe bastardul ăsta. Am crezut că n-o să afle că eu am luat fluierul – am făcut-o doar ca să se chinuiască – pînă azi-dimineaţă. N-am intenţionat să-l aduc aici sau să mă bat cu el la *Magnolia*, Lainie.

„A fost o treabă de băieţel meschin", se gîndi ea tăios, dar nu rosti asta. Cine era ea să-i găsească greşeli lui Preston?

– Se presupunea că nu trebuie să te aducă nici pe tine aici, îi aminti ea.

El lasă mîna să-i cadă de pe obrazul ei şi se încordă.

– Şi aseară am aflat şi de ce, nu-i aşa?

– Şi comentariul ăsta este despre Colley, nu-i aşa? spuse ea resemnată.

– De ce nu mi-ai spus că a fost ceva în trecut între voi doi? Mi-ai spus că e un fel de duşmănie între familia ta şi a mea. Stranie, mai precis, zise cu furie distantă. Şi eu am fost destul de prost ca să te cred.

– Nu cred că e vorba de vreo dezamăgire în dragoste, replică ea căutînd un răspuns.

– Poate doar între tine şi Colley.

O cioară sculată devreme cîrîi undeva deasupra capetelor lor, într-un copac, în timp ce ei se confruntau.

– Asta a fost cîndva, spuse ea liniştită. Şi s-a terminat, definitiv. Nu că ţi-aş fi datoare cu vreo explicaţie, Preston.

– De patru săptămîni mă tot învîrt ca să te văd. De ce crezi că mai stau în fundătura asta mică, lîngă şosea? întrebă el frustrat. Urăsc oraşele mici. Urăsc fermele. Nu mă împac cu bătrînul. Mă aflu aici doar ca să-l satisfac pe tata, să-i amintesc bunicului că mai are familie, în afara lui Colley.

– De ce e important lucrul ăsta?

Preston îşi înălţă sprîncenele şi zise cu resemnare:

– Vrei adevărul crud? Tata crede că bunicul e gata să-i lase averea sălbaticului. Mie nu-mi pasă. Tatăl mamei mele mi-a lăsat tot ce avea.

– Tu eşti un norocos, nu-i aşa? spuse Lainie glumind doar pe jumătate.

– Cel puţin nu trebuie să pup pe nimeni în fund. A trebuit să mă uit cum o face tatăl meu şi nu e o privelişte frumoasă. El e paranoic în legătură cu banii. I-am zis că oricine are un grăunte de bun simţ nu şi-ar lăsa milioanele de dolari unuia cum e Colley, nici măcar bunicul.

Lainie rîse puţin.

– Ar fi nostim, băiatul din cartierul săracilor să ajungă cel mai bogat om din oraş.

Preston se încruntă.

– Nu conta pe lucrul ăsta. Eu mă aflu aici ca să opresc treaba asta şi să-i dau bătrînului meu tată liniştea sufletească. Nimic nu m-ar fi ţinut însă pe mine atît de mult timp aici, dacă nu te-aş fi întîlnit pe tine. Aşa că, dacă eşti atît de importantă pentru mine, spune-mi de ce nu e treaba mea că tu cîndva umblai cu el? întrebă Preston revenind la problema lui iniţială.

– Tu şi cu mine ne-am întîlnit accidental. Ne-am distrat. Nu a fost ceva serios, încercă ea să protesteze.

Nici nu-şi dăduse seama de identitatea lui, prima sau a doua oară, cînd îl întîlnise. El nu semăna deloc cu cei doi membri ai familiei pe care îi cunoştea. Dacă l-ar fi recunoscut de la început, n-ar fi vorbit cu el şi n-ar fi început flirtul de astă vară.

Ea se gîndise că era diferit faţă de ceilalţi bărbaţi din Springs şi fusese flatată de felul cum se uitase la ea şi se ţinuse după ea cu hotărîre.

– Zici că a fost un accident? Îngeraş, te-am văzut în oraş în prima zi şi, cînd am văzut că tu erai cea cu un cauciuc dezumflat pe şoseaua Gainesboro, două zile mai tîrziu, am oprit atît de brusc, că era să ies prin parbriz.

– Următorul lucru pe care o să-l spui o să fie că tu mi-ai dezumflat cauciucul în mod intenţionat, îl luă ea în rîs.

– Poate că am făcut-o, replică el. Dar, la naiba, te-am dus unde aveai nevoie să ajungi, nu-i aşa? Cu *Jaguar*-ul meu.

– Fiindcă veni vorba, unde ţi-e maşina?

Ea cunoştea *Jaguar*-ul argintiu din vedere; devenise o obsesie în oraş, în ultima vreme un lucru admirat de orice bărbat sub cincizeci de ani.

– Poate că aseară mi-am pierdut mințile din cauza ta, dar azi-dimineață m-am controlat. Nu puteam să mă duc la fermă, după runda aia cu Colley, așa că mi-am petrecut noaptea în barca – locuință a lui Lloyd, de pe bac. Asta – rabla asta –, zise Preston lovind portiera cu dezgust, e o mașină pe care el a închiriat-o pe vară, pe timpul vacanței. M-am gîndit că o să fie mai puțin remarcată. Se pare că așa dorești tu să mă comport.

Provocarea din vorbele lui o făcură să roșească.

– Nu ești dreaptă cu bărbatul ăsta, îngeraș, zise Preston, lăsîndu-și mîinile să-i cuprindă iar fața și să-i îndrepte privirea în sus spre el. Poate că, la început, nu m-ai cunoscut, dar de la a doua întîlnire ai știut cine sînt. Ți-am spus chiar eu. Dacă intenționai să mă lași baltă pentru că numele meu de familie este Rawlins, fie că ai întîrziat s-o faci, fie că ai vrut să te folosești de mine.

– Preston!

Ea încercă să-și tragă fața, dar el n-o lăsa.

– Ai umblat cu mine pentru că voiai să ajungi la Colley?

– Ți-am spus că s-a terminat, zise ea rece ca piatra, mințind fără urmă de emoție. În plus, nici nu știam că vine din nou la Springs.

– Te cred, zise el încet. Deci, de ce ești cu mine? Pentru că sînt într-un anume fel? Amuzant? Asta nu-i grozav, dar nu e rău. Am putea eventual face lucrurile să fie și mai bune?

– Nu putem...

Cumva, trebuia să-l facă să înțeleagă că totul se terminase. Se simțise mai bine cu el decît în trei ani lungi, o făcea să-și amintească faptul că era tînără... dar Colley se întorsese.

Lui îi era caracteristic să distrugă totul.

Era timpul să privească în față faptul că acest bărbat, splendid sau nu, era un membru al aceleiași famili ori-

bile. Era prea periculos.

Oare de asta umblase cu Preston, pentru că era disperată să aibă o viață oarecare, chiar și una riscantă?

Lainie nu credea că lui o să-i placă vreuna dintre explicațiile ei. Se gîndea că ar putea provoca necazuri. El era de genul celor obișnuiți să obțină ce vor, ceea ce era o altă problemă a bărbaților care arată perfect.

„De ce oare m-am lăsat antrenată în asta?" se gîndi ea nefericită și încercă să vorbească din nou.

Dar nu avu nici o șansă. Preston îi opri vorbele cu un mijloc simplu: își puse buzele pe ale ei.

Și acesta era un alt lucru pe lista ei de inegalități: modul în care unii bărbați știau să sărute. Perfect.

Colley n-a fost niciodată perfect. El săruta prea fierbinte, atingea prea liber, te împingea prea dur...

Lainie îl împinse pe Preston.

– E ora șase dimineața.

El îi dădu drumul de nevoie.

– Nu face lucrurile mai rele, amintindu-mi. Știi la ce oră a trebuit să mă scol ca să te văd singură în dimineața asta? E o crimă. Ultima oară cînd m-am trezit înainte de răsăritul soarelui a fost în ziua în care am învățat douăzeci și patru de ore pentru examenul de drept. Lainie, asta ar putea fi dragoste.

Vocea lui prea solemnă transforma cele spuse într-o glumă, dar el nu dorea să rîdă.

– Trebuie să mă duc la treabă, murmură ea.

– Așteaptă. N-ai auzit ultimul motiv pentru care am venit aici, o întrerupse el repede.

– În afară de scuze și dragoste adevărată? întrebă ea.

– Plănuim un înot cu scufundări cîndva, în următoarele zile. Poate sîmbăta. Un fel de petrecere. Gemenii Gregory trebuie să se întoarcă la Nashville, așa că au să plece cu pompă. Vreau să vii cu mine.

– Cine plănuieşte asta?

– Lloyd Tate şi cu mine.

– El nu e prea bătrîn ca să se învîrtă în cercul tău şi al lui Jack şi Mark Gregory?

Preston se strîmbă.

– Ai vîrsta pe care o simţi, bănuiesc. E o persoană în jurul căreia te poţi învîrti, atîta timp cît mă aflu aici. Nu crezi că eu şi Colley avem prea multe în comun, nu-i aşa?

Întrebarea era pur şi simplu retorică. El nu aştepta un răspuns de la ea.

– O să vii cu mine? întrebă el.

– Am treabă.

– Mama ta are din nou nevoie de tine să serveşti la mese? spuse el batjocoritor. Lainie, drăguţă, ai o faţă de un milion de dolari. De ce te iroseşti aici, în gunoiul ăsta?

Se uită dincolo de ea spre *Magnolia* şi zise indiferent:

– Conţine nişte antichităţi elegante, printre care şi pe mătuşa ta, dar asta-i cam tot. Vino cu mine la petrecere!

Vorbele lui o atinseră şi Lainie replică puţin tulburată:

– Eşti pur şi simplu un animal de petrecere, nu-i aşa? Doar la asta vă gîndiţi, tu şi prietenii tăi.

Faţa lui se întunecă şi făcu un pas spre ea.

– Vrei să spui că nu sînt destul de serios? Ei bine, ce zici despre asta: mergem la petrecere şi, cînd se termină, mergem în altă parte, singuri, împreună, şi nu doar pentru o noapte. Vino cu mine, ieşi din oraşul ăsta neînsemnat, Lainie. Trăieşte cu mine un timp. O să-ţi placă. O să te fac să-ţi placă.

Lainie se uită la el tăcînd şocată şi, în cele din urmă, făcu doi paşi înapoi, pînă cînd fu lîngă un copac şi departe de trupul lui insistent.

– Nu ştii ce vorbeşti, şopti ea. Oricum, n-aş putea. Trebuie să ţin în viaţă *Magnolia*. Trebuie să ne cîştigăm

existența. Nu avem cu toții bunici bogați.

El o urmă, întinzîndu-se să-i prindă o mînă şi să o aducă la buzele lui.

– Am să-ți dau bani cît ai nevoie ca să te eliberezi din locul ăsta! Ca să poți veni cu mine. O să am eu grijă de asta, Lainie, şi de tine.

Ea îşi trase mîna.

– N-am să fiu o amantă, Preston.

Amuzamentul îi apăru pe față.

– Un cuvînt de modă veche, pentru o fată de modă veche. Nu, tu nu eşti material de amantă, Lainie. Nu asta îți ofer.

Ea roşi puțin. Toată viața ei şi-o petrecuse aici, în acest orăşel, cu aceiaşi oameni. Preston o făcea să se simtă ignorantă şi înapoiată, poate ca aşa şi era. Ea încercă să nu lase să se vadă, dar nu cunoştea prea multe despre lumea lui.

– Vreau doar să-ți arăt că viața poate fi frumoasă. Ce crimă e în asta? Lasă-mă să te învăț să trăieşti doar pentru plăcerea de a trăi. Să-ți arăt cum să te îmbraci.

Preston nici nu se uitase la pantalonii ei tăiați şi la cămaşa fără mîneci pe care o băgase în ei, dar ea tresări la vorbele lui.

– Trebuie s-o ajut pe mama şi îmi pare rău că nu-ți plac hainele mele, spuse ea defensiv.

Îi apăru în minte imaginea lui Colley şi a lui Rachel ca manechin de modă, din seara precedentă.

– Hainele tale sînt bune, dacă vrei să rămîi aici toată viața, spuse direct Preston. Dar de ce s-o faci dacă te-ai putea îmbrăca pe Fifth Avenue? Lasă-mă să-ți cumpăr ceva, Lainie. Să cheltuiesc nişte bani pe tine. Poate pe un costum de baie pe care să-l porți la petrecere.

Ea îşi retrase mîna.

– Am unul, mulțumesc. Şi, oricum, nu înot bine.

El oftă şi îşi trecu mîna prin păr.

– În regulă. Îmi pare rău. Ți-am rănit sentimentele. Uit mereu regulile astea stătute după care încă mai trăieşte orăşelul ăsta. Nu-i poți cumpăra haine unei femei, decît dacă eşti căsătorit cu ea, aşa-i?

Nici unul dintre ei nu spuse nimic o secundă, apoi Preston şopti cu voce mătăsoasă:

– Asta te-ar face să spui da, Lainie?

Nici dinamita nu putea s-o împingă mai repede pe Lainie din nou înapoi, lîngă copac.

– Ce te-a apucat în dimineața asta? Îți dai seama ce spui?

– Doamne, cum, oare, am ajuns eu aici?

– Tu eşti un Rawlins!

– Ce îngrozitor! Trebuia să fiu un Smith şi atunci mă plăceai, aşa-i?

– Opreşte-te. Nu înțelegi, protestă ea pasional.

– În regulă, liniştește-te.

El ridică ambele mîini în sus, de parcă se preda.

– Trebuie să pleci acum.

– Eu n-am avut nimic de-a face cu ce s-a întîmplat între tine şi restul familiei mele, Lainie. N-am să plec pentru că a apărut aseară Colley. Dacă nu te pot face să fii de acord cu mai mult, o să te mai vezi cu mine? Poate să mergi cu mine la petrecere?

– Am să mă mai gîndesc la asta, temporiză ea.

Orice, doar să iasă din raza vizuală înainte ca mama ei să apară. Orice, ca să scape de nebunia lui.

– Ştii, Lainie, pînă acum am fost un gentleman perfect, spuse Preston gînditor.

– Dacă nu ții seama de toate ocaziile cînd a trebuit să-ți urmăresc mîinile, replică ea zdruncinată.

– Nu te-am necăjit, ci doar am discutat, nu-i aşa? Dar aş putea s-o fac.

Brusc înțelese ce avea el în gînd şi totul în ea se alarmă.

– Te referi la Colley. Amenințî că o să-i spui lui Colley despre noi.

– Şi bătrînului. Ce importanță ar avea?

Ea nu putea spune adevărul, aşa că minți.

– Nici una. Ar fi furioşi, dar mie nu-mi pasă de ce simt ei.

„Ah, Doamne, nu-i lăsa să afle, se gîndi ea în panică. Nu acum."

– Dar mama ta?

Lainie nu-şi putu opri grimasa.

– Ei nu i-ar plăcea, recunoscu ea. Dar i-ar trece. Ce-ar fi de povestit? Că am ieşit cu tine de cîteva ori? Loveşti cam jos. Crezi că nu am mai ieşit şi cu alți bărbați?

Preston îi studie fața, un minut.

– Cu cine?

Lainie ridică din umeri, sperînd să nu trebuiască să răspundă. Adevărul era că mulți bărbați din Springs o legau de Colley şi se țineau la o distanță sigură de femeia pe care o însemnase ca fiind a lui înainte ca ea să fi fost destul de în vîrstă ca să-şi dea seama de ce se întîmplă.

Tatăl ei ştiuse, dar ea nu înțelesese ce încerca el să-i spună. El era prea supărat, prea enervat de cîte ori venea vorba de oamenii din cartierul săracilor.

– Nu-mi vine să cred că am ajuns la asta.

Preston o eliberă brusc şi se întoarse rîzînd şi clătinînd din cap.

– În realitate, încerc să şantajez o femeie să vină la o întîlnire cu mine. Ai crede că sînt un monstru şi că pretind ceva îngrozitor. Ce se întîmplă cu mine? Lainie, draga mea, mai sînt şi alte femei, iar ele sînt mai normale, spre deosebire de tine.

Lainie nu avea nevoie de diagnosticul lui Preston. Ştia foarte bine ce nu mergea la ea: băiatul vrăjitor re-

venise şi ea se temea.

Cum îndrăznea Colley să se întoarcă şi să o însemne din nou, la fel cum făcuse demult?

– Aşteaptă!

Preston se opri exact cînd era gata să se urce în *Toyota,* cu picioarele bronzate sub şortul albastru, prea lung pentru maşina aceea mică.

– Pot să mă mai gîndesc şi eventual să te sun?

– La casa plutitoare a lui Lloyd, ca de obicei, răspunse el cu o mişcare cunoscătoare a buzelor. Ca să putem păstra micul nostru secret! Sigur, îngeraş. De ce nu? Fiecare bărbat are voie să fie nemernic din cînd în cînd, nu-i aşa? Nu sînt mîndru de asta. Am să stau deoparte şi am să-ţi las timp să te gîndeşti. Am să aştept veşti de la tine, poate chiar două-trei zile.

Nu două, nu trei, ci patru zile o văzu Colley pe fetiţă în vara aceea, cînd ea avea doisprezece ani şi el avea cincisprezece.

Într-una din zile, au avut o luptă cu afine care i-a lăsat pe amîndoi pătaţi cu albastru.

O dată au făcut măşti hidoase, în genul anticilor, din noroi greu, cu lutul de la marginea apei Widow's Creek, pe care le-au lăsat să se usuce la soarele fierbinte.

Într-o dup- amiază de iunie, el a încercat s-o înveţe să prindă peşte cu mîna, în locurile reci, sub stîncile aplecate spre apă, dar ea se temea de apa mai adîncă, aşa că se rezumă să privească racul de rîu pe care îl scosese el.

Spre sfîrşitul lui iulie, într-o zi ploioasă de vineri, cînd cîmpul era prea noroios ca să-l poată lucra, el aşteptă răbdător în ploaia puternică, lîngă apă, ca să o zărească; ca să descopere că ea făcea camping într-un cort sub căsuţa din capac, cu o carte. Riscînd enorm, el se tîrî pe burtă în susul dealului, se strecură sub prelata

care forma cortul şi, cu toată apărarea şi noroiul de pe el, făcură schimb de distracţii. Ea îi citi o parte dintr-o poveste despre un băiat plecat cu o plută pe rîu, iar el, la rîndul lui, o învăţă să fluiere, aşa cum îi arătase cu un an înainte.

Era cea mai grozavă vară pe care o trăise el, dar nu era idilic. Devenea mai matur, înţelegea că se pot întîmpla unele lucruri, învăţa precauţia şi îngrijorarea şi teama.

El putea pleca din cîmp cînd se planta tutunul, cînd însuşi Thorne îi supraveghea pe muncitori cînd puneau în pămînt micile plante verzi, iar el se cutremura la gîndul că Thorne l-ar putea vedea lîngă fetiţa lui. Treaba lui Colley era să întreţină cultura din terenul îngrădit, în timp ce alţi muncitori lucrau în alte secţiuni.

Mai erau şi alţi oameni care încălcau micul lor regat particular. Odată, în acel iulie, cînd venise la platforma din copac să o caute pe Lainie, o văzu, dar nu fluieră ca să-i atragă atenţia, aşa cum făcea uneori, pentru că un băiat înalt, slăbuţ, era în vizită în curtea din spate, iar Colley rămase ascuns, înţepat de primul ghimpe al geloziei. Muşcătura acestei emoţii îl însoţi şi mai tîrziu, cînd ea i-a spus că băiatul acela era doar o rudă, vărul ei Way.

Încă un lucru îl făcu să se îngrijoreze foarte, foarte tare: Diavolul venea mai des. În vara aceea, Charley adusese un mînz în cel mai apropiat hambar, un armăsar satinat, negru-cărbune, şi îi spuse:

– Colley, el m-a cerut ca animalul ăsta să-l dresezi tu. N-am mai văzut un astfel de exemplar aici la fermă, sau la o altă fermă. I-am spus Diavolului că eşti prea tînăr ca să lucrezi cu un asemenea cai, dar el zice că eşti destul de puternic ca să te descurci şi să te las să încerci. Ai grijă s-o faci cum trebuie şi ai grijă să nu te răneşti. Calul ăsta valorează mai mulţi bani decît am să

văd eu în viața mea.

Era un adevărat rai să aibă animalul sub mîinile lui – atît de fin, de perfect, de îngrijit. Îi amintea de fetiță, iar acest gînd îl făcea blînd și răbdător.

– Ai să-l faci pe calul ăsta să te asculte din dragoste, băiete?

Colley tresări surprins, tocmai cînd îl convinsese să accepte frîul, iar calul necheză la această neplăcere. Diavolul stătea în colțul întunecos și răcoros al hambarului mare, soarele pătrunzînd pe lîngă el și făcînd ca firele de praf din aer și paiele să arate aurii.

– Nu vreau să-l rănesc, zise el.

– Uneori, asta face parte din treabă, spuse Diavolul ridicînd din umeri. Tu fă ce trebuie să faci ca să fie un cal bun; altfel, ți-l iau și te trimit din nou afară la cîmp toată ziua. Nu fi moale. O să te coste prea mult. Am avut un fiu, Brodie, care putea face orice. Dar a murit pentru că era moale. La mină s-a produs într-o vară o alunecare de stînci și unii dintre oameni au fost prinși acolo înăuntru. El s-a dus după ei cînd nimeni altcineva n-ar fi făcut-o, în special pentru că o fată care lucra aici la fermă avea prieteni în gaura aia. A făcut-o pentru ea. I-a ajutat să iasă și a fost rănit.

Ei n-au încercat să-l tragă afară, așa cum făcuse el cînd ei erau prinși acolo. Stîncile alea vechi au început iar să cadă și ei au fugit, ca o haită de cîini. L-au lăsat acolo unde a căzut. Am încercat să intru să-l scot, dar cînd am ajuns acolo era prea tîrziu. Acum e mort. A murit crezînd o minciună, crezînd că se vor întoarce și-l vor salva. Crezînd că o fată o să-l iubească veșnic. Dar ea a plecat înainte să treacă anul.

Diavolul se depărtă de perete, hambarul fiind la fel de tăcut ca și băiatul din fața lui. Chiar și mînzul stătea nemișcat.

– Calul ăsta te-ar omorî, dacă l-ai lăsa, și o să-l

distrugi dacă-l ţii tot aşa. Nu face greşeala pe care a făcut-o Brodie, să te încrezi orbeşte în natura bună a unei creaturi. Majoritatea dintre noi trebuie să fim constrînşi ca să ne facem datoria. Asta nu vine în mod natural.

Colley se uită după Diavol cum părăseşte hambarul, iar în noaptea aceea îi spuse lui Charley:

– Vreau s-o fac cum se cuvine, dar cum să fac calul să înţeleagă că îl iubesc?

– Se poate asta, răspunse Charley. Diavolul e prea dur. Viaţa a fost aspră cu el. Fă ce trebuie ca să dresezi calul, iar în restul timpului iubeşte-l. Aşa o să ai un cal mai bun, la fel cum ai avea un om mai bun.

Şi începu o criză nesfîrşită de tuse.

Astfel, Colley dresă calul şi petrecu patru zile cu fetiţa; şi aşa trecu altă vară.

În următorul septembrie de cînd se cunoşteau, ea îl întrebă îngrijorată:

– N-ai să mai vii la casa din copac?

– Acum mi-e greu să vin, încercă el să-i explice. Lucrul la cîmp e aproape gata şi nu e nici un motiv ca eu să mă aflu în partea asta a fermei, pînă în primăvara viitoare. Mi-e teamă că, dacă vin prea des, el... ei au să mă prindă şi n-am să mai pot veni niciodată. Nu vreau să se întîmple asta. Şi, în plus, altcineva o să plece curînd, aşa că o să rămînem doar eu, Charley şi Nadine, care ne vom face de lucru în timpul iernii. Tu trebuie să te duci la şcoală şi eu trebuie să mă duc înapoi, un timp.

– Dar primăvara viitoare? insistă ea.

– Am să fiu aici, promise el şi adăugă: Oricum, unde crezi că am să mă duc?

Ea îl privi îndelung, de parcă îşi imprima în minte aspectul feţei lui, trupul cu picioare lungi, părul lui negru. Apoi păşi direct spre el şi îşi puse buzele pe obrazul lui.

– Te iubesc, Colley, şopti ea. Apoi se întoarse şi urcă

în fugă dealul spre casă, fără să se uite măcar o dată înapoi.

Un timp, el nu putu vorbi, poate nici nu putu respira.

Dar în noaptea aceea, culcat în căsuța mică, încinsă, chiar în fața ușii deschise ca să poată simți briza și să privească stelele care străluceau pe cer, nu auzi sforăitul lui Charley de pe patul din partea cealaltă a camerei, din spatele lui.

Auzea doar cuvintele ei și îi simțea atingerea.

În cele din urmă, puse mîna pe obrazul unde își pusese ea buzele.

Colley nu era sigur, dar se gîndi că era prima dată cînd cineva îl sărutase.

4

Colley deschise brusc ușa, înainte ca Nadine să aibă timp să se dea la o parte. Ea mormăi cînd ușa veni peste ea și trebui s-o prindă cu o mînă și să încerce să țină echilibrul tăvii mari pe care o avea în cealaltă.

– Ai milă, Colley, aici nu-i gară, murmură ea.

– Iartă-mă, zise el scurt și se îndreptă prin bucătăria mare spre baia din hol. Era înfierbîntat, transpirat, obosit și furios. Un duș putea rezolva cel puțin trei dintre acestea.

– O să-ți pară rău dacă nu te duci afară pe terasa din spate, strigă Nadine după el. Domnul Albert așteaptă de cel puțin două ore să apari.

Colley se întoarse să se uite fix la bătrîna femeie:

– Știa că vin tîrziu în seara asta. I-am zis doar.

– Ei, poate că n-a ştiut că vine James.

– James! E aici? Pentru ce?

Era o întrebare inutilă; ştia că James venise ca întotdeauna ca să-i găsească o vină nepotului.

Dar Nadine încercă să-i răspundă.

– De unde să ştiu eu? Dar bunicul tău a zis să te trimit acolo afară, de îndată ce vii acasă.

Colley se uită în jos la el însuşi, la blugii pe care îi purta şi la bluza de bumbac. Era o urmă de ulei pe pieptul cîndva alb al bluzei, de cînd unul dintre tractoare se blocase şi el obosise să tot aştepte ca muncitorii să găsească defecţiunea, aşa că se băgase sub el să îl repare singur.

Nadine îi citi gîndurile.

– Cred că ar fi mai sănătos să te îngrijorezi de ce vrea domnul Albert şi nu de faptul că eşti murdar.

– Nu-mi place să am de-a face cu amîndouă odată, în seara asta, mormăi Colley pentru sine şi se depărtă spre spatele casei.

Pe terasă ardea o lanternă slabă. Aceasta dezvăluia scaunele albe de metal cu spătarele rotunde, netede, şi două sau trei ghivece cu flori cu petuniile şi begoniile lui Nadine. Acestea erau singura notă mai blîndă.

Albert nu avea nevoie de mobile elegante sau de porticuri elaborate. Era curios cum această terasă decolorată îi amintea lui Colley de porticurile care se prăbuşeau la *Magnolia*. Dar aceea era ponosită din cauza sărăciei, pe cînd asta era aşa doar din cauză că Albert voia să o lase aşa. El nu cheltuise nici un ban pentru lucruri elegante, oricît de mult pledase micuţa lui soţie.

La singura masă din fier forjat, o piesă pe care reuşise să o achiziţioneze în urmă cu douăzeci de ani, stătea singurul fiu supravieţuitor al lui Albert, cel mai mare, James, dar care nu era îmbrăcat la patru ace ca de obicei. Căldura, umiditatea şi insectele îl obligaseră

să-şi scoată haina şi cravata, să-şi descheie gulerul şi să-şi suflece mînecile. Arăta ofilit şi necăjit.

– Nadine mi-a zis că m-ai chemat, spuse Colley celei de a doua siluete.

Bătrînul, în salopetă decoloartă, stătea şi fuma o ţigară în partea cea mai întunecată a terasei, cea lîngă care era unul dintre ultimii stejari bătrîni din regiune.

James reacţionă imediat, înălţîndu-se în scaunul de fier.

– Era şi timpul, spuse el tăios.

Albert nu se mişcă. Probabil, se gîndi Colley uşor amuzat, că bătrînul ştiuse şi momentul în care intrase în bucătărie la Nadine. Avea un auz fin, ca un animal de pădure. După încă un fum lung tras din ţigară, Albert se întoarse spre nepotul lui. Sub cozorocul şepcii lui albastre, vechi, pe care o purta, părul era alb ca zăpada, dar ochii lui erau la fel de negri ca ai lui Colley.

– Mi-am închipuit că o să vii tîrziu, spuse el cu voce calmă. Ai reparat tractorul.

Cum ştia întotdeauna Albert totul, înainte ca să-i poate spune Colley – acesta era un alt mister în legătură cu bătrînul. Colley îşi închipui că bunicul lui ţine la fermă un soi de informator, deşi nu fusese niciodată capabil să spună cine era acela.

– Lucrează din nou, răspunse Colley.

– Bine. N-are rost să chemi pe cineva, cînd poţi face singur treaba, spuse sec Albert şi aruncă mucul de ţigară în cutia de metal de lîngă scaunul lui.

– Uite ce e, Colley, am un program strîns aici, îi întrerupse brusc James. Am venit să-l văd pe fiul meu, dar Preston e un catîr încăpăţînat.

– L-ai văzut azi pe vărul tău? îl întrebă Albert pe Colley.

– Astăzi nu, răspunse Colley.

– Dar ştii unde e, spuse James fără nici o urmă de

îndoială. Eşti acasă de o săptămînă şi ştii nişte lucruri. În asta semeni cu bunicul tău.

– S-ar putea să ştiu.

– Ei? întrebă imperativ James.

– Umblă în general cu cei pe care i-a adus cu el, răspunse încet Colley, iar faţa lui James se lumină. E vorba de Jack şi Mark.

– Gemenii?. zise el uşurat. Nu ştiam că ei stau în Springs.

– Nu stau. Au închiriat o cabană lîngă lac. Preston se duce des acolo. La fel şi un bărbat pe nume Lloyd Tate. Are acolo în vara asta o casă mare, plutitoare. Eu nu ştiu nimic despre el. E nou pe-aici.

– Tate, n-am auzit niciodată de el. Dar gemenii... cu ei e în regulă, comentă James.

Colley ridică din umeri.

– Eu nu ştiu.

– Preston se duce cu ei la golf şi merg cu barca atunci cînd sînt la Nashville. Poate că beau puţin la pescuit. Nimic serios.

– Atunci se comportă destul de normal, spuse brusc Colley.

Urmă o pauză lungă pînă cînd James făcu doi paşi mai aproape de nepotul lui.

– N-ai zis nimic despre femei!

– Nu-mi vine să cred că Preston umblă cu ele dacă ele nu sînt dornice să se destrăbăleze, interveni Albert sardonic de pe scaunul lui.

Colley simţi un ţînţar umblîndu-i pe gît şi îl pocni, apoi îşi îndepărtă părul umed de pe ceafă, trecîndu-şi degetele prin el.

– Sînt şi nişte femei, zise el în cele din urmă, în silă. Am văzut cîteva la casa plutitoare a lui Tate, dar nu le cunosc.

– Femei? repetă James. Aşa cum a zis tata, un fel

de curse, Colley? Pentru că, dacă e doar asta, nu am de ce să mă agăț. Dar nu mai vreau altă situație ca aceea cu fata Langford.

– Băiatul nu e destul de nebun ca să facă a doua oară aceeași afurisită treabă, le spuse Albert, punîndu-și piciorul stîng peste dreptul.

Piciorul drept era complet înțepenit pentru totdeauna, în urma unui accident la vechea mină, înainte de nașterea lui Colley.

– Chiar de-ar fi atît de nebun, tot n-ar face-o. Știe că l-aș trimite pe Colley din nou...

– Nu! spuseră simultan Colley și unchiul său.

Colley se opri, dar James continuă repede:

– Toată treaba aia a fost greșit rezolvată. Dacă mi s-ar fi spus la timp, m-aș fi dus și aș fi oprit chestiunea. Dar să-l trimiți pe Colley? Nu avea nici un rost să-i spună lui Preston ce să facă, mai ales în fața fetei ăleia. Teresa e furioasă pe mine în legătură cu scandalul, în special în legătură cu rolul lui Colley în treaba asta, și la fel e și Preston.

– E dureros cînd un bărbat lasă o femeie să-i spună cum să conducă lucrurile, replică implacabil Albert. Și o dată ți-am trimis vorbă că lucrurile scapă din mînă în legătură cu femeia aceea. Langford. Am încercat să-ți spun că bătrînul ei tată caută să-și facă avere pe spinarea lui Preston fie ca ginere, fie ca inculpat într-un proces de paternitate. La naiba, James, l-am trimis pe băiat acolo cu treburile mele personale căci dacă aș fi lăsat totul pe seama ta și a soției tale, am fi fost ruinați cu toții. Oare el nu pricepe nimic?

– Nu te lega acum de mine, tată, răspunse furios James. N-ai dreptul să vorbești. Tu n-ai făcut o treabă mai bună cu Colley. El a umblat aproape gol pînă a ajuns aproape matur. Și are și acum probabil cel mai lung păr din tot comitatul.

Colley se sprijini de un stîlp îngust al porticului şi interveni amuzat.

– Nu gol. Am purtat un set complet de haine, de cînd aveam doisprezece ani.

– Colley a fost crescut sever, la fel cum am fost crescut şi eu. A fost crescut aşa cum se tem să mai crească bărbaţii acum, iar el poate să facă tot ce trebuie făcut, să încalce regulile sau să dreseze un cal sau să distrugă un bărbat. Am reuşit mai bine cu el decît cu tine sau cu Brodie, pentru că n-a fost nici o femeie care să se amestece, să-l înmoaie sau să-l giugiulească. Şi nici n-are nevoie de aşa ceva.

– Poate că e aşa... dar în cîte case din comitat este invitat Colley la cină? replică James. Se tem de el, cel puţin oamenii cumsecade, şi le-ai dat motive să fie.

– Atunci o să trebuiască să se mulţumească doar cu cei necumsecade, iar din ăştia sînt mai mulţi, răspunse placid Albert. Majoritatea oamenilor m-au pus pe mine în categoria asta... şi pe tine, de asemeni, James, pînă cînd te-ai căsătorit cu mica debutantă Cooper. Dar n-are rost să ne certăm pentru asta. Colley este folositor într-un fel, iar Preston în altul. Dar Preston să nu mai facă o porcărie ca aceea de la Atlanta.

– Asta nu se va mai întîmpla, iar Colley trebuie să se poarte mai bine şi să nu mai facă presiuni asupra lui.

– Eu nu i-am spus ce să facă, zise Colley înfuriat în cele din urmă. El s-a uitat o dată la mine şi a plecat. Eu am fost cel care a trebuit să-i spună fetei că totul se terminase, eu am fost cel care a ajutat-o să-şi facă bagajele în timp ce plîngea pe umărul meu. Eu am fost cel care a scos-o din apartamentul lui, i-am pus zece mii de dolari în mînă şi am dus-o la o clinică al naibii de bună, ca să poată să...

Se desprinse de stîlp cu spatele la unchiul lui.

– N-o să se mai întîmple din nou, îi spuse James lui

Albert în tăcerea prelungită, după ce Colley se depărtă. Pînă la urmă, lui Preston o să-i treacă supărarea. El dă vina pe mine pentru felul cum s-au terminat lucrurile, dar e mai furios pe Colley, pentru că s-a amestecat în ceva care nu era treaba lui.

Albert zise fără simpatie.

– E timpul să gîndească şi cu creierul, nu numai cu ceea ce are între picioare. Iar Colley a făcut doar ce i s-a spus să facă.

James ezită un moment, uitîndu-se la nepotul lui tăcut, care îşi lua haina de pe spătarul unui scaun.

– Tot ce-ţi cer să faci este să-l laşi să se calmeze. E tînăr, asta-i tot.

– Eu sînt mai tînăr decît el, protestă Colley.

– Tu eşti altfel. Tu n-ai fost niciodată... James ezită.

– Normal? încheie sec bărbatul mai tînăr al familiei.

James ridică din umeri.

– Cum vrei. De ce naiba l-ai adus pe Colley aici, tată, cînd ştiai că Preston va fi aici? Ştii că ei nu se pot înţelege.

– Atunci e timpul să înveţe să se înţeleagă. Lucrurile n-or să meargă bine pînă cînd n-o vor face, răspunse Albert.

James scoase un sunet frustrat şi îşi aruncă pe un braţ haina maltratată. Dădu să iasă pe portic, dar, la jumătatea treptelor, se întoarse.

– Am lăsat documentele în legătură cu afacerea Lamberson în biroul tău. Trimite-l pe Colley să mi le aducă, dacă vrei să se încheie treaba. Iar eu am să mă ocup săptămîna viitoare la planurile pentru grajduri.

– Tot ce ai de făcut este să semnezi hîrtiile. Afacerea este deja încheiată. O să se construiască un grajd pentru cresecătorie aici, pe terenul fermei.

Vocea lui Albert nu accepta obiecţii.

– Am spus eu că am vreo problemă în treaba asta?

răspunse James înțepat. Atîta timp cît Colley scoate bani cu grajdurile, eu nu am nici o obiecție. Am obiecții doar la faptul că îl lași pe el să știe totul înainte de a lua o decizie. La naiba, eu sînt fiul tău. Eu vreau ce-i mai bine pentru companie, mai mult decît Colley. El nu poate să înțeleagă jumătate din treburi. Și n-a pus piciorul în nici o școală.

Cei doi bărbați de pe terasa întunecată îl urmăriră cum își croiește drum prin iarba umedă.

– Asta îmi distruge pantofii, mormăi el. Și sînt din piele bună, italienească. Hei, Colley, strigă el oprindu-se, dacă știi să faci atît de multe, de ce nu construiești o alee spre garaj? Asta-i o treabă pe care o poți face fără o diplomă.

Cînd farurile *Mercedes*-ului dispărură în noapte, Albert își băgă mîinile sub partea de sus a salopetei.

– Să nu-mi spui că nu vrei să te duci la Nashville, pentru că o să te duci cînd voi fi gata să trimit înapoi documentele.

– De ce? Ca el să-mi poată spune din nou că Preston e prea bun ca să primească instrucțiuni de la mine? Sau că eu sînt prea prost ca să înțeleg contractele lui? E un fiu de...

– Ai grijă de gura ta, băiete, înainte să am eu grijă de ea. N-o să vorbești așa despre unchiul tău. Așa vreau eu: tu conduci hambarele de tutun și îmi raportezi mie, iar el face investițiile în Nashville și tot mie îmi raportează. Asta face ca toți să fie cinstiți. Și dacă asta îl enervează, poate că e nevoie să rămînă cinstit.

– Dar Preston?

– Tu știi unde-i locul lui.

– Trimite-l pe el la Nashville în locul meu, spuse Colley încordat. Să facă și el o dată treaba mea. Asta e o treabă ușoară.

Bunicul se uită fix la el.

– De ce nu? insistă Colley. În felul ăsta, o să trebuiască să stea față-n față cu tatăl lui.

– Nu fi prost, spuse scurt Albert. Îl am pe Preston acolo unde vreau. Am ce treburi să-i dau la fel cum am şi pentru tine. Vreau să văd din ce este făcut. Oricum, tu ştii cum merg lucrurile. Aceasta e partea noastră a treburilor şi aia a lor. James face o muncă elegantă, o muncă intelectuală, iar tu faci munca de transpiraţie, muncă grea. Tu eşti tare, Colley, tare şi dur.

Colley se duse la marginea terasei, uitîndu-se fix fără să vadă nimic, departe spre garaj, unde unchiul lui dispăruse cîteva minute mai devreme. Îşi băgă mîinile în buzunare.

– Iar Preston e frumos şi strălucitor, ca şi tatăl lui, făcut să fie bărbatul de fațadă.

– Am văzut asta dintotdeauna, de parcă aş fi făcut o comandă specială pentru asta. Arată aşa cum ştie să vorbească. Nu e nici unul într-o mie care să ştie să îmbrobodească pe cineva cu vorba, ca el. Ei nu ne vor, pe mine sau pe tine, băiete. Sîntem prea aspri, în noi este prea mult din dealurile astea. Dar ei accepta tot ce spune el şi înghit. Preston s-ar putea să fie un Rawlins într-un post de guvernator. După ce Rawlins-ii au fost nişte înapoiați care lucrau în minele întunecate de cărbune din Virginia de Vest şi care erau scuipați şi mureau de tineri. Dacă eu n-o să apuc să văd asta, tu o să vezi, prevesti Albert. Şi poți să pui pariu că am să ştiu, chiar dacă am să ard în iad sau am să cînt în glorie cînd o să se întîmple asta.

– Trimite-l înapoi acasă, acolo de unde aparține, zise Colley. Acum!

Nu avea timp să asculte din nou ambițiile bătrînului.

Urmă o tăcere lungă între cei doi, întreruptă doar atunci cînd Colley se răsuci cu fața spre Albert. Bătrînul îl urmărea, liniştit ca un şoarece.

– Deci, în ce s-a băgat? îl întrebă el pe Colley în cele din urmă. Ştiu că n-ai fost corect cu James. Mai bine să fii corect cu mine.

– Încă nu e nimic.

Cum putea să-i spună bunicului că vederea lui Preston la *Magnolia,* în seara trecută, îl făcuse să-i fie rău? Ce drept avea vărul lui să se ducă acolo şi să se uite la Lainie Thorne?

Trebuia să fie un motiv ca Preston să se afle acolo, la vechiul hotel.

Afurisitul lui de văr să facă bine să stea departe de fata de la *Magnolia...* la fel cum trebuia să facă şi Colley.

– Ce vrei să spui cu „încă"?

Colley îşi trecu amîndouă mîinile prin păr şi apoi peste faţă.

– Am o presimţire, asta-i tot. Nu l-am văzut cu o fată, dar îl ştiu eu. E una pe undeva. Cu Preston, întotdeauna e cîte una.

Albert avea deja ţigara între buze, gata să aprindă chibritul, dar, la vorbele lui Colley, lăsă mîinile în jos scoţînd totodată şi ţigara şi rîse, amuzat.

– Să nu-mi spui că a învăţat să se strecoare fără să-l vezi, lăţi el vorbele. Probabil că s-a făcut mai deştept decît credeam eu că este.

– Problema e că fata, dacă e de pe-aici, nu e obişnuită cu Preston şi prietenii lui. Probabil că ar lua fiecare cuvînt al lui ca pe un adevăr din Scriptură, la fel cum a făcut cea din Atlanta şi, dacă şi ea o păţeşte...

– Am înţeles. Fii cu ochii pe el, ceva mai de-aproape de data asta.

– Şi dacă găsesc pe cineva? insistă Colley. N-ar fi bine să vorbesc cu el. Să-i spui nu lui Preston e ca şi cum ai flutura un steag roşu în faţa unui taur furios. Albert examină speculativ faţa întunecată a nepotului lui.

– Nu prea pot să-l văd agăţîndu-se în felul ăsta de o

femeie. Ăsta e mai curînd stilul tău, nu-i aşa?

Colley se îndreptă bățos la observația implicată şi se întoarse cu spatele la bătrîn, care continuă imperturbabil de parcă n-ar fi zis nimic.

– Majoritatea bărbaților înțeleg că mai există şi alt timp cald, Colley, dar în cazul în care el se încăpățînează în legătură cu o altă fată, o să ne ducem mai întîi direct la ea. Dacă ea are de gînd să provoace neplăceri, ei bine, o să trebuiască s-o oprim. Să o cumpărăm. Nu fi atît de îngrijorat în privința asta. Putem s-o facem.

– Tu poți s-o faci, răspunse Colley înfierbîntat. Mie, mi-e greață să mai alerg după el. Şi am obosit să fac pe măgarul pentru plugul ăsta, iar el să călărească liber, să capete tot ce vrea. Eu muncesc, iar el se joacă.

Făcu doi paşi mari spre casă, înainte ca vocea lui Albert să-l oprească.

– Tu ştii doar ce faci aici.

Colley analiză aceste vorbe seci, dar tot nu se întoarse.

– Ți-am spus, cînd te-am scos din cocioaba aia, continuă Albert cu voce clară. Unul dintre voi e sortit soarelui, celălalt rămîne în umbră. Aşa ați fost făcuți să fiți. Preston este cel care trebuie să stea pe tron. El e cel care ne poate aduce pe toți la putere. James are dreptate. Ei nu ne invită, pe mine sau pe tine, la marile lor petreceri sau în casele lor elegante. Desigur, tu nu-ți faci grijă în legătură cu asta acolo, în Kentucky, unde nu se ştie prea multe despre trecutul tău. Iar eu, să fiu afurisit dacă am să plec în altă parte. Dar uneori ai nevoie de cineva care să se poată duce în toate locurile potrivite. Ăsta-i vărul tău.

– Nu-mi pasă dacă stă pe un milion de tronuri, spuse furios Colley şi se răsuci cu fața spre Albert. Mi-e pur şi simplu greață de el.

– Se pare că el simte la fel în legătură cu tine. Oricum ar fi, tu eşti cel care trebuie să ţină frîiele în timp ce el urcă. Tu eşti cel care lucrează pămîntul. Cineva trebuie s-o facă. O familie nu poate părăsi pămîntul. Trebuie să-l aibă ca să aibă rădăcini. Pămîntul mi-a dat avînd, pămîntul ne ţine acum la un loc. Tu eşti cel care ai fost crescut ca să-l atingi. De aceea nu te-am putut lăsa să prinzi rădăcini pe terenul lui Harding în Danville. Asta-i pămîntul nostru. Ţelul nostru. Ţi-am spus acum opt ani cum va fi şi m-ai implorat să te las să stai aici, să te las să-l lucrezi. Te-ai jurat că o să faci asta.

– Aveam şaisprezece ani şi eram speriat de moarte, protestă Colley.

– Tu ştiai ce faci, am văzut asta în ochii tăi. Cuvîntul îl leagă pe om, spuse Albert. Chiar dacă îşi dă cuvîntul în legătură cu ceva neînsemnat şi prostesc, ca de pildă să se teamă de o fată, aşa cum ai făcut tu ca să poţi să rămîi aproape de fata lui Thorne, cu tot binele pe care ţi l-a adus lucrul ăsta. Aproape că ai ruinat totul pentru o femeie.

Colley se uită la bunicul lui un moment prelungit, apoi se întoarse şi intră în casă.

Ce spunea Albert era adevărat. Dar, în sinea lui, o voce mică, aceeaşi care fusese alături de el de cînd venise să locuiască împreună cu Diavolul, îi tot spunea că există şi alte legături.

Trebuie să existe undeva dragoste, chiar dacă nu apăruse în viaţa lui. Nu credea că Albert l-a iubit vreodată. Bătrînul avea în special nevoie de el şi îl folosea, pur şi simplu, iar în schimb îi dăduse un loc unde să trăiască, un loc de care să aparţină.

Mama lui nu l-a iubit în mod deosebit; altfel, nimic nu ar fi putut-o determina să îl lase lui Albert, cînd era doar un copil, şi să plece.

Fără să vrea, el duse mîna la gît, la fluier. Dar nu era

acolo. Îl pusese bine, dîndu-şi seama de scandalul pe care îl putea provoca dacă l-ar fi purtat la vedere.

Cu siguranţă cu bătrînul auzise de cearta de la *Magnolia.* Dar dacă auzise, se hotărîse să rămînă liniştit, iar asta îi convenea lui Colley. Fluierul era al lui şi nu avea de gînd să renunţe la el, nici pentru bătrîn şi nici chiar pentru Lainie.

Să-l ia naiba pe Preston că i l-a furat. Un alt motiv ca să-l dispreţuiască. Cum de-l găsise şi de unde aflase importanţa acestuia pentru Colley?

Poate că fluierul nu avea acum nici o valoare pentru nimeni în afară de el, dar era o dovadă, singura dovadă pe care o avea, că odinioară lui Lainie îi păsa de el, iar asta schimbase trei veri din viaţa lui. Cînd a treia vară lungă şi fierbinte îşi făcuse apariţia, totul se schimbase.

Schimbările începură în noaptea în care muri River Charley, în ciuda eforturilor lui Colley de a-l salva. Cînd îşi dădu seama ce se întîmplă, el alergă tot drumul pînă la fermă, fără să se oprească, urcă treptele intrării din spate şi deschise uşa. Obişnuit cu întunericul, fu orbit o secundă de luminile galbene ale bucătăriei. Nadine lucra. O auzi strigîndu-i numele, cînd el traversă repede camera spre uşa cealaltă şi alergă în altă cameră, mai mare, unde patru persoane erau adunate la o masă şi cinau.

O femeie scoase un ţipăt mai pătrunzător decît al lui Nadine pe deasupra ţipetelor mai adînci ale bărbaţilor.

– Ce naiba! Ce se întîmplă? zise Diavolul ridicîndu-se în picioare, îmbrăcat tot în salopeta lui. Singura concesie făcută mesei era că îşi scosese pălăria. Părul lui era o coamă deasă, aspră şi albă ca zăpada. Colley înregistră aceasta şi faptul că ultima persoană din cameră era un băiat, ceva mai în vîrstă decît el, care se uita fix de parcă Colley ar fi căzut direct din lună. Colley îl văzuse din cînd în cînd, de la distanţă, cînd venea

rareori în vizită. Era nepotul bătrînului.

– Trebuie să veniți, domnule... N-a venit acasă, l-am găsit într-unul dintre hambare.

– Este vorba de Charley, își dădu seama Diavolul, uitîndu-se la băiatul din fața lui.

Colley nu-și dădea seama cît de panicat și de înnebunit trebuie să fi arătat.

– Scoate creatura asta de aici, gîfîi femeia. Încercăm să cinăm.

– Am să fiu acolo într-un minut, o întrerupse Diavolul, adresîndu-se lui Colley.

– Nu-i bine. Vino acum! ceru el fără să-și dea seama de curajul lui. Te vreau acum.

De data asta, Diavolul se pierdu, confruntat cu băiatul încordat, imperativ, din fața lui.

– E chiar atît de rău? Atunci o să luăm camioneta.

Lăsară oamenii cu gura căscată, acolo în sufragerie. Colley era obișnuit cu ritmul unui tractor greu, de la fermă, dar nu cu o camionetă. Viteza uriașă cu care săreau peste cîmpurile întunecate l-ar fi speriat, dacă n-ar fi fost deja atît de înspăimîntat.

Charley părea un ghem mai întunecat decît noaptea, așa cum zăcea acolo, între pereții hambarului, în timp ce ei se aplecau deasupra lui. Lanterna Diavolului îl făcu să clipească, dar nimic nu-i putea abate atenția de la Rawlins. Tot trupul lui era încordat să-l primească pe bătrîn.

– Eu... mor... îl salută el.

– La naiba, toți murim, spuse sec Diavolul privindu-l.

– Eu o fac... mai repede decît majoritatea, zise cu greu Charley. Este un timp...

Se opri să tușească ținînd la gură un prosop.

– Este un timp anume cînd omul moare și apoi ajunge la judecată.

De data asta se opri să răsufle, o respirație scurtă, de parcă venea doar din gît și nu din plămîni.

– Vreau să-ți spun... îna... inte să mor. Am fost... pro... fesor acolo în... Vir... Virginia de Vest... Am omorît un bărbat... pentru ... că... mi-a luat ne... nevasta. De asta fugeam cînd ne-am întîlnit atunci, demult... de aia am venit cu tine şi am stat aici. Mă ascundeam. Micul... meu iad. Dar am încercat, am... am făcut bine... cu Colley. Acum tu... tu să-ți ții cuvîntul.... Dia... voie.

Diavolul se îndreptă din poziția uşor aplecată.

– Am zis c-am s-o fac cînd o veni momentul potrivit.

– Acum! ceru vocea slabă.

– Cînd o să fie mai mare. La optsprezece ani. Cînd statul nu-mi va putea spune ce să fac cu el.

– E destul de în vîrstă. Nu e drept să-l ții... pe el... legat... ca pe un animal. Nu destulă inocență... ucide... la fel şi... prea... multă.

Vorbele ieşeau între respirații.

Diavolul rămase încăpățînat şi tăcut.

– Nu poți să-l mai ții mult, şopti Charley. Doar dragostea ți... ține pînă la... urmă... orice...

El încercă să-şi înăbuşe tusea, înainte de a i se urca în gît.

– Nu vorbi, te rog, Charley, nu vorbi, se rugă Colley înnebunit.

Apoi se întoarse furios spre Diavol.

– Orice vrea, dă-i pur şi simplu. Tu eşti Bărbatul. El e pe moarte.

– Nimic din ce-aş spune n-o să oprească moartea, zise el scurt. Dar am să trimit după doc...

– La naiba.

Vorbele lui Charley erau neaşteptat de puternice, dar aveau un sunet gîlgîit, prevestitor de rele.

– Am să fiu plecat înainte ca el să ajungă aici. Nici un doctor... nu poate schimba... Dar... am trimis... scrisoarea mea. Te-am ştiut eu pe tine, Diavole. Treaba asta... cu Colley... se termină acum, indiferent ce...

Se ridică brusc de parcă era tras de sfori, trăgînd aerul, parcă şi cu mîinile. Colley rămase înmărmurit şi înghețat cînd moartea întinse mîna după Charley Rivers şi bătrînul se ridică să o întîmpine.

Cînd veni eliberarea, aceasta fu abruptă. Charley căzu înapoi pe paiele de sub el, iar Colley se întoarse şi fugi spre uşă scoțînd un țipăt îndurerat.

– Stai... strigă după el Diavolul, prinzîndu-l, dar Colley îl împinse tare înapoi.

– Tu să stai departe de mine, gîfîi el şi dispăru în noaptea cețoasă.

Era aproape ora două cînd Lainie ajunse în ziua aceea la casa din copac. Ea nu venea tot timpul acolo şi nici Colley nu se dusese prea des la apă, în ultima vreme.

Îi lipsea, dar învățase că el venea cînd putea.

– Mă umpli toată de noroi, zise ea către cîinele mare care sărea în jurul ei încercînd să o apuce de pantaloni, în timp ce ea urca scara în copac, printre frunzele care se aplecau în jurul ei.

Uitîndu-se la el cum stătea jos pe pămînt, cu limba scoasă comic, începu să rîdă.

– Eşti cel mai prostuț...

Rămase cu gura căscată cînd dădu peste un [illegible]p cald care stătea chiar în capul scării. Era Colley. Colley care de fapt nu traversa niciodată pîrîul stătea ghemuit lîngă trunchiul mare, exact acolo unde îl înconjura platforma.

Ea nu putea scoate o vorbă.

El arăta îngrozitor, de parcă n-ar fi dormit săptămîni în şir. Ea se gîndi că poate tocmai plînsese.

– Charley a murit.

Chiar şi vocea lui era diferită, suna bătrînă şi veştejită.

Jos, cîinele, simțind că nu era în regulă ceva, începu să latre.

– Sst, îi spuse ea înnebunită. E doar Colley.

Animalul schelălăi încet, apoi tăcu.

– Îmi pare rău, murmură ea în cele din urmă, și se urcă alături de el privindu-l cu nervozitate.

– N-am să mai plîng, dacă asta te îngrijorează, zise el brusc. Am plîns atît că n-a mai rămas nici o lacrimă în mine.

– Nu mi-ar păsa, șopti ea.

El își strînse genunchii la piept, îi cuprinse cu mîinile și își lăsă fruntea să se odihnească pe ei.

– O parte din mine nici măcar nu plînge pentru Charley. Plîngeam pentru mine. Am...

Colley nu termină, oprindu-și cuvintele.

– Nu spune asta, eu sînt prietena ta pentru totdeauna. Și n-am să mor, multă vreme de acum încolo, spuse Lainie spre capul lui.

El se uită în sus și scoase un rîs aspru.

– Pentru totdeauna este mai mult decît mult timp, observă el.

– Ce e mai aproape, replică ea solemn.

– Asta este o promisiune, Elaina Marie Thorne?

– Da... și am chiar ceva cu ce să pecetluiesc promisiunea, spuse ea triumfătoare. Vino încoace.

Ea îl împinse din drum, apoi călcă pe el în graba de a se urca pe o creangă în spatele lui. El întoarse capul și-și micșoră ochii în soare, urmărind-o cum căuta într-o veche scorbură a unei veverițe, de unde scoase o pungă de plastic.

– Uite-l, strigă ea cînd sări jos, iar el se roti ca să evite picioarele ei.

– Uite.

Fluturîndu-i pachetul sub nas, sprijinindu-se de piciorul lui, se uită la fața lui în așteptare.

– E un fluier, zise el, dar nu întinse mîna după el.

– Mătuşa mea Olivia obişnuia să-l folosească atunci cînd la *Magnolia* erau tot felul de cameriste şi bucătărese şi trebuia să atragă atenţia tuturor. Ea mi l-a dat mie. E de argint curat, arată înnegrit, pentru că trebuie curăţat. Are gravat pe el o magnolie. Uite, e pentru tine.

Lainie i-l împinse în mîinile lui nemişcate.

– Nu pot să-l iau, spuse el scurt dîndu-l deoparte. Eu n-am nimic pentru tine.

– Ăsta-i cel mai bun mod de a oferi un cadou, spune mama, atunci cînd nu vrei nimic în schimb, zise Lainie convingător. În plus, dacă eşti îngrijorat că o să-l vadă cineva, cine mai e acum ca să-i pese, Colley?

Întrebarea ei inocentă îl duru atît de tare, încît faţa i se schimonosi; se ridică, împingînd-o de pe piciorul lui.

– Din păcate, spuse el cu un fior, Charley nu mi-a spus că moare decît atunci cînd se sfîrşise, trase el concluzia în panică, întorcîndu-se ca să poată vedea lumea. Iar Diavolul nu l- a ajutat deloc. Bănuiesc că nu e chiar atît de puternic pe cît credeam. Poate că nimic nu este aşa cum îmi închipuiam eu. Vezi, obişnuiam să cred că vreau să stau atît de sus şi atît de liber. Dar în loc de asta, sînt doar speriat. Nici măcar nu ştiu cine sînt şi tare vreau să ştiu. Charley obişnuia să spună că există un loc căruia îi aparţin şi că el o să mă ducă înapoi acolo. Ar trebui să-mi spună cineva unde este. Vreau să mă duc acolo – şi nu vreau. Aici e mai în siguranţă. Dar unde este oare locul de care vorbea? Unde?

– Nu te duce, spuse ea cu propria ei teamă. Rămîi. Te rog, Colley.

El se uită la ea, cum stătea îngenuncheată la picioarele lui, cu ochii mari ridicaţi spre el.

– Într-o bună zi, o să fii prea în vîrstă ca să vrei să mă vezi aşa, Lainie, zise el brusc.

– Nu, niciodată, spuse ea începînd să plîngă.

– Ei, nu te îngrijora din cauza asta, zise el cu asprime, întinzînd o mînă ca să-i şteargă lacrimile de pe obraz. Ţi-am mai spus. Eu n-am unde să mă duc în afară de aici, pînă cînd tu o să creşti.

Se duse la scară şi cînd coborî suficient încît erau aproape faţă în faţă, ea împinse fluierul în buzunarul de la piept al salopetei lui.

– L-am adus aici pentru primul Crăciun, zise ea. N-ai venit niciodată să-l iei; nu va fi al nimănui altcuiva. Nu ştiu ce-i greşit, dar fluierul îţi arată că spun adevărul, că poţi să mă chemi cînd vrei. Sîntem prieteni, Colley. Pentru totdeauna.

El nu mai era adolescentul cu care se jucase tot timpul ăsta; maturitatea şi realitatea amară se vedeau pe băiatul vrăjitor cum nu mai văzuse niciodată, dar nu putea să-i spună adio.

După un moment, el rîse şi o tachină.

– Ce e mai aproape decît mult timp?

5

Mica firmă care atîrna în faţa biroului de la intersecţia străzii Main cu şoseaua care ducea la sediul comitatului Lafayette era minusculă şi neprietenoasă. Pe ea scria simplu: *Theo Matheson Jr., agent Asigurări.* Era afacerea lui Theo, aşa cum fusese şi a familiei lui. Dacă un nou venit nu-şi putea da seama de asta din firma lui, nu era problema lui. Toată lumea din oraş, care trebuia să ştie, o ştia.

Dar aşa cum intră Lainie Thorne acolo pe furiş, într-o vineri după-amiază, se părea că Theo ar fi implicat într-o afacere mult mai misterioasă, iar ea era jenată de conversaţia care urmă.

– Bună ziua, Lainie, zise bărbatul de vîrstă mijlocie care se ridică de la biroul lui de stejar. Ştiam că vei fi promptă. Am trimis-o pe secretară acasă cu cincisprezece minute mai devreme, ca să purtăm o conversaţie în particular.

Ea îşi trase cu greu răsuflarea şi se aşeză fără să fie poftită pe fotoliul de piele albastră din faţa lui.

– Sper că nu va fi chiar atît de rău pe cît sună deja, spuse ea încercînd să zîmbească.

Matheson îşi drese glasul cu nervozitate şi îşi îndreptă ochelarii cu rame de argint care îi tot alunecau pe nasul subţire.

– Dacă aş putea schimba ce am să-ţi spun, draga mea, aş face-o.

Lainie se obligă să nu se uite la faţa lui, ci să privească afară pe fereastra lungă de lîngă el, în timp ce îi analiza vorbele. Îşi făcu curaj.

– Compania nu a vrut să reînnoiască contractul, spuse ea în cele din urmă, în locul lui.

– Am fost agentul familiei tale toată cariera mea. Tatăl meu a fost prieten cu Lansing şi asociatul lui, îi aminti el apologetic. Aş face aproape orice să te ajut.

– Ştiu asta, spuse încet Lainie.

Afară, după-amiaza era luminoasă, înroşită, razele de căldură se răspundeau prin ochiurile de geam şi sclipeau pe camionul negru, strălucitor, situat peste drum, la poarta fermei.

Dar simţi brusc ceva ce-i gîdila stomacul.

– E foarte neplăcut. Tu eşti prea tînără ca să suporţi povara acestor lucruri. Nu există cineva... murmură el mai mult pentru sine decît pentru ea.

– Nu!

Vocea ei era de la fel de sigură ca şi privirea ei albastră îndreptată spre el.

Matheson duse mîinile în sus ridicîndu-şi puţin ochelarii de pe nas ca să-şi frece ochii, plin de frustrare. Apoi aşeză din nou ramele la locul lor, se uită în ochii ei şi îi spuse vestea:

– Asigurarea pentru *Magnolia* va fi anulată. Eu nu mai am nici un cuvînt în această chestiune. Am subliniat că familia Blackburn a fost asigurată la noi timp de şaizeci de ani, că n-a făcut niciodată vreo cerere pentru locul acela, că te-ai luptat să faci plăţile. Dar nimic nu le poate schimba părerea.

Lainie simţi că păleşte.

– Dar de ce acum? şopti ea. De ce după atîta timp?

– Atîta am putut afla. Se pare că au trimis un agent din afara comitatului, să vină să inspecteze hotelul, fără să-mi spună mie, zise el nefericit. Doamne, Lainie, nu ştiu cum o să stau în faţa mătuşii tale şi a lui Deborah. Am mers la biserică împreună cu voi toţi de cînd îmi pot aminti... Ştii că eu n-aş face aşa ceva. Eu v-aş fi ţinut în continuare. Dar bărbatul ăsta e nou şi ambiţios. Nu-i pasă de nimic decît de bani. Şi, în plus, el nu poate să înţeleagă că *Magnolia* e veche dar este o instituţie. El spune doar că nu e un hotel sigur conform standardelor moderne.

Vorbele sunau pierdute în camera mare, iar Matheson se ridică, împingîndu-şi ochelarii în sus pe nas.

– Am discutat cu el pînă m-am învineţit şi am ajuns la o singură soluţie: a fost de acord în final că, dacă renovaţi partea de sufragerie, doar aceea, ca să o modernizaţi, va sfătui compania să reia asigurarea doar pe acea parte. Asta ar fi mult mai ieftin decît să încerci să renovezi totul.

– Cît crede că ar costa asta? reuşi Lainie să întrebe

liniştit, dar îi venea să plîngă. Dacă ar fi fost vorba de doi cenţi, poate ar fi reuşit să-i adune.

– Nu chiar atît de rău pe cît ai crede, răspunse el bucuros. Şaisprezece mii de dolari. Maximum douăzeci.

– Şaisprezece mii? repetă ea ametită. Douăzeci? Domnule Matheson, e ca şi cum mi-ai cere luna. Nu avem nici măcar şaisprezece sute.

– Mă temeam de asta. Ai putea eventual să ceri un împrumut la bancă.

În mod normal, Lainie şi-ar fi tăiat gîtul înainte de a dezvălui cuiva disperarea ei, dar acum era prea necăjită ca să-şi şi reţină cuvintele.

– Banca lui Albert Rawlins?

Lui Matheson îi căzu falca.

– Da, desigur. Nu m-am gîndit. Şi mai este un lucru, Lainie, ceva ce n-aş vrea să fie repetat. De fapt, aş fi obligat să neg dacă m-ar întreba cineva dacă eu ţi-am spus despre asta. Dar...

El ridică mîinile agitat şi îşi îndreptă cravata.

– Ce este?

– Poate că nu e înţelept să-ţi dezvălui asta, murmură el mai mult pentru sine decît pentru ea.

Lainie se ridică şi ea cu faţa la bărbatul din partea cealaltă a biroului, fără să scoată o vorbă. Ceva din privirea ei albastră îl făcu să capituleze.

– Bărbatul pe care compania l-a trimis să inspecteze *Magnolia* este o cunoştinţă a familiei Rawlins, izbucni Matheson. Lacheu, pare a fi cuvîntul care i se potriveşte, de fapt!

Ea nu se clinti. Stătu doar puţin mai dreaptă, cu faţa palidă sub bronzul de vară.

– Lainie, mai am şi altă informaţie şi s-ar putea să nu apreciezi faptul că eu o ştiu. Înţelege că nu ţi-aş vorbi despre asta, dar nu ai nici un bărbat care să te ajute, nici unul în afară de Way, desigur iar el nu e cu mult mai în

vîrstă decît tine şi nu-l interesează *Magnolia*. Mi-e teamă că nici din punct de vedere financiar nu stă mai bine decît cei din familia Blackburn, încheie grăbit agentul.

Jena îi coloră puternic obrajii lui Lainie.

– Ce altceva? întrebă ea ridicîndu-şi bărbia.

– Taxele de proprietate pentru *Magnolia* şi casa Oliviei nu au fost plătite de peste doisprezece ani, spuse Matheson cu un oftat.

Lainie se uită la el un moment prelungit, fără să-l vadă. Căută fotoliul din spatele ei şi se aşeză din nou, brusc.

– Doisprezece?

– Aşa-i. Doisprezece ani, plus amenzile.

– Dar eu am început să gospodăresc banii doar în ultimii doi ani, spuse ea rugător. Ştiu că n-au fost plătite taxele anul trecut şi încă nu au fost plăţile pentru anul ăsta, dar am sperat că vom avea un sezon mai bun. Am economisit o parte din bani şi urma să se ţină la noi mai multe reuniuni de familie, în iulie. Speram să reuşesc să plătesc pe doi ani în vara asta, mai încolo.

Matheson nu spuse nimic.

– Eram preocupată să încerc să plătesc asigurarea, şopti ea în cele din urmă cu un mic surîs care era pură panică. Cît este?

El făcu un gest de protest.

– N-are importanţă acum, Lainie. Nu poţi să faci...

– Cît?

– Taxele sînt destul de mici în regiuni rurale ca asta şi hotelul e mai vechi. Circa cincisprezece mii.

Cifre atît de uriaşe! Atît de uşor de rostit, dar atît de greu de auzit pentru ea.

– În total, am nevoie de aproape patruzeci de mii de dolari? întrebă ea uluită.

Matheson întinse din nou mîinile la ochelari şi, în cele din urmă, renunţă la ei scoţîndu-i.

– În ce mă priveşte, poţi rămîne cu hotelul deschis, fără asigurare. N-am să spun nimănui. Dar e periculos. Şi dacă face valuri cine trebuie ciorba o să fie în foc. O să ai necazuri!

– Rawlins, Diavolul!

Agentul nu reacţionă la poreclă.

– El ştie despre toate astea, Lainie. Asesorul de la impozite este cel care m-a informat de problema ta, pentru că Rawlins a trimis pe cineva luna trecută direct la biroul asesorului să controleze chestiune ta. Dacă bărbatul forţează nota, *Magnolia* şi casa Oliviei pot să fie vîndute cui vrea să plătească taxele restante.

– Ea are optzeci de ani, strigă, Lainie, şi degetele ei se înfipseră în pielea fotoliului. Ştiu că el urăşte familia Blackburn şi chiar familia Thorne. Nu poate s-o lase în pace, în ultimii ei ani de viaţă? Să o ia după ce ea va muri. Eu am să supravieţuiesc. Am să înţeleg ce se întîmplă. Ea însă nu. Şi ce-o să facă mama?

– Sincer să fiu, nu ştiu. Îmi dau seama că sînt tensiuni între familiile voastre, dar nu sînt în întregime sigur de ce. Se pare că nimeni nu ştie nimic sigur. Am auzit zvonuri că ar avea legătură cu tine şi cu nepotul lui mai tînăr, răspunse Matheson care părea la fel de confuz şi de neajutorat ca şi Lainie. Voi doi n-aţi putea ajunge la o înţelegere şi să terminaţi treaba asta?

El nu înţelegea. El nu ştia toată povestea, iar ea nu o va spune niciodată. Matheson nu va simţi niciodată această furie arzătoare, dureroasă.

– Nu. Să-i ia naiba pe cei din familia Rawlins.

Agentul era puţin jenat. Obrajii i se înroşiră cînd fata îi blestemă, dar nu spuse nimic. El se uită doar cum îşi ia geanta, o aruncă pe umăr şi se îndreaptă spre uşă dintr-o singură mişcare furioasă.

– Acum ştiu măcar de ce crede că Colley e în siguranţă dacă se întoarce, murmură ea pentru sine. Bă-

nuieşte că eu nu mai rămîn mult timp aici. Ajunsă afară, o luă pe trotuarul desfundat. Şi *Magnolia* era pe strada Main, la vreo şapte sute de metri de biroul de asigurări, ia marginea oraşului. Era o distanţă destul de mică de mers pe jos şi era bine că nu trebuia să cumpere benzină.

Widow's Creek, acelaşi pîrîu care înconjura hotelul, se întîlnea cu o şosea şi mergea un timp alături de aceasta. O bătrînă salcie atîrna între şosea şi apă, exact dincolo de biroul lui Matheson, iar Lainie alergă direct sub adăpsotul copacului ca să se ascundă, pe ea şi agitaţia ei.

Fusese destul de lipsită de maniere, uitînd să-i mulţumească domnului Matheson, se gîndi ea cu o înţepătură de vinovăţie. Dar nu se putea întoarce acum cînd era atît de necăjită.

Ce avea să facă oare?

O durea capul, o durea inima, iar stomacul se transformase în noduri permanente de îngrijorare.

Vor pierde totul.

În josul şoselei, putea vedea podul de lemn care traversa pîrîul şi ducea spre curtea din faţă de la *Magnolia*. Copaci masivi ascundeau hotelul, dar gîndul că acesta se afla acolo fusese o reconfortare în decursul anilor.

Poate că nicăieri în lume nu mai era un loc ca acesta, pentru ea cel puţin. Era casa, munca, familia, modul ei de viaţă. Şi era o cruce dureroasă de purtat.

Nu mai funcţiona prea mult ca hotel acum, dar *Magnolia* găsise un nou mod de supravieţuire, un mod pe care un bărbat flămînd l-ar fi putut aprecia atunci cînd intra în holul cu tavan înalt, la ora meselor. Vara, zumzetul ventilatoarelor de deasupra capului împingeau mirosurile spre toţi cei ce se apropiau de hotel.

Lumea din cursul săptămînii era formată în special

din localnici, dar, la sfîrşit de săptămînă, veneau de la kilometri distanţă să probeze bucătăria sudică de modă veche pe care o serveau prompt, la şapte, la amiază şi la şase seara în fiecare zi a săptămînii.

Ei veneau şi ca să sărbătorească tradiţia locului.

Mătuşa Olivia sau, cînd bătrîna doamnă se simţea bine, Deborah, conducea lucrurile cu mînă fermă. La cele trei ore menţionate una dintre ele suna din uriaşul clopot de argint care era aşezat în curtea laterală, sub cireş.

Atunci şi numai atunci cei care făcuseră rezervări puteau să intre în sufragerie, unde mesele erau deja aranjate cu boluri fumegînde cu mîncăruri. Uşile se închideau şi cineva – Olivia sau un client credincios – spunea rugăciunea.

Oricine venea după închiderea uşilor şi după finalul „amin" nu era hrănit. Era atît de simplu, la fel ca majoritatea lucrurilor în Springs.

Oare mătuşa şi mama ei ar mai putea trăi fără acest ritual care era la fel de firesc pentru ele ca şi respiraţia? Lainie, ea însăşi, îl ura şi îl iubea totodată.

Familia Blackburn şi descendenţii lor au acceptat întotdeauna cantitatea uriaşă de muncă necesară pentru a ţine deschis hotelul *Magnolia* şi a pregăti cele trei mese. Pentru că acum nu mai era cine altcineva s-o facă, iar banii de cheltuieli erau foarte puţini, hotelul îi lua tot timpul lui Deborah, în afara celor cîtorva ore care îi trebuiau ca să se ducă la biserică.

Hotelul îi ocupase toată viaţa Oliviei şi încerca să preia şi existenţa lui Lainie.

Trebuiau să-l menţină ca să trăiască, altfel cum ar putea ele supravieţui într-un orăşel care oferea atît de puţine slujbe pentru femei?

Dar era o luptă pe care nu o puteau cîştiga. Hotelul se prăbuşea în jurul lor şi nici una dintre ele nu avea

capacitatea şi mai ales banii ca să ducă războiul împotriva timpului.

Pînă acum, Lainie învăţase să facă tot ceea ce făcea şi mama ei: făcea treburile pe care le putea realiza şi încerca să nu se gîndească la celelalte probleme decît cînd era nevoită.

Acum era însă nevoită.

Motorul unui camion porni undeva în spatele ei, iar ea îşi înălţă capul înfierbîntat de pe trunchiul copacului şi se uită printre crengile salciei.

Era cel negru, strălucitor, care fusese la magazinul fermei, iar acum ieşea din locul de parcare fără efort, zumzăind cu putere. Apoi ieşi în şosea şi se depărtă într-un nor de praf de vară.

Lainie ştia exact cine era şoferul, căci văzuse camionul de cîteva ori în zilele de cînd se întorsese Colley Rawlins. El era la volan.

De ce nu putea ea oare să-l urască, pur şi simplu? Aşa ar fi trebuit.

Ce camion elegant şi scump este acela pe care îl conduce!

Ce haine elegante, scumpe, poartă!

Ce femeie elegantă, scumpă, are la braţ!

„Te-am urmărit urcînd, iar eu am coborît atît de jos, că nu mai văd nici soarele, îşi spuse ea în gînd, cu gîtul dureros de lacrimi nevărsate.

N-am să capitulez – nici în faţa bunicului tău, nici în faţa ta.

Nici în faţa inimii mele.

Am să găsesc o cale. Am să supravieţuiesc. S-ar putea să nu învinge, dar voi supravieţui.

Am să vînd ceva. Hotelul *Magnolia* e plin de antichităţi. Preston se pricepe la lucrurile astea şi spune că sînt valoroase. Trebuie să fie acolo ceva de care să se lipsească mătuşa şi mama, ceva ce are valoare, ca o

persoană cu bani să-l cumpere. Cineva bogat ca tine, Colley. Sau risipitor cu banii – ca vărul tău."

Lainie încă se mai uita la şoseaua curbată, încă se mai uita la bucata pustie de autostradă unde dispăruse la cotitură camionul negru, cînd îşi dădu seama într-o clipă ce anume exista la *Magnolia*, ce putea interesa un bărbat foarte bogat, şi inspiră repede.

Eu însămi!

Era un gînd nebunesc, oribil, născut din disperare, dar nu-l putea învinge.

„Preston a spus că mă vrea pe mine!"

– Abby Horner spune că te vrea pe tine, John, îi spuse Deborah soţului ei cînd se aşezară la masă. E în legătură cu scrisoarea aia pe care a primit-o ea.

Lainie o auzi pe mama ei, de pe scaunul unde stătea, şi ascultă cu interes.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu scrisoarea aia şi nu vreau să spun nimic în legătură cu ea, zise tata negînd ferm, în silă.

Chiar şi micul parcaj retras din partea îndepărtată a hotelului *Magnolia* era plin duminica la amiază.

Fiecare congregaţie din împrejurimi avea pe cineva prezent, măcar pentru a afla mai multe despre ultima bîrfă.

Astăzi, scandalul era în legătură cu Albert Rawlins şi, ca tot ce îl privea pe el, era o ştire exotică.Abby Horner, directoarea locală a Departamentului de Servicii Umane, primise o scrisoare.

În scrisoare se spunea că la ferma lui Rawlins există un băiat de şaisprezece ani care se născuse acolo, în cartierul săracilor, şi nu plecase niciodată din acel loc. Nu era înscris la asigurări sociale, nu fusese la şcoală, nu exista în sens oficial pentru statul Tennessee. Scrisoarea implica faptul că era aproape prizonier la fermă.

– Cine naiba a trimis o asemenea scrisoare? întrebă mama lui Way. De ce ar face aşa ceva? Şi ce anume face acest băiat atît de special? Dacă am şti adevărul despre asta, probabil că fiecare dintre oamenii din cartierul săracilor ar putea fi considerat un străin ilegal.

Bella Foster era, în ziua aceea, la aceeaşi masă cu ei, împreună cu sora ei, Mary. Duminicile la *Magnolia* se puneau mese pentru cîte opt persoane, iar ele două completau masa familiilor Blackburn şi Thorne, în acea zi.

– Nu e o glumă. Am întrebat-o eu pe Abby după biserică şi mi-a spus în secret, dar ştiu că n-o să se supere dacă îţi spun ţie. Scrisoarea vine de la un bătrîn care locuieşte la fermă, de ani de zile. El pretinde că l-a crescut pe băiat şi, cînd şi-a dat seama că o să moară, a trimis scrisoarea.

– Chiar aşa? întrebă politicos tata şi era clar ca bună ziua pentru toţi cei de acolo că, într-adevăr, nu mai avea nimic de spus despre acest subiect.

Dezamăgită, Bella se îndreptă din aplecarea confidenţială peste masă şi se uită direct în ochii rotunzi ai fiicei lui John.

– Doamne, Elaina, ce nu merge?

Lainie clătină din cap şi se întinse să ia mîncare, dar răul fusese făcut: Deborah observase.

– Nu mănînci, Lainie. Cred că nici nu te-ai atins de pui. Eşti bolnavă?

– Pur şi simplu nu mi-e foame. Tată, dar dacă este cu adevărat un băiat la fermă, aşa cum se zice?

John puse jos furculiţa şi se uită la ea, cu faţa întunecată.

– Cel mai bine este să-i dăm domnului Rawlins timp să acţioneze cum vrea. Dacă e adevărat, să se ocupe el de asta. Îmi aduc aminte cînd doamna Horner a încercat să-i facă pe unii copii din cartierul săracilor să urmeze

şcoala cu regularitate. N-a reuşit. Nimeni n-are prea mare noroc cînd are de-a face cu oamenii ăia. Şi acum e la fel.

– Ba bineînţeles că nu este? exclamă Bella. De data asta, unuia dintre ei i-a păsat destul ca să scrie o scrisoare unei persoane care se ocupă cu aşa ceva. Cel care a scris scrisoarea a ştiut că Abby este directoare la DSU. Este un strigăt de ajutor.

– Mie îmi sună mai mult ca un strigăt după bani, zise cu cinism Eileen, mătuşa lui Lainie. Sau doar ca să stîrnească probleme. După atîţia ani de cînd oamenii ăia locuiesc la ferma bătrînului Rawlins, unul face brusc scandal? Nu, eu nu cred.

Lainie se uită din nou la tatăl ei. Ea îşi închipuise demult că Colley era unul dintre copiii din cartierul săracilor. Nu ştia cînd îşi dăduse seama de lucrul ăsta prima dată; ideea, firavă la început, crescuse şi se dezvoltase în interiorul ei.

„Gunoaie albe", aşa îi numea el pe oamenii de pe rîu. Cîndva, ea crezuse fiecare cuvînt rostit de respectabilul, educatul ei tată... pînă cînd Colley dovedise că el greşea.

El trebuia să ştie, nu-i aşa, că băiatul din scrisoare era Colley. Dacă ea ştia asta instinctiv, cu siguranţă că şi tatăl ei ştia.

Dar băiatul vrăjitor nu însemna nimic pentru John Thorne. Pentru ea, însă, el era un prieten drag. Nu-şi putea şterge din memorie cum fusese ultima oară cînd îl văzuse, cît de pierdut şi de confuz fusese. Tatăl ei nu ştia.

– Crezi, o întrebă ea pe mama ei, că dacă ar exista acolo un asemenea băiat, el ar vrea să fie găsit? Ce s-ar întîmpla cu el?

– E o poveste foarte complicată, spuse Deborah încruntîndu-se. Nici nu ştiu dacă este măcar posibil aşa

ceva în ziua de azi. Dar, dacă există, el merită o şansă, merită un cămin bun, cu oameni care să fie buni cu el. Cineva ar putea să-l adopte şi să- l iubească.

– În scrisoare se afirmă că are şaisprezece ani, sublinie Eileen. Asta nu-i o vîrstă la care să-l iubeşti, ca pe un copil, nu-i aşa, Way? întrebă ea sec.

– Poate că e fericit aşa cum e, insistă Lainie.

– Dacă este fericit, asta e pentru că a fost ţinut în ignoranţă şi nu ştie ce îi lipseşte, spuse Deborah cu milă.

– Ca puiul mătuşii Olivia, interveni Way cu un rînjet şi se mai servi cu o bucată de pe platou.

– Gîndeşte-te la asta, Lainie, spuse mama. Tu ai vrea să locuieşti într-una dintre cocioabele alea, să nu mergi niciodată la şcoală şi să nu simţi niciodată dragostea unei familii adevărate? Ar fi o crimă împotriva unui copil să-l laşi să crească în felul ăsta, dacă într-adevăr există un asemenea copil.

Bella sorbi din ceaiul ei şi spuse linguşitor.

– Ştii, John Thorne, dacă cineva ar putea afla ceva despre băiatul ăsta şi ar putea să-l convingă pe bătrînul Albert să facă neapărat ceva în treaba asta, acela eşti tu.

Tata ştia exact ce voia să spună Bella. Buzele i se mişcară puţin, dar faţa îi era de neclintit ca întotdeauna.

– Eu nu vreau să am nimic de-a face cu muncitorii sezonieri în afara obligaţiilor mele. Ei nu aduc altceva decît necazuri, spuse el. Cred că ar trebui să avem puţină încredere în Albert Rawlins. E un bărbat dur, dar e corect. Şi nu l-am văzut încercînd să ţină prizonier pe vreunul dintre muncitorii aia. Asta-i partea cea mai ridicolă din toată povestea.

– Oricum ar fi, murmură încet Bella aplecîndu-se din nou peste masă, Abby mi-a zis că i-a cerut şefului un mandat de percheziţie. Ea are de gînd să se ducă la

fermă chiar în după-amiaza asta.

După cum s-a dovedit, nimeni nu avea nevoie să se ducă să-l vadă pe bătrînul Albert.

Pe la ora două, majoritatea comesenilor plecaseră, rămînînd doar cîțiva pe terasa din față ca să ia o a doua prăjitură cu căpșuni.

Tata era afară, în curtea laterală, cu unchiul Neil și cu Way, jucîndu-se de-a potcoavele, iar mama, Lainie și mătușa Eileen le ajutau pe Olivia și pe Susan la bucătărie. Ele făceau asta în fiecare duminică după-amiază, la fel cum Lainie și Deborah veneau în fiecare duminică dimineața la *Magnolia* să lucreze. Mătușa Olivia era deja prea bătrînă ca să facă totul singură, iar ele erau cele mai apropiate membre ale familiei.

– Lainie...

Mătușa Olivia stătea în ușa bucătăriei, cu fața albă ca și straturile de bumbac fin a rochiei ei de duminică pe sub șorțul pe care îl purta.

– Da?

– E cineva aici care spune că vrea să te vadă.

Nota neobișnuită din vocea ei îi făcu pielea ca de găină pe brațele lui Lainie și le făcu și pe celelalte trei femei să rămînă nemișcate.

– E afară la ușa din spate. Nu vrea să intre. Nu cred că-i plac adunările de oameni.

Uitîndu-se la mama, Lainie își șterse mîinile de șorțul ei propriu și o urmă pe mătușa ei.

În umbra copacilor, acolo unde soarele pătrundea printre frunze, stătea Diavolul Rawlins.

Picioarele ei nu mai voiau să umble, doar mîna Oliviei pe spatele ei o împinse mai aproape de bărbat.

– Asta-i strănepoata mea, Lainie, spuse Olivia și vocea ei era fără suflu, de parcă și ea era speriată de prezența lui greoaie.

În spatele lor, Lainie auzea pașii mamei ei și alții mai

grei ai lui Susan; ele o vor apăra de orice urma să se întîmple.

– Sfinte Dumnezeule!

De data asta, vocea lui Susan nu suna puternică şi aspră, ci supărată, iar vorbele ei erau cîrîite.

– Ce caută el aici?

Diavolul Rawlins se uită la femeie, dar i se adresă Oliviei:

– Ea e fiica lui Thorne? o întrebă bătrînul cu o voce groasă şi aspră.

– Da.

Diavolul se încruntă pe sub borul şepcii vechi, la Lainie şi întinse mîna în faţa ei.

– Asta e al tău?

Era fluierul!

Lainie se uită cum străluceşte în palma lui aspră, căci Colley încercase să-l lustruiască, şi, în sfîrşit, spuse:

– Da... nu.

– Da sau nu? Care dintre ele?

– Era al meu, dar... l-am dat cuiva.

Unde era Colley? Cum ajunsese fluierul în posesia bătrînului?

– Cui?

Se uită de la el la mătuşa Olivia care răsucea cîrpa de vase în mîini.

– I l-ai dat lui Colley, nu-i aşa?

Vocea lui era atît de sigură încît Lainie nu putu decît să înghită în sec şi să aprobe din cap.

Diavolul lasă în jos mîna cu fluierul şi se relaxă puţin.

– De ce?

– Pentru că aşa am vrut, şopti ea.

– Ai vrut să dai un fluier de argint unui băiat de pe rîu? Asta nu are nici un înţeles. Cum l-ai cunoscut? Ce a făcut el ca să i-l dai? Cînd?

Întrebările lui erau atît de tăioase, încît ea făcu un pas înapoi, spre mătuşa Olivia. Mătuşa ei era mică, iar Lainie, deşi avea doar treisprezece ani, era deja mai înaltă, dar Olivia o prinse şi o înconjură protector cu braţele.

– O sperii!

– Lainie! se auzi vocea lui Deborah liniştită şi puternică. Spune-i domnului Rawlins ce vrea să ştie. Şi spune-mi şi mie despre ce-i vorba. Cine-i Colley?

– El e... el e băiatul vrăjitor, mamă, mărturisi ea în grabă.

Deborah se uită fix la ea.

– Cine?

– Despre ce vorbeşti? întrebă Albert.

Dar Lainie nu putu vedea decît faţa şocată a mamei ei.

– Am încercat să-ţi vorbesc despre el, dar ai crezut că e o invenţie. Nu e. El e adevărat. L-am întîlnit accidental şi m-a făcut să promit că nu spun. A fost în primăvară, în casa cea nouă. Tu dormeai pe canapea, iar eu m-am dus să mă plimb la pîrîu; m-am depărtat atît de mult, că ajunsesem pe proprietatea domnului Rawlins şi am căzut într-o groapă albastră. Aşa îi spune Colley. Oricum, eram gata să mă înec, dacă nu era băiatul ăsta care lucra la cîmp, unde cultiva tutun. El m-a scos din apă. De atunci îl cunosc.

Vocea ei se stinse şi faţa lui Deborah păli şocată.

– Ce înseamnă asta? Cum ai putut?

– El vine uneori la pîrîu, mai jos de casa din copac. Ne jucăm la apă. El poate să arunce o piatră mai departe chiar decît Way.

– Vă jucaţi la apă! repetă Albert furios fără să creadă. De cînd? De cît timp face el asta?

– L-am cunoscut prima dată cînd aveam... aveam unsprezece ani. De trei veri.

Deborah făcu un pas nesigur şi apucă umerii fiicei ei cu mîini tremurătoare.

– De atîta timp. De data asta ne-ai dezamăgit pe toţi, Elaina?

– Nu, mamă! N-a fost aşa. N-ai vrut să mă crezi prima dată. Am încercat să-ţi spun. Şi ce poate fi rău că m-am jucat cu Colley la pîrîu? A fost mai distractiv ca oricînd. Nu mi-a făcut niciodată vreun rău. Colley e bun.

– Tot timpul am crezut că îl ţineam departe de lucrurile care puteau să-l facă slab, iar el se vedea cu tine. Să fie al naibii! Dacă l-ai distrus, fată, am să...

Albert nu găsea cuvinte care să-şi exprime furia, iar cele trei femei se uitau la el complet confuze.

Mătuşa Olivia îşi reveni suficient ca să vorbească.

– E doar o copilă. Cum putea să-i facă Lainie vreun rău băiatului?

El nu răspunse, dar strînse pumnul peste fluier.

– O Blackburn! Doamne, nu-i destul că e o fată, trebuie să fie şi o Blackburn! Una din neamul lui Lensing.

Olivia nu făcu nici o mişcare, dar avea lacrimi în ochi.

Susan păşi în faţă, chiar între femeia mai în vîrstă şi bărbatul bătrîn.

– N-ai nici un motiv să vorbeşti aşa cu domnişoara. Tatăl ei...

– Tatăl ei e acolo unde trebuie să fie, în cimitir. Dar sper că el ştie ce se întîmplă. Vreau să ştie că eu stau azi pe terenul preţiosului lui hotel, spuse Albert Rawlins cu duritate. Nu e chiar cum era odată. Dar poate că nici n-a fost vreodată.

Faţa lui nu arăta nici o emoţie cînd se uită la zidurile vechi, la vopseaua cojită şi la balcoanele aplecate de ani.

Olivia plîngea deschis acum, lacrimile alunecîndu-i liniştit pe obraji. Susan o trase lîngă ea cu braţul înconjurîndu-i talia.

Era atîta liniște în curtea din spate! Nimic, nici măcar o pasăre nu scotea nici un sunet.

Lainie însăși fu aceea care rupse tăcerea.

– Nu știu ce se întîmplă, dar am să-ți spun tot ce vrei să știi, dacă asta o să te facă să pleci și s-o lași pe mătușa Olivia în pace. I-am dat lui Colley fluierul pentru că așa... așa obișnuia să mă cheme. El m-a învățat să fluier, ca să-l chem. Și, ultima dată cînd l-am văzut, atunci i l-am dat. Credeam că o să plece și eu n-o să-l mai văd niciodată. Charley murise. Ăsta-i bărbatul cu care locuia. Mamă, el e deștept. Știe să citească. El e...

Bătrînul se relaxă puțin.

– Așa deci, zise Albert cu un oftat. A stat liniștit tot timpul ăsta. E deștept. Poate prea deștept pentru binele lui. Și poate că din asta va ieși ceva bun, pentru că mi se pare că oricare băiat care poate pretinde că are o prietenă ca domnișoara Elaina Thorne nu este atît de primitiv și de înapoiat cum pretind ei că este Colley. Mie mi se pare că ai făcut ca povestea lui Abby Horner să devină minciună.

Lainie nu spuse nimic și, în cele din urmă, Diavolul deschise din nou palma și se mai uită o dată la fluier. Fața lui arăta de parcă era gata să se sfărîme.

– Am găsit asta azi-dimineață, în bordei, și parcă am primit un picior în stomac. N-am știut cum, dar am știut că trebuie să fie al lui Colley.

– Unde-i el? șopti Lainie înfricoșată brusc.

– Acum, asta-i întrebarea! replică Diavolul greoi. Trebuie să-l găsesc. El fuge de mine, de la moartea lui Charley. Copilul ăsta nebun se poartă de parcă eu aș fi vinovat. Din cauza mea nu vrea să vină... dar s-ar putea să vină pentru tine.

Lainie înțelese într-o clipă ce anume voia bătrînul.

– Vrei ca eu să-l chem. Dar nu pot să-l fac întotdeauna să vină. Trebuie să fie destul de departe ca să

mă audă. Şi n-a mai venit de zile şi în şir.

– Dacă te duc undeva aproape de unde cred că este, o să încerci să-l faci să vină la tine?

– De ce? Ce vrei să-i faci?

– N-o să-i fac nici un rău. Jur. Dar nu se poate să fugă mereu. Nu se poate ascunde o veşnicie.

Lainie era sfîşiată, speriată, la fel cum credea că era şi Diavolul, pentru că Colley va încerca să plece de acolo şi nu se va mai întoarce; se temea că, dacă îl va face să-l înfrunte pe Diavol, va avea necazuri. Dar cel mai mult dorea să-l vadă ea însăşi. Şi, în fond, Diavolul jurase.

– Am să încerc, fu ea de acord în cele din urmă, fără să se uite la mama ei.

Lainie călători cu camionul Diavolului pînă la ferma Rawlins, alături de bătrîn şi de îngrijitoarea lui, Nadine, care conducea. Ea stătea bătoasă între ei, înfricoşată că, dacă se va relaxa cît de puţin, l-ar atinge pe Rawlins şi l-ar înfuria din nou.

De parcă n-ar fi fost destul de speriată, tatăl ei o înspăimîntase şi el de moarte.

– Tu ai fost cu acela căruia îi zic Colley? Lainie a mea? Toate vorbele astea? Nu! Nu! Eu nu accept asta.

El se uită la ea de parcă era gata s-o lovească, iar ea se dădu un pas înapoi, cu ochi îngroziţi.

– Ce s-a făcut e bun făcut, spuse greoi Albert. Las-o să vină cu mine să încercăm să-l găsim, iar eu am să-l iau cu mine. Am să-l ţin departe de fiica ta, Thorne, iar tu ţine-o departe de el.

– De acum încolo, o să stea sub cheie, zise el încordat. Lainie, ştii ce...

– Nu, îl întrerupse în cele din urmă Deborah, trăgînd-o pe Lainie spre ea. John, e o copilă. Are treisprezece ani. Dorea pea cineva cu care să se joace.

– Cred că înţeleg puţin ce simţi, îi spuse Albert su-

praveghetorului. Dar, dacă o lași să vină cu mine, las-o să-l cheme pe băiat. Am să-l iau cu mine acasă. Acolo pot să fiu cu ochii pe el. Am să fac tot ce pot să nu mai aibă șansa s-o mai vadă din nou pe fata ta.

– Tată, te rog, trebuie să fac asta, pledă Lainie.

– Gîndește-te la asta în alt fel, îl sfătui Diavolul: El e liber acolo, afară. S-ar putea să vină s-o caute, dacă ea nu-l aduce mai întîi la mine.

Fața lui John Thorne era cenușie cînd analiză ideea.

– Dacă sînt de acord, spuse el încordat, dacă te las să folosești micul meu copil ca pe un miel neajutorat ca să-ți ademenească puiul tău de lup, trebuie să stai cu ea. Și am să merg și eu. În schimb, îmi dai cuvîntul jurînd pe Dumnezeu că o să-l iei și o să-l ții departe. Foarte departe. Trebuie să am jurămîntul tău.

– Ai uitat cine ești, Thorne, vorbi Albert tăios. Ești supraveghetor la mine. Un lucrător bun, dar îți depășești limitele.

– Nu și cînd e vorba de Lainie a mea. Jură. Altfel nu merge nicăieri cu tine, răspunse John.

El stătea implacabil în fața bătrînului fără să se miște.

Albert fu acela care capitulă.

– În regulă. Accept.

Nu-i plăceau planul lui Thorne sau vorbele lui, era clar, dar n-avea alternativă, așa că a cedat.

Ei nu erau singurii interesați. Abby Horner și un șerif îi așteptau la casa Rawlins pe unde trecuseră în drum spre fermă și spre pîrîu. Albert se uită o singură dată la ei pe fereastra vechiului camion *Ford* și înjură într-o singură frază mai mult decît îl auzise Lainie înjurînd pe Colley o vară întreagă. Apoi opri brusc camionul.

– Afurisenie, femeie, ce mai vrei acum? se răsti el la activista socială, coborînd.

– Îmi pare foarte rău, domnule Rawlins, începu moale

şeriful, dar Abby a preluat chestiunea.

– Dacă nu e aici nici un băiat ţinut împotriva voinţiei lui, atunci n-ar trebui să obiectaţi la o percheziţionare a locului. Ah, Deborah!

Abby se întrerupse căscînd gura cînd cealaltă maşină se opri în spatele lor.

– Şi, John! Ce se întîmplă?

Abby părea că-şi dă seama pentru prima dată că Lainie era în camion cu Diavolul.

– Totul o să fie în regulă, spuse mama liniştitor, deşi faţa ei nega aceste vorbe. Domnul Rawlins încercă să găsească băiatul pe care îl cauţi tu.

– Deci există unul! exclamă Abby triumfătoare. Apoi întrebă uimită: Dar ce caută aici Lainie...?

– El crede că ea poate să-l ajute, zise mama sigură pe ea.

Abby se uită cînd la unul, cînd la altul, confuză.

– Am să stau puţin să văd ce se întîmplă, spuse ea în cele din urmă.

Albert înjură din nou, dar se întoarse cu spatele la ea.

– Tu, fată, vino cu mine.

O parte din drum merseră în camionul cel vechi, care sărea şi se zguduia pe un drumeag ce ducea inexorabil spre rîu, în timp ce mama şi tata îi urmau în jeep-ul tatei, iar mai în spate, Abby şi şeriful înghiţeau praf în maşina ei albă station. Apoi, Albert se depărtă de rîu, îndreptîndu-se spre drumul Martin Hollow şi, chiar după ce drumul dispăru după un timp, bătrînul mergea în continuare cu vechiul camion printre ierburi şi vii pînă nu mai putură circula mai departe. Apoi opri şi ei coborîră.

– Am coborît mai departe decît cred că ai fost vreodată. Dacă mergi drept înainte, o să dai de pîrîu. Pe partea asta a lui este o poiană şi o cărare care duce direct la apă şi apoi afară, pînă în partea cealaltă. E greu

de circulat. Sînt afine şi tufe şi copaci. Cred că nu trebuie să ajungi pînă acolo. Du-te doar la marginea pîrîului şi vezi dacă poţi să-l găseşti. Dacă e acolo, o să vină din direcţia cărării. Dar să nu-l chemi pînă nu ajung aproape. Ah, piciorul ăsta afurisit! Ia-o înainte, fată.

Inima îi bătea repede şi scaieţii i se agăţau de rochia ei de duminică în timp ce îşi croia drum spre Widow's Creek. Un băţ intră între talpa ei şi sandaua decupată pe care o purta şi trebui să se oprească să-l scoată.

În sfîrşit, apăru poiana, aşa cum spusese el. Se întindea fierbinte şi însorită, plină de zgomotele unei după-amieze de duminică. Pîrîul se învolbura, păsărelele ciripeau, bondarii bîzîiau.

Ea îşi trecu nervoasă palmele pe rochie.

– Colley!

Chemarea aproape se pierdu în aerul zgomotos.

– Colley, te rog, unde eşti?

De data asta, vocea ei era, mai puternică, dar tot nu veni nici un răspuns.

Punînd degetele la gură, ea inspiră adînc şi suflă. Sunetul fu lung şi tare, iar la urmă puţin tremurat, exact aşa cum trebuia să fie.

Păsările tăcură, apoi ciripiră la acel sunet. Aşteptă o eternitate cu pulsul accelerat.

Apoi, ceva se mişcă înaintea ei.

El era acolo, chiar în mijlocul cărării, de cealaltă parte a pîrîului, pieptul lui îngust cafeniu micşorîndu-se deasupra pantalonilor scurţi. Gîfîia.

– Ce cauţi tu aici? întrebă el şocat.

O mişcare deasupra umărului ei îi atrase privirea. Era Rawlins! Fata lui Colley trecu de la uimire la groază. Trecu primul şi o apucă pe Lainie de mînă să o tragă cu el în apa mică, pînă la glezne, din spatele lui, ţinîndu-i braţul în jurul taliei lui goale, de parcă voia să se asigure că ea va rămîne în spatele lui.

– Nu-i fac nimic ei, îi spuse el repede lui Rawlins cînd bătrînul se apropie mai mult. Nu ştiu cum naiba a ajuns aici, dar ea e doar o copilă. N-a ştiut că nu trebuie să vină.

– Ba ştia, spuse Albert respirînd greu.

El păşi direct în pîrîu şi îl apucă dur de braţ pe Colley, ţinîndu-l de deasupra cotului. Brusc, temîndu-se pentru băiat, înspăimîntată mai mult pentru el decît pentru furia tatălui ei, Lainie îşi înfăşură al doilea braţ cel pe care Colley încă nu-l ţinea, în jurul taliei lui.

Aşa îi găsiră ceilalţi oameni cînd ajunseră în poiană: cei trei în pîrîu, împreună ca un triunghi, uniţi prin faptul că se ţineau unul de celălalt.

– Doamne! exclamă John.

– John, aşteaptă! spuse Deborah involuntar, prinzîndu-l pe soţul ei.

Vocea lui Albert era prevestitoare de rele.

– Ea ştia! Aşa cum ai ştiut şi tu să ţii secret că te întîlneai cu ea.

Colley îşi mută privirea de la Diavol la cei de mai departe, la supraveghetorul cu faţă palidă, furios, la lacrimile care curgeau libere pe obrajii femeii care era cu Thorne.

Apoi el lăsă braţul lui Lainie să cadă brusc.

– Le-ai spus! o acuză el.

– El a găsit fluierul, replică ea rugător, ţinîndu-se în continuare de el.

– Charley te-a învăţat poate mai mult decît e bine pentru tine. Mai mult decît am intenţionat eu să ştii, zise Albert. Ca, de exemplu, cum să te ascunzi. Ai fi scăpat de mine ca o vulpe care fuge. Eu nu l-am putut opri să moară, Colley. Nu-i vina mea.

– Ai pus-o pe ea să mă cheme, pentru că te-ai gîndit că pentru ea am să vin, îl acuză Colley.

– Am reuşit, nu-i aşa? După cum am zis, este plin de

surprize. Tocmai dintre toți oamenii, să vii cînd te cheamă o fată! Poate că Charley a avut dreptate. Poate că tu nu eşti ceea ce vreau eu. Poate că, în fond, e timpul să te las să pleci.

– Despre ce vorbeşti? întrebă încet Colley, retrăgîndu-se de lîngă Lainie.

Albert dădu drumul brațului băiatului. Nu-i nevoie să fugi mereu.

Femeia aia de acolo – arătă el în sus, spre locul unde stătea Abby cu ceilalți trei – ea e aici ca să te ia, dacă asta vrei. Îl vezi pe şeriful ăla mare? El a venit s-o ajute.

Abby se apropie cu un pas.

– Nu vrem să-ți facem nici un rău. Nu-l lăsa să te sperie. Vreau doar să te luăm cu noi şi să-ți găsim un cămin bun.

Colley se retrase doi paşi, cu o figură speriată.

– Eşti liber să pleci cu ea, băiete, spuse Albert senin. Ea lucrează pentru statul Tennessee. Ei cred că ai fost prost tratat. Vor să te civilizeze. Vor să-ți ofere o viață nouă, departe de mine şi departe de fermă.

Vocea lui era plină de ironie.

Ochii lui Colley zburară la Lainie care stătea pierdută în mijlocul pîrîului, în rochia ei albă, inocentă, de fetiță.

– Departe şi de ea, poate, observă bătrînul şmecher.

Colley inspiră adînc.

– Nu mă duc, spuse el sfidător. Nu... nu sînt încă pregătit.

Albert se îndreptă puțin.

– Ce înseamnă asta, băiete? Nu te-am auzit bine. Mai spune o dată, tare şi clar.

– Am spus că vreau să rămîn aici, repetă el destul de umil.

– Îmi ceri sau îmi spui?

Colley era cinstit de îți rupea inima.

– Te implor!

– Am şi eu nişte lucruri să-ţi cer, cred că e destul de cinstit.

Apoi, Albert ridică vocea.

– Tu, domnişoară activistă socială, ai auzit toate astea sau ai nevoie ca să repete Colley?

Abby zise furioasă:

– N-are nici o importanţă ce spune el, domnule Rawlins, pentru că băiatul ăsta este în grija statului. Nu ai drepturi legale sau familiale ca să-l reţii, aşa că...

– Ba da, are, o întrerupse Deborah nesigură.

Ea traversă poiana şi veni cu ei în pîrîu. Dar nu se duse la Lainie. Lacrimile vărsate mai devreme îi făcuseră obrajii roşii şi strălucitori cînd puse ambele mîini pe umerii slabi ai băiatului şi îl întoarse cu faţa spre ea.

– Deborah, vino înapoi! strigă John.

Dar ea rămase surdă la comanda lui.

Colley era speriat, dar rămase nemişcat sub atingerea ei.

Lainie nu-şi dăduse seama cît de mult crescuse el în ultima vreme. Era mai înalt decît mama ei, mult mai înalt, Deborah se uită la părul lui negru, mătăsos, la pometii înalţi, la ochii lui negri, şi la gura bine desenată.

– Mă uit la tine şi parcă mă uit la faţa unei fantome.

– El încă nu ştie! spuse Albert ca avertisment.

– Dar o să-i spui.

– După ce o să plece toţi ceilalţi, cînd o să fiu doar cu el. Charley a avut dreptate. A venit vremea adevărului.

Mîna mamei mîngîie o dată părul lui.

– Atunci, dă-mi fiica şi o să plecăm acasă.

Îşi lăsă mîna să cadă încet şi ochii ei se îndreptară spre activista socială.

– Abby, de ce nu vii şi tu cu noi?

– Dar nu-l pot lăsa pe băiatul ăsta cu...

– Ba da, poți să-l lași. Colley aparține locului ăstuia. Mîine, după ce am să mă liniștesc și am să mă gîndesc la aceste lucruri, am să vin la tine la birou și am să-ți spun de ce aparține locului.

Siguranța vocii lui Deborah acționă asupra lui Abby. Ea se depărtă în cele din urmă, cu grupul străin, tăcut, care se îndrepta spre mașini. Colley rămase departe în urma lor și în spatele lui Lainie, care era prinsă ferm în strînsoarea tatălui ei. Ea știa că tata era furios, dar era o furie mai întunecată, mai adîncă decît văzuse ea vreodată, și nu știa de ce.

Sus, la camionul lui Albert, Colley ezită cînd toți se suiră în mașinile lor. Lainie îl auzi pe tatăl ei mormăind ceva în surdină cînd se urcă în jeep, iar ea îi urmări privirea. Se uită la Colley.

Brusc, ceva neobișnuit se întîmplă cu vederea ei. Din senin, îl văzu pe băiatul vrăjitor așa cum îl vedea John.

Ce se întîmplase cu copilul care o scosese din apă?

Acum el avea șaisprezece ani, un metru optzeci și era încă în creștere. Și fața i se schimbase. Avea aspectul unui adult. Cînd se întîmplase asta oare? Subțirimea înnăscută a scheletului lui avea să nu-i permită să devină greoi de musculos, dar venile dure pe cîmp îi formaseră tendoane lungi, bine definite, pe brațe, pe piept și pe gît.

Poate că aceste semne de bărbăție sau poate sălbăticia nestăpînită a aspectului lui îl făceau pe John Thorne să-l antipatizeze atît.

–Urcă! îi spuse Diavolul lui Colley și, în cele din urmă, acesta se siu în spate în camion și se așeză. Cînd porniră, John era în urma lor, în jeep, tăcerea lui umplînd întreaga lume. Nimeni nu scoase o vorbă pînă nu ajunseră acasă.

– El este fiul lui Brodie, spuse mama brusc, de îndată ce se închise ușa din față. Stă scris pe el. Se

vorbea că Brodie s-a îndrăgostit de una dintre fetele din cartierul săracilor şi a lăsat-o însărcinată.

– Asta nu-i dragoste, Deborah! Cei din familia Rawlins nu se îndrăgostesc, spuse tăios John. Mi se spune că Albert a folosit cîndva vechile şandramale ca pe case de toleranţă şi asta e măsura a cît se poate apropia el de dragoste. El are mai puţină nevoie şi mai puţin respect faţă de femei decît orice alt bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. El nu le place.

– Brodie poate că a iubit-o. Tu nu l-ai cunoscut. El a murit înainte ca tu să vii la Springs. Tu ai preluat slujba pe care o făcuse el pe ferma Rawlins. Brodie era diferit de Albert şi de James, aşa cum se deosebeşte ziua de noapte. El socotea că lumea ar fi pierdută dacă n-ar exista dragoste. Eu nu ştiu ce s-a întîmplat cu fata, dar băiatul dovedeşte azi că zvonurile erau adevărate.

– Au să fie mult mai multe zvonuri decît astea, spuse aspru tata. Ăsta nu-i băiat. E la jumătatea drumului spre a deveni bărbat, iar fiica noastră îl manevrează de parcă ar fi animalul ei de casă. Se întîlnea cu el la apă.

Lainie îngheţă cu ochii lărgiţi, iar Deborah protestă.

– John, nu! Ea a greşit şi trebuie pedepsită pentru că ne-a decepţionat. Dar e o copilă. Te rog, nu o ruşina cu ceva ce ea încă nu înţelege.

– Trebuie să i se spună adevărul.

– Nu face asta, îl imploră din nou Deborah, uitîndu-se la faţa speriată a lui Lainie. Ţi-am mai spus că tu nu vezi lucrurile clar atunci cînd e vorba despre oamenii de la rîu.

– Am motive. Tu de ce-l aperi? Tu ştii ce este el. N-am să las ca ea să fie rănită.

– Băiatul ăsta n-a făcut nimic, John. Băiatul ăsta a încercat s-o salveze pe Lainie. O dată a scos-o din apă, unde se putea îneca. El e al lui Brodie. Ştii ce înseamnă asta? Am prieteni şi o familie care sînt în viaţă în mo-

mentul ăsta datorită lui Brodie Rawlins, pentru că el a fost acolo ca să-i scoată din mina aia. Cu siguranță că orașul ăsta îi datorează ceva fiului lui.

Fața tatei se schimonosi cu o furie uimită.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor ce spui. Indiferent ce a făcut ăla, Lainie nu va fi o răsplată pentru un sălbatic ca el.

– N-o să mă mai lași să-l văd pe Colley? întrebă Lainie șocată și nefericită. Dar de ce? Mai bine nu l-aș fi găsit pentru bătrînul ăla. De ce nu mai pot să-l văd?

Tata se întoarse spre ea.

– Tu nu înțelegi? Nu poți, pentru că el...

– John, nu! E prea tînără. N-am să te la să-ți verși propria ta ură asupra unui copil.

De data asta, vocea mamei era aspră și furioasă, încît Lainie rămase tăcută, surprinsă. Deborah nu-și pierdea niciodată calmul.

Asta avu efect și asupra tatei. Cînd îi vorbi din nou, Lainie știu că nu asta voise el să-i spună.

– Tu crezi că el, Colley, e un copil cu care să te joci la apă. Eu îi cunosc o altă latură. Am fost acolo cînd a bătut un băiat și l-a băgat cu fața în praf, într-o luptă. L-am văzut lucrînd la cîmpul de tutun ca un bărbat de două ori vîrsta lui. L-am văzut lucrînd cu un cal de parcă era și el pe jumătate animal. Știu ce vorbesc atunci cînd spun că nu e un prieten potrivit pentru tine, Beth.

Numele acesta răsună în liniște și, în cele din urmă, mama spuse cu o voce calmă, grijulie:

– Pe fiica noastră o cheamă Elaina. Ea nu e Beth.

PARTEA a II-a

Inimi singuratice

6

Cel mai mic dintre cele două saloane de jos avea o orgă din lemn de trandafir la care, cîndva, Lansing Blackburn cînta viguros în fiecare sîmbătă seara pentru prieteni şi vizitatori. Sculptura elaborată cerea mare atenţie la şters praful, dar azi Lainie se tot oprea din curăţenie ca să se uite în oglinda uşor învechită care atîrna deasupra ei.

Păr negru cu o idee de castaniu, creţ în jurul feţei.

Ochi albaştri, luminoşi, mari şi cu gene lungi. Şocant de albaştri pe fondul bronzat al feţei şi al părului şi sprîncenelor negre.

Nas mic, gură plină.

Era faţa mamei ei, doar că în timp ce Deborah era luminoasă, ea era sclipitoare.

Mai puţină seninătate şi mai multă vibraţie.

Încă un lucru nedrept al vieţii, asta o învăţa faţa ei: dacă o femeie era frumoasă, căpăta mult mai uşor lucrurile pe care le dorea. Nu era corect ca simpla geometrie să afecteze atît de mult o viaţă, dar aşa stăteau lucrurile.

„Ceea ce ai de gînd să faci e greşit", îi şoptea conştiinţa de undeva, din spatele acestei feţe.

„Dar există circumstanţe în care o conştiinţă nu e

decît o povară", îşi spuse ea. I se întîmplaseră destule lucruri rele, aşa că Dumnezeu cu siguranţă o ierta pentru această folosire deliberată a celor mai bune valori ale ei pentru a obţine ce avea nevoie.

– Probabil că-ţi place ce vezi în oglinda aia, se auzi vocea mamei ei, plină de umor, din spatele ei. Te-ai uitat în ea destul de mult.

Tresărind, Lainie văzu şi ochii mamei ei în oglindă.

– Mamă, sînt drăguţă? întrebă ea încet, uitîndu-se în oglindă.

Surprinsă, Deborah îi atinse părul cu mîna.

– Bănuiesc că ştii răspunsul. O să te descurci bine.

– Dar nu mi-ai spus-o niciodată.

– N-are nici un rost. E frumos doar cine se comportă frumos. Ai grijă să faci ce-i bine.

Lainie făcu un gest de protest. Nu avea nevoie de o predică.

– Nu la asta mă refeream.

Se ducea să-l seducă pe singurul bărbat liber şi bogat din oraş, pe Preston Rawlins, ca să-l uşureze de nişte bani. Doamne, un Rawlins! Era în asta un fel de dreptate poetică.

Inima lui Lainie tremură. Se depărtă de oglindă şi de ochii mamei ei. Cît o va costa asta? Un preţ prea mare, poate, dar trebuia s-o facă.

Trebuia să se agaţe de *Magnolia*. Îi datora asta mamei şi, fie că-i plăcea, fie că nu lui Deborah, ea va rezolva datoria.

– Unde-i telefonul? întrebă brusc Lainie. Voia să dea un telefon la o casă, pe apă.

Casa de pe apă, a lui Lloyd Tate era ancorată în docul Hurricane Mills, pe lacul Center Hill, la cîţiva kilometri în afară de Cooke Wille. Panourile argintii de pe laturile vasului refectau atît de strălucitor lumina după-a-

miezei fierbinți de sîmbătă, încît aproape că făcea ca soarele de pe cer să pară inutil.

În mijlocul muzicii, care urla de la un aparat cu compact discuri din apropiere, și al zgomotului vocilor și rîsetelor, cineva striga pe altcineva în lungul bărcii.

– Haide, copilă, vino la tata, o imploră Mark Gregory pe o blondă drăguță de pe puntea din față, iar ea se conformă venind și așezîndu-i-se pe genunchi.

Lainie nu era sigură dacă Mark o voia pe fată sau de vină era sticla de *Jim Beam* pe care aceasta o ținea în mînă, dar se părea că nu avea importanță. Blonda îi puse sticla de whisky în mînă și îl sărută pe buze, în timp ce el stătea tolănit pe unul dintre fotolii, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți și pantofi sport vechi și nimic altceva.

Ea își întoarse privirea de la această priveliște; o făcea să se simtă jenată. Nu era greu să-l găsești pe Preston în micul grup. El se remarca, era ca un viking înalt. Stătea de vorbă cu Tate și cu celălalt geamăn, Gregory, la umbra copertinei din capătul celălalt al bărcii.

Cu ei era o roșcată cu forme rotunde care, cu un braț îl ținea pe Preston și cu celălalt pe Jack Gregory.

Lainie se uită un moment prelungit la Preston Rawlins. El nici nu observa ce făcea cealaltă femeie sau felul în care îi urmărea fața, ca o baracudă flămîndă.

Indiferența lui putea fi din cauză că era obișnuit ca femeile să se dea în vînt după el. Sau, dacă era cu adevărat romantică, putea crede că o făcea din motivul pe care îl invocase el, că nu se mai uită la alte femei: o voia doar pe Lainie.

Într-un minut, privirea lui Preston se depărtă de Jack Gregory și cercetă barca în fața lui descoperind-o în cele din urmă.

– Lainie!

Vocea lui rece deveni caldă, atît de caldă, încît o

străbătu un fior de jenă în timp ce înaintă.

– Deci, ai venit. În sfîrşit, am dat de tine. Vino înapoi aici, unde e locul tău. Vino repede, femeie, spuse el tachinator, scoţîndu-şi braţul de sub cel al roşcatei. Nici n-ai crede cît a trebuit să mă rog ca fata asta să mă sune şi să-mi spună că o să vină la petrecere, îl informă el pe Jack cu nota potrivită de autocompătimire.

Lainie ştia exact ce trebuia să facă. Ea veni spre el, în braţele lui, şi-şi înălţă capul ca să-l sărute pe buze. El era umed, pentru că înotaseră toată după-amiaza şi mirosea răcoros, ca apa lacului, nu a soare şi a esenţe de pădure cum mirosea Colley. El avea şi un gust de gin scump, pe care îl bea tot timpul barul lui Tate.

– Aşadar, Preston, ai reuşit să faci ca micul tău înger să păşească direct în păcat, nu-i aşa?

Lloyd Tate se materializă ieşind în uşa cabinei, chiar în spatele lui Preston, iar vocea lui era amuzată cînd vorbi peste umărul celuilat bărbat. Îşi lăsă ochii să se plimbe peste costumul alb de baie, simplu, pe care îl purta Lainie, legat în siguranţă la ceafă.

Ochii lui Preston, albaştri precum cerul, în loc de cei negri ca noaptea, reveniră la faţa ei şi îi zîmbiră, invitînd-o să se amuze şi ea pe seama celuilalt bărbat.

– Ce ştii tu despre îngeri, Lloyd?

– Probabil mai mult decît tine, zise sec Tate.

– Poate că da. Tot ce ştiu eu este că-mi plac. Am fost băiat bun în ultima vreme. Tu eşti răsplata mea, îngeraş?

Palma mîinii lui trecu peste braţul ei, caldă, insistentă.

Lainie ar fi vrut să se ascundă undeva, dar ştia instinctiv că trebuia să rămînă rece. Cînd l-a sunat, ea a ştiut ce voia şi ce trebuia să facă. „Acum, fată, joacă-ţi rolul."

– Cît de cuminte ai fost? îl tachină ea, întinzînd mîna

să atingă pielea lui aurie din decolteul în V al cămăşii.

Ceva în interiorul ei se mişcă neplăcut. Ea fusese întotdeauna directă cu bărbaţii, nu flirtase niciodată în mod deliberat, nu-i manipulase şi nu-i folosise sexual, aşa cum făcea azi cu Preston.

El ştia exact ce face ea şi ştia că un lucru anume o schimbase pe Lainie. Asta se vedea în ochii lui cînd o privi. Cu siguranţă că îi va face din nou o ofertă.

– Depinde de tine, ce o să-i ceri, se amestecă plin de umor Jack Gregory. A fost un diavol azi-dimineaţă. Am făcut un mic pariu şi am pierdut suficient ca să fiu nevoit să-mi vînd maşina ca să-i plătesc. Aşa că poate nu trebui să fii bună cu mine, nu cu el. Eu sînt cel care are nevoie acum de puţină căldură omenească.

Preston puse o mînă pe pieptul lui Jack.

– Îmi pare rău, zise el fără simpatie. Pentru că asta – şi îşi trecu mîna peste spatele lui Lainie apucînd-o de braţ în partea cealaltă a trupului – este a mea. Găseşte-ţi îngerul tău, prietene.

– Eu n-am fost niciodată acuzată că aş fi un înger, interveni roşcata, strîngînd mai tare braţul lui Gregory şi aruncîndu-i o privire lui Lainie, dar sînt foarte amuzantă.

– Pun pariu că eşti, spuse el rîzînd. Şi eu sînt dispus să mă amuz. Spune-mi exact ce faci ca să mă distrezi, Julie? Ăsta e numele tău, nu-i aşa?

– Dacă cineva caută un loc mai retras, cabina de jos e disponibilă, zise Tate ducînd paharul la buze.

El îşi şterse gura cu dosul mîinii. Mişcarea avea un aer grosolan în modul în care o făcu. Se uită drept în ochii lui Lainie. Ochii lui aveau o culoare curioasă, cenuşie, erau fierbinţi şi direcţi. Ea înţelese şi înţelegerea o izbi ca o lovitură: el se dădea la ea chiar aici, în mod deliberat, cu Preston alături de ea.

– Ai văzut vreodată barca mea de aproape, Elaina? Aşa te cheamă, nu? întrebă el privind cînd la ea, cînd la

Preston, aproape provocîndu-l.

Ea făcu involuntar un pas înapoi.

– Am să-i arăt eu, dacă are nevoie de un tur, spuse Preston cu o voce plină de avertisment, uşor înăbuşit de lenevia vorbelor lui.

Lloyd se uită din nou în pahar. Apoi Preston rîse.

– O să vă părăsim, animalelor, înainte să o speriaţi pe Lainie. Nu vrei să bei ceva, îngeraş?

– Pun pariu că mama ei n-o lasă să se atingă de băuturi tari, zise batjocoritor Lloyd.

Lainie spera să-şi fi ascuns roşeaţa.

Cum de văzuse oare prin ea bărbatul mai în vîrstă ca să ştie ezitarea ei faţă de alcoolul pe care ei îl consumau într-un ritm alarmant?

În afară de o nuntă la care participase, cînd Mary Fran Dollar s-a căsătorit cu un băiat din Chicago pe care l-a cunoscut cînd a fost la universitate în Bowling Green, şi unde s-a servit şampanie, Lainie nu băuse niciodată, dacă nu punea la socoteală vinul de împărtăşanie. Nici nu-i plăcuse şampania de la Mary Fran. Crezuse că va fi mai grozavă decît *7 Up*, dar avea un gust sec şi amar, care nu merita scandalul pe care îl provocase printre oamenii cumsecade din Springs.

– Şampanie! Asta se întîmplă cînd o fată se mărită cu unul de rit episcopal, de Dumnezeu ştie unde, spuse Susan MacAlister. De ce nu şi-a ales ea un băiat bun din Biserica lui Iisus, care să bea limonadă?

„Nu cred că barul de pe barca asta are limonadă", se gîndi Lainie puţin amuzată. Era prea select. La fel era şi stilul de viaţă al tuturor celor de aici. Îşi făceau poftele la fel ca şi Preston. Cu siguranţă că nu va fi greu de trăit cu el un timp în mijlocul unui asemenea lux. Dar gîndul acesta o făcu să se înfioare şi probabil că scosese un sunet. Preston se întoarse de la conversaţia cu Mark Gregory.

– Îți place ideea asta? întrebă el.

– Iartă-mă. Visam cu ochii deschiși. Ce idee?

Ea își ridică privirea și mai bine n-ar fi făcut-o. Tate mai era acolo, chiar lîngă ei, și o luase pe roșcată din mîinile lui Jack Gregory.

Ceva la femeia asta îi era vag familiar și jenant. Cine era ea oare?

– Trezește-te, adormire, și ascultă. Lloyd a spus că ar trebui să mergem să facem scufundări la vechea mină, poate chiar cu niște echipamente...

Lainie se îndreptă sprijinindu-se de balustrada punții, alarmată.

– Te referi la vechea mină? Lo-Joe? Dar nu se poate.

Fața lui Preston deveni mai interesată.

– De ce nu? întrebă el. E pe proprietatea bunicului. Îi aparține lui. Cine o să ne oprească?

– El! spuse cu siguranță Lainie. Nimeni nu se mai duce acolo, de cînd au murit toți oamenii aceia, cînd s-au prăbușit stîncile.

– Asta a fost acum treizeci de ani, protestă Preston cu un rîs batjocoritor.

– Douăzeci și cinci, îl corectă Lainie, iar unul dintre ei este în continuare îngropat acolo, undeva sub pietre. Nu l-au putut găsi.

– Te referi la Brodie, spuse Preston. Ei, la naiba, ce-i pasă lui? I-ar plăcea probabil puțină companie după atîta vreme.

– Poate că este interesant, spuse Lloyd ridicînd din umeri. Primul care îl găsește pe Brodie Rawlins, cîștigă jocul.

– Apa e adîncă acolo? întrebă Jack Gregory cu o privire spre Lainie.

– E adîncă precum puțul fără fund și rece ca gheața, așa mi s-a spus întotdeauna, replică Preston.

– De ce nu vă scufundați aici? întrebă Lainie. În lac face scufundări toată lumea.

Tate analiză fața lui Preston, apoi sorbi din băutura lui.

– Are dreptate, spuse el ca din întîmplare. E o idee prostească. Riscantă.

Preston replică.

– Tocmai de aia avem chef s-o facem cu toții, nu-i așa? Poate o s-o facem.

– Lui Colley Rawlins n-o să-i placă, zise Tate uitîndu-se în pahar.

Urmă o foarte mică pauză și Preston spuse încordat.

– Crezi că-mi pasă de ce gîndește păgînul ăsta? Nu mă tem de el. Știu eu ce este el. Îmi amintesc de prima dată cînd m-am aflat alături de Colley la bunicul. Își petrecea tot timpul în hambar, pentru că acela era singurul loc de care aparținea. Iar prima dată cînd a venit la Nashville cu treburi pentru bătrîn, toată lumea de acolo a rîs.

– Asta trebuie să fi fost cu ani în urmă, remarcă Lloyd. Acum nimeni nu mai rîde. În cartierul șăracilor i se spune Bărbatul.

– De unde știi asemenea lucruri? izbucni Lainie.

Ochii lui Lloyd se micșorară ca niște crăpături cenușii, intense.

– Eu știu totul, drăguță, spuse el mieros. Sînt un bun ascultător. Știi ce-am mai auzit? Că Bărbatul a pus ochii pe tine.

Roșcata respiră brusc, zgomotos, și se uită cu intensitate la fața lui Lainie care stătea în umbra copertinei de pe punte.

– Tu ești fata de la hotelul din Indian Springs, zise ea rar. Elaina Thorne! De asta mi se părea că-mi ești familiară. Îmi amintesc totul despre tine. Ar fi greu să nu-mi amintesc.

– Nu crezi că am putea să nu mai reluăm toată istoria din trecut? protestă Preston. M-am săturat.

Vorbele lui nu o opriră pe femeie, poate că nici nu le auzise. Ea se întoarse spre Lloyd şi Jack, de parcă era gata să le împărtăşească Scriptura şi nu doar nişte bîrfe vechi.

– Familia ei a fost întotdeauna blîndă şi cumsecade, pînă cînd ea s-a încurcat cu Colley. El trăia ca un animal, pe jumătate sălbăticit, acolo jos, lîngă pîrîu. Ea era singura persoană din oraş care se putea apropia de el să-l aducă. Se zice că alerga cu el prin pădurile astea.

– Aveam treisprezece ani. Eram o copilă, spuse defensiv Lainie, şocată de atacul deschis al celeilalte femei.

– Nu erai o copilă cînd tatăl tău a făcut o scenă în faţa unei jumătăţi din oraş cînd Colley a venit la *Magnolia* după tine. Oamenii spun că John Thorne a avut un accident, îngrozitor de repede după ce s-a întîmplat asta.

Vocea celeilalte femei era nepăsătoare şi crudă.

Ceva ascuţit ca o sabie o înţepă pe Lainie în gît. Nu va plînge. Nu aici!

– Pentru că tot eşti aici, e ceva ce am vrut întotdeauna să ştiu, întrebă leneş roşcata. Cum este Coley Rawlins în pat?

Lainie respiră adînc.

– De ce nu te culci tu cu el ca să afli personal? Nu e prea pretenţios în privinţa celor cu care face amor.

Lloyd rîse uşor şi ridică amuzat paharul spre ea, dar Lainie nu-i dădu nici o atenţie.

– Cred că vreau să mă duc acasă.

Îşi făcu drum pe lîngă Tate şi se îndreptă spre coada bărcii. În urma ei auzi paşii lui Preston care venea după ea.

– Lainie! o strigă Preston înainte de a o prinde, dar

ea se trase din mîna lui.

El văzu lacrimile care nu curgeau, dar sclipeau în ochii ei.

– Eu ar trebui să fiu cel care plînge, zise el aspru. Nu mi- e uşor să aud despre tine şi Colley. Dar nu sînt destul de nebun ca să renunţ la ceva ce doresc, doar pentru că l-a dorit şi el. Cred că-mi eşti datoare, Lainie.

– Eu?

– A fost destul de greu să te aduc aici, spuse el liniştit. Este prima oară cînd n-a trebuit să mă furişez ca să te văd. Rămîi. O să mergem la Lo-Joe să ne scufundăm. Am decis. Dacă lui Colley nu-i place asta sau alte lucruri pe care le fac, să se ducă la naiba. Şi cînd după-amiaza asta se va termina, tu şi cu mine trebuie să discutăm despre unele lucruri. Lainie, te rog, vino cu noi, am nevoie de tine.

Şi ea avea nevoie de unele lucruri. Nu se putea lăsa distrasă de la acest fapt de propria ei teamă de mină, de disprețul roşcatei sau de Colley însuşi.

– Atunci, am să vin, capitulă ea fără voie, apoi se cutremură de ceea ce acceptase.

– Eşti îngrijorată de ceva? întrebă mătăsos Preston, mîngîind-o pe obraz. De Colley poate?

Lainie se hotărî pentru jumătate de adevăr.

– Nu mă pot împiedica să nu fiu îngrijorată, Preston. Lo-Joe e plină de fantome.

– Bine. O să fie ceva vesel. Nu ne strica dispoziția, îngeraş.

Fața i se lumină de anticipare.

Lainie se întoarse să se uite la lac, muşcîndu-şi buza. Preston era străin, el nu înțelegea.

Colley nu înțelegea întotdeauna noul lui mod de viață; se simțea ca un intrus într-o lume nouă şi nu-i plăcea prea mult.

De fapt, dacă şi-ar fi dat seama că nimic altceva n-ar fi putut urî mai mult decît primele luni ca nepot al lui Albert Rawlins, ar fi stat ascuns o veşnicie în pădurile fermei.

O pierduse pe Lainie. Acum Diavolul nu-l lăsa să se strecoare pe cîmpul lui; dar, chiar dacă s-ar fi dus, ea n-ar fi fost acolo.

– Tu ştii să-ţi sapi propria groapă, băiete, spuse bătrînul. Ai reuşit să te agăţi de singura familie de care nu te voi lăsa să te apropii. Oricum, Thorne nu are de gînd să te mai lase în preajma fetiţei lui.

– Dar de ce? întrebă plin de frustrare Colley. De ce nu am voie s-o văd?

– Mai întîi, pentru că ţi-am zis eu că nu poţi. Şi în al doilea rînd, nu-i nevoie să le dăm bîrfitorilor din oraş motiv să vorbească. Ei au deja destule de spus despre tine şi ea, iar ea nu-i decît o copilă. În Springs sînt cîteva guri meschine.

– Şi ce spun? întrebă el zăpăcit.

Diavolul ridică din umeri.

– Dacă mă întrebi adevărul, ţi-l spun. Unul sau doi dintre proştii ăştia pretind că ţi-ai permis unele libertăţi cu ea.

Colley se uită fix, tot fără să înţeleagă.

– Poate că ai fost cu ea ca armăsarul ăla cu iapa castanie pe care am pus-o împreună cu el, luna trecută, zise Albert brusc, uitîndu-se în altă parte.

Urechile lui Colley se înroşiră; se întoarse fără nici o vorbă şi ieşi din casă, îndreptîndu-se spre cîmpuri. Bătrînul îl urmă pînă la uşă şi strigă după el.

– Nu m-ai auzit spunînd că eu cred asta, nu?

El încercă să nu se gîndească deloc la aşa ceva şi încerca să nu se gîndească nici la rîsul lui Lainie.

Diavolul a avut grijă să aibă de lucru. Ca să mulţumească statul şi pe femeia care se numea Abby Horner,

Colley trebuia să capete acte, niște lucruri care se numesc certificat de naștere, carnet de asigurări sociale, toate ca să dovedească faptul că era o persoană reală, de parcă nu se puteau uita la el și să vadă ei înșiși că există. Așa ajunse să viziteze pentru prima oară Nashville. Orașul îl sperie, îl înăbuși, îi făcu greață.

– Ai rude de sînge care locuiesc în orașul ăsta, îi spuse Diavolul, iar gîndul ăsta îl intrigă pe Colley.

Cînd se va uita la ei, va găsi oare răspunsuri despre el însuși? Se va înțelege oare mai bine? Dar, în ziua aceea, nu avu șansa să afle.

– N-are rost să-i facem să sară în aer în legătură cu tine, pînă nu e strict necesar, spuse Diavolul. O să-i întîlnești destul de curînd.

Într-o sîmbătă dimineață, trebui să se ducă la școală, locul unde rîvnise să se ducă în urmă cu ani, și să lase o femeie să-i dea un test. Ea se uită fix la el, îi șopti altei doamne de acolo ceva și, în cele din urmă, îi spuse Diavolului cu uimire bătoasă că băiatul depășise vîrsta de școală cu doi ani. El fu bucuros să scape de ea și de școală. Poate că îi plăcuse ideea de școală doar pentru că era locul unde își petrecea Lainie timpul; în fond, nu era ceva prea minunat.

Dar alungă repede gîndul la fată; nu-și putea aminti de ea fără să roșească jenat și furios.

Nu doar la școală oamenii se uitau fix la el; se întîmpla asta și în oraș, oriunde se ducea cu bunicul lui. Deveni mai ușor să se uite prin oameni sau dincolo de ei decît direct în ochii lor.

Veni toamna, cînd Diavolul decise că Colley va studia acasă cu un profesor care va veni trei zile pe săptămînă, iar el fu de acord. Oricum, nu era sigur că-i place lumea din Springs. Poate ar fi mai bine să se mai ascundă un timp la fermă.

Își petrecu timpul muncind din greu, încercînd să-și

ignore singurătatea. Nu-l avea pe Charley cu care să stea de vorbă, nici pe Lainie care să vină vara următoare să-i înviorеze zilele; şi se mai temea de Albert Rawlins, neîndrăznind să-i vorbească mai mult decît era necesar.

Crăciunul veni ca o binecuvîntare, o uşurare în tăcerea rece care îl înconjura. Se părea că avea un unchi, o mătuşă, un văr – toţi în Nashivlle. Poate cu unul dintre ei va simţi o legătură imediată, o recunoaştere a sîngelui, pe care nu a simţit-o cu nimeni altcineva pînă acum.

Colley era dornic să-şi cunoască rudele.

– Ăsta-i vărul tău, spuse plat Diavolul în dimineaţa de Crăciun, cînd au sosit toţi trei. El îi făcu semn lui Colley spre băiatul care arăta cu un an sau doi mai în vîrstă decît el, cel care stătea tăcut în camera de zi cînd Nadine îl trimise înăuntru. Ea avusese timp să-l avertizeze.

– Foloseşte tot ce ştii în privinţa bunelor maniere, spusese ea. Soţia domnului James pune mare preţ pe lucrurile astea. Vreau ca ei să te placă, Colley. Ai nevoie de un prieten sau doi.

Colley făcu tot ce putu mai bine.

– Mă bucur să vă cunosc, mormăi el.

Şi îşi dădu seama că-i mai văzuse pe oamenii aceştia aici, mai înainte; ei fuseseră cei adunaţi în jurul mesei de cină în seara în care murise Charley şi cînd el intrase în grabă. Nu credea că ei îşi aminteau de el.

– Nu e vărul meu cu adevărat, nu-i aşa? îl întrebă îndoit Preston pe tatăl lui.

James era fiul cel mai mare al Diavolului, iar Colley era mai curios în legătură cu el decît cu ceilalţi. Oare semăna el în oarecare măsură cu misteriosul Brodie? Nu părea să existe vreo asemănare. James era blond ca soţia Diavolului. Colley îşi înghiţi dezamăgirea.

James nu-i răspunse fiului său.

– N-ar fi trebuit să faci asta, tată, zise el încordat. Pînă acum trei săptămîni, n-am ştiut că băiatul există. N-ai spus niciodată o vorbă. Cum ai putut?

– Am vrut să crească în stilul meu, răspunse Diavolul, şi am vrut să ştiu că e cu adevărat fiul lui Brodie. Acum, că l-aţi văzut, mai e vreo urmă de îndoială în mintea ta, James?

James ezită, apoi înaintă, îl înconjură pe Colley examinîndu-l din toate unghiurile, de parcă ar fi fost un animal pus la vînzare.

Colley ardea de jenă. Nadine greşea. Oamenii ăştia nu aveau bune maniere.

– Nu! zise unchiul lui oftînd în silă.

– Bine. Deci poţi accepta faptul că el aparţine acestui loc azi, la fel ca şi Preston.

Femeia din colţ făcu o mişcare bruscă de protest.

– Nu-l poţi compara cu Preston. Chiar dacă Brodie e tatăl lui, trebuie totuşi luată în considerare şi mama.

– A avut una. De ce altceva mai este nevoie? spuse Albert cu răceală.

Teresa Rawlins îşi mută privirea de la socrul ei la soţ.

– Întreabă-l, James! insistă ea.

James se uită la cele trei feţe din jurul lui.

– Trimite-i afară pe cei doi băieţi, vreau să vorbim în particular.

Diavolul îi făcu semn lui Colley.

– Du-te! Du-te la hambar. Ia-l şi pe Preston cu tine.

Ieşiţi afară în frigul de decembrie, nici unul dintre ei nu vorbi. În hambarul cald, misterios, Colley se duse instinctiv la calul cel mare, negru, iar acesta îl salută cu un nas catifelat care îl mirosea întrebător.

– Tata a spus că eşti fiul unchiului meu, Brodie, zise brusc Preston.

– Aşa mi s-a spus.

– Bănuiesc că tu crezi că, din cauza asta, poți avea de la bunicul tot ce vrei, ca de pildă pe Căpitan.

Preston nu era deloc prietenos. De fapt era provocator.

– Ce Căpitan? întrebă uimit Colley.

Preston rîse neîncrezător.

– Ăsta-i Căpitan, spuse el arătînd spre cal. Numele lui este Căpitan al furtunii și valorează o avere. Tata zice că bunicul ar trebui să-l vîndă acum, în loc să-l țină de prăsilă.

– Să-l vîndă! Diavolul nu mi-a zis nimic de vînzarea lui. Aș fi știut, dacă plănuia așa ceva, răspunse Colley cu vocea plină de nefericire.

– Diavolul! Așa îi spui tu bunicului? repetă Preston cu o urmă de dispreț. Și, oricum, ce să știi tu despre Căpitan? Mama zice că tata trebuie să-i spună bunicului totul despre investiții, pentru că habar n-are despre așa ceva. Calul ăsta este o investiție, asta-i tot. Dacă tata i-ar spune să mi-l dea mie pe Căpitan, l-aș putea avea.

Colley mîngîie nasul calului. După tot timpul ăsta el nici nu-i știa numele. Pentru el, animalul era pur și simplu calul negru. Dar știa că nu voia ca Preston să-și pună mîinile pe el. Și mai înțelesese un lucru; vărul lui de la oraș nu-l plăcea, iar Colley îi întorcea resentimentul din toată inima.

Se părea că sîngele nu avea legătură cu simpatia.

– Uite, spuse Colley dintr-un impuls brusc, răutăcios, cînd deschise ușa boxei calului. Prinde-l și eu am să-ți aduc o șa să-l călărești.

Calul negru necheză uimit la neașteptata libertate și o porni întins spre marile deschideri.

Preston urlă și se repezi spre o boxă alăturată.

Cînd armăsarul își dădu seama că hambarul era închis și libertatea lui limitată, se opri brusc și își băgă nasul într-o grămadă de fîn.

Colley se duse după el, încercînd să-şi înăbuşe amuzamentul şi, în timp ce ducea animalul înapoi, Preston explodă:

– Ai făcut asta înadins, ai încercat să mă sperii.

– Poate că da. Cred că ar fi bine să mai aştepţi pînă să te duci să cumperi cai, spuse el cu gravitate.

Preston coborî de pe uşa boxei.

– Ei şi? Eu nu ştiu prea multe despre animale, dar ştiu ceva despre tine.

– Da? Cam ce anume? Colley închise cu grijă boxa calului.

– Tatăl meu a aflat multe despre tine în ultima săptămînă sau două, după ce a auzit că eşti aici. A aflat de ce nu ai o mamă.

Mamă! Vorba asta îl atinse la coarda sensibilă. Colley termină treaba pe care o făcea şi se întoarse încet, temîndu-se de ce avea să spună Preston.

– Cum a putut să afle lucrul ăsta? întrebă el evitînd întrebările mai dure. Cum, cînd se părea că nimeni din această fermă nu ştia, în afară de Diavolul? El atinsese de două ori subiectul respectiv cu bătrînul, iar acesta îi arătase extrem de clar că nu era un lucru despre care era dispus să vorbească.

– Ştie, pentru că a găsit documente.

„Întreabă! Întreabă!" îşi comandă în sinea lui.

– Ce fel de documente?

– Mama ta te-a vîndut.

Vorbele izbucniră din gura lui Preston care era aproape ameţit de plăcere că putea spune povestea. El aştepta dramatic pentru ca natura atroce a celor spuse de el să-şi atingă ţinta.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Colley. Nimeni nu poate vinde o altă persoană.

– Ea a făcut-o. Cînd aveai şase luni, bunicul te-a cumpărat de la ea cu bani. Nu ştiu cîţi bani, dar ştiu că

primea bănii doar dacă i te dădea lui. Ea a trebuit să semneze acte – şi a ales banii.

Colley nu mai putu să stea un minut în plus în hambar, să vadă faţa neplăcută a lui Preston Rawlins înaintea lui. Nu avea importanţă dacă aşa-zisul lui văr ştia că îl durea sau nu. Important era să iasă de acolo şi să afle adevărul.

Se duse drept la casă, direct în camera în care se închiseseră Albert şi James şi interveni în conversaţia lor.

– Preston mi-a spus că i-ai plătit mamei mele bani ca să mă lase aici cu tine. E adevărat?

Albert înjură, iar James roşi.

– Probabil că m-a auzit vorbind cu Teresa. Jur că nu i-am spus, tată.

– E adevărat? insistă Colley.

– Nu sînt sigur ce întrebi, zise de data asta Diavolul, ezitînd. Ea era tînără şi nu putea avea grijă de tine. Trebuia să aibă bani ca să trăiască. Am ajuns doar la o înţelegere. Eu i-am dat bani şi ea ţi-a dat un cămin bun unde erai în siguranţă.

Dar Colley auzi tot ce avea nevoie să audă.

– M-ai ţinut aici pentru că ai vrut să vezi dacă sînt fiul lui Brodie. Te-am auzit. Nu pentru că mă voiai pe mine. Nici nu veneai pe-acolo. M-ai dat lui Charley. Aveai nevoie doar de sudoarea mea.

Albert se lăsă pe spătarul fotoliului mare pe care stătea.

– N-am pretins niciodată că nu-i aşa.

Colley nu ştia la ce se aştepta de la bunicul lui. Căpătă ceea ce Albert oferea întotdeauna, fapte seci, dar dureroase.

Fără o vorbă, se întoarse în hambar şi se strădui să rămînă acolo cît mai mult timp posibil. Era singurul loc unde se putea ţine departe de familia Rawlins.

Sărbătorirea fu lungă şi nefericită. Colley nu era obişnuit să ţină sărbători. Singura concesie pe care i-o făcuse vreodată Charley fusese să se bucure de plăcinta pe care Nadine o trimitea întotdeauna la cocioaba lor. Îşi aminti şi suferi şi stătu departe de ei toţi.

În ziua de după întoarcerea lui James şi a familiei lui la Nashville, Albert veni în hambar să-l caute pe Colley.

– Spune ce ai de spus, băiete, îi comandă el lui Colley, sprijinindu-se de peretele înalt al unei boxe. Ai ţinut totul în tine tot timpul ăsta.

Într-o clipă, Colley se ridică de pe fînul unde stătea.

– Nu mi-ai dat niciodată o şansă. Nu ţi-a păsat ce se întîmplă cu mine. Pur şi simplu, ai scos banii atotputernici şi mi-ai luat singura persoană de pe lume care era a mea.

– Mama ta nu era obligată să-i ia. Nimeni nu i-a pus un revolver la tîmplă. Ea voia banii, avea nevoie de ei, mai mult decît te voia şi avea nevoie de tine. Era o femeie. Aşa sînt ele. Erai fiul nelegitim al unui bărbat mort. Ce putea să facă ea cu tine?

– Deci, nici ea nu m-a vrut.

– Să nu te aştepţi ca mie să-mi fie milă de tine.

– Nu mă aştept.

Colley se aşeză din nou greoi. Vocea şi sufletul îi erau goale de orice emoţie.

Cea mai mare parte a verii, după ce îl condusese pe bătrîn la Colley, Lainie fusese ţinută aproape de casă, chiar sub ochii mamei şi în tăcerea aspră a tatei. Ştia că era consemnată sub cheie, dar se temea să răscolească strania, adînca furie a tatălui ei şi să facă un caz din asta.

Abia la şcoala de duminică auzi ce se spunea despre Colley şi despre ea.

– Ieri, domnul Rawlins l-a adus la oraş cu el pe bă-

iatul ăla de la rîu, spuse Tina Forbes, fiica bibliotecarei, către două fete din clasa adolescentelor care stăteau îngrămădite într-un colț înainte de sosirea profesorului. Ar trebui să-l vedeți. Are părul pînă la umeri. O salopetă largă. E înapoiat. Se uită tot timpul în jos.

– Mătușa mea l-a testat la școală și a zis că era prea tăcut. N-a vrut să scoată o vorbă pînă nu i-a zis domnul Rawlins, interveni altă fată. A zis că, dacă ar fi Deborah Thorne, ar fi foarte îngrijorată.

Lainie prinse cuvintele cînd intră în camera mică a școlii de duminică, îmbrăcată într-o rochie de vară, răcoroasă.

– De ce? întrebă fără măcar să se oprească să le salute.

Tot ce simți fu o enervare bruscă și frustrare. Nu făcuse nimic, dar era tratată ca o prizonieră.

Mai mult decît atît, nu-l mai putea vedea niciodată pe Colley, așa spusese tata.

Tina se întoarse spre ea fără să se jeneze deloc că fusese surprinsă. O rodea curiozitatea.

– Din cauza ta și a lui, pentru asta, spuse ea direct.

Lainie se uită de la Tina la prietena acesteia.

– Noi n-am făcut nimic care să o îngrijoreze pe mama, replică ea încercînd să nu roșească.

– Mama spune că el are aerul acela, de cunoscător al sexului opus. El știe exact ce să facă dacă e cu o fată și nu e un lucru bun.

– Și tu crezi că asta am făcut noi? întrebă Lainie înfierbîntată.

Întrebarea aceasta directă o făcu în cele din urmă pe cealaltă fată să se jeneze.

– N-am zis asta, dădu ea înapoi.

– Dar mama ta a zis. Ei bine, poți să-i spui din partea mea că e o minciună. Poate că Colley nu vorbește cu nimeni din Springs, dar nici eu n-am să vorbesc, dacă

toate o să spuneți despre mine lucrurile pe care tocmai le-ați spus despre el. Nu e nimic rău la el.

– E un păgîn necivilizat, protestă Tina și renuși chiar să arate ca mama ei cînd aceasta a pronunțat judecata.

– Nu e. E pur și simplu Colley.

Lainie se uită de la una la alta, încercînd să le facă să înțeleagă.

– Tu trebuie să știi, spuse în cele din urmă Tina cu un chicotit.

A doua zi, la școală, Way fu exmatriculat pe trei zile pentru că se bătuse cu Ernest Thayer. El n-a vrut să-i mărturisească lui Lainie pentru ce anume, dar ea știa. Ernest spusese ceva despre ea și băiatul vrăjitor.

Apoi, cînd speranța luminoasă a Crăciunului se risipea în zorii albi ai unui an nou, tata aduse acasă vestea: Colley plecase.

Băiatul din cartierul săracilor dispăruse de la fermă. A plecat. A fugit, îi spuse Nadine lui Lainie cînd s-au întîlnit în oraș, iar Lainie trebui să clipească pentru a-și alunga lacrimile.

Indian Springs primi cu satisfacție plecarea lui. Era ceva la care Albert trebuia să se aștepte de la un copil ca ăsta.

Fața mamei era luminoasă ca una dintre lumînările de sărbătoare. Tata rîdea ca înainte.

Dar, singură în camera ei, noaptea, Lainie își ținea mîna în dreptul inimii, încercînd să oprească durerea.

Colley plecă a doua zi după ce el și Albert au avut conversația despre mama lui, după ce luă două sute de dolari din sertarul mesei de scris din camera pe care bătrînul o numea biroul lui. Poate că îi fura, sau poate că Diavolul i-i datora pentru cei șaisprezece ani cît lucrase la fermă.

El știa că orașul Springs era la-răsărit, așa încît el se îndreptă spre apus, tăind drumul peste cîmpuri reci și

pîraie înghețate.

Primele două nopți le petrecu în hambare, mîncînd ce găsea. A treia zi a nins și în cele din urmă el se îndreptă spre șosea. Era deschis un local pe drum, luminile lui străluceau galbene și calde în ninsoarea albă și pe jumătate înghețat și pe jumătate mort de foame intră în sufrageria pustie și ceru de mîncare.

Femeia care ținea localul lucra singură; ea se uită o dată la el, vînăt de frig, cu părul lung, negru, acoperit de zăpadă și îi oferi cina pe gratis. În noaptea aceea ea îl lasă să doarmă într-o cameră din spate și în schimb el pompa benzină în locul ei cînd venea cineva să se alimenteze de pe șoseaua interstatală din apropiere.

A doua zi dimineața ea îi oferi o slujbă și camera și pentru că nu avea altceva de făcut el acceptă. Ea avea nevoie de ajutor – soțul ei se ocupase de afacere pînă în urmă cu șase luni cînd murise.

O chema Rose și avea cu cincisprezece ani mai mulți decît Colley.

Cînd veni luna martie ea îl invită la ea acasă, la capătul unui drum care era la vreo șapte sute de metri de local. A luat cina acolo cu ea și pentru prima oară el nu se întoarse în patul lui.

Cînd încercă să plece, ea întinse mîna și îl atinse, iar el își pierdu mai întîi respirația și apoi virginitatea.

Colley rămase treaz mult timp după ce ea adormi, urmărind umbrele de pe tavan în acest loc nefamiliar. Găsise pe cineva la fel de singuratic ca și el. Unei părți din el îi plăcea ce-l învățase, îi plăcea atît de mult, că ar fi făcut-o din nou dacă i se oferea șansa. Știa asta la fel de bine cum își știa numele.

Dar, în interiorul trupului lui încins, inima lui era tot un cristal de răceală. Deci asta nu era ceea ce caută el.

Trupul lui Rose era greu alături de el, mirosul ei îl înconjura somnul aproape de el și tocmai atunci ea îi

apăru. Rîzînd, cu ochi albaştri, păr întunecat cu bucle, gură dulce. Lainie.

Nu.

Ce cauta ea în capul lui în seara asta, unde el nu o dorea? Aici, unde era mai departe de ea decît fusese vreodată – şi nu era o distanţă de kilometri.

El trecuse proaspăt de la copilărie la maturitate, de la inocenţă la cunoaştere. O lăsase pe Lainie de partea cealaltă.

El o trădase şi nici nu ştia cum.

Brusc lui Colley îi lipsea Lainie Thorne şi pîrîul şi ferma, îi lipsiră pînă la durere. Nu putea potoli durerea; era prea puternică şi era prea trîziu.

Springs era în urmă. Trebuia să trăiască în prezent. Avea un loc unde să locuiască, avea mîncare, femeia cu care să se culce.

Toate nevoile lui erau satisfăcute.

N-avea ce face dacă inima nu-i era satisfăcută.

El fu amantul lui Rose cînd împlini şaptesprezece ani, în vara fierbinte, pînă la vremea recoltei.

Într-o dimineaţă în zori, cînd frunzele începeau să se îngălbenească şi toamna se simţea în aer, se duse pe şosea de la casa ei să deschidă localul şi îl găsi pe Diavol aşteptînd, stînd în faţa clădirii în camionul lui cel vechi. Nadine era cu el.

Colley nu fu surprins decît de el însuşi, pentru că inima lui era şocant de bucuroasă să-i vadă. Că o vedea pe Nadine, îşi spuse în sinea lui.

– Deci, pentru asta ai renunţat la fermă, spuse bătrînul cu un mîrîit.

– Nu ferma am părăsit-o, zise scurt Colley.

– M-ai părăsit pe mine? Ei, n-ai ajuns prea departe. Am ştiut unde eşti din a patra zi. Ai fugit pentru că ai crezut că ţi-am făcut un mare rău. Ce rău anume? Nu m-am dus într-o gaură plină cu stînci să salvez oameni

cu care nu aveam nici o rudenie, cum a făcut Brodie, cînd ştia că urmează să aibă un copil. N-aş fi luat bani pentru sîngele şi carnea mea, aşa cum a făcut mama ta. Dar ea a ştiut că trebuie să renunţe la tine pentru că aş fi urmărit-o şi în iad şi n-aş fi lăsat-o să fugă cu tine. Şi cu toată tevatura făcută de James şi de cicăleala Teresei, nu m-am lăsat convins să mă lepăd de tine. Tu eşti moştenitorul meu în aceeaşi măsură ca şi Preston. Deci, unde-i răul pe care ţi l-am făcut?

Colley nu ştia cum să pună în vorbe ce anume îl sfîşia şi, chiar dacă ar fi ştiut, oricum nu-i putea spune lui Albert.

Dragostea ar fi trebuit să aibă un loc undeva în ecuaţie. Asta tot încerca el să explice.

Dar a rostit următoarele:

– Ai făcut toate astea pentru că aveai nevoie de spinarea mea pentru fermă.

Albert ridică din umeri.

– N-am negat asta niciodată. Dar vara s-a sfîrşit şi o să avem aceeaşi recoltă ca în alţi ani în trecut. Faptul că tu ai plecat nu a schimbat nimic. Tot ce faci este să-ţi provoci ţie un rău, renunţînd la lucrurile pe care le puteai avea. Şi dacă e să vorbim despre nevoi – femeia asta de aici, ce crezi că face cu tine? Îşi satisface nevoia ei. Atunci, care-i deosebirea? Doar că răsplata mea pentru tine e mai mare.

El rămase încăpăţînat şi nemişcat, chiar cînd auzi maşina lui Rose trăgînd în parcarea din spatele lui.

– Colley? strigă ea speriată. Cine sînt oamenii ăştia?

Albert se îndreptă.

– Nu mai vin încă o dată, băiete. N-am să te rog niciodată. Dar dacă îţi revii la sentimente mai bune, ferma te aşteaptă.

Nadine nu spusese nici un cuvînt, dar cînd Diavolul se urcă în maşină, ea veni la Colley cu lacrimi în ochi:

– Îmi lipsești. Tu erai singura viață pe care o avea ferma aia veche. Și fetița aia a plîns cînd i-am spus că ai plecat. Am văzut-o în oraș cu mama ei. Tatăl ei nu era cu ele și cred că a convins-o pe doamna Deborah să o lase să mă întrebe unde ești. Vino acasă, Colley.

El se uită la ea cum pleacă, iar Rose rămase în spatele lui și îl urmărea cu privirea.

– Asta-i familia ta, spuse ea în cele din urmă.

Familia lui. Poate că era, fie că el voia, fie că nu. Fie că-l iubea, fie că nu. El aparținea de ei, acolo știa cine este.

Acolo Lainie Thorne a plîns pentru el. Ea plîngea.

Cîteva zile mai tîrziu termină lupta cu sine. În noaptea aceea Rose îl îmbrățișă. Nimic altceva, doar o îmbrățișare, plină de tristețe, pentru că știa ce avea el de gînd să facă. A doua zi dimineață el plecă înainte ca ea să se trezească.

Diavolul îl întîmpină la intrare cînd ajunse acasă. El urmări în tăcere cum Colley urca treptele.

– Am să lucrez pentru tine, bătrîne, spuse el brusc, și am să fac lucrurile pe care ai să mi le ceri. Dar asta pentru același motiv pentru care ai venit după mine. Pentru că a fost alegerea mea. Pentru că e ceva pentru mine aici. N-am să fiu niciodată sclavul tău.

– Asta e destul de corect.

În noaptea aceea Diavolul îi aduse o fotografie neclară și o lasă pe patul lui. Era fotografia unui bărbat cu păr negru, ochi negri, care își ținea brațele în jurul unei fete care rîdea. Stăteau amîndoi pe un cîmp verde, fericiți și tineri.

– O chema Colleen, sau poate nu. Nu se știe niciodată la oamenii de la rîu. Avea un nume pentru tine, dar l-am uitat. Nu exista certificat de naștere, iar Charley îți spunea întotdeauna Colley, cred că în amintirea ei. Nu știu de unde venea și de ce. Avea poate șaptesprezece

sau optsprezece ani. Ştiu încotro s-a dus cînd a plecat. S-a dus în Texas. Şi ştiu că a murit.

Colley se uită la feţele din fotografia ştearsă, dar erau nişte străini pentru el. Puse fotografia pe masă.

– Am să-mi fac locul meu, spuse el pentru sine, dar Diavolul auzi şi înţelese.

– Atunci, începe de pe acum. Oraşele mici au în ele o trăsătură meschină, Colley. Dacă te laşi jos, te lovesc cu picioarele. Mergi pe drumul tău şi nu da un ban pe ce vor ei şi atunci or să-ţi lingă picioarele. Este timpul să decizi cum o să trăieşti şi ce o să fii.

– Oamenii de la rîu îţi spun Bărbatul, spuse el uitîndu-se drept în ochii negri ai lui Albert.

– Printre altele, zise sec Albert.

– Într-o bună zi, aşa au să mă numească pe mine.

Era un jurămînt pe care şi-l făcea lui însuşi în aceeaşi măsură ca şi bunicului său.

– Îmi iei locul, băiete? Crezi că eşti destul de mare?

Dar Albert nu s-a supărat. Era foarte calm şi posibil bucuros.

– Atunci, fă-o... dacă poţi.

7

– Pleci undeva, dragul meu?

Vocea din uşă îl făcu pe Colley să tresară. Se întoarse să vadă cine este. Rachel Harding stătea sprijinită leneş de uşor, cu picioarele ei lungi, subţiri, ieşind de sub rochia scurtă de in pe care o purta din cauza căldurii verii.

„La naiba", spuse el în sinea lui.

Dar vru să pară calm.

– Ce faci în Nashville, Rachel?

Poate că salutul lui nu era prea politicos, dar tocmai petrecuse cea mai mare parte din zi într-o cameră de consiliu cu unchiul lui. O zi în apropierea lui James era suficientă ca să-l aducă într-o stare de spirit de iad. Acesta era întotdeauna exagerat de serios şi de categoric, faţă de nepotul lui; Colley era mai obişnuit cu bunicul lui, care era mai puţin categoric.

– Ăsta nu-i un mod de a spune bună ziua, zise ea mieros, mişcîndu-se din uşă cu o graţie studiată.

Chiar în faţa lui, îşi puse ambele mîini pe bluza lui de bumbac, mîngîindu-i osul pieptului şi apoi sprijinindu-le de talia blugilor.

– Am auzit că eşti în oraşul cel mare, aşa că am venit şi eu aici cu maşina.

Se uită peste umărul lui la sacul de voiaj în care el îndesa haine.

– Se pare că am ajuns aici la ţanc. De ce nu m-ai sunat să- mi spui că stai la *Sheraton?* Am fi putut să ne petrecem toată noaptea aici, doar tu şi cu mine. N-am mai făcut dragoste de mult, Colley.

Ea îşi lăsă capul cu părul roşcat, bogat, pe pieptul lui şi, fără să vrea, el făcu singurul lucru pe care-l putea face. Îşi lăsă mîinile pe spatele ei, ţinînd-o uşor.

– Am fost cu unchiul James, oferi el un răspuns în cele din urmă. N-ai fi vrut să mă vezi în starea de spirit în care mă aduce el.

Ridicînd capul, Rachel îşi lăsă degetul să găsească mica scobitură din colţul gurii lui, care semăna cu o gropiţă.

– Lasă-mă să te aduc eu la o stare de spirit mai bună, sugeră ea. Am prieteni în Nashville. Sîntem invitaţi

diseară la o petrecere la Bella Meade. Vino cu mine şi spune la recepţie că mai vrei camera pentru o noapte. După aceea, o să avem altă petrecere, una particulară, aici, în această cameră foarte drăguţă.

Ea se uită apreciativ în jur la decoraţiunile albastru pal.

– N-o să-ţi pară rău, spuse ea, răguşit, lipindu-se de el.

El lăsă mîinile în jos şi se depărtă de ea.

– Trebuie să mă întorc la Springs, Rachel. Bătrînul aşteaptă veştile.

– Ei şi? Sună-l. Foloseşte telefonul. Ai auzit de noua invenţie a lui Bell, nu-i aşa? spuse cu voce dulceagă.

Colley nu se uită la ea. Termină de închis sacul uşor de nylon care conţinea hainele pe care le purtase la birou, ziua precedentă.

– Sau mai e şi altceva în afară de bunicul tău, pentru care trebuie să te duci înapoi în orăşelul ăla prăpădit?

Vorbele ei fură brusc tăioase şi îl îngheţară o secundă. Apoi, ei inspiră adînc, luă sacul şi se întoarse spre ea.

– Da. O fermă de condus, un grajd nou de construit şi o mie de treburi. Eu nu sînt o persoană de oraş. Urăsc locul ăsta.

– Ai uitat să o menţionezi pe fata de la hotelul *Magnolia*.

Faţa lui Rachel era calmă, dar vocea ei era furioasă. Inima lui Colley zvîcni o dată tare, apoi se linişti din nou în pieptul lui. Cu grijă, el lăsă din nou sacul la picioarele patului.

– Spune ce vrei să spui, Rachel.

– Am auzit numele tău legat de al ei, şi nu-mi place.

– Orice-ai auzit, nu are nimic de-a face cu noi, replică el scurt.

– Atunci, spune-mi că nu o vrei. Că nu ea e motivul pentru care te grăbeşti să pleci acasă.

El putea să mintă cînd trebuia; nu era un sfînt.

Dar ceva îi opri respiraţia în gît aşa că mormăi:

– Eu... Se opri. Pentru Dumnezeu, Rachel, nu trebuie să-ţi fac ţie jurăminte. Eu sînt ceea ce sînt. Mă vrei sau nu mă vrei.

Ea se uită la el mult timp, lăsîndu-şi ochii să-i cerceteze pe ai lui.

– Nu-i asta problema, nu-i aşa? Eu sînt aici, iar tu eşti în altă parte. Am ştiut de prima dată de cînd am văzut-o la hotel că ea a însemnat ceva pentru tine. Cu mine cum rămîne, Colley? Tu mă vrei pe mine? Spune-mi adevărul despre noi şi despre ea, de asemeni.

Cum putea el să-i spună că Lainie era o parte din viaţa lui, că ea fusese a lui în mintea lui de cînd erau copii, că a trăi fără ea era ca şi cum ai trăi fără braţul drept? Nu putea, la fel cum nu putea să-i spună lui Rachel că încercase s-o iubească, de dragul lui Albert, dar n-a putut, iar efortul acesta îi făcea greaţă.

– Tu nu mă cunoşti, Rachel, zise el în cele din urmă. Nu ştii ce sînt cu adevărat şi de unde vin. Tu ştii doar ce crezi că sînt.

Rachel îşi dădu capul pe spate şi scoase un rîs mic.

– Crezi asta cu adevărat? Tatăl meu este Paul Harding. El poate afla orice vrea. Ştiu destul. Oamenii din jurul localităţii Springs te numesc sălbaticul Diavolului. Am auzit tot ce spun ei, dar sînt aici.

– A şti este diferit de a vedea. Dacă m-ai fi putut vedea atunci, felul cum trăiam, cum eram, n-ai mai fi aici, acum.

– Nici ea nu este aici, Colley, zise Rachel cu o privire dură. Acum, cînd te duci înapoi la Springs, pe ea o vrei? Crezi că dacă te învîrţi mult pe-acolo o să o faci să te

observe din nou? Nu cred. Ea era hotărîtă, în seara în care am cunoscut-o.

Vorbele ei reci îl făcură să tresară. Era un lucru sigur că Lainie nu-l voia. Ea arătase asta foarte, foarte clar. Ar fi dorit să o poată uita.

În seara aceea cînd Colley îl prinsese la *Magnolia*, Preston o urmărea cu privirea. O fată frumoasă era singurul motiv pentru care s-ar fi dus el într-un loc ca vechiul hotel.

L-ar ucide pe Preston dacă ar pune mîinile pe Lainie.

– Colley!

Vocea insistentă a lui Rachel îl readuse la realitate.

– Nu-mi place tot ce am auzit despre tine la Springs, dar tot te vreau. Bunicul tău a arătat foarte clar că ar fi destul de bucuros ca noi să ne căsătorim. Eu pot face multe pentru tine. Eă nu. Dar să fiu afurisită dacă am să mai fiu ignorată şi respinsă de tine. Aşa că du-te acasă. Eu am să rămîn la Nashville şi am să mă duc la Bella Meade. Iar cînd ai să te trezeşti şi ai să înţelegi că eu sînt cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat, vino şi ia-mă.

Trînti uşa, fără să lase în urma ei altceva decît o undă de parfum şi ecoul vocii ei furioase.

Nu o putea învinui pe Rachel. El încercase tot timpul, dar ea nu căpătase decît jumătate din el şi era jumătate fără inimă. Acum nu-i putea da nici asta.

Nu se putea gîndi decît la Lainie şi la Preston care o urmărea ca un cîine în călduri.

Trebuia să ajungă acasă, trebuia să fugă de soarele de după-amiază tîrzie, care îi bătea din spate, cînd se instală în camionul lui şi se îndreptă afară din Nashivlle spre Springs.

Colley Rawlins nu avea de gînd să o lase pe Lainie Thorne singură mai mult decît era strict necesar în apropierea vărului lui alunecos ca un îmblînzitor.

Ca să rămînă calm, îşi tot spunea că Preston este un Rawlins. Doar asta, şi ar trebui să-i ţină separaţi. Cu siguranţă că Diavolul ar protesta, poate chiar Deborah.

Lainie nu se ducea nicăieri cu vărul lui, se asigură Colley. Îi ura prea mult pe cei din familia Rawlins.

Oamenii din Springs ştiau că Lo-Joe nu trebuia luată uşor. Diavolul voia aşa, iar Colley avea grijă să rămînă aşa.

Cînd Brodie a murit în adîncurile minei, locul a fost închis, iar Albert Rawlins a cumpărat terenul. El îl transformă într-un loc interzis, aproape un mormînt, şi făcu toate eforturile să ţină oamenii la distanţă. Ridică un gard în jurul terenului de douăzeci de acri, care înconjură excavaţia plină cu apă, şi un altul în jurul minei, chiar peste stîncile mari din spate.

Ei n-au găsit niciodată trupul lui Brodie, în nici una dintre căutări, iar cînd Diavolul a oprit efortul dureros, a făcut-o aşa cum le făcea pe toate celelalte, cu o finalitate clară, tăioasă.

Oamenii pricepură mesajul.

În ultimii douăzeci şi cinci de ani doar o dată au fost deschise porţile de la Lo-Joe. În urmă cu trei ani, cineva spărsese lacătul dinspre şoseaua Martin Hollow şi lăsase poarta larg deschisă.

Nimeni n-a ştiut niciodată cine a făcut un asemenea efort ca să ajungă în cercul de apă şi piatră, sau pentru ce.

Imediat, Albert a pus să se încuie din nou cu lanţ şi lacăt, iar băştinaşii mai imaginativi şopteau că spiritul lui Brodie îşi caută drumul spre casă şi a deschis poarta. Era o poveste cu stafii bună pentru Susan cînd era într-o stare de spirit răutăcioasă şi o spunea în faţa intrării principale de la *Magnolia*, în timp ce se lăsa noaptea şi un oaspete o asculta cu ochi mari. Dar asta era tot.

Cu excepția ocaziei de față, locul rămînea un colț solitar, pustiu, pe ferma Rawlins. Cînd era mică, Lainie văzuse drumul de pietriș, pe care crescuseră ierburi, de partea cealaltă a porții ruginite, de fiecare dată cînd pleca undeva cu părinții ei. Cînd plecau oriunde, trebuiau să treacă pe lîngă ea. Dar nu se mai dusese acolo, pînă azi.

Era ceva periculos în Lo-Joe.

Nu o speria așa ca atunci cînd era copil și nu se putea gîndi decît la bărbatul mort, îngropat undeva sub tone de piatră; acum se temea într-un sens mai practic.

Dinamita servise ca să se facă o groapă de înotat într-o parte, fiind transformată într-un bazin adînc, plin de stînci mari, căzute; treptat, bazinul devenise mai puțin adînc în partea unde se încărcau camioanele.

Cealaltă parte devenise și mai periculoasă din cauza exploziei. Abisul acela nu avea o intrare în pantă lină, de fapt, n-avea nici o intrare pentru scufundări și nimeni nu intrase acolo. Locul era complet închis, transformat într-un tunel înclinat, de stînci netede, care mergeau pînă în fundul apei, la o adîncime de cel puțin treizeci de metri.

– Locul ăsta arată ca dintr-un film de groază, spuse leneș Preston în timp ce el și Lainie stăteau culcați la soare, pe una dintre stîncile mari, netede, de la marginea cîmpului cu iarbă.

Țipetele celor trei femei care erau jos, lîngă apă, cu Tate și cu gemenii Gregory, se amestecau cu rîsul unuia dintre bărbați.

– Ferește-te de bărbații care sar și te leagă de copaci, spuse ea, ținînd un braț peste ochi, ca să se ferească de soarele arzător de după-amiază.

– Mi-a venit un gînd, spuse el amețit. De ce nu mă legi pe mine de stînca asta? Poți să faci ce vrei cu mine.

Lainie se înfioră. Tot ce spunea Preston azi părea să

aibă o nuanță sexuală, sau era propria ei nesiguranță?

Oricum, ea trebuia să continue jocul.

Se întoarse pe o parte şi se uită la el amuzată.

– Şi ce anume să fac?

– Orice vrei, îngere.

– În timp ce toți oamenii ăştia se uită?

– Oricum, ei nu ne acordă nici o atenție. Sînt înnebuniți după gaura aia mare. Eu personal sînt dezamăgit. Nici o urmă de unchiul Brodie. Mă întreb dacă nu cumva bîntuie pe partea cealaltă?

– Preston!

– Ce? întoarse el capul, deschizînd ochii.

– Nu-mi plac glumele în legătură cu cele întîmplate aici. Am senzația că dansez pe un mormînt.

Dintr-o dată, el nu mai fu dulce şi bun, cum fusese în alte dăți.

– Haide, Laina, nu fi încuiată cu mine. Parc-ai fi o bătrînă.

– Nu pot să mă rețin, zise ea inspirînd adînc şi încercînd să se înveselească. Poate copiilor cu ochii mari le plac lucrurile astea, spuse ea tachinator.

– Nu-ți bate joc de mine. În plus...

O trase aproape de el pe neaşteptate.

– Şi eu nu sînt copil.

Capul lui îi ascundea soarele şi fața lui se lăsă spre a ei, iar ea închise ochii. Apoi, ea scoase un țipăt înăbuşit lîngă gura lui, dar se retrase în grabă cînd el o împinse în burtă ou paharul rece, pe care îl ținea în mînă.

Ea îi prinse mîna cu încărcătura ei rece şi o ținu departe de pielea ei încinsă, în timp ce el scoase un rîs mic.

– Opreşte-te!

Ea încercă să se depărteze de mîna iui amenințătoare, dar apoi descoperi că şi cealaltă mînă a lui, cea de la gîtul ei, era ocupată.

Bretelele late ale sutienului costumului ei alb de baie îi alunecau pe umeri. Şocul înţelegerii o ardea.

– Preston!

Apucă bretelele, uitîndu-se în jur ca să se asigure că nimeni nu se uita, iar el se îndreptă repede, punînd jos paharul, şi îi apucă mîinile cu ale lui.

– Nu!

În vocea lui nu mai era acum tachinare. Era răguşită şi încordată.

– Vreau să văd.

Lainie rămase nemişcată, uitîndu-se fix în ochii lui, atît de aproape de ai ei, stînd faţă-n faţă acolo pe stîncă. Era linişte, dar în depărtare se auzea roşcata, Julie, spunînd ceva.

– Nu aici, şopti ea înnebunită, confuză.

– Aici. Acum.

El era insistent şi hotărît, încercînd cu o mînă să-i găsească bretelele şi să le tragă, făcîndu-i tot trupul să tresară. Apoi, îşi lăsă în mod deliberat privirea să-i cadă pe sînii ei. Lainie nu se putea mişca; tot ce simţea era căldura soarelui şi jena în timp ce se uita la faţa lui, amuzată.

– Doamne, şopti el, eşti frumoasă peste tot.

Îşi lăsă degetele să se urce ca să-i mîngîie unul dintre sînii expuşi.

– Preston!

Ea îi împinse faţa cînd se aplecă spre ea, înţelegîndu-i intenţia, şocată.

Mişcarea mîinii lui pe sîn se opri, dar el o privi intens.

– De ce? De ce spui nu?

– Sîntem aici, afară, gîfîi ea.

– Nimănui nu-i pasă de ce facem noi. Nu te preface, Lainie. Doar te-ai hotărît în legătură cu noi, nu-i aşa? O să-mi spui ce vreau să aud. Am ştiut-o, de cînd m-ai sunat.

Fata lui se îmblînzi puțin și întinse o mînă să-i mîngîie părul.

– N-o să-ți pară rău. Eu pot să-ți dau ce ai tu nevoie, adăugă el.

„Oare am menționat cei patruzeci de mii de dolari?" se întrebă Lainie ușor nefericită.

– Încă nu știi ce anume vreau, șopti ea încordată.

– Să-mi spui diseară, îi șopti el strîngînd-o, cînd o să faci ceva, în cele din urmă, cu problema asta care apare mereu cînd sîntem împreună.

El îi prinse mîna și îi trase degetele în jos, între picioarele lui.

Degetele ei tresăriră; sau poate inima. Nu atinsese pînă atunci un bărbat în felul ăsta, nici măcar pe el.

Și, de parcă Preston i-ar fi citit gîndurile, spuse liniștit:

– Ai mai fost cu un bărbat pînă acum? Cu...

„Nu, să nu rostești numele ăsta cu glas tare, nu aici, nu cînd sînt gata să mă ofer ție ca o curvă", se gîndi ea îndurerată.

Trebuia să plece. Retrăgîndu-se de lîngă el, alunecă de pe stîncă. Jos, pe pămînt, își legă în mare grabă bretelele la gît, cu degete tremurătoare și, pentru că nu știa ce să facă altceva, o luă la fugă.

Voia să fie departe de el și de ea însăși.

– Lainie! o strigă repede Preston.

Nu strigătul lui o făcu să se oprească. Ci doar ideea rece ca piatra că nu avea unde să fugă. Nici un loc unde să fugă.

Preston fu lîngă ea, cînd ea se opri.

– Unde naiba crezi că pleci? zise el furios și pieptul lui îngust, bronzat, se umfla repede deasupra costumului de baie albastru. Gîfîia.

– Pur și simplu departe.

– Departe de aici?

Ea se uită în jur şi îşi simţi inima tresărind. Era prea aproape, păcălită de modul haotic în care crescuseră ierburile şi tufele pînă la marginea acestei părţi a minei, ea era la nici doi metri de prăpastie.

Dîndu-şi seama de asta, ideea o făcu să se împiedice, iar Preston o apucă şi o trase aproape de el.

– Uite ce e, îmi pare rău, zise el respirînd greu. De ce m-ai lăsat aşa?

Ea începu să se calmeze din nou, să gîndească în mod clar. Acesta era Preston. Era inevitabil. „Nu pleca acum ca o laşă, Lainie."

– Pentru că s-ar putea să vreau mai mult de la tine decît ştii, şopti ea în cele din urmă.

Poate că o încercare de onestitate ar face-o mai suportabilă.

– Cam ce anume? întrebă el oprit între dorinţă şi nehotărîre.

– Ce le dai de obicei celorlalte femei ale tale? încercă ea să spună uşuratic.

Faţa lui se ascuţi puţin.

– Ştiu că am băut prea mult azi, spuse el încet, dar nu cred că am vorbit de vreo altă femeie. Cine ţi-a băgat în cap ideea că le-am avut? Colley?

– Preston, nu mai spune nimic despre el.

Îndurerată, Lainie închise ochii.

– De ce nu? De cînd a apărut Colley la *Magnolia*, ai fost diferită. Dar pot să te fac să uiţi că ai pus vreodată ochii pe...

El clipi brusc şi clătină din cap ca să se limpezească.

– Cred că sînt puţin cam beat. Sau ameţit. Lumea se învîrteşte. De asta nu-mi pot ţine gura închisă.

El făcu un pas nesigur înapoi, ca să se sprijine de trunchiul mare al unui sicomor bătrîn, care se întindea peste marginea minei. Era singurul copac din preajmă şi era acolo de atît de multă vreme, încît o parte înclinată a

gardului părea că a crescut în coaja lui.

Copacul acesta era atît de aproape de margine, încît o parte a rădăcinilor erau descoperite şi atîrnau ca o reţea deasupra apei de dedesubt.

– Eşti prea aproape. Vino înapoi!

Ultimul ei cuvînt fu un mic ţipăt, cînd el încercă să se îndrepte şi se împiedică, apucîndu-se de o rădăcină cînd văzu apa strălucind în faţa lui.

– Lainie!

Se răsuci în panică spre ea şi ridică braţul spre cer, ca să se echilibreze.

Fără să se gîndească, ea făcu doi paşi – doi paşi mici doar, şi îl apucă de mînă. Ea nu-l prinse, dar el făcu o săritură bruscă, nebunească spre siguranţă, iar trupul lui lovind-o, o dezechilibră.

Îşi juli genunchii pe piatra în pantă şi alunecă peste margine, plonjînd direct în apa rece, în cea mai adîncă parte a minei Lo-Joe.

Nadine fu aceea care îl aruncă direct înapoi în cea mai semnificativă parte a vieţii lui. El o aduse la el pe fetiţă, o săptămînă după întoarcerea lui acasă. E nostim că ea îi părea acum doar fetiţă. El părea cu mii de ani mai bătrîn.

Nadine îl ţinu în ziua aceea departe de cîmp, explicîndu-i cumva lui Albert care însă nu a auzit-o. Abia mult după ce bătrînul plecase călare pe unul dintre cai spre cealaltă parte a rîului după nişte treburi, ea îi spuse lui Colley adevărul despre ce făcuse.

– Diavolul a plecat. Asta-i bine. Nu-i nevoie ca el să fie aici în dimineaţa asta ca să afle ce se întîmplă şi să facă gălăgie. Vine cineva să te vadă. M-am gîndit că, dacă aveai un prieten sau doi cărora să le pese de tine, anul trecut, n-ai fi plecat. Aşa că azi-dimineaţă am sunat-o pe Deborah Thorne şi i-am spus că este nevoie de

ea aici. Aproape întotdeauna sîmbătă fiica ei este cu ea.

– De ce ai făcut asta? izbucni el furios şi şocat. Nu vreau ca ea să vină. Oricum, n-o să vină.

– Ba da. Poate am lăsat-o să creadă că soţul ei are nevoie de ea. Dar a plecat cu Albert.

– Nadine!

– Acum e prea tîrziu. Aşa că, hai, stai.

Îi făcu semn spre un scaun cu spătar înalt, pe terasa laterală.

– Arăţi ca un urs cu coama asta a ta. Lasă-mă să ţi-o tund şi să te curăţ de ea, ca să arăţi mai mult a un băiat cu care poate s-o lase pe fetiţa ei să vorbească.

Cum putea el să-i explice lui Nadine? Lainie Thorne era o parte din existenţa lui, inocentă, visătoare. Nu suporta să o mai privească din nou în faţă. Ea ar putea vedea semnele iniţierii lui în pasiune şi resemnare şi voia să o protejeze de aceşti demoni.

El nu era un prieten potrivit pentru o copilă nevinovată.

Deşi ştia toate astea, totuşi voia atît de mult s-o vadă, încît nu se putu hotărî să plece din casă. Dacă ea venea aici, cum putea el să plece?

– Nu ştiu ce se întîmplă, spuse mama ei cu faţa încruntată de îngrijorare în timp ce conducea maşina. Îngrijitoarea domnului Rawlins mi-a spus doar să vin la casa de la fermă. E prima oară cînd se întîmplă asta de cînd John lucrează aici. Sper să nu fie rănit.

Lainie era tăcută, speriată. Ce se întîmpla oare? Avea o mulţime de motive ca să nu vrea să vadă casa Rawlins de la fermă, indiferent de ce se duceau acolo. Asta o s-o facă să simtă şi mai mult lipsa lui Colley. Cînd traversară podul de ciment şi se apropiară de casa Rawlins, Lainie o putea vedea pe îngrijitoare, la intrarea laterală. Mai era cineva cu ea, care stătea pe terasă.

Altcineva.

Lainie scoase un țipăt strangulat și se ridică bățoasă pe scaun.

– Colley! șopti ea.

Tatăl ei nu se vedea nicăieri. Deborah spuse ceva, dar buzele ei se crispară.

– Mamă, e cu adevărat Colley?

– Nu știu ce se întîmplă aici, dar John o să fie furios, spuse mama ușor supărată și încetini.

– Nu! Nu te opri. Vreau să-l văd, pledă Lainie, cu ochii albaștri, mari, în timp ce prinse brațul mamei ei.

Ezitînd, Deborah își mută privirea de la fiica ei la băiatul de pe terasă.

– Sper că fac ce trebuie, murmură ea și îndreptă mașina spre casa albă care era așezată pe fundalul umbrelor albastre-verzui ale rîului.

Colley se ridică de pe scaun cînd mama se apropie, așteptîndu-le, țeapăn de îngrijorare.

Cînd Lainie ieși din mașină, inima îi bătea ca tunetul.

Ea păși spre el, dar se opri și așteptă. El era cel cre fugise, asta fusese voința lui.

După o ezitare de o secundă, el coborî încet jos, pe scară, și traversă iarba. Se întîlniră la jumătatea drumului, în curte; părul lui era mai negru decît al ei, în soarele de octombrie.

De ce se temuse oare? se întrebă el brusc. De ce încercase să o evite? Era frumoasă ca un tablou, cu ochii mari, îngrijorați, cînd îi întîlni pe ai lui, iar ea îi cercetă fața.

Teama lui dispăru și își dădu seama că inocența se proteja singură. Ea avea doar paisprezece ani. Ea nu-și dădea încă seama ce i se întîmplase lui, pentru că era în afara experienței ei proprii. Ea vedea doar băiatul de la pîrîu și doar el conta pentru ea.

„Nu sînt bătrîn, se gîndi el, iar lumea nu e cenușie. E

roşie şi portocalie şi aurie."

El îi zîmbi, incapabil să-şi reţină uşurarea.

Cînd zîmbea, atunci îi plăcea ei cel mai mult, se gîndi îndurerată Lainie. Gura i se ridică într-o parte, dînd intensităţii brune a trăsăturilor lui o căldură veselă, tandră.

– Mi-ai zis o dată, în ziua în care ţi-am dat fluierul, că n-o să pleci niciodată, oricum nu pînă obosesc să te mai văd, spuse ea şi vocea îi suna curios în aerul nemişcat. Dar ai plecat.

– Îmi pare rău, şopti el. Pur şi simplu, m-am zăpăcit. Am venit înapoi, Lainie. Şi n-o să mai plec din nou.

Ea făcu un pas spre el, apoi altul, iar el nu-şi amintea dacă el întinsese primul mîna spre ea sau ea spre el, dar el roşi, pentru prima dată după luni de zile de cînd îşi putea aminti; o trase mai aproape şi o învîrti într-un cerc mare, picioarele ei lungi, subţiri, în şort albastru, ridicîndu-se de la sol, şi zburînd prin aer ca o moară de vînt.

– Nu aşa te porţi cu o fată, Colley! strigă Nadine de pe terasă.

– Asta nu-i o fată, spuse tachinator Colley. Asta-i Lainie.

– Crede-mă pe cuvînt, este o fată. Acum las-o jos, înainte ca mama ei să regrete că a adus-o.

El îşi aminti atunci de Deborah, tot aşa cum îşi aminti de temerile lui Thorne şi de Rose şi o lăsă pe Lainie să fugă. Se depărtă de mama ei, cu obrajii înroşiţi.

– Nu s-a întîmplat nimic rău cu John, nu-i aşa? M-ai păcălit, o acuză liniştită Deborah pe Nadine. Ştiai că n-aş aduce- o aici, la el.

Colley simţi răceala furiei ei.

– Ţi-am spus cum o să fie, o acuză el pe îngrijitoare.

Nadine era în defensivă, dar nu se căia.

– Nu pot să mă opun sentimentelor lui, răspunse ea încăpăţînată. Îmi pare foarte rău că v-am lăsat să credeţi

o minciună, dar cineva trebuie să se gîndească la Colley, din cînd în cînd. Nu vreau să mai plece iar, dar trebuie...

– Nu aveai dreptul să faci un lucru atît de crud, o întrerupse Deborah agitată.

– Nu o vreau oricum pe Lainie aici, nu în felul ăsta, izbucni Colley, cu furie jenată.

– El n-a făcut niciodată vreun rău nimănui, continuă cu hotărîre Nadine. De ce îl tratați ca şi cînd ar fi făcut? De ce face asta soțul dumitale? Cum puteți să-l urîți pe Colley pentru nimic?

– Nu înțelegi, spuse neajutorată Deborah.

– Plecați acasă, spuse Colley. Eu nu v-am vrut aici. I-am spus eu cum o să fie.

– Colley, nu, țipă Lainie implorînd-o din ochi pe Deborah. Vreau să-l văd, chiar dacă numai puțin.

– Dar dacă te las astăzi, îmi promiți că o să stai departe de el? Că n-o să te întîlneşti cu el în secret? Ori îmi promiți, ori plecăm, acum.

Lainie vedea hotărîrea în vocea mamei ei şi se decise la jumătate de măsură.

– Promit.

Deborah se uită la fața necăjită a lui Lainie, apoi la cea a lui Colley, care era de piatră. Încet, ea se relaxă puțin.

– Am venit într-un moment prost, îi zise ea în cele din urmă lui Nadine, stînjenită în încercarea de a schimba tonul întîlnirii.

Se uită la foarfeca din mîna femeii mai în vîrstă.

Lainie inspiră uşurată, dar Colley nu se mişca.

Pe fața îngrijitoarei străluci gratitudinea cînd încercă să urmeze exemplul lui Deborah.

– Nu, doamnă. Sînt doar cam înceată, încercam să-i mai tund părul, dar sînt bătrînă şi nervoasă şi el nu stă liniştit prea mult timp.

– Nu vreau să mi-l tai, spuse defenisiv Colley.

Lainie rîse.

– Acum e prea tîrziu, remarcă ea. Într-o parte îl ai deja tăiat pînă aici.

Întinzînd mîna, îi atinse fața exact sub linia maxilarului.

Colley întinse şi el mîna, încercînd să-şi tragă părul ca să-l vadă.

– Nadine! exclamă el frustrat. De ce ai făcut asta?

– Domnul Albert a zis că nu vrea să arăți ca o fată.

– Oricum, Colley n-ar putea să arate ca o fată, îl apără Lainie uitîndu-se la umerii lui puternici de sub bluza de bumbac albă şi bretelele salopetei.

– Cred că am făcut o încurcătură, spuse Nadine supărată. N-am mai făcut demult aşa ceva. Cred că o să trebuiască să se ducă la un frizer să i-l taie de tot.

– Nu! zise Colley.

– Nu! protestă şi Lainie. Îmi place părul lui. Apoi, uitîndu-se la Deborah, zise: Mama, fă tu treaba asta. Tu ne tunzi pe mine şi pe Way, o îndemnă ea.

Colley protestă speriat:

– Nu vreau ca ea să mă tundă.

– Ba da, vrei. O să-ți placă, îl asigură Lainie. Te rog, mamă.

Privirea lui Deborah trecu de la Lainie la Nadine, care îi dădea deja foarfeca şi, în cele din urmă, la Colley, care tot nu voia să se uite direct la ea.

– Dacă el vrea! cedă ea în cele din urmă.

Deborah Thorne era doar ceva mai în vîrstă decît femeia cu care se dormise în pat toată vara. Nu se putea uita la ea fără o urmă de ruşine şi nu se vedea stînd sub mîinile ei şi să-şi amintească de Rose. Dar se uitau toate la el în expectativă, aşa că nu avea scăpare. De nevoie, se aşează din nou pe scaun şi Deborah îşi trecu nesigură degetele prin părul lui, la fel cum făcuse

în ziua aceea la pîrîu. Era nervoasă, la fel de nervoasă ca şi el.

Atingerea ei era complet diferită de a lui Rose.

Deborah Thorne avea o atingere de mamă.

El nu-şi dădea seama cum de ştia lucrul ăsta, el care nu cunoscuse niciodată o mamă; şi totuşi ştia. Mîinile ei aveau compasiune şi tandreţe. Era reconfortare în degetele care conduceau foarfeca în părul lui.

Nadine se uita.

– Cu ea nu te foieşti aşa cum faci cu mine, Colley Rawlins.

– Acum ai un nume de familie, spuse Lainie surprinsă. Un nume de familie care se potrivea cu o tunsoare proastă.

Ea putu vedea zîmbetul lui chiar cînd mîna mamei ei îi aplecă ferm capul în faţă. Tocmai cînd se gîndea satisfăcută ce bine era că el se întorsese, el întinse mîna şi, cu o pietricică pe care o ţinea în mînă, o înţepă în picior.

– Au!

– Fără bătaie, spuse Nadine blînd.

– Poate că Lainie o merită, zise Deborah. Nu e nimic rău la părul lui Colley. E la fel de des ca şi al ei şi nu e deloc ondulat. E lucios ca aripa corbului la fel cum era al tatălui lui.

El stătea ca Samson şi le lăsa în pace pe cele trei femei care încercau să facă din el ceva civilizat.

În timpul ăsta, Lainie se confrunta cu gîndurile ei. Se aşeză pe marginea terasei, cu genunchii ridicaţi sub bărbie, în răcoarea dimineţii, ascultînd zgomotul foarfecii mamei şi urmărind cum cade părul lui Colley pe podeaua de scînduri din jurul lui.

Undeva, de partea cealaltă a uşii de plasă, cînta un radio.

Ea urmărea faţa lui Colley.

Lainie încă nu era sigură dacă el era frumos. Se gîndea că poate era prea întunecat şi cu trăsături puternice. Ea nici măcar nu se gîndise pînă atunci cum arată el. Poate că abia azi se gîndise, pentru că Dana şi unele dintre prietenele ei începuseră să-i observe pe băieţi.

Sau poate că-l vedea în lumina aceasta nouă, pentru că era ceva schimbat la el, ceva care mergea mai adînc decît schimbarea vîrstei.

Mai era tristeţea feţei lui, dar ăsta era un lucru obişnuit, datorită felului în care ochii lui erau înclinaţi în jos. Arăta de parcă urmărea lucrurile, vedea amănunte care altora le scăpau din grabă.

Nasul, nasul lui lăsa mult de dorit. Nu era deloc drept şi puternic. În unele locuri era chiar curbat.

Dar gura lui era minunată. Chiar şi la paisprezece ani, Lainie înţelegea lucrul ăsta. Poate că şi mama ei înţelegea şi de aceea era atît de fermă ca Lainie să nu fie pe lîngă el. Poate că toate femeile înţelegeau.

Nu buza de sus era cea care provoca necazul. Aceasta era mai îngustă decît cea de jos şi avea o linie dulce, distinctă. Dar şi lucrul ăsta putea fi o problemă, pentru că făcea ca o fată să aibă încredere în Colley, o făcea să-i zîmbească, o făcea să creadă în el.

Buza de jos însă era un adevărat pericol. Mai plină decît cea de sus, era bosumflată şi sexuală. Lainie fu şi ea speriată cînd o studie. Ştia ce înseamnă, ştia că lui Colley bărbat îi vor plăcea sărutările, că el le va fura. Sărutările lui vor fi de felul celor care duc în păcat fetele cuminţi.

Mama îi mai înălţă capul pentru ultima oară şi Lainie văzu ce realizase munca ei. Acum părul lui ajungea pînă undeva între bărbie şi umeri, dar se atingea la tîmple de faţa lui şi se depărta de pometii obrajilor, subliniind oasele îndrăzneţe de sub piele şi îmblînzîndu-i culorile.

– Colley, şopti ea cu mirare involuntară, eşti frumos!

– Lainie! protestă Deborah.

Faţa ei se înroşi cînd îşi dădu seama ce spusese. El se ridică de pe scaun, neîndemînatic, jenat, şi plecă de pe terasă fără nici o vorbă.

– Tot nu are maniere, zise cu regret Nadine.

– Colley, aşteaptă! strigă Deborah după el, apucînd-o pe Lainie de braţ cînd aceasta încercă să-l urmeze ca să-i explice. Vreau să-i vorbesc, îi spuse ea cu blîndeţe fiicei ei.

Colley se opri în curte, aşteptînd în timp ce Deborah veni după el.

– Vino cu mine puţin. Vreau să-ţi spun ceva.

Ei o porniră spre rîu. În sinea lui i se făcea rău de nervi.

– Ce vrei? întrebă el în cele din urmă şi nu avea ce face că era aspru.

– Îmi pare bine că te-ai întors acasă.

– Nu, nu-ţi pare bine, replică el plat. Ai fi fost mai fericită dacă nu m-aş fi întors niciodată.

Ea se strîmbă vinovată.

– Nu vreau să ţi se întîmple nimic rău, Colley. Dar mi-e teamă de tine, mărturisi ea.

Colley se opri brusc.

– Ţi-e teamă de mine!

– Ai o influenţă atît de mare asupra lui Lainie, răspunse sincer Deborah.

Sîngele fierbinte i se urcă în faţă.

– N-am supărat-o niciodată. Nu în felul acela, spuse el defensiv.

– Nu la asta mă refeream. Doar că ai fost în viaţa ei atît de mult timp, mai mult decît ne putem da seama, şi se simte prea bine cu tine. Nu ştiu cum să mă exprim. N-am văzut-o niciodată să atingă un bărbat, poate în afară de tatăl ei sau de Way, dar nu seamănă deloc cu

felul în care te atinge pe tine. Ea, pur şi simplu, întinde mîna spre tine.

– Spune clar ce vrei, reuşi el să rostească.

– Eu nu te urăsc, înţelege asta în primul rînd.

Colley se uită fix la rîul care curgea aproape de ei.

– Dar Thorne?

– Ştii ce simte el. Nu are rost să-ţi spun eu de ce, dar asta nu se poate schimba. Se pare că Albert Rawlins ne urăşte pe noi. Eu nu pot să fac nimic în legătură cu toate astea. Dar tu, Colley, tu poţi face ceva. O poţi proteja un timp pe Lainie.

– Să o protejez?

– Da, aşa-i.

Deborah întinse mîna, prinse bărbia băiatului din faţa ei şi-şi lăsă privirea lui s-o întîlnească direct pe a ei.

– Eşti prea în vîrstă şi prea diferit acum. Protejeaz-o de tine, Colley. Îţi cer doar să aştepţi în legătură cu... cu anumite lucruri pînă cînd e mai mare.

– Îmi ceri să stau departe de ea, zise el aspru.

– E chiar atît de mult? Doar pentru un timp. Într-o bună zi va fi destul de în vîrstă ca, dacă o să vrea să fie cu tine, să o poată face. Eu n-o să mai am nici un cuvînt de spus în legătură cu asta cînd o să devină adultă şi îţi jur că voi accepta decizia ei atunci.

– Ce crezi că am să-i fac? Ştii că nu aş putea să-i fac vreun rău. Faci asta doar pentru că speri că ea o să uite pînă şi că m-a cunoscut.

– Indiferent care sînt motivele mele, am suficientă încredere în tine ca să-ţi cer asta. Şi ceea ce-ţi cer este tot ce ar fi cerut oricare mamă.

El păşi mai aproape de rîu, dincolo de pod.

– Eu nu ştiu prea multe despre asta.

– Dă-i puţin timp, Colley. Asta-i tot.

El se gîndi la ceeă ce voia ea un moment prelungit, tăcut.

– Am să fac ce-mi ceri, îi spuse el în cele din urmă, silit. Nu ştiu sigur, dar poate o mamă are dreptul să ceară.

Dar ea tot îl presa.

– Îmi dai cuvîntul, Colley? Pe onoarea ta?

Oare nu era posibil să scapi de Deborah Thorne?

– Am spus-o, nu-i aşa? răspunse el nerăbdător, prins între plăcerea că ea avea încredere în el şi disprețul pentru că trebuia să promită.

Totuşi, adînc în sinea lui, el ştia de ce făcea acest lucru. Nu o făcea deloc pentru Deborah. O făcea pentru fetița de la pîrîu, care îl sărutase şi îi dăduse un fluier de argint. Ea merita o copilărie. Ea merita să aibă încă nişte ani de siguranță. El ştia cum era viața fără anii aceştia, iar dacă el era acela care putea să i-i ofere, aşa cum se părea că crede mama ei, atunci ea îi va avea.

Trei luni mai tîrziu, fu nevoit să-şi țină promisiunea făcută lui Deborah, iar păstrarea cuvîntului era atît de dureroasă, încît începu să o evite total pe Lainie.

Colley se duse în oraş cu Albert, umblînd tăcut în urma lui. Nu-i plăcea oraşul şi nu-i plăceau oamenii. Ei îi răspundeau la fel, luînd tăcerea lui drept înapoiere. El încerca să nu-i pese.

Dar cu Lainie era altă poveste. O dată trecu pe lîngă ea fără să-i vorbească. Nu o văzuse, de fapt. Nu ştiuse că era prin preajmă, pînă cînd ea îl strigă pe nume.

– Colley!

El se întoarse sărind cînd ea ajunsese chiar alături de el, pe trotuar. Albert continua să meargă, iar pe partea opusă, unde trotuarul dă spre stradă, Colley o putea vedea pe Deborah. Mama lui Lainie se întorsese urmărindu-i pe fată şi pe el, amintindu-şi de promisiune.

– Nici măcar nu te-ai oprit, spuse Lainie acuzator, surprinsă.

– Nu te-am văzut, mormăi el.

– Te-ai fi oprit dacă m-ai fi văzut? întrebă ea.

Cum trebuia să rezolve problema asta? se întrebă.

– Tu ai doar paisprezece ani. Eu sînt mai în vîrstă decît tine.

– Eu am aproape cincisprezece. Nu eşti mai în vîrstă decît mine, nu mai mult ca altă dată, replică ea furioasă, obrajii roşindu-i-se. Dar acum eşti nepotul lui Albert Rawlins. Eşti al lui.

Uitîndu-se în josul străzii, după bătrîn, ea lăsa să i se vadă resentimentele.

– De asta nu te mai văd? Pentru că, dacă e aşa, aş dori să nu te fi fluierat atunci. Te plăceam mai mult înainte.

– Nu-i vorba de asta, protestă el. Eşti o copilă, Lainie. Ce vrei să facem? Să ne jucăm? Eu trebuie să lucrez. N-are rost.

– Tu chiar nu vrei să mă mai vezi? şopti ea nefericită, iar el nu putu suporta durerea din ochii ei albaştri. De asta nu mai vii în preajma mea?

– Sînt în continuare prietenul tău, dacă ai nevoie vreodată de mine, zise el cu disperare.

Ea îşi dădu părul spre spate şi, cu o voce aspră, de bravadă, zise:

– De ce să am nevoie de tine?

O secundă, el văzu exact cum va fi ea cînd va fi mare. Faţa ei avea unghiurile şi planurile maturităţii, în timp ce se lupta pentru o demnitate de adultă faţă de el; era prea frumoasă ca să o părăsească.

Deborah îl făcuse să jure pe onoarea lui.

Colley ura onoarea.

– Te rog, Lainie, nu mai plînge aşa, pleda mama ei în timp ce îi mîngîia părul buclat.

Lainie îşi ridică de pe pernă faţa roşie, umedă.

– Îl iubesc, mamă, iar el nu mă iubeşte.

Deborah ezită înainte de a continua să-i mîngîie părul.

– Ştiu, Lainie. Acordă-ţi timp. Colley a făcut ce se cuvine. În cîţiva ani, s-ar putea să constaţi că nu-l iubeşti deloc, sau cel puţin nu aşa cum crezi acum. Mai sînt şi alţi băieţi. Oricum, dacă Dumnezeu vrea ca tu să fii cu ăsta, aşa o să se întîmple.

– Nu-mi pasă ce face Dumnezeu. N-o să mă mai apropii de Colley niciodată, jură Lainie cu furie mîndră. El crede că mie îmi pasă. O să vadă. N-o să mai plîng pentru el.

– Sper şi eu că n-o să mai plîngi.

Vorbele lui Deborah aveau puţin umor şi multă îndoială.

8

Era caraghios cît de singuratică putea fi o după-amiază de sîmbătă.

Colley se întorsese de la Nashville într-o casă goală şi stătu un timp pe terasa din faţă, lăsînd să-l bată soarele fierbinte pînă cînd nu mai putu suporta singurătatea. Apoi, se duse nerăbdător în camera lui, îşi luă cei mai vechi blugi şi cizmele de lucru şi ieşi din nou afară.

În ultimii trei ani încercase totul ca să o uite.

Singurul panaceu care era aproape de reuşită era munca grea. Muncise destul de cînd o pierduse pe Lainie. Putea să mai muncească puţin şi azi.

Dar nu apucă să se ducă la hambar că o maşină traversă podul de ciment şi se opri lîngă el. Tresărind, îşi feri ochi de soare şi se uită. Era o maşină de la biroul şerifului şi îl cunoştea pe adjunctul de la volan.

Way Blackburn.

Acum, ce mai voia?

Colley nu avea dispoziţia să-l întîmpine, aşa că stătu şi aşteptă pînă ce Way veni spre el, cu transpiraţia broboane pe frunte, tot aşa cum era şi pe faţa şi torsul gol al lui Colley.

– Bănuiesc că te întrebi de ce mă aflu aici, spuse în cele din urmă Way, jenat.

– Ai dreptate, îi răspunse Colley lăsîndu-şi mîinile să se sprijine de poarta dintre ei.

– Verificam doar.

– Ce verificai?

– A, ca să mă asigur că te afli aici şi nu te aiureşti pe undeva pe la o groapă de înot.

Colley se încruntă.

– Sper că ştii despre ce vorbeşti, pentru că eu nu ştiu.

– Poate că o să fiu mai clar dacă am să-ţi spun că Lainie a părăsit lucrul în după-amiaza asta. Ea nu face asta niciodată. Am încolţit-o pe Dana şi ea mi-a zis că Lainie are o întîlnire, urmînd să meargă să înoate. Dar nu ştia exact unde şi n-a vrut să-mi spună cu cine. Ştii ce? M-am tot gîndit la tine.

Colley rămase nemişcat.

– Nu e cu mine.

Way îşi scoase ochelarii de soare şi îşi şterse faţa udă cu mîna.

– Bine. Vocea lui era plată. Ai acum o altă femeie. În sfîrşit. Aşa că aş vrea să-mi spui că acum nu trebuie să mă mai îngrijorez în legătură cu tine şi Lainie.

– Eu n-am putut face nimic în legătură cu ceea ce

s-a întîmplat cu John Thorne, spuse Colley vorbele ieşindu-i forţat.

De ce oare se ostenea el s-o spună din nou? O repetase pînă răguşise, cu ani în urmă, deşi asta nu-i ajutase cu nimic.

– Totuşi, s-a întîmplat, iar Lainie a plîns pînă n-a mai putut.

– Dacă ea va decide vreodată să vină la mine, spuse Colley cu încordare, iar cuvintele îl ardeau, ar fi mai bine să o laşi să vină. Dar deocamdată nu e cazul, zise el împingînd poarta şi venind în faţa poliţistului.

Nu era cu el! Cu altcineva.

Era cu altcineva.

Way se uită la el un moment.

– Dacă aş crede că a uitat şi e fericită cu... a, te-am auzit.

Way îşi întrerupse singur vorbele mormăite şi se întoarse spre uşa deschisă a maşinii lui de patrulare.

– Încearcă să mă cheme.

Se duse la maşină şi luă microfonul. Colley auzi păcăniturile aparatului, apoi răspunsul lui Way.

– Sînt la ferma Rawlins. Da. Ce? Dar mina e închisă. Cine-i atît de prost să se ducă acolo... cine? Doamne! Vin... acum.

– Mina? spuse surprins Colley. Dar nimeni nu se duce...

– Am găsit-o pe Lainie. Faţa lui Way era albă cînd urcă în maşină. A plecat cu alt Rawlins. Drăguţul tău văr a dus-o acolo şi a lăsat-o să cadă în apă.

Lainie nu muri cînd căzu în apă. Se scufundă doar în jos, în jos, pînă cînd apa deveni ca o gheaţă albastră în jurul ei.

Apoi începu să se împingă în sus şi iar în sus şi brusc se făcu lumină şi căldură pe faţa ei şi putu să

tragă aer în plămînii care voiau să explodeze.

La suprafaţă se străduí să rămînă plutind.

Dar cît timp se va putea lupta ea oare?

Era în acest puţ cu apă de un timp ce-i părea nesfîrşit, prinsă ca un peştisor de aur într-un bol. Trecuse destul de mult timp ca să nu se mai îngrijoreze de fantome şi înotase spre singurul perete care nu era de piatră netedă şi înalt pînă la cer. Exista un intrînd ca o burtă grasă, de care atîrnau plante cu tulpini groase, formînd un fel de cortină verde. Era înspăimîntătoare, erau şi şerpi pe acolo, dar acele plante puternice erau singurul refugiu pe care îl putea găsi. Ele îi dădeau ceva de care să se agaţe, dîndu-i timp să se odihnească şi... să se gîndească.

Nu i-ar fi dorit nici celui mai rău duşman al ei să se înece în acel loc. Sau poate că da, poate că asta era exact ceea ce ar vrea să i se întîmple unui duşman. Ar fi un mod oribil de a dispărea.

– Lainie, mai eşti acolo?

Strigătul venea de sus, de deasupra ei.

– Da.

De cîte ori se uitase oare la ea, înnebunit, Preston, sau unul dintre ceilalţi, ca la un fel de experiment mortal, vrînd să ştie răspunsul la întrebare?

De cîte ori au încercat oare să o salveze, fără să reuşească?

Şi cel mai mult se întreba de ce oare îi jucase Dumnezeu festa asta îngrozitoare? Fusese speriată de moarte de apă, ani de zile după ce căzuse în groapa albastră; devenise pentru ea o fobie. Dacă lucrul ăsta s-ar fi întîmplat mai devreme în viaţa ei, înainte de a se fi forţat să înveţe să înoate, doar groaza de mina cu apă ar fi ucis-o înainte chiar de a avea timp să se înece.

„Nu te poţi lupta cu apa, Lainie, îi spusese o dată exasperat Colley. Ea nu-ţi face nimic. Culcă-te pe spate

în apă şi pluteşte. Vezi, mîinile mele sînt sub tine. N-o să te scufunzi. Nu te las eu."

Dacă l-ar putea avea pe Colley aici, un timp, ar fi în regulă. Căderea în apa rece îi provocase o călătorie înapoi în memorie, în lumea lor de la pîrîu, unde s-au întîlnit prima oară.

Ea retrăia totul. Îl putea vedea pe el, îl simţea, îşi aducea din nou aminte de el. Era neajutorată în acest loc de amintiri nemiloase.

Doar pentru cîteva minute, suspendată din realitate, ea putu deschide baierele inimii şi să spună adevărul, adevărul pe care nu-l va recunoaşte niciodată acolo sus, adevărul pe care l-ar nega dacă ar ieşi vreodată de-aici.

Era simplu: ar da aproape orice ca să se întoarcă la acele veri, se gîndi ea, odihnindu-şi fruntea de plantele de care se agăţau mîinile ei. Acele veri cînd Colley era doar un băiat de pe un cîmp de tutun şi care chiulea o oră sau mai mult, cînd era doar al ei. Trecuse mult timp de la zilele acelea, zilele dinainte de a-l fi luat Albert Rawlins schimbîndu-le vieţile, într-o vreme cînd ea era lucrul cel mai important din lumea lui Colley şi putea cu adevărat să stea culcată orbeşte pe mîinile lui tari, tinere, muncite, şi să aibă totală încredere în el.

„Unde sînt mîinile tale acum, Colley? Spune-mi că n-o să mă laşi să mă duc la fund şi spune-o cu sinceritate. Ţine-mă departe de umbre şi de fantome!"

– Elaina Marie!

Ea se concentra atît de tare asupra trecutului, agăţîndu-se de plante, încît la început crezu că strigătul venea din trecut, din memoria ei, dar oricum se răsuci să se uite în sus. El era acolo, de parcă ea l-ar fi chemat şi el ar fi ieşit din sticla vrăjită.

Doar că spiriduşii nu călăresc pe cai negri. Colley era pe cal, fără şa, fără frîu măcar şi animalului nu-i plăcea să meargă atît de aproape de margine. Tot încerca să

se întoarcă, iar Colley îl tot obliga să facă cercuri înapoi, cu genunchii în blugi şi cu mîinile bronzate, iar părul lui negru-albăstrui îl lovea peste faţă, ca şi coama calului.

– Elaina, răspunde-mi!

– Sînt aici, răspunse ea răguşit şi totul ameţi în interiorul ei. N-o să se înece şi n-o să îngheţe de moarte şi n-o să moară de muşcătură de şarpe, pînă la urmă. Colley Rawlins o să se asigure că va supravieţui.

Un obiect căzu în apă, chiar în faţa ei, stropind-o viguros.

O ladă dreptunghiulară pentru gheaţă, din plastic. Trebuie să fi fost acolo sus tot timpul. Poate că în asta îşi ţinuse Preston băutura, dar nimeni nu se gîndise să o arunce jos.

– Apucă-te de asta, dacă ţi se pare că te scufunzi. Mă auzi?

– Nu... mă... duc la fund, strigă ea gîfîind, dar încerc să apuce lada.

– Ai prins-o? La naiba, Elaina, fă ce ţi-am spus.

– Am făcut. Acum, vrei te rog să nu mai ţipi la mine şi să mă tragi afară? ceru ea răguşită, din siguranţa obiectului salvator.

Acum ea nu-l putea vedea, pentru că poziţia ei se schimbase, doar îl putea auzi.

– Dintre toate lucrurile proaste pe care le puteai face, cel mai rău a fost să vii aici cu nişte idioţi şi apoi să te comporţi şi tu ca ei. Dacă nu eşti moartă cînd te scot din apa aia, o să te omor cînd o să termin cu tine, fată.

– Vorbe, vorbe, mormăi ea pentru sine, ameţită.

Probabil că el se dăduse jos de pe cal, pentru că, atunci cînd se uită în sus, putu să-i vadă doar capul şi umerii.

– Colley, vino mai repede, zise ea tremurînd. Nu-mi place apa de felul ăsta.

– Îmi amintesc, răspuse el, cu un calm forţat, dar ai

să fii în siguranță aici, într-un minut.

El spera că suna liniştitor, dar adevărul era că i se făcea rău văzînd cît de departe căzuse. Lainie arăta ca o păpuşă mică, veche, pe care cineva o aruncase neatent peste marginea prăpastiei. Ea nu spusese o vorbă despre faptul că se temea, dar el ştia că se temea. Ştia exact cum tremura ea în apa adîncă şi că inima ei bătea nebuneşte.

Se întoarse înapoi spre neghiobii care se învîrteau neajutorați. Jack Gregory aproape că îl îmbrățişase uşurat la sosirea lui... geamănul lui, Mark... şi Tate; erau cu ei trei femei pe care nu le cunoştea deloc, iar Preston devenise bățos şi tăcut, de îndată ce Colley sări de pe calul acela; cu ochi sălbatici.

„Preston şi Lainie! La naiba, la naiba, la naiba!"

– Ce cauți aici? Nu te amesteca în treburile mele şi du-te înapoi la Nashville, unde e locul tău. Ce-o să faci tu, ceva ce noi nu putem face? spuse Preston cînd vărul lui se depărtă de margine. Am sunat de la telefonul din maşină la secția de poliție şi am trimis după o echipă de salvare. Ea...

Colley îl întrerupse.

– Pleacă naibii din ochii mei.

Calul cel mare simți panica în aer şi se dădu la o parte nechezînd, cînd Colley apucă frînghia pe care o luase dintr-o boxă şi o înfăşură pur şi simplu în jurul taliei lui. Apoi, scoase din buzunarul pantalonilor un inel de lanț, care atîrnase la locul lui într-un cui în hambar, pînă în urmă cu cincisprezece minute.

Cincisprezece minute. Un sfert de oră, deşi gonise nebuneşte calul peste cîmp.

Prea mult timp... dar lui Way îi va trebui mai mult ca vă vină pe şosea. Se duce din nou la marginea apei. Unde era ea?

– Lainie, strigă îngrijorat, cercetînd apa întunecată,

apa goală, întunecată, în timp ce inima îi tresări.

– Sînt aici, răspunse ea cu voce slabă. Am fost sigură că o să vii în partea asta, aşa că am venit aici, să aştept.

– Stai exact acolo. Aranjez o funie şi am să ţi-o arunc.

Mîinile îi erau ocupate să răsucească frînghia pe inelul de metal.

Uitîndu-se în sus la el, îi văzu ochii întunecaţi pe faţa albă.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Colley. În legătură cu piciorul meu.

– Piciorul?

Degetele lui se opriră o secundă, apoi îşi reluară treaba.

– Cred că l-am lovit de ceva cînd am căzut. Totul s-a întîmplat aşa de repede! Nu mă doare prea tare, pentru că bănuiesc că e prea rece ca să doară, dar am senzaţia că am o greutate de zece tone acolo unde ar trebui să fie. Şi genunchii îmi sînt înţepeniţi, unde m-am julit. Aşa că nu cred că pot să mă caţăr pe funie, dacă te gîndeşti să mă sprijin de peretele de stîncă.

Vocea ei era aproape rugătoare.

Faţa lui se calmă.

– Nu te îngrijora. Am să-ţi spun ce trebuie să faci la vremea potrivită.

El dispăru din nou, înainte ca Lainie să mai poată spune o vorbă.

– Tu, strigă el la unul dintre gemeni, apucă una din....

– Ascultă, Colley, nu eşti o afurisită de cavalerie, începu Preston, dar sunetul unei sirene de poliţie îl întrerupse şi el se întoarse să se uite peste cîmp spre şoseaua din depărtare. Maşina albă venea spre ei şi avea girofarul albastru aprins, iar acesta făcea să strălucească insemnele de pe latura maşinii: *Comitatul Logan,*

biroul şerifului.

– Vine cavaleria, murmură Lloyd Tate, şi el fu acela care apucă un capăt al funiei pe care i-o aruncă Colley.

– Ce Dumnezeu se întîmplă aici? strigă Way Blackburn cînd îşi extrase trupul subţire de pe locul şoferului. Şi unde-i Lainie?

– Dacă n-ai cumva o plasă mare cu care se scot sirenele din gaura asta, îl întrerupse Colley, ar fi mai bine să tragi maşina aici, ca să ancorăm funia de ea. Copacul s-ar putea să nu ţină. Ea nu se poate ajuta prea mult la urcare.

Faţa adjunctului era albă ca varul.

– Ea e...

– S-a lovit la picior.

– Unde-i echipa de salvare?

– În iad, din cîte ştiu, îl întrerupse Colley dur, dar ea n- o să stea acolo jos pînă vin ei. Mă duc eu jos, după ea. Am s-o aduc sus.

Way se uită la faţa hotărîtă, transpirată, a celuilalt bărbat.

– Te cred. În regulă. Spune-mi ce faci şi fac şi eu.

Înfăşurară funia în jurul barei de protecţie a maşinii. Colley se opri doar ca să-şi şteargă transpiraţia care îi picura pe păr, pe mîini şi pe faţă. Ceru să-i spună cineva ce făcea Lainie.

Îşi dădea vag seama că prietenii lui Preston, în afară de Tate şi de Jack, care se trezeau rapid din beţie şi care erau în apropiere, vorbeau ca o grămadă de ciocănitori adunate în cerc.

Nu se mai gîndi deloc la ei. Cînd totul fu pregătit, se aplecă acolo pe loc ca să-şi scoată cizmele vechi, cafenii.

– Te duci jos? ţipă una dintre femei, înaintînd să se uite la picioarele lui goale, lăsîndu-şi apoi ochii să urce înapoi la faţa lui.

– Lasă-mă jos, cel puțin la jumătatea drumului, îi spuse el lui Way cînd îşi trecu funia peste umeri şi se instală în laţul ca un scîrciob pe care-l făcuse în inelul de metal. Dacă mă ţine am să sar în apă, de acolo.

– Speram că ştii ce faci cînd te-ai apucat de treaba asta, răspunse Way.

– Păi ştiu, replică el.

Way se uită la el un moment, cînd se aşeză la marginea prăpastiei şi rîse în cele din urmă.

– Nu este de mirare că ai aşa o reputaţie, Colley. Realitatea este că o meriţi.

Lainie îl zări cînd apăru peste marginea peretelui, apoi ochii i se împăienjeniră de lacrimi pe care le şterse. Văzîndu-l pe Colley în felul ăsta, în picioarele goale şi cu pieptul gol, făcînd rapel pe zid, graţios şi liber ca o pisică, cu părul negru căzîndu-i pe umeri, lipindu-i-se de faţă, putea avea din nou paisprezece ani.

Poate că avea să i se împlinească dorinţa, poate că acesta era într-adevăr trecutul lor fericit şi ea putea să o reia de la început şi de data asta să facă lucrurile cum trebuie. Fără greşeli.

La jumătatea drumului, el se uită la apă şi la ea. Era mult, mult mai aproape.

– E adîncă? întrebă el, şi ea aprobă din cap, fără vorbe. Cu adevărat adîncă? Bine.

Lăsîndu-se să alunece de pe scaunul improvizat şi folosindu-l să se balanseze deasupra apei, el se lăsă să cadă, cum ar fi făcut Tarzan de pe o liană în junglă.

Intră în apă ca un fulger, fără să stropească, şi reveni la fel, lin şi strălucitor.

– Cred, zise Lainie nesigură, că te distrezi bine.

Colley se aruncă repede spre ea, în apă, fără să răspundă la comentariul ei.

– Care picior e rănit?

– Dreptul.

– În regulă. Am să fiu atent la el.

– Şi, ce-ai să faci?

– Aşează-te în bucla de la capătul funiei şi lasă-i să te tragă sus, spuse el călcînd apa spre locul unde scăunelul de frînghie atîrna la îndemîna lui.

El prinse lanţul, se agăţă de el şi se întoarse imediat spre ea, făcînd vălurele pe apă. Pomeţii obrajilor lui înalţi străluceau de umezeală, iar ochii lui arătau întunecaţi. Lainie înghiţi în sec.

– Uite, trece-l pe sub braţele tale.

El avea parcă zece mîini, care erau peste tot pe ea, cînd îi trase una dintre mîinile ei de pe lada frigorifică de plastic şi i-o puse pe umărul lui.

– Ţine-te de mine pînă o aranjez la locul ei.

Pielea lui sub degetele ei era rece, dar muşchii de sub ea erau încordaţi.

În seara aceea, la *Magnolia,* cînd o manevrase ca pe o proprietate personală, o sută de mici cărbuni reveniseră la viaţă în ea, puncte de amintiri pe care încercase să le şteargă cu ani de abstinenţă. Acum, acei minusculi cărbuni erau prezenţi din nou, înviorăţi de felul cum stăteau ei, faţă-n faţă, trup lîngă trup, de parcă ar fi fost din nou amanţi.

Această înţelegere înspăimîntătoare o făcu să se agaţe de orice era sub mîna ei. De umerii lui. Era ceva ce ar fi trebuit să-şi amintească despre ei, dar nu-şi putea despinde concentrarea de la faţa lui ca să se gîndească la asta.

El îi trecu peste cap inelul de funie.

– Acum, trece-ţi braţele prin el, o învăţă el.

Cînd făcu asta, se agăţă de el cu cealaltă mînă, iar mişcarea asta o trase atît de aproape, încît feţele lor se atinseră. Ea gîfîi puţin, iar el o învîrti cu un braţ pe sub apă, încît ea se răsuci în jurul trupului lui.

– Acum, celălalt braţ, spuse el răguşit.

De data asta, ea încercă să nu se uite în ochii lui cînd se lovi din nou de el, dar nu exista scăpare. Brațele lui în jurul ei, fața lui peste a ei – atît de aproape, încît o mișcare a buzelor ei le-ar fi atins pe ale lui.

Era atît de obosită încercînd să rămînă calmă, încît ceea ce făcu el pe urmă veni ca un șoc: el își trecu mîinile în jos, sub sînii ei, și apa rece se înfierbîntă brusc în jurul ei.

– Colley! exclamă ea, stropind cînd se smuci, apucîndu-se din nou de el cînd se scufundă puțin.

El era la fel de supărat ca și ea. Sub pielea lui circula sînge adevărat; fiind atît de aproape de ea vedea clar lucrul ăsta.

– A trebuit să mă asigur că funia e în jurul tău acolo unde trebuie, se apără el brusc.

– Și, este? întrebă ea glumeț, ținîndu-se de umerii lui.

– Sper că da, nu pot suporta să mă asigur din nou, spuse el cu disperare. Ia mîinile și ține-te de funie de sus, și aici, deasupra inelului. Ține strîns și nu-i da drumul.

Ea nu reuși, el îi prinse degetele cu ale sale și i le strînse pînă se prinseră pe funie, trupul lui ud fiind lipit de al ei, picioarele lor atingîndu-se în apă la fel ca mîinile deasupra.

Mișcarea lui se opri; i se uită drept în ochi.

Ea era prinsă, nu se putea depărta.

Buzele lor erau prea aproape și ochii lui prea cafenii. Trebuia să fie prea aproape, dacă ea vedea luminițele maronii din ei.

Era doar un sărut, o pierdere de timp prostească, acolo jos în gaura aceea cu apă, o întrerupere curioasă, calmă, în mișcările lui rapide de a o scoate afară.

Doar un sărut.

Un gust... un gust dulce-amar al lui ieri, gura lui în-

chisă peste a ei.

Un sentiment. Fața lui lîngă a ei, respirația lui, mierea aspră a buzelor lui. Inima bătînd tare.

Şi acea căldură veşnic prezentă.

Îi fusese atît de frig în ultimii trei ani! Dar aici, în apa asta rece, ea regăsise căldura.

Sărutul lui o ardea. Ardea ca focul şi îl simțea dulce şi fierbinte, chiar în centrul stomacului.

„Atinge-l." Ea îşi eliberă o mînă dintr-a lui, de deasupra capetelor lor şi o lăsă pe obrazul lui, în timp ce se străduia să-i rețină buzele.

Ea alunecă mîna pe gîtul lui, lăsîndu-şi apoi degetele să se odihnească pe umărul lui.

Simți vechea asprime de pe pielea de sub mîna ei. Era atît de aspră, diferită de mătasea tare care acoperea restul trupului lui. Lainie îşi dădea vag seama de lucrul ăsta, fusese atît de preocupată de buzele lui, de fața lui, că pînă acum nu se uitase la umeri.

Era important să vadă ce era sub degetele ei şi se desprinse de gura lui, ca să se uite.

– Colley! şopti ea şi simți şocul pînă în vîrful picioarelor.

Prima cicatrice era o linie întreruptă, peste umăr, are ajungea la una circulară, mai adîncă, chiar sub claviculă. Erau albe pe fundalul pielii lui întunecate.

Ea ştia ce erau. Ştia cum ajunseseră acolo. Dar nu le văzuse din ziua în care fuseseră răni proaspete, sîngerînde.

El îi lăsă liberă şi cealaltă mînă şi o lăsă şi pe a lui în jos.

– Nu! spuse el cu asprime, prinzîndu-i bărbia şi încercînd să-i depărteze fața.

Ea îi rezistă un minut, apoi se uită din nou în ochii lui. El gîfîia.

– Dacă te uiți prea mult la cicatrice, o să-ți aminteşti

să mă urăşti.

Ea îşi amintea cu claritate ziua rănirii lui. Brusc, îşi aminti mai mult de dulceaţa sărutărilor lui, de plăcerea feţei lui lipite de a ei.

„Culcă-te, Lainie", îi ceruse el demult, iar ea îl ascultase de bunăvoie.

Ea îşi aminti sîngele, felul cum el căzuse, alb şi nemişcat, după ce se întîmplase accidentul.

Doar un accident!

Şi, fără alt gînd, ea îşi lasă capul în jos şi îşi puse buzele pe partea cea mai rea a cicatricii, gaura.

– Doamne... Dumnezeule!

Inflexiunile vocii erau atît de joase, încît ea abia le înţelese. Inima lui bătea ca un ceas al unei bombe cu explozie întîrziată, iar el îşi muşcă mîna ca să-i ţină faţa lipită de pieptul lui.

El o protejase întotdeauna în apă. Locul fu al lor o secundă, un regat plutitor lipsit de orice ar fi putut s-o ia de lîngă el. Nimeni dintre cei de sus nu-i putea vedea aici, stînd atît de aproape de peretele minei. Aici, în apa adîncă, fără vîrstă, curată, aici cu siguranţă că putea să-l mîngîie o veşnicie şi să-i uşureze durerea.

Nu fusese acolo ca să facă lucrul ăsta, în urmă cu trei ani.

Fiecare dintre ei suferise singur.

Dar asta fu tot ce avu ea timp să gîndească, pentru că Way strigă ceva de sus. Colley se retrase repede, respirînd ca un animal fugărit, acelaşi sunet pe care gîndea că-l scotea şi ea.

El încercă de două ori pînă reuşi să strige la bărbaţii pe care nu-i vedeau şi care aşteptau la marginea de sus.

– Ridicaţi-o, încet.

– Colley! reuşi ea să spună peste umăr, cînd prima smucitură a funiei o scoase din apă. Mă doare.

– N-am avut timp să o fac mai bine. Îmi pare rău, draga mea. Trage-te puțin mai în sus ca să nu stai atît de aplecată pe funie. Așa n-o să te mai doară. Și folosește piciorul bun ca să te ții departe de perete.

Ea încercă să facă așa cum îi spusese el, dar tot o durea.

Funia îi pătrundea în umeri. Dar partea cea mai grea fu sus, cînd Way trebui să se culce pe burtă și ea trebui să aibă suficientă încredere în el ca să dea drumul funiei și să-l lase să o tragă sus de brațe, fața lui roșindu-se de efort.

Cînd crezu că nu mai rezistă, că îi scotea brațele din umeri, ea trecu peste margine și se prăbuși peste picioarele vărului ei.

– Pleacă de aici, spuse el aspru, iar ea se împletici peste el și căzu imediat, piciorul ei drept cedînd cu o durere ascuțită.

– Cred că vor trebui să mă tîrască, șopti ea, apoi apăru Preston.

– Lainie, aici, sprijină-te de mine, o imploră el.

O secundă, Preston Rawlins i se păru ciudat, de parcă nu era la locul lui acolo. Poate că și uitase de el pe moment, în călătoria ei prin apă, înapoi în timp. El își trecu brațul în jurul taliei ei. Își apăsă fața în părul ei. Îl simțea straniu.

– Îmi pare rău, îngeraș. Dacă ți se întîmpla ceva, ce mă făceam eu? șopti el.

Cu ajutorul lui, ea ajunse șchiopătînd lîngă mașina de patrulare a lui Way și se așeză în ea, în timp ce Tate înfășură două prosoape în jurul ei ca să nu mai tremure. Nu-i era cu adevărat frig, era mai mult pentru că se afla în siguranță și pămîntul era solid sub picioarele ei, iar în jur era mult spațiu în locul pereților de piatră.

Și mai trebuia să facă o reajustare mintală. Din nou, un salt în timp.

„I-am sărutat buzele. Umărul. I-am sărutat cicatricile, ştiam cum le-a căpătat şi l-am dorit din nou."

Nu, asta nu era posibil. Nu aici, sus.

– Colley e tot acolo jos, îi aminti ea vărului ei.

– Da, strigă Lloyd Tate şi Lainie se uită şi îi văzu pe ceilalţi într-un mic grup, de partea cealaltă a maşinii.

– Doar n-o să-l laşi pe Rawlins jos în mină, cu taică-său, nu-i aşa? zise Preston.

– Ştii, nu eşti de prea mare ajutor aici, aşa că poţi pleca acasă dacă vrei, replică Way.

– Oricum, nu mai e nimic de văzut aici. Haide, Gregory. Hai să-l aducem sus. Ultima oară cînd m-am uitat, el nu avea aură şi nici aripi cu care să zboare de-acolo, conchise Way.

– Ce zi a mai fost asta! murmură Tate, apoi îşi întoarse atenţia spre Lainie. Te simţi bine?

În vocea lui era o urmă de preocupare reală şi asta o făcu să se simtă la fel de surprinsă şi de jenată ca şi la micile lui săgeţi de sarcasm şi agresivitate sexuală.

Ea nu răspunse, dar se lăsă în scaunul de vinilin alb din partea pasagerului. Apoi se întoarse spre soare, aşteptînd ca ei să-l scoată şi pe Colley Rawlins din nou la lumina reală.

Undeva, aici jos, se odihnea tatăl lui.

Ochii lui Colley cercetau pereţii tăcuţi care se înălţau reci şi puternici în umbră, fără să dezvăluie nimic. Brodie murise înainte de naşterea lui Colley; aparţinea deja, de un sfert de secol, minei Lo-Joe.

Poate că era împăcat.

Dumnezeu ştia că el, Colley, nu era. Îşi lăsă degetele să atingă umărul unde buzele ei îl mîngîiaseră. Ce voise ea să spună cu asta? După ce-l îndepărtase ani de zile, l-a sărutat. Nu, făcuse mai mult decît atît.

Ea îi sărutase cicatricile.

Şi venise aici cu vărul lui. Cu Preston.

Asta nu putea suporta.

„Nici un bărbat care îşi ruinează viaţa din dragoste pentru o femeie nu merită să fie numit bărbat, îşi aminti el că spunea Diavolul. Să crezi că o femeie te va iubi sincer e o minciună. Să nu te laşi prostit şi să crezi ca Brodie că lucrurile sînt frumoase şi bune."

„Dar eu sînt fiul tău, voia el să-i spună bărbatului de jos din mină. Ei spun că ai iubit-o pe mama mea, chiar şi Diavolul zice asta. Eu ce să fac în legătură cu Lainie Thorne?"

Lo-Joe îl avea pe Brodie, dar nu avea răspunsuri. Singurul sunet era: plici, plici. Era apa care se lovea de pereţi.

Sus, deasupra lui, Way îi aruncă funia jos spre el.

– Haide, Colley, distracţia s-a terminat. E timpul să plecăm acasă.

Abia se zări capul lui negru că el se şi ridică sus, pe pămînt, în picioare, scuturîndu-se viguros, ca un cîine, părul lovindu-l peste obraji.

– Îmi uzi uniforma, mormăi Way.

– Unde e ea? întrebă Colley încordat, uitîndu-se la feţele adunate.

– Sînt aici, răspunse ea, ridicîndu-se într-un genunchi în maşină, aşa încît îl putea vedea clar peste Preston care stătea în apropiere.

El fu la maşină din doi sau trei paşi mari, forţîndu-i pe ceilalţi să se retragă; se aplecă să o apuce pe Lainie de umeri.

– Te simţi cu adevărat bine?

Apoi, după ce uşurarea lui iniţială dispăru, spuse:

– Ce-ai crezut că faci venind aici ca să cazi în apă aşa?

Furia lui bruscă o surprinse.

– N-am făcut-o intenţionat.

– Nu? Şi eu care credeam că ai vrut să-ţi rupi gîtul.

– Nu s-a rupt gîtul nimănui azi, Colley, spuse încins Preston din spatele vărului lui.

Vorbele îl făcură pe celălalt bărbat să se încordeze, dar Colley nici nu se uită în direcţia lui.

Colley se lăsă pe vine în faţa ei.

– Dă-mi să-ţi văd glezna.

Mîinile lui îi ridicară glezna pe pantalonul lui ud. Umerii îi erau la nivelul ochilor ei, dar ea nu voia să mai vadă cicatricea uriaşă, albă. Era mult mai vizibilă aici, la lumina soarelui. Ea încercă să-şi retragă piciorul, iar el se uită în sus la ea, cu faţa nemişcată. Îi lasă glezna să alunece din mîna lui la pămînt.

– Arată rău. Şi spatele... îmi pare rău, Lainie. Trebuia să găsesc o metodă mai bună. Trebuie să te vadă un doctor.

– Atunci, am s-o duc eu, se amestecă Preston, aplecîndu-se să o apuce de braţ. Haide, îngeraş...

– la mîna de pe ea, spuse Colley liniştit, vorbindu-i în cele din urmă vărului lui, de parcă ar fi aşteptat în mod deliberat acest moment.

Se ridică în picioare şi lăsă mîinile să-i cadă libere.

Tăcerea dintre ei era asurzitoare. Vorbele lui Colley nu fuseseră rostite tare, dar părea că întreaga lume le auzise şi se întorsese să le asculte. Cei cîţiva oameni care erau acolo au înţeles; între cei doi bărbaţi aveau să fie probleme.

– Ei îi place să-mi ţin mîna mea pe ea, spuse încordat Preston.

– Într-adevăr? Colley nu-şi lua ochii de la Preston, dar întrebarea era pentru ea. Şi, oricum, de cînd ai început să umbli cu el? Ai uitat cine-i el şi toate celelalte?

Atît de multe erau în joc în aceste cuvinte amare, ironice, ale lui!

Preston aştepta. Colley aştepta şi el, amintindu-şi de

sărutul ei.

„Vreau să renunț. Vreau să mă întorc la verile acelea trecute. Vreau să uit ce-ai făcut tu, Colley. Vreau să te doresc din nou ca altădată."

– Ei, e adevărat? Pentru că dacă da, atunci vreau să știu ce ai vrut să spui cînd eram acolo jos în apă, zise Colley răguşit. Despre ce era vorba? Sau ai făcut-o pentru că ştiai că trebuie să te las să pleci, aşa că ți-ai închipuit că poți să-mi faci tot ce doreşti şi apoi să pleci cu el? Ai făcut-o doar ca să mă răneşti din nou?

Fața lui Preston se întunecă, probabil de gelozie, şi se uită la Lainie pentru o explicație.

– Lasă-mă în pace, şopti ea. Îți sînt recunoscătoare pentru ce ai făcut pentru mine. Dar ceea ce fac ține de viața mea, Colley.

– Ea nu e obligată să răspundă nimănui, zise repede Way, înaintînd ca să încerce să curme violența iminentă. Merge cu mine, dacă vrea.

Lainie fu gata să leşine de uşurare.

– Vreau, răspunse ea cu vocea gîtuită de încordare.

– Ei, zise Preston aproape uşurat, asta rezolvă problema.

Dar Colley nu terminase.

– Nu rezolvă nimic. Ea nu e una dintre femeile tale. Nu se poate să vii aici la mină. Aproape că era să moară. Iar tu te aştepți ca totul să fie uitat! Ea se teme de moarte de apa adîncă. Loveşte-mă, nenorocitule, ca să pot să-ți întorc favoarea.

– De ce te-aş lovi? răspunse Preston încercînd să pară amuzat şi superior, dar era mai mult speriat. Tu trăieşti poate ca o brută, dar eu...

Colley îl trînti jos. Sîngele de la buzele sfărîmate ale vărului lui îl stropiră şi pe el pe piept. Sunetul loviturii fu ca un tunet.

Julie țipă şi tot cercul de oameni se retrase imediat.

– El l-a lovit cu adevărat, spuse roşcata şocată. Preston sîngerează.

– Colley! pledă Lainie.

Dar el era orb şi surd în furia lui şi, înainte ca Preston să se poată ridica din nou în picioare, Colley fu pe el.

– Luptă, naiba să te ia. Luptă ca un bărbat, gîfîi el, nu cu un laş care se furişează.

Preston se ridică împingîndu-l şi-l pălmui pe vărul lui ca o reacţie violentă.

– Dacă te baţi cu mine, n-o faci pe ea să se întoarcă la tine, gîfîi el cu furie.

Palma lui neaşteptată îşi atinse ţinta şi îi dădu timp să-şi recapete echilibrul. Aruncă un croşeu de dreapta spre bărbia lui Colley, dar nu-l nimeri pentru că vărul lui se mişca la fel de iute ca fulgerul.

Colley rîse, un sunet de bucurie pură.

– Bun. Bun.

De data asta lovitura fu spre abdomenul lui Preston. Acesta scoase un sunet rîgîit cînd căzu.

Way se repezi între ei, apucîndu-l pe Colley pe la spate ca să-i ţină mîinile şi, timp de o secundă, fu o zbatere nebună între ei.

– Opreşte-te! exclamă Way cu un ţipăt înfundat. Tu, Gregory, ajută-mă pînă nu-l omoară pe Preston!

Jack ezită şi nu se mişcă.

– Apucă-l, urlă Way şi, în cele din urmă, Lloyd Tate se amestecă şi el. După o secundă sau două, Colley rămase nemişcat, prins între cei doi, respirînd ca un tren de marfă.

– Acum ascultă, îi zise Way la ureche. Las-o baltă. Nu rezvoli nimic în felul ăsta şi bătrînul o să fie foarte nemulţumit dacă voi doi vă ciocăniţi unul pe celălalt. Lasă lucrurile în pace, Colley.

Ea aproape că putea vedea lupta care se ducea în bărbatul pe care îl ţineau; el trebuia să se forţeze să

respire lent şi regulat.

– Daţi-mi drumul!

Tate se conformă imediat. Lui Way îi trebui ceva mai mult, pînă se asigură că Preston, pe care Jack îl ajută să se ridice, era la o distanţă sigură de vărul lui.

– Într-o bună zi, Preston, o să mergi prea departe, spuse Colley cu violenţă. Cînd o să faci asta, am să te omor.

Apoi, plecă spre copacii din depărtare unde se retrăsese calul cel mare, negru, iar ei îl urmăriră cu privirea. Ultimele raze ale înserării ajunseră în părul lui, îi luminară muşchii lungi de pe spate, deasupra blugilor uzi care se lipeau de şoldurile şi de picioarele lui.

Sări uşor pe cal, lăsîndu-şi genunchii şi picioarele goale – unde erau oare cizmele lui? – să cuprindă animalul şi, cu mîinile pe gîtul lui strălucitor, îl îmboldi mai aproape de locul unde stăteau ei privindu-l.

– Locul ăsta e închis. Nu ştiţi să citiţi? Ştergeţi-o de aici! strigă aspru. Acum!

– Ăsta-i pămîntul meu la fel ca şi al tău, spuse Preston mormăit.

– Pleacă de lîngă mina asta, zise din nou Colley. Plecaţi toţi!

Calul necheză, ridicînd capul brusc de parcă voia să sublinieze vorbele călăreţului.

– Doamne, şopti Julie cu voce stranie, fără suflu. N-am văzut pe cineva ca el niciodată în viaţă.

– E ceva de capul lui, mormăi Lloyd cu admiraţie silită, invidioasă.

Unul cîte unul, începură să plece mişcîndu-se grăbit, în timp ce el stătea pe cal ca regele junglei.

Dar Colley o urmărea pe Lainie care sări şi şchiopătă înapoi la maşina lui Way, cea din care ieşise cînd începuse lupta, în timp ce vărul ei desprindea funia cu care o trăsese afară.

Tocmai cînd ea ajunse la maşină şi se sprijini de portieră, el întoarse calul.

Ea se retrase mai mult spre latura de metal fierbinte, cînd animalul se opri în faţa ei. Trebuia să-şi micşoreze ochii ca să-l vadă pe Colley cum stătea călare pe cal, ca o umbră neagră pe fundalul soarelui care apunea.

– De cît timp te întîlneşti cu Preston, Lainie?

– Nu sînt obligată să-ţi spun nimic, replică ea, încercînd să fie dură şi strîngîndu-şi braţele în jurul taliei.

Avea dureri peste tot.

– Atunci, joacă-ţi jocul. Dar nu va ieşi nimic din faptul că umbli cu Preston şi cu grupul lui de băieţi bogaţi.

Vorbele lui Colley erau reci, dar ea putea auzi cum se lupta să respire. Era furios pe ea.

– Bătrînul are planuri cu el, continuă Colley, la fel cum are pentru fiecare din jurul lui, iar astea nu includ fetiţe de la ţară. Diavolului n-o să-i placă treaba asta. O să mai lase-să meargă lucrurile aşa un timp, apoi îl va chema înapoi la ordine pe vărul meu. Am mai văzut cum se întîmplă lucrul ăsta. Indiferent ce-ţi spune Preston, indiferent cît de bine arăţi, el ştie ce vrea şi ştie că doar Albert poate să-i dea acel ceva.

– Dar dacă eu aş fi ceea ce vrea Preston? întrebă ea enervată.

Cum îndrăzneşte el dintre toţi oamenii să spună că ea e înapoiată?

Nu-i putea vedea clar faţa, dar calul de sub el pufnea şi tresărea, de parcă acel călăreţ îşi împinsese genunchii în el prea tare.

– Nu fi o micuţă proastă, zise sec Colley. Chiar dacă Albert n-ar opri treaba asta, aş opri-o eu.

– Cine crezi că eşti tu? gîfîi ea. O ai pe Rachel Harding agăţată de tine, iar apoi îmi spui mie că eu nu pot să mă întîlnesc cu nimeni?

Urmă o mică pauză.

– Ce ştii tu despre mine şi Rachel? Ea e motivul pentru care ai decis să mă chinuieşti cu Preston?

– Nu.

Urmă o pauză lungă.

Vocea lui era rece precum gheaţa cînd vorbi:

– O să suferi, oricare ar fi motivele pentru care flirtezi cu Preston. La naiba, eu încerc să te ajut.

– Poţi să mă ajuţi dacă ieşi din viaţa mea, Colley Rawlins. Am spus-o cînd aveam optsprezece ani. Am spus-o serios atunci şi o spun şi acum.

– Lasă-l pe el în pace! El e mai în vîrstă decît eram eu cînd te-ai hotărît să mă urăşti pentru totdeauna, iar el nu e ca mine. Eu te-am ascultat. Am plecat. El n-o să plece. El e prea obişnuit să obţină tot ce doreşte să aibă.

– Mă bucur că el nu e ca tine, strigă ea cu furie. Nu înţelegi? Asta-i ce vreau, pe cineva care să nu fie ca tine.

Ea încercă să se depărteze de el de-a lungul maşinii, dar calul o urmă, făcînd-o să se aplece de spate. El făcea asta în mod deliberat.

– Opreşte-te! şopti ea.

Singurul lucru bun era că acum îi putea vedea faţa. El retrase calul de lîngă ea şi, un minut, se confruntară unul cu altul, el uitîndu-se în jos la ea, cu ochi ca o flacără neagră.

– Cred că am să intru în chestiunea asta pînă la capăt şi am să spun exact ce vreau să înţelegi. Vocea lui era plină de ameninţare. Şi ar fi mai bine să mă asculţi, Lainie. Trebuie să ştii deja că vărul meu şi cu mine ne asemănăm doar într-un singur fel – în acela că şi eu te-am vrut. Eu nu te-am avut niciodată şi am de gînd să mă asigur că nici Preston nu te va avea. Asta vine direct de la mine. Nu are nici o legătură cu bătrînul. Între noi sînt prea multe ca să văd cum cazi în mîinile slinoase ale lui Preston.

– Hei, tu, Rawlins!

Way venise de la marginea minei şi, în cele din urmă, îl zări pe bărbatul de pe cal atît de aproape de fată.

– Las-o în pace!

Colley ascultă şi depărtă calul. Muşchii de pe umerii lui goi se mişcau sub pielea cafenie, în timp ce controla uriaşul animal.

– Ţine minte, Lainie, spuse el liniştit. Te-am aşteptat mult timp. Ţine-te al naibii de departe de Preston sau vei plăti preţul pentru asta.

Apoi galopă peste cîmp, aplecat mult asupra gîtului lucios al calului.

– Al naibii fiu de cătea, înjură Way furios, cînd veni spre ea să o ajute să urce în maşină. Într-un moment nu mă pot opri să nu-mi placă, iar în altul îmi vine să-i dau un pumn şi să-i pocesc mutra. Ce ţi-a spus?

– Nu-i pare bine de legătura mea cu Preston, încercă Lainie să spună cu umor. Vreau să merg acasă.

– Nici eu nu sînt prea bucuros în legătură cu Preston, mormăi bărbatul din faţa ei, dar am să te urc în maşină, înainte de a mă plînge. Am crezut că o să te ajute cineva, sau Colley i-a speriat şi au întins-o toţi?

Ea nu răspunse, ci doar se strecură pe bancheta maşinii, cu oarecare uşurare. Trecură pe lîngă echipa de salvare cînd intrară în şoseaua Martin Hollow.

– Cu o zi întîrziere şi un dolar mai puţin, mormăi Way. Nu cred că se aşteptau să vină Colley. El i-a învins în meseria lor. Uneori este prea mare pentru viaţă. Ca acum, pe calul ăla. Jur că o să ajungă la fel ca şi bătrînul. Nu-mi vine să cred ce-am văzut.

– Mie da, replică Lainie obosită.

– Dar tu ce crezi că faci, umblînd din nou cu cei din familia Rawlins? întrebă Way cu o furie căreia îi dădea acum frîu liber. Ai jurat, după ce a murit John, că n-o să

mai ai de-a face cu familia asta.

– Preston n-a avut nici o legătură cu problema aceea. Colley a fost acela.

Rosătura funiei pe umeri o durea din nou. Ea se mişcă într-o parte, ca să se depărteze de Way.

– Eu ştiu ce s-a întîmplat. Sînt printre puţinii care ştiu adevărul. Dar nu vezi că el nu va renunţa la tine în favoarea lui Preston?

– El o are pe Rachel Harding. Ce i-ar păsa lui acum că eu sînt cu vărul lui? Oricum, Preston e în Springs doar pentru că Diavolul l-a făcut să vină pe timpul verii. Lui nu-i place aici. El n-o să se mai întoarcă, atunci cînd o să plece la sfîrşitul lunii şi... am de gînd să plec cu el.

Ea auzi inspiraţia scurtă a lui Way şi dispreţul din vocea lui cînd vorbi:

– Dar căminul tău este aici. Ai spus întotdeauna că n-ai să pleci din Springs.

– Am s-o fac, dacă să rămîn aici înseamnă să sufăr.

– De ce să suferi? Că-l vezi pe Colley cu femeia aceea, Harding?

Ea scoase un sunet involuntar de protest, dar Way îl ignoră.

– Sau umbli după Preston pentru că el e cel mai bun mod de a ajunge la Colley?

– Îmi place! protestă ea.

– Îţi place bărbatul ăsta pe care tocmai l-am cunoscut la mină? întrebă neîncrezător Way.

Lainie roşi.

– Nu ştiu ce nu-ţi place la el. N-a fost aşa, pînă n-a aflat că am fost cîndva cu Colley.

– E la fel ca tot restul celor din grup. Oamenii ăia sînt acum noii tăi prieteni? Tu nu trăieşti ca ei. Ai fost crescută cu totul el. Eşti o fiinţă mai bună, mai profundă, mai decentă.

Lainie îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi se

uită afară cum se lasă încet întunericul. O durea piciorul. O durea inima.

– Şi cui în lumea asta îi mai pasă de aşa ceva? întrebă ea cu amărăciune.

– Opreşte-te, Lainie. Ce te-a apucat? Mătuşă Deborah o să-ţi spună că greşeşti.

– Oh, mama! Toată lumea ştie că e o femeie bună. Dar nimeni nu vrea să trăiască viaţa ei, nu-i aşa?

Way rămase tăcut un minut.

– Deci tu crezi că o să îndrepţi lucrurile faţă de ea ieşind cu Preston. Lainie, ai puţin bun simţ!

– Nu fi atît de trist. Nu mă sacrific de fapt. Nu e nimic rău să fii cu un bărbat bogat, frumos.

– Dacă-l iubeşti. Îl iubeşti?

Lainie continuă febril:

– El este răspunsul pe care-l caut. Din cauza mea a murit tata. Mama a pierdut totul, iar asta a fost tot din vina mea.

– La naiba, Lainie, pur şi simplu s-a întîmplat! o întrerupse Way cu asprime.

Dar ea nu se opri măcar să-l asculte.

– Nu am avut bani ca să salvăm casa, n-am avut bani pentru studii universitare, iar mama avea nevoie de mine. La fel şi mătuşa Olivia şi *Magnolia.* A fost în regulă. A fost şansa mea să fac lucrurile cum trebuie, de data asta. Dar acum, totul se destramă. Mătuşa Olivia îmbătrîneşte, iar mama a obosit, iar hotelul... eu îl iubesc, dar ne ucide.

– Atunci lasă-l. E o parte şi din trecutul meu, dar nu mi-aş irosi viaţa de dragul lui.

– Nu pot. Mătuşa sau mama mea nu se potrivesc în altă parte. Ele nu ar fi fericite departe de hotel. E ceva ce n-am spus nimănui pînă acum, nici măcar mamei. Nici tu nu trebuie să-i spui. Asigurarea a fost suspendată şi avem de plătit impozite din urmă.

Way ezită.

– Am şi eu ceva bani economisiţi, spuse el bătăios. De cîţi bani are nevoie locul acela?

– Patruzeci de mii de dolari, zise ea direct. Nimeni dintre noi nu are atît. Aşa că va trebui să-l închidem şi ăsta-i sfîrşitul vieţii pe care am cunoscut-o.

– Şi ai decis că răspunsul este să te căsătoreşti cu Preston, spuse Way încet. La asta te gîndeşti, nu-i aşa?

– Nu are importanţă dacă mă mărit cu el sau nu, atîta timp cît... cît capăt ceea ce vreau... bani şi o cale de ieşire din încurcătura pe care am provocat-o.

– Noii tăi prieteni te-au învăţat să gîndeşti aşa? întrebă cu furie Way.

– Nevoia m-a învăţat.

Tăcerea întunecată dintre ei fu lungă şi plină de proteste. Ale lui şi ale inimii ei. Dar nu-l putea lăsa să ştie asta.

– Şi Colley e bogat, zise Way în cele din urmă. El te-a vrut dintotdeauna. El o să aibă la fel de mult, ca şi Preston.

Lainie rîse puţin.

– Ştii că nu mă pot mărita cu Colley.

– Ar fi o crimă mai mică să te căsătoreşti cu el, chiar şi cu John Thorne între voi, decît să te culci cu Preston ca o curvă ieftină pe bani şi pentru un bilet rapid de ieşire de aici, spuse cu brutalitate Way. Ce-au să facă Deborah şi Olivia după plecarea ta?

– Am să mă întorc deseori. Ştii că voi face asta. N-am să le uit niciodată. Oricum, vor avea destui bani ca să...

Dar Way era prea supărat ca s-o lase să termine.

– Poţi să salvezi *Magnolia* şi să le dai tot ce au nevoie. Nu sînt multe femei cu un chip ca al tău; pot să cred că însuşi Preston Rawlins poate să îngenuncheze şi să-ţi pună banii jos. Dar o să vrea ele banii ăştia la

prețul pe care va trebui să-l plătești?

– O să am grijă ca ele...

– Ca ele să nu știe niciodată... minciuna pe care o vei trăi cu el?

Ea inspiră zgomotos în umbra ușoară din mașină și se făcu tăcere. Luminile slabe de la *Magnolia* tocmai se aprinseseră. Hotelul apăru în raza lor vizuală, dar Way nu se îndreptă spre hotel sau spre casa de lîngă el.

– Ai spus că mă duci acasă, zise ea repede.

– Nu poți să te duci acasă pînă nu spune doctorul asta. Ai căzut în mină, piciorul tău arată de parcă ai purta un pantof bărbătesc patruzeci și doi. Spatele tău are o rosătură pe el. Genunchii îți sînt juliți. Și ai plîns pe ultimii șapte kilometri.

– Mă simt bine. Ți-am spus că asigurarea nu-i plătită în ultima vreme. Îi sîntem deja datori doctorului Maxwell pentru că mama a trebuit s-o ducă de două ori la el luna trecută pe mătușa Olivia. În plus, tocmai am făcut o prostie. Am cheltuit cei o sută de dolari pe care i-am economisit pe costumul ăsta de baie ca să – de data asta Way nu știu dacă rîde sau plînge – ca să-l impresionez pe Preston. Dar în schimb am căzut în apă.

– Ai să mergi la doctor, spuse el, dar supărarea slăbise puțin. Și dacă ai să tot plîngi pe umărul meu, am să-ți dau eu mai multe motive. Lainie, draga mea, crezi că te-ai maturizat pentru că ai învățat că viața-i dură? Dar așteaptă pînă te tîrăști în pat cu un bărbat pe care nu-l iubești și îl lași să te pipăie doar pentru banii lui. Tu nu ești făcută pentru așa ceva. Ai să te urăști pe tine însăți, fată, mai mult decît l-ai urît vreodată pe băiatul tău vrăjitor. Pentru Dumnezeu, ascultă-mă! Nu face treaba asta.

– Ascultă-mă pe mine și fă lucrurile pe care ți le cer, asta-i tot ce vreau, îi spuse implacabil Diavolul lui Colley.

Bătrînul îl îmboldea pînă era gata să cadă din picioare de oboseală.

Colley continua să lucreze cîmpul de tutun ca un muncitor obişnuit, primind ordine de la Thorne ca oricare dintre oamenii din cartierul săracilor. Cei doi păstrau distanţa unul faţă de celălalt, vorbind puţin şi reţinîndu-şi încordarea dintre ei.

Întotdeauna cînd se întîmpla ceva mărunt care îl făcea din nou sigur că Thorne îl dispreţuieşte, Colley îşi amintea conversaţia în particular avută cu Deborah. Ea îi ceruse, nu-i ordonase, ea avusese încredere în el.

„Ai atîta influenţă asupra ei; ea întinde mîna spre tine", îi spusese ea.

El începea să-şi dea seama că Lainie Thorne avea să însemne mult pentru el. Dacă ar putea să ştie cum să facă faţă situaţiei dintre el şi tatăl ei!

Era fericit cînd era departe de acel bărbat, iar aceasta însemna în hambare, unde Colley făcea regulile, şi nu Thorne. El se ocupa de toate, de la caii pe care îi achiziţiona Diavolul, pînă la contabilizarea banilor. Diavolul controla registrele pentru exactitate, în fiecare săptămînă, întrebînd despre fiecare mişcare. Uneori, lui Colley îi venea să dea cu pumnul într-un zid, atît era de frustrat după o şedinţă a lor; alteori îi venea să rîdă, văzînd cît de şmecher era bătrînul în afaceri.

Cel mai mult se mîndrea cu faptul că bunicul lui vîna greşeli şi, din ce în ce mai des, nu le putea găsi. Bătrînul era mulţumit de munca lui. Dar James Rawlins nu putea fi liniştit.

– Laşi un copil de optsprezece ani, care n-a fost niciodată la şcoală, să se ocupe de caii ăia care înseamnă o avere, îl acuză el pe Diavol într-o sîmbătă dimineaţă.

Colley auzi cearta de afară de pe terasă. Se gîndi că poate asta era şi intenţia bătrînului.

– Lasă-mă să-ți trimit cel puțin un contabil care știe ce face.

– Nu vreau pe cineva care nu și-a murdărit niciodată pantofii punînd piciorul într-un hambar. E afacerea mea, caii sînt ai mei, tot așa e și Colley. Nu ți-am luat nimic ție. Tu ai tot restul. Tu ții două duzini de salariați ocupați ca să facă nu știu ce lucruri cu banii mei acolo, la biroul din Nashville.

– O să ai motive să regreți asta, tată.

Într-o vreme, se părea că James avea dreptate. Colley avea greutăți să se adapteze de la un muncitor la cîmp la manager de grajduri, iar problema apăru dintr-o sursă neobișnuită: oamenii din carterul săracilor.

Ei nu se puteau obișnui cu ideea că omul care trăise cîndva ca ei, într-o dărăpănătură lîngă rîu, controla acum o parte a fermei. Ce îi zăpăcea și mai mult era felul în care bătrînul continua să-l trimită să muncească la cîmp sub conducerea lui Thorne, cot la cot cu ei.

Apogeul situației acesteia jenante apăru în ziua în care toată ferma lucra la un cîmp de tutun.

Era o muncă grea, periculoasă. Țepușe lungi, argintii, mortal de ascuțite, în formă de conuri inversate erau îmbrăcate pe capătul unor bețe, pînă la înălțimea taliei. Aceste bețe erau sprijinite pe pămînt, lîngă plante individuale; apoi, toată planta era aplecată într-o parte peste țepușă, pînă cînd tulpina lipicioasă era găurită și împinsă în jos pe băț.

Cînd fiecare băț era plin, țepușa din vîrf era scoasă și folosită în altă parte, iar plantele de tutun erau duse la hambare să fie atîrnate și uscate.

Cei trei oameni care lucrau pe rîndul de după Colley erau toți cumva înrudiți, deși el se îndoia că erau membri ai aceleiași familii, așa cum pretindeau. Fiind din aceeași familie, însemna că puteau împărți una dintre șandramale; altfel, femeia ar fi trebuit să locuiască singură sau

cu vreo altă femeie.

Cei doi bărbați de pe cîmp îşi iroseau suflul vorbind de anatomia femeilor în termeni colorați, aspri. Colley îi auzea de pe rîndul lui de tutun şi încercă să nu se gîndească deloc la ei.

Femeia era mică, plinuță, o blondă puternică, nu atît de în vîrstă ca şi celelalte femeie care lucrau la tutun, şi fredona un cîntecel în timp ce lucra, ținîndu-se aproape de bărbatul cu părul negru şi pielea măslinie, tăcut, fără cămaşă, ce lucra în fața ei.

După trei ore, femeia scoase un țipăt rapid de groază.

El tresări, constatînd că ea stătea între plantele înalte de tutun cu sînge curgîndu-i din braț.

– Ce-ai făcut? întrebă el repede, întinzînd mîna spre brațul pe care ea îl întindea spre el, în panică.

– Cred că am atins țepuşa aia, încercă ea să-i explice, arătînd spre lama ascuțită cu vîrful spre cer care ieşea din tutunul greu. Iisuse, ce doare! Şi uite cît sînge...

Avea ochii speriați pe fața schimonosită.

– Du-te la butoiul cu apă şi spală-ți brațul, o sfătui el. Thorne o să se uite şi o să-ți spună dacă ai nevoie şi de altceva.

– E groaznic de departe, spuse ea nefericită. Mi-e tare cald şi mă simt amețită...

El ezită un moment, dar era clar că ea avea dureri. Se zgîriase şi el de destule ori la țepuşe, încît îşi putea imagina ce simțea ea la o rană atît de adîncă. În plus, rămăşițele lipicioase ale plantei o ardeau. Aşa că o ajută să ajungă la butoiul cu apă şi o arătă supraveghetorului, înainte de a se retrage înapoi la cîmp.

Cu dureri şi înfierbîntat, atît de transpirat, încît sarea făcuse crustă pe pielea lui, Colley abia putea suporta apăsarea bretelelor salopetei pe umerii arşi de soare.

Mîinile îl dureau atît de tare, încît abia îşi putea mişca degetele.

Împleticindu-se din cîmp după ce ceilalţi plecaseră înaintea lui, trecu pe lîngă Thorne, în drum spre camionul mare care aştepta să-i ducă înapoi, în cartierul săraciilor, apoi la casa cea albă a fermei, unde locuia el acum. La capătul cîmpului creşteau copaci. Femeia îl surprinse ieşind din umbra lor cînd el se apropie.

– Braţul meu o să fie în regulă, zise ea arătîndu-i marginile unei tăieturi roşii, urîte, care fusese curăţată şi tratată cu un antibiotic. Dar n-am să pot lucra la cîmp restul săptămînii.

– N-o să fie aşa de rău să stai departe de aici cînd e atît de cald, spuse el ca o consolare.

Ea merse la pas, alături de el. El îi văzu ceva mai încolo pe cei doi bărbaţi pe care îi numea rudele ei, uitîndu-se din cînd în cînd înapoi.

– Bineînţeles că am şi alte feluri de a face bani, spuse ea ca din întîmplare, lăsînd ca mîna ei, cea de la braţul sănătos, să atingă uşor şoldul şi coapsa lui, în timp ce mergeau.

Colley înţelese pe moment, dar mişcarea ei fu o asemenea surpriză, încît, dacă faţa lui n-ar fi fost deja roşie de la ziua de lucru fierbinte, ar fi roşit. Nu s-ar fi aşteptat la o propunere, chiar aici, la lumina zilei, la nici zece metri de ceilalţi muncitori.

Şocul îl făcu să vorbească direct.

– Eu n-o să am prea mult timp. O să lucrez. Eu nu m-am rănit.

Ea îl prinse de cot, iar cînd se opri, ei se aflau între copaci, puţin adăpostiţi faţă de ceilalţi.

– Te-am urmărit, domnule, şi-mi place felul cum te mişti. Nu eşti prea vîrstnic, dar ai un aer care spune clar că poţi face bucuroasă o femeie. Pun pariu că ai mai făcut asta.

Ochii ei cunoscători îl puseră în încurcătură şi imediat îşi aminti de Rose şi cum îl făcuse să se simtă. Ceva în el dorea din nou acea senzaţie, imediat.

Ea veni spre el şi era la fel de fierbinte şi de transpirată ca şi el. Avea ochi căprui, atîta mai văzu înainte ca ea să-şi treacă mîna peste pielea umărului dur.

– Vezi? Am avut dreptate. Vrei. Nu cer prea mult, cînd îmi place bărbatul. Dar o să fie un nimic pentru tine să plăteşti, nu-i aşa? Se zice că Diavolul Rawlins zice că eşti al lui. Aş putea să te distrez, tocmai ce-ţi trebuie, iar tu ai putea să-mi dai ceva din banii bătrînului nemernic.

– Uite ce e, începu el stînjenit. Eu nu...

– Du-te la camion, femeie! comandă aspru John Thorne spre ei, cînd veni pe cărare din urmă. El nu-l admonestă pe Colley şi amîndoi ştiau de ce: el era nepotul lui Albert. Colley rămase nemişcat, în timp ce ea alergă spre ceilalţi.

N-ar fi trebuit să-l intereseze ce gîndea Thorne. Dar adevărul era că îl interesa. El era tatăl lui Lainie, iar Colley dorea cel puţin respectul acestuia.

Încercă să spună ceva, dar vinovăţia îi ţinea limba lipită de cerul gurii. Thorne nu se opri cînd trecu pe lîngă Colley, dar întinse mîna şi îl împinse din drumul lui pe bărbatul mai tînăr.

În noaptea aceea, rămase treaz, sfîşiat între emoţii. A doua zi dimineaţă întîrzie la cîmp din cauza unei iepe care trebuia să fete. Dar îndată ce determină că avea să mai treacă un timp, el se duse să lucreze la tutun. Thorne se uită prin el cînd îşi luă locul în cîmp, iar Colley nu se putu gîndi la nimic ce să spună.

Femeia plecase, dar cei doi bărbaţi aveau acum altă temă de conversaţie. Vorbeau destul de tare ca el să-i audă.

– Ăsta i-a făcut necazuri lui Hillie, cu Thorne. Bănuiesc că-i prea bun pentru ea. E şi el doar un bastard.

Celălalt fu de acord.

– I-am zis eu, mie nu mi-ar trebui Colley Rawlins. El a locuit cu Charley, ăla cu vorbele multe şi cărţile alea mari, iar bătrînul era nebun de legat. Ăsta n-are motiv să se creadă cineva.

El îi ignoră şi, în seara aceea, ei îşi luară revanşa.

Au pătruns în hambarul cailor – hambarul lui – şi au scos iapa. El a alergat ore în şir, pînă la miezul nopţii, după ea, iar cînd a găsit-o, într-un cîmp ud, mocirlos, lîngă rîu, era în curs de a da naştere unui mînz.

Colley o ajută să nască spre zori, băgat pînă la genunchi în noroi.

Cînd, în sfîrşit, aduse ambele animale la locul lor, în siguranţă, se duse în casă, încă plini de noroi uscat şi de sînge.

– Vreau bani, îi spuse el lui Albert direct.

– Da? Cîţi?

Albert se uită cu ochi micşoraţi la el prin fumul de ţigară care plutea în bucătărie, în timp ce îşi bea cafeaua.

– Destul ca să plătesc trei oameni pentru munca de o săptămînă.

– Dacă asta are legături cu iapa, la naiba! Nu le da nimic celor trei. Nu merită decît necazuri.

Dar, morocănos, se duse la casa de bani şi îi dădu lui Colley suma cerută.

Apoi, Colley se duse la hambar şi luă din cui biciul negru pe care Diavolul îl folosise cîndva pe Garner.

Cum pusese destule întrebări ca să afle în care dintre cocioabe locuiau, cei trei aflaseră deja ce urma să se întîmple şi plecaseră. Praful de la roţile vechiului lor camion plutea încă în aer.

El se urcă pe calul negru care păştea şi îi ajunse din urmă, la pompa de benzină de la magazinul proprietatea Diavolului. Se afla la marginea fermei Rawlins. Încercau

să obțină de la omul de la pompă un galon de benzină.

Strîngînd frîul calului, se apropie pînă la fereastra deschisă a camionului, unde stătea femeia, cu fața îngrozită. Atunci, el îi aruncă bani în poală.

– Ia-i și plecați de-aici. Nu vă mai întoarceți. Bătrînul n-o să mai aibă nevoie de voi la fermă.

Întoarse calul care necheza și îl mînă drept spre cei doi bărbați și spre cel de la pompă; toți se dădură înapoi, cînd el se apropie. Desfășurînd biciul, îl lasă să se tîrască pe jos ca un șarpe languros.

– Iapa aia și mînzul erau să moară din cauza celor făcute de voi. Ar trebui să vă biciuiesc la sînge pentru porcăria asta. Dar vă las să plecați întregi. Dar aveți grijă să nu vă mai întoarceți vreodată.

El și omul tăcut de la pompă se uitară după camion care se depărta.

Apoi se duse acasă.

În noaptea aceea, povestea se spunea în tot orășelul Springs. Băiatul din cartierul săracilor crescuse fără ca ei să- și dea seama. Pe neașteptate, el devenise un bărbat mîndru cu un bici lung, adevărată odraslă a Diavolului.

Thorne se înfurie nebunește. În sfîrșit, Colley obținuse o reacție de la supraveghetor.

– I-a alungat pe cei trei Bruton, îi spuse furios Diavolului. Sîntem în toiul culesului. Cum o să aduc recolta în hambare cînd el îmi alungă muncitorii, iar eu deja am prea puțini?

– I-a dat afară și a avut motiv, zise Diavolul, înainte ca să poată vorbi Colley.

Vorbele lui nu-l potoliră pe Thorne.

– El i-a concediat! El nu are autoritatea. Eu angajez, eu concediez, nu un plod din cartierul săracilor.

Brusc, lui Colley îi fu de ajuns.

– Am un nume, îi spuse el furios lui Thorne. Poți să-l

foloseşti cum vrei, să foloseşti orice parte a lui vrei. Dar să nu-mi mai spui niciodată altfel. Sînt la fel de bun ca şi tine.

Diavolul rămase tăcut, urmărind confruntarea cu ochi micşoraţi.

Faţa lui Thorne era albă.

– Ştiu cît de bun eşti, oricare ţi-e numele. Te-am văzut cu femeia aia pe cîmp. Voiai orice îţi oferea ea. De ce n-ai acceptat? Puteai s-o faci. De la Lainie n-ai să obţii nimic.

O spusese în cele din urmă în cuvinte. Ajunsese la miezul problemei.

– Despre asta-i vorba! îl acuză Colley. Crezi că i-aş face vreun rău lui Lainie? Nu i-am făcut niciodată. Nu i-aş face vreodată rău.

– Ştiu că i-ai face. Este în sîngele oamenilor ca tine.

– Destul! interveni Diavolul. Uiţi de tine, Thorne. Vorbeşti cu nepotul meu.

Thorne se forţă să se depărteze de Colley.

– Tot ce am de zis e asta: dacă îl susţii, dacă el vrea slujba mea şi tu vrei să i-o dai, atunci plec chiar de azi.

– El nu vrea slujba ta. Are suficientă treabă deocamdată. Am nevoie de tine. Cît timp lucrează la cîmp, tu eşti cel care îi spune ce să facă. Dacă povara e prea grea pentru tine din cauza lui, fă-l să se grăbească. Dar ţine minte, se va termina cu tutunul. Atunci, e mai bine ca el să fie întreg. Iar în hambarele cailor, ce spune el aia se face. Familia Burton a fost concediată pentru motive serioase, nu pentru ce au făcut la cîmp, ci pentru ce au făcut la grajd. Rămîn concediaţi.

În noaptea aceea, Albert veni în camera lui Colley.

– M-am gîndit la ce spunea Thorne. Orice s-a întîmplat între tine şi femeia de la cîmp e un lucru natural. Nu e nimic de ce să-ţi fie ruşine. Eşti bărbat. Eşti la vîrsta cînd doreşti o femeie, o doreşti rău de tot. Este

una jos, de partea cealaltă a rîului, care e bună pentru tine. Dacă începi să te gîndeşti la asta, du-te la ea. În ce o priveşte pe fata lui Thorne, dacă încă îţi mai lipseşte, va trebui să-ţi lipsească în continuare.

– De ce o urăşti atît de mult? întrebă Colley cu frustrare.

– Am motivele mele.

– Vreau să le aud. Am dreptul să ştiu. Îmi spui să stau departe de ea, dar nu-mi spui de ce.

– Ea e nepoata Oliviei Blackburn. Asta-i un motiv suficient.

La orice s-ar fi aşteptat Colley de la Diavol, doar la asta nu. El se uită uimit la bunicul lui.

– Olivia? Ce legătură are cu treaba asta? E la fel de bătrînă ca... ca...

– Ca şi mine! termină Albert fraza sec, dar o tresărire de rară emoţie îi trecu pe faţă şi mîna îi tremură puţin cînd apucă uşorul din spatele lui. Nu era aşa întotdeauna.

Bătrînul se uită direct la Colley, dar Colley ştia din instinct că nu-l vedea. Diavolul privea o amintire depărtată.

Adevărul izbucni în Colley ca o lumină interioară. Obositoare ca fulgerul.

– Ai iubit-o, şopti el, şocul făcîndu-l îndrăzneţ. Şi tu ai vrut o Blackburn, dar ea nu te-a vrut.

Diavolul se uită fix la el şi amintirea care îl cuprinse dispăru. Furia care strălucea în ochii bunicului lui înainte de a o ascunde îi făcu nervii să se încordeze la ceafă.

– Crezi că ştii multe, nu-i aşa, băiete? Lasă-mă să-ţi spun ceva. Nu Olivia nu m-a vrut. Tatăl ei a făcut-o să aleagă între mine şi hotelul ăla. Pe atunci nu eram decît un miner sărac care a venit în oraş, iar ea mi-a întors spatele doar ca să-l păstreze, să-şi păstreze familia şi locul ei în Springs.

– Dar...

Diavolul făcu un semn cu mîna şi tăie încercarea lui Colley de a vorbi.

– Ascultă tot. În seara în care ea m-a abandonat, am hotărît că voi avea mai mult decît a avut vreodată un Blackburn. Şi am făcut asta, nu-i aşa? Mai mult, i-am urmărit cum decad. Eu am avut fii. Ea ce are? Eu am o fermă şi pămînt şi bani. *Magnolia* e doar ceva din trecut. Am să trăiesc să văd cum se transformă în nimic.

– Dar n-avea ce face, dacă nu te iubea, spuse încet Colley.

Diavolul scoase un sunet care la alt bărbat ar fi fost rîs.

– Asta-i partea cea mai rea. Mă iubea din toată inima. De asta nu s-a măritat niciodată. Şi totuşi a renunţat la mine. Eu n-am mai iubit-o. Am învăţat despre femei şi familii ca a ei. Am de gînd ca tu să nu faci greşelile mele. Stai departe de Lainie Thorne. Stai departe de *Magnolia*. Stai acolo de unde aparţii, aici pe rîu.

Colley făcu exact lucrul ăsta. Petrecu doi ani şi jumătate la fermă, ducîndu-se rareori la Springs.

O vedea pe Lainie din cînd în cînd, de la distanţă, în oraş cu mama ei, sau cu John Thorne, în jeep. Ea nu mai veni la fermă. Tatăl ei îl ignora pe Colley dacă erau destul de aproape ca să se salute, ceea ce se întîmpla destul de rar.

Dar el ştia întotdeauna unde era ea.

Şi Lainie şi el îşi urmăreau mişcările. Nu se puteau abţine. Inima ei se agăţa de orice informaţie pe care o putea descoperi despre băiatul vrăjitor.

Colley aflase cînd îşi serbase a şaisprezecea aniversare, iar ea oftase cînd Albert l-a forţat să se ducă la Nashville să stea cu James săptămîni în şir ca să înveţe despre afacerile familiei.

Lainie a avut un accident minor de maşină împreună

cu Dana, la şaptesprezece ani. Colley a auzit imediat despre asta şi a stat în noaptea aceea treaz, speriat, întrebîndu-se ce ar face el dacă ea ar fi rănită.

Anul următor, calul cel mare, negru, a însămînţat o iapă adusă de Colley la grajdurile fermei Rawlins, iar mînzul a fost vîndut unui grajd de cai de curse din Kentucky pe mai mulţi bani decît merita orice alt cal din Springs. Lainie auzi vestea asta la fel cum auzi cînd oamenii din oraş începură să aibă resentimente faţă de Rawlins cel tînăr şi tăcut, care ar fi devenit mai meschin şi mai bogat decît cel bătrîn.

Ea recunoscu invidia lor şi se miră. Ea doar era mîndră de el.

Lainie se străduia din răsputeri să ucidă mîndria aceea, la fel cum se lupta să-l uite pe Colley însuşi. El avea acum douăzeci şi unu de ani, iar ea era prea în vîrstă ca să se agaţe de visurile copilăriei. Detaşarea lui o înfuria. Ei ar fi trebuit să-i displacă mai mult chiar decît oamenilor din oraş.

Problema era că nu-i displăcea.

9

L-a sărutat din nou pe Colley Rawlins!

În dimineaţa de după căderea ei în mina Lo-Joe, Lainie se trezi cu piciorul pulsînd, cu umerii usturînd-o şi cu amintirea buzelor lui pe ale ei.

Apăsîndu-şi degetele pe buze, încercă să-l guste din nou, apoi se frecă pe gură cu dosul palmei ca să şteargă orice urmă a lui.

Nu-l putea avea pe el sau sărutările lui.

Visase aproape toată noaptea după ce Way o adusese acasă, vise pe care nu voia să şi le amintească. Poate că ele au fost rezultatul celor două tablete albe pe care doctorul Maxwell insistase să le ia înainte de a pleca din cabinetul lui, dar bănuia că-şi amintea atît de bine din cauză că, cu o zi în urmă, îşi lăsase buzele să le atingă pe ale lui Colley, ca în urmă cu ani.

De unde să fi ştiut ea că prima vedere a cicatricii de pe umărul lui o va afecta atît de tare?

Ploaia curgea pe plasa de la geamul ei, iar ventilatorul care era acolo îi arunca picături în faţă, ca lacrimile pe care voia să le plîngă.

O putea auzi pe Deborah umblînd prin bucătăria care mirosea a şuncă prăjită. Cineva o dezbrăcase – spera să fi fost mama şi nu Way – în seara anterioară, în timp ce dormea din cauza medicamentelor. A scos-o din costumul de baie şi din prosoape şi i-a pus o cămaşă de noapte de bumbac.

Uitîndu-se în jos la ea, văzu mai multe. Piciorul bandajat era umflat, pe sub bandajul pe care i-l pusese doctorul Maxwell, iar o vînătaie purpurie ocupa o treime din picior, deasupra gleznei. O să şchiopăteze, asta era tot.

– Doamne, Lainie, ce ţi s-a întîmplat?

Vocea lui Susan era clară şi şocată cînd o văzu pe fată şchiopătînd în bucătărie.

– Am căzut în mină, spuse ea supărată.

Susan rămase cu gura căscată.

– Lo-Joe? Dumnezeule, ce căutai acolo, pe grămada aia de stînci? Cum ai ajuns în locul ăla?

Lainie ignoră sensul real al vorbelor lui Susan şi spuse cu tot umorul pe care îl putu aduna:

– Cineva a luat gardul dinspre drum. Dar dacă vrei să ştii cum am ajuns în apă, cred că aş numi-o cădere

liberă. Pur şi simplu, am călcat peste margine. Uşor. Nu a fost o crimă.

Dacă o lua uşor, poate că Deborah s-ar fi relaxat. Ea stătea la chiuvetă cu spatele drept ca lumînarea, încordat.

Mama nu se întoarse pînă ce paşii nesiguri ai lui Lainie se opriră de masa din bucătărie; apoi se răsuci, uitîndu-se la fiica ei care se aşeza pe un scaun.

– Calea celui vinovat este grea, spuse ea cu umor.

Faţa lui Deborah era uscată şi cunoscătoare cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui Lainie peste umărul lui Susan.

Lainie roşi şi îi vorbi ei direct.

– Îmi pare foarte rău că nu ţi-am zis despre Preston Rawlins.

Susan se uită de la fiică la mamă, lămurindu-se repede.

– Poate ar fi mai bine să mă duc să văd ce face domnişoara Livy în dimineaţa asta. Doarme cam tîrziu.

Capotul ei albastru, de o măsură uriaşă, pentru a-i cuprinde trupul, flutură peste picioarele goale ale lui Lainie cînd trecu pe lîngă ea ieşind din bucătărie.

Deborah se concentră asupra şuncii pe care o prăjea, aşteptînd pînă cînd Susan nu o mai putea auzi. Apoi împinse tigaia de pe foc şi se întoarse spre Lainie cu furculiţa încă în mînă. Umorul dispăruse.

– Îţi pare rău sau nu, dar tot te-ai văzut cu el în toată vremea asta. Nu-mi place. Arata cumva moale. Dar ştii ce mă îngrijorează de fapt în legătură cu el? Vărul tui.

Lainie se uită fără să vadă la violeta africană din mijlocul mesei.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi în legătură cu Colley.

– Am să cred asta în ziua în care au să-l îngroape, spuse Deborah agitată.

– Mi-ai spus o dată că nu-l urăşti pe Colley.

– Nu-l urăsc. Poate că un timp aşa a fost, chiar după

ceea ce s-a întîmplat. Cred că acum am depăşit stadiul ăsta. Dar am sperat că te-ai eliberat de el. Mi-ar fi greu dacă... dacă nu te- ai eliberat.

– Am spus că nu mă mai întorc la Colley, nu-i aşa?

– Dacă e aşa, atunci de ce îi atragi atenţia spre tine prin vărul lui. Cea mai mare greşeală constă în necazurile pe care le poţi stîrni. E clar că Preston şi cu el nu se pot înţelege. Eu dau vina pe Albert Rawlins pentru problemele dintre ei, pentru că i-a lăsat să crească diferit. Colley trebuie să aibă resentimente pentru faptul că Preston are o viaţă mai uşoară. Colley e atît de puternic şi seamnă atît cu bătrînul încît Preston n-ar fi uman dacă n-ar fi gelos.

– Nu văd ce legătură are asta cu mine.

– Nu? Am auzit deja de la Bella Foster, azi dimineaţă. Ea afirmă că Colley a ameninţat ieri la mină că-l omoară pe Preston, şi asta era din cauza ta.

Lainie se foi jenată.

– Cum a auzit ea asta? întrebă ea evaziv.

– Julie James răspîndeşte asta în tot oraşul. Aşa că bîrfa a început din nou. Tu şi Colley, numele voastre sînt legate împreună. Preston va ajunge să fie prins la mijloc, aşa cum s-a întîmplat cu toţi ceilalţi. Dar dacă e rănit, Lainie? Un alt bărbat mort?

Faţa fiicei ei se albi.

– Nu face asta, mamă.

– Nu vreau să spun asemenea lucruri, dar cineva trebuie să te facă să gîndeşti înainte de a fi prea tîrziu.

– Colley a aruncat o vorbă asta-i tot.

Deborah făcu o pauză, apoi zise liniştit:

– Colley n-a pierdut niciodată prea mult timp spunînd lucruri la întîmplare.

Lainie se ridică în picioare, strîmbîndu-se cînd vru să stea pe piciorul rănit.

– Cu siguranţă că nu te gîndeşti că trebuie să renunţ

la un bărbat care mă interesează, doar pentru că nu-i place lui Colley. E o nebunie. Mi-ai spus să-mi fac o viață departe de el.

– Preston n-o să te ia de lîngă Colley, Lainie, indiferent unde o să te duci cu el. El este din același sînge. O să te aducă doar mai aproape de el. Eu nu sînt parte în nici un război între familii; în ce mă privește nici nu există așa ceva. Dar știu un lucru: Cei din familia Rawlins mi-au adus durere. Nu pot suporta gîndul să te pierd și pe tine din cauza lor, așa cum se putea întîmpla ieri.

Deborah se întoarse repede spre chiuvetă, înainte ca vocea să i se spargă.

– Am pierdut prea mult în ultimii cîțiva ani, conchise ea.

– Mamă, nu s-a întîmplat nimic. Nu se va întîmpla nimic. Acum ascult de cap, nu de inimă. N-o să mai fac greșeli.

– E o mașină foarte elegantă care trage în fața casei, strigă Susan din hol. Mare și argintie.

Deborah se aplecă să se uite pe fereastra de la bucătărie.

– Iată-l, spuse ea nesigură. Mă duc să mă îmbrac și plec la biserică. Iar pe tine, Lainie, te las să te ocupi de oaspeți.

– E Preston, își dădu seama Lainie cu un mic fior de surprindere.

Continuă să-i facă curte, puternic, la fel ca și cu o zi în urmă. Ar trebui să fie bucuroasă că o mai voia și făcea din asta o chestiune publică. Cu siguranță că un bărbat fără intenții onorabile nu ar fi venit direct la ușa mamei ei.

– Nu asta văd eu venind pe aleea noastră. Văd una dintre greșelile pe care n-o să le mai faci niciodată, zise plat Deborah.

– Mamă...

Lainie ezită. Ar trebui să fie bucuroasă că Preston era acolo, în mod deschis. Dar vederea lui o speria. Ce era oare cu el? Își amintea cît de mic, de mărunt și de meschin fusese el în fața lui Colley. Sau poate era doar faptul că fiecare bărbat pălea în fața băiatului vrăjitor?

– Nu pot să-l văd azi. Oprește-l. Spune-i doar că sînt bolnavă, sau că nu sînt aici.

– Lainie Thorne, ai să regreți că te-ai încurcat cu el, zise Deborah plat. Am să-l expediez. Cu puțin noroc, n-o să se mai întoarcă.

Afară, la ferma Rawlins, Colley avea și el cîteva regrete în legătură cu ziua precedentă.

Ar fi trebuit s-o lase în apă, se gîndi el cu amărăciune. Faptul că s-a dus acolo jos, după ea, n-a fost decît o prostie. Lăsîndu-se jos în gaura cea mare, s-a scufundat de fapt în toată durerea pe care a suferit-o din cauza ei.

Ar da aproape orice s-o facă din nou, s-o tragă atît de aproape de el încît trupul ei să devină aproape o parte din al lui, să o aibă neajutorată sub mîinile lui, să-și lase sufletul dezgolit sub sărutarea ei.

Chiar și acum, umărul lui simțea apăsarea buzelor ei.

De ce fusese cîteva minute blîndă, atît de asemănătoare cu fata pe care o știuse din copilărie? Ar fi dorit ca ea să nu fi fost așa, pentru că acum o voia înapoi pe fata aceea, suferea pentru ea ca în toți anii de dinainte de a se fi forțat să fie amorțit.

Apoi îl auzi, zgomotul pe care îl așteptase toată ziua, zumzetul *Jaguar*-ului argintiu pe care îl conducea Preston. El veni la ușile deschise ale hambarului mare ca să-l privească cum iese din autostradă și traversează podul lat de ciment.

Preston nu venise acasă în noaptea precedentă.

Poate se dusese la Lainie.

Lui Colley aproape că îi veni greață la acest gînd. Fata fusese atît de sfidătoare, atît de hotărîtă tocmai ca el să înțeleagă că îi plăcea compania fiului de cățea, vărul lui.

Vorbele ei – „Vreau pe cineva care nu e ca tine" – i se tot învîrteau în cap. Un monstru i-a șoptit mereu toată noaptea trecută, toată dimineața asta, că ea s-ar putea să fie cu celălalt bărbat.

Se îndoia de asta; ea era pe jumătate moartă din cauza căzăturii. Apoi, nici el însuși nu ajutase la îmbunătățirea situației, cînd se apropiase de ea cu calul cel negru, se gîndi el cu vinovăție.

Dar Colley nu se putea concentra prea mult la nimic, cînd vocea aceea îi vorbea în ureche. Pur și simplu aștepta.

Dar acum așteptarea se terminase. Preston s-a întors.

Vărul lui băgă cu atenție *Jaguar*-ul în garajul alb, așezat pe latura casei, vizavi de grajd.

– E nebun după mașina asta, remarca Diavolul de cîte ori venea Preston acasă, iar Colley trebuia să se rețină să nu-i spună bătrînului că Preston era nebun după orice credea că-l mai voia altcineva.

Ca de exemplu după Elaine.

Îl văzu pe Preston venind încet spre terasa casei, exact acolo unde Diavolul ședea pe un scaun pe care îl trăsese la umbră ca să fumeze.

Urmă o scurtă conversație între ei.

– Colley!

Urletul bunicului făcu să se cutremure temelia hambarului, iar el ieși afară în ploaie.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă el pe bătrîn care ședea ca un arici țepos pe terasa laterală.

– Uită-te la vărul tău, comandă furios Diavolul.

Colley se uită și inima îi fu sălbatic de bucuroasă la

ceea ce văzu. Un ochi al lui Preston era umflat şi închiş, buza de jos era crăpată şi o vînătaie albastră îi marca pometele din stînga. Nu era prea frumos acum.

– A venit băieţelul acasă să pîrască? lungi vorbele Colley dîndu-se un pas înapoi.

Diavolul fu cel care vorbi.

– Aseară mi-ai spus că v-aţi certat în legătură cu faptul că a înotat în mină. Am fost de acord cu tine. Nu petreci acolo unde a murit cineva din propria ta familie. Dar nu mi-ai spus că l-ai bătut în halul ăsta. Ce naiba e cu tine?

– Vărul meu, cîine de pază, a înnebunit văzînd că petreceam cu o doamnă pe care o cunoaşte, încercă Preston să vorbească detaşat, dar maxilarul care îl durea făcea ca vorbele să fie neclare. M-am săturat de atitudinea lui. I-am spus în Atlanta să nu se amestece în problmele mele cu femei.

– N-am cerut eu să mă implic. Am fost trimis unde nu voiam să mă duc pentru că ai fost neatent şi femeia a ajuns să fie însărcinată. Nu vreau să trebuiască să-ţi repar din nou greşelile, zise încordat Colley, apucîndu-se cu mîinile de un stîlp al terasei. Mai ales, nu cu ea.

Nu se putea reţine să nu-şi arate emoţiile, chiar acolo în ochii celor doi faţă de care nu-şi putea permite să fie vulerabil.

– Ea e o bucăţică bună, nu-i aşa? spuse Preston gînditor. Cam naivă şi inocentă, dar constat de la sursă cît de dulce e acest tip de femeie cînd cedează, în cele din urmă. E la fel de bună pe cît de bine arată?

Îl provoca pe Colley, iar Colley nu se mai putu stăpîni. Făcu un salt, apucînd antebraţul lui Preston cu o strînsoare care rupe oase.

– Fiu de căţea!

– Opreşte-te!

Diavolul rămase nemişcat.

– Spune-i să stea al naibii de departe. Obligă-i, sau o fac eu, îi ceru Colley, retrăgîndu-se din mîinile bătrînului. Pe mine m-ai obligat.

– Ea te-a obligat, spuse Diavolul. Aş fi dorit s-o fac, să te oblig să uiţi măcar că a existat.

– De ce trebuie să stau departe de ea? întrebă Preston. E destul de în vîrstă ca să ştie ce vrea. Ştie cum să spună nu, dar nu-l rosteşte.

– Ştiu de ce faci asta. Ca să ajungi la mine. Vrei să mă răneşti. Bine, dă-i drumul. Dar las-o pe Lainie în afară de ceea ce este între noi doi.

Se întoarse spre bunicul lui.

– Ai făcut un scandal monstru cînd am vrut-o eu. Ce e diferit în cazul lui?

Albert se întoarse de la Colley apoi se sprijini de un stîlp al terasei.

– Preston, crezi că o iubeşti pe fată?

Preston se uită de la bunic la vărul lui. Cînd rîse, în cele din urmă, fu o strîmbătură şi întinse mîna la obrazul lovit.

– Iubesc gîndurile la ce am să fac cu ea în pat. E destul?

Ploaia se înteţi brusc, lovind puternic în acoperişul de deasupra lor.

Colley nu se mişcă, dar Diavolul puse oricum o mînă pe pieptul lui.

– Asta-i diferenţa, spuse greoi către nepotul mai tînăr. El nu e ca tine. El o s-o uite a doua zi după ce o va avea. Tu ai lăsa dragostea să te facă slab. Ai uita cum te-am crescut şi ce să faci cu viaţa ta.

Gîtul lui Colley se mişcă. Trebuia să vorbească, să pledeze pentru Lainie, chiar aici, în faţa lui Preston.

– El tot nu poate să o aibă. Îmi eşti dator, bătrîne. Am lucrat pentru tine toţi anii ăştia, cînd el nu era aici. Acum îţi cer să-l trimiţi de-aici şi să-l depărtezi de Lainie.

– Ți-e teamă c-o să-mi spună da? Ai şi motive, băiete, zise aspru Preston.

Colley tresări.

– El o s-o rănească. Are dreptate, ea e inocentă. Nici n-a ieşit prea departe din Springs. Ea o să creadă fiecare afurisit de cuvînt pe care îl rosteşte el. Ea nu are nimic altceva decît familia şi hotelul ăsta vechi pentru care se omoară ca să-l țină deschis.

– Atunci poate ar fi mai bine să se gîndească să-l părăsească şi cît mai curînd, spuse plat Albert. Clădirea se dărîmă şi datorează mai multe impozite decît e valoarea ei. Aş putea să plătesc impozitele şi *Magnolia* ar fi a mea prin lege. Începînd de luna trecută, nici nu mai e asigurată. Un mic accident şi sînt ruinați pe veci.

Colley se uită la el şi adevărul îl orbi.

– Ai de gînd să le iei hotelul?

Albert clătină din cap.

– Nu. Am vrut doar să ştii că aş putea. Dar n-am s-o fac, pentru că tu o să faci ceea ce trebuie. O s-o laşi în pace pe fata lui Thorne. Sînt de acord să te însori cu Rachel Harding, dacă trebuie să ai o femeie. Aşează-te şi fă ceva cu banii mei şi viața mea.

Colley abia putea vorbi.

– Şi cu el cum rămîne? spuse el răguşit, arătînd din cap spre Preston.

– Cu el am să vorbesc între patru ochi despre ea. Nu vreau ca voi doi să vă luptați ca o haită de lupi pentru o Blackburn, m-ai auzit, Colley?

– Am auzit.

– Nu mai face pe nebunul. Fii ca vărul tău. Uit-o.

– Ea nu are nici o vină în ce s-a întîmplat. Nimeni nu are.

– Poate că nu, dar în viață sînt unele lucruri care nu pot fi schimbate şi fapt este că tu nu o poți avea niciodată pe Elaina Thorne. Ea a acceptat adevărul. Ce tre-

buie să fac ca să-l vezi şi tu? Te-am avertizat ce-am să fac dacă n-o laşi în pace. Am să ruinez ce a mai rămas din familia ei şi am să le oblig să plece din oraşul ăsta. Îţi vorbesc ţie, Colley. Las-o în pace.

S-o lase în pace, asta încerca să facă mereu Colley în privinţa lui Lainie Thorne.

El a încercat de peste trei ani, din ziua în care îşi dăduse cuvîntul către mama ei. Dar cînd ea a împlinit optsprezece ani, toate bunele lui intenţii s-au sfărîmat.

Totul a început într-o frumoasă dimineaţă de primăvară cînd Thorne a căzut jos, în cîmpul de tutun.

– Hei, Thorne s-a prăbuşit, veni un strigăt al unuia dintre lucrătorii din faţa lui Colley, iar el se îndreptă surprins să se uite la supraveghetorul care stătuse în spatele *Jeep*-ului urmărind plantarea. Nimeni nu stătea acolo, dar, cînd îşi umbri ochii, Colley putu vedea o grămadă kaki pe pămînt, în spatele vehicolului, unde într-a-devăr Thorne căzuse.

Alăturîndu-se lucrătorilor, el ajunse la bărbat tocmai cînd se făcuse un cerc precaut în jurul trupului moale.

Thorne avea ochii închişi, faţa albă, umedă.

– Nu-i mort, nu-i aşa? întrebă cineva cu teamă şi toţi ochii se întoarseră spre Colley, de parcă se aşteptau ca el să aibă toate răspunsurile.

Fără voie, se lăsă în genunchi lîngă Thorne şi întinse o mînă să-l atingă. Supraveghetorul ardea de febră, gemu şi se răsuci de lîngă Colley.

– Ajutaţi-mă să-l urc în *jeep,* îi rugă el pe bărbaţi. Trebuie să-l ducem la doctor.

Cînd îl aşezară pe Thorne, lucrătorii stăteau în expectativă uitîndu-se la Colley.

– Continuaţi cu plantatul, le zise el în cele din urmă. Am să mă întorc ca să terminăm, de îndată ce mă îngrijesc de el. Tu, Jackson, tu răspunzi pînă mă întorc eu.

Ochii lui Thorne se deschiseră la vorbele lui Colley şi încercă să se ridice.

– Asta-i slujba mea, gîfîi el. Eu sînt responsabil. Nu tu, Rawlins. Tu nu spui nimănui ce...

Neputînd să termine, se lăsă iar jos, respirînd zgomotos şi cu ochii închişi. Oamenii se uitau de la Thorne la Colley, iar el zise aspru.

– V-am dat ordine, nu? La naiba, ocupaţi-vă şi ascultaţi-le.

Ei se răspîndiră înapoi pe cîmp, iar Colley înţelese faptul că lui Thorne nu-i va plăcea că el va fi cel care va conduce *jeep*-ul, dar n-avea încotro. Pentru Lainie, el trebuia să se asigure că supraveghetorul va ajunge la spital.

Pneumonie! a fost diaganosticul aproape instantaneu al lui Flavius Maxwell şi o chemă pe Deborah Thorne. Colley află asta de la ea, cînd ea părăsi camera soţului ei. Ea venise să-l caute în timp ce el aştepta în holul vizitatorilor din spitalul din Lafayette.

– Nu se simte bine de două săptămîni, dar a continuat să lucreze. Era îngrijorat că...

Deborah nu termină fraza, dar se uită în sus, la faţa lui Colley, iar el citi adevărul. Thorne se temea să fie bolnav, se temea că poate Colley îi va lua slujba.

– Ar fi mai bine să nu-i spui că eu l-am adus aici, o sfătui aspru Colley.

– Nu, n-am să-i spun. Dar am să ţin minte, zise ea calmă.

Ieşi din spital, înainte să-şi dea seama că nu avea altă cale să ajungă la fermă decît dacă lua *jeep*-ul lui Thorne, ceea ce nu voia să facă. Poate că-l va prinde pe Diavol sau pe Nadine, dacă sună acasă. Cum stătea şi ezita, nişte paşi se apropiară din spate.

– Hm... Doamna Thorne a spus că s-ar putea să ai nevoie de cineva care să te ducă înapoi, spuse cu pre-

cauție o voce bărbătească.

Vocea aparținea unui băiat înalt, slab, cu șapcă de baseball și o bluză pe care scria „Fără frică".

Colley nu știa de unde apăruse, dar îl cunoștea vag. Venea uneori cu tatăl lui să vîndă tutun la depozitul Rawlins. Îl chema Willis.

– Eu pot... începu el, dar nu termină. Lainie Thorne veni din spatele băiatului slăbuț.

Era prima oară, de ani de zile, cînd era suficient de aproape de ea ca să observe amănunte și uită să vorbească, uitîndu-se la ea șocat. Ce se întîmplase cu fetița aia? Era mai înaltă și căpătase forme. Încă subțire, încă fetișcană, dar în mod definit căpătase forme.

Își dădu seama, brusc, urmărind-o cum se sprijinea de băiatul cu păr castaniu, stînd în dreptul unei raze de soare de după-amiază, că fetița de la pîrîu devenise mai mult decît drăguță. Îți lua răsuflarea, asta era caracterizarea potrivită. Avea ceva deosebit la ochi, felul în care străluceau, și curba pomeților, netedă și delicată.

– C.K. o să te ducă acasă cu mașina, spuse ea cu răceală, fără să se uite la el și roșind ușor.

C.K. – aceste două inițiale erau tot ce avea afurisitul ăsta de copil în loc de nume? se întrebă Colley cu o furie irațională. Îi zîmbi lui Lainie și întinse mîna să i-o prindă pe a ei.

– N-o să dureze mult, promise bucuros și o strînse lîngă el, astfel încît latura sînului ei se apăsă pe el.

– Nu, mulțumesc, întrerupse Colley. Se uita de la el la ea. Prefer să merg pe jos.

Brusc, el deveni destul de furios ca să vorbească serios. Depărtîndu-se de ei, nici nu o auzi strigîndu-l pe nume pînă cînd nu fu la jumătatea parcării.

– Nu fi caraghios, îl certă ea gîfîind pentru că alergase după el.

El se opri brusc și ea se izbi de spatele lui. Un con-

tact de o secundă, dar îl simți pînă în vîrful picioarelor.

Lainie se depărtă de el pe moment şi el se întoarse să o privească. El nu rosti o vorbă. În cele din urmă, ea interveni în tăcere.

– Sînt kilometri pînă la fermă. Nu se poate să mergi pe jos.

– N-am de gînd să-l las pe copilul ăsta să mă conducă, spuse plat Colley peste capul ei, văzîndu-l pe Willis că îi urmăreşte de la distanță.

– Nu e un copil, spuse ea. Eşti doar cu trei ani mai mare decît el.

Colley nu spuse nimic, dar, pentru o secundă, îi trecu supărarea. Era plăcut chiar şi numai să o privească, să fie atît de aproape încît să vadă fiecare amănunt. Îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că sînt singuri împreună – oricum, aproape singuri – că vorbeau, că ieşiseră din tăcerea la care fuseseră obligați în ultimii ani.

În cele din urmă, ea se uită la el, ochi albaştri la ochi negri.

Lumea fu tăcută un moment prelungit.

– Du-mă acasă!

Comanda lui răguşită făcu să i se lărgească ochii şi să tresară.

– C.K. este...

– Nu-mi pasă ce este C.K. Ți-e teamă? întrebă el.

– Nu. Dar, Colley.

Ultimul cuvînt era ca o rugă.

– Asta-i numele meu, spuse el cu veselie, ignorîndu-i confuzia. Îmi pare bine că-l ții minte. Acum, mă conduci acasă cu maşina, sau nu? L-am adus pe tatăl tău aici. S-ar spune că-mi datorezi o favoare.

Ea nu mai era aşa rece acum. De fapt, domnişoara Lainie Thorne era la fel de furioasă ca şi el.

– Am înțeles. Urcă în *jeep*, reuşi ea să spună cu obrajii roşii.

– Urcă te rog în *jeep,* replică el, dar porni în grabă, într-un val de anticipare. Era gata să fie singur cu Lainie, pentru prima dată de cînd fusese un adolescent.

– Ce se întîmplă? întrebă în confuzie, C.K. uitîndu-se cînd la Colley, cînd la Lainie.

Colley se uită din nou la bluza lui. *Fără frică?* Tare i-ar plăcea să-l înfircoşeze puţin pe Willis şi, după felul cum băiatul se retrase, poate că tocmai făcuse asta.

– Îl duc eu, îi spuse ea lui C.K.

– Dar mama ta a spus...

– Nu te îngrijora. O să fiu în regulă, îl întrerupse Lainie, urcîndu-se la locul şoferului în maşina deschisă.

– N-am s-o mănînc în loc de cină, rosti Colley ironic.

– Păi... capitulă C.K. fără graţie. Poate ne vedem la *Magnolia,* Lainie. Festivalul de medicină populară o să fie curînd în oraş. Am putea merge şi noi.

Cu o izbucnire de îndrăzneală, C.K. se aplecă între Lainie şi volan şi o sărută direct pe gură.

Lainie tresări surprinsă iar C.K. îi dădu drumul, aruncîndu-i lui Colley o privire satisfăcută.

Motorul porni şi Lainie ieşi din parcare. Colley nu-şi luă privirea de la ea. Purta o bluză roz şi şort alb. Mîinile ei pe volan nu erau prea sigure cînd porniră pe autostradă.

– De ce l-ai lăsat să facă asta? întrebă el liniştit, puţin surprins de intensitatea propriei sale reacţii.

Ea nu se prefăcu că nu ştie despre ce-i vorba.

– Pentru că aşa am vrut, spuse ea uşuratică, dar cu obrajii roşii. Dar, cine eşti tu? Eu nu ştiu. Ce-ţi pasă?

– Al naibii de mult îmi pasă.

Mîinile ei se încordară pe volan.

– Nu mai înjura. A fost doar un sărut. Oamenii fac asta tot timpul. Sînt sigură că tu nu eşti doar un fermier mare şi rău în salopetă.

Nu ştiuse niciodată, dar niciodată, că Lainie Thorne

s-ar putea purta aşa.

– Cîţi ani ai, întrebă el pe neaşteptate.

– Ultima oară cînd am vorbit am avut aceeaşi conversaţie, replică ea. Exact înainte de a-mi spune că nu mai vrei ca noi doi să fim prieteni. Doamne, Colley, tu chiar nu pleci deloc de la fermă?

Lăsă o mînă să cadă de pe volan ca să scuture o scamă inexistentă de pe pieptul bluzei fără mîneci. El nu se putu reţine: oriunde scutura mîna ei, acolo atingeau şi ochii lui. El nu ştia de ce o lăsase în pace de cînd avea cincisprezece ani.

– John Thorne trebuie să fie cu adevărat bolnav dacă acceptă ca tu să umbli cu toţi băieţii, spuse el în cele din urmă.

– Nu fac nimic rău, sări ea. Mă distrez doar. Dar tu habar n-ai de aşa ceva. Eşti bătrîn, Colley. Prea bătrîn pentru mine sau pentru oricine altcineva.

Vorbele dureau.

– N-am încotro, dacă trebuie să muncesc.

– Toţi lucrăm. Dar tu faci asta tot timpul. Ştii ce cred? Cred că asta-i scuza ta ca să stai singur şi să nu spui nimănui o vorbă. Nu că ar vrea cineva să stea de vorbă cu nepotul lui Rawlins Diavolul, îi aruncă ea.

– Cel puţin, eu nu fur sărutări de la fete.

Ochii lui Lainie îi găsiră pe ai lui, apoi căzură pe buzele lui, înainte de a se uita din nou la şoseaua care fugea sub ea şi aproape involuntar ea răspunse:

– Colley...

Apoi se opri brusc.

– Ce-i? întrebă el nerăbdător.

– Nimic. N-ai înţelege. Tu nu ai nevoie de prieteni şi nu ştii nimic despre fete. Nu ştiu nici una care te-ar lăsa să o prinzi.

El nu ştia ce să facă, sau ce să spună. Unde era Lainie a lui? Fetiţa care îi aducea fluiere şi îşi înfăşura

brațele în jurul lui cînd credea că el avea necazuri? O privi dur, cu ochi serioşi, confuz, iar ea înghiți în sec cînd îi simți privirea. Gîtul ei neted, bronzat, dezvăluia mişcarea nervoasă.

Călătoriră într-o tăcere care nu era tăcere. Era plină de emoții şi de întrebări nerostite.

Colley nu ştia ce să spună, nesigur cum să trateze resentimentul pe care-l simțea la ea. Relațiile lui cu femeile fuseseră doar fizice.

Ea trase maşina la podul lat de ciment care traversa rîul, la marginea fermei.

– Nu merg mai departe. Aş putea fi împuşcată pentru încălcarea proprietății.

– N-am putut să mai rămîn atunci în preajma ta, Lainie, izbucni el în cele din urmă, în tăcerea ce se aşternu după oprirea *jeep*-ului. Se spuneau tot felul de lucruri despre mine şi tine.

O roşeați de jenă se ridică pe gîtul ei, dar vocea ei era aproape sigură.

– Am auzit, nu ştiam c-ai auzit şi tu.

Din nou tăcere.

– Ce naiba se presupunea că trebuia să fac atunci? întrebă el.

Fata de lîngă el nu răspunse un minut, uitîndu-se fix înainte, peste volanul *jeep*-ului, spre pod. Frustrarea îl făcu îndrăzneț. Întinse o mînă şi îi prinse bărbia între degete. Ea se smulse cu violență dar el nu-i dădu drumul, forțîndu-i fața să se întoarcă spre el, ochii ei să se uite în ochii lui.

– Puteai cel puțin să-mi spui ce nu este în regulă, izbucni ea şi se întinse să-i dea mîna la o parte.

El o lăsă.

– Cîți ani aveai? Cincisprezece? Ce era de presupus să-ți spun? Hei, Lainie, se zice că noi...

Nici acum nu ştia cum să termine fraze. Nu ştia ce să

facă, aşa că se enervă. Înjurînd în şoaptă, sări din *jeep*.

– N-are importanţă.

Făcu trei paşi mari spre pod. O auzi cînd îl strigă:

– Aşteaptă!

Întorcîndu-se, se uită înapoi la ea cum şedea în maşină, încordată şi roşie la faţă.

– C.K. e un prieten, spuse ea în grabă.

Colley pufni puţin.

– Mda, sigur.

– Vine des pe la *Magnolia*.

Ea recunoscu faptul cu o uşoară mişcare a buzelor, aproape un zîmbet.

– Acolo sînt eu în majoritatea sfîrşiturilor de săptămînă.

Vorbele ei atîrnau sugestiv între ei.

Brusc, el înţelese ce încerca ea să facă şi inspiră zgomotos.

– Lainie...

– Am împlinit optsprezece ani săptămîna trecută, Colley. Cît de în vîrstă ar trebui să fiu?

Ea răspunse singurului lui cuvînt de protest uitîndu-se drept la el. Iisuse, cît era de frumoasă!

Aproape incapabil să vorbească, el reuşi să scoată:

– Thorne mă urăşte.

– Eu nu. Dar este ultima oară cînd ţi-o spun, dacă nu faci ceva în legătură cu treaba asta.

Ea nu se mai uita la el cînd privi în jur să pornească *jeep*-ul.

– Nu, Lainie, aşteaptă...

Deşi auzi strigătul lui, ea nu-i răspunse. Rotind *jeep*-ul într-un cerc mare, se depărtă lăsîndu-l singur acolo, la marginea drumului.

În noaptea aceea şi în următoarea, el nu putu să doarmă. Nici măcar munca ucigătoare de la cîmp nu-l putea obosi suficient ca să-i oprească gîndurile. O putea

vedea încă sprijinită de băiatul acela, cu linia lungă a gîtului dezvoltată, cu somnul ei moale lîngă brațul lui Willis.

Willis nu știa în ce pericol era cînd a ținut-o pe Lainie lîngă el. Nu trebuia să fie celălalt bărbat, care s-o tragă aproape, ci trebuia să fi fost el, Colley. *Eu*, se gîndi el. Și nu s- ar fi depărtat. I s-ar fi oferit lui toată, gît, sîni, buze. Lui!

El îșI ținuse promisiunea făcută mamei ei. Dar Deborah spusese „cîndva"...

Dacă Lainie putea să umble cu alți bărbați, de ce nu putea să fie cu el? Oare venise cel „cîndva"?

În fiecare moment se gîndea să se ducă în oraș s-o vadă. Două lucruri îl țineau captiv la fermă: propria lui nesiguranță cu privire la situație și recoltele. După toți acești ani, el intrase cu totul în rolul pentru care îl pregătise Diavolul. Din cauza bolii lui Thorne, Colley ducea în spinarea întreaga greutate a fermei, răspunzînd de plantarea și supravegherea cîmpului, iar asta îl ținea ocupat din zori pînă seara, pînă cînd pămîntul se plantă.

Dar ideea îl urmărea mereu: Lainie și el împreună, în cele din urmă. Era o nebunie. Ea era fiica protejată a lui John Thorne. Era legată de rochiile de la școala duminicală și de locuri frumoase ca hotelul *Magnolia*.

El era fiul abandonat al unei femei de la rîu, nepotul omului celui mai meschin din regiune. El nu avea nimic tandru. Dar nu putea uita viziunea: Lainie punîndu-și buzele pe ale lui.

Iar vorbele ei îl loveau în urechi, ca și pulsarea sîngelui lui. „Dacă nu faci nimic în legătură cu asta..."

– Tu ești, Laine?

– Da, tată.

Ea îi răspunse fără voie lui John cînd acesta ieși pe terasă. Era palid după ultimele zece zile de pneumonie

şi albul de la tîmple părea mai pronunţat decît înainte.

– Te simţi mai bine?

– Sînt bine. Doctorul zice că pot să ies din casă oricînd de-acum înainte. S-ar putea chiar să-l sun pe Albert să-i spun că sînt gata să mă întorc la lucru săptămîna viitoare. Oricît de mult o iubesc pe Deborah, dacă îmi mai pune o dată termometrul în gură o să muşc, spuse el cu un mic zîmbet. Am nevoie să miros puţin pămîntul şi sudoarea.

Ea se sprijini de stîlp, uitîndu-se peste curtea casei. Şoseaua Martin Hollow se termina chiar după ei, nu era mare lucru de văzut în afară de copaci cu frunzele lor noi, verzi.

– A sunat Way. A întrebat dacă vrei să mergi cu el la carnaval azi după amiază. I-am zis că nu te-ai dus la biserică azi dimineaţă cu mine aşa că ar fi o idee bună să ieşi. O să vină să te ia.

Lainie nu răspunse un moment.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă.

– Ce este? Nu vrei să mergi? întrebă surprins tatăl ei.

– Tocmai mă gîndeam.

– La ce anume?

Ea se îndreptă şi rîse.

– Nimic deosebit. Chiar vrei să te duci la lucru?

– El crede că este zdravăn ca întotdeauna, spuse mama, care venise la uşa de plasă din spatele lor. Nu ştiu care-i graba. Rawlins n-o să strîngă ferma aia şi s-o arunce undeva. O să rămînă tot acolo.

Faţa tatălui se întunecă.

– Ai fi surprinsă la ce s-ar putea întîmpla.

Mama dădu să se depărteze, ignorînd tonul prevestitor de rele din vocea lui, dar îşi schimbă părerea şi vorbi cu hotărîre.

– Dacă Albert îl voia pe Colley să conducă treaba,

l-ar fi lăsat s-o facă. Dar el ştie, la fel de bine ca şi tine, că e prea mult pentru el acum. Poate că întotdeauna va fi prea mult pentru un singur bărbat.

– Eu ştiu cum gîndesc oamenii, zise sumbru tatăl. Vor ca aceia din sîngele lor să lucreze pămîntul lor. În plus, eu îmbătrînesc. El e tînăr. Puternic ca un bou.

– Tu tot eşti mai priceput în cultivarea tutunului. Ai ani de experienţă, iar Colley e ocupat cu caii ăia. S-ar putea să nici nu vrea munca asta la fermă.

– Ba o vrea. El este genul de om care pofteşte multe lucruri, spuse tatăl. Am de gînd să-l ţin departe de asta încă un timp, dacă pot.

El făcu un pas dincolo de terasă.

– Simt nevoia să mă plimb puţin, Lainie, vrei să mergi cu bătrînul? Am să-i păcălesc pe băieţii ăştia care vin să te vadă şi am să mă plimb eu cu tine.

Ea ezită, apoi zîmbi.

– Sigur, tată.

Ce altceva putea să-i spună? Că era aproape bolnavă pe dinăuntru pentru că, practic, se aruncase în braţele băiatului vrăjitor şi el nu reacţionase? Pentru că se întreba dacă el o voia cu adevărat? Oare îşi făcuse iluzii zadarnice în ultimii cîţiva ani cu ideea că el o urmărea şi o aştepta cu aceeaşi dorinţă secretă pe care ea o simţise pentru el şi pe care încercase s-o înăbuşe?

Nu, astea nu erau lucruri pe care să le înţeleagă tatăl ei tocmai acum.

Colley Rawlins nu-şi petrecea sîmbetele după-amiază cu fetele. Toţi ceilalţi din Springs, bărbaţi singuri şi sub treizeci de ani, se plimbau în sus şi în jos pe singura stradă principală sau se învîrteau pe la hotelul *Magnolia*, căutînd femei. Dar nu şi Colley. Nici măcar nu ştiuse că aceasta era distracţia, pînă în această după-amiază de sîmbătă.

Spectacolul anual, mîndria clubului civic din Indiana Springs, era în curs şi nimeni nu-l remarcă şi nu comentă apariţia lui în mulţimea neobişnuit de mare de pe străzi.

Nu voia să se gîndească de ce se afla acolo. El privea doar, stătea liniştit în colţuri pustii şi sub copaci bătrîni. După un timp, se convinse să meargă mai jos pe drum, spre *Magnolia,* unde sunetul muzicii umplea aerul.

Nu se putea duce acolo, dar se putea apropia.

„Dacă nu faci ceva în treaba asta" spusese ea. Ce naiba presupune ea că trebuie să facă?

La hotel, Lainie rămase în umbra răcoroasă. Erau întinse mese cu butoiaşe cu pepeni şi căni cu limonadă, pe sub pomi. Era o după-amiază perfectă de vară, atmosfera de carnaval era în toi, iar ea era atît de singură că-i venea să plîngă.

Atunci ea se întoarse şi-l văzu venind spre ea, pe vechea cărare. Părul lui negru lucea la soare, dar paşii lui erau mai lenţi, nu lungi şi liberi aşa ca atunci cînd era un puşti sălbatic, lîngă pîrîu. Trebui să se uite de două ori ca să se asigure că era el.

Colley nu venea niciodată în oraş dacă nu era absolut necesar şi nu putea să se apropie de *Magnolia;* dar iată, era acolo – exact aşa cum îl invitase ea, uitîndu-se prin mulţime, căutînd pe cineva.

Îi răspunsese, în cele din urmă.

– Colley! şopti ea. Colley Rawlins! şi făcu un pas.

El îi auzi vocea, chiar şi peste muzică şi peste zgomotul făcut de oamenii de pe pajiştea din spatele ei şi îşi uită toată îngrijorarea la lumina feţei ei, bucuroasă că-l vedea. O emoţie mai fierbinte, mai adîncă, apăru imediat; voia s-o sărute, chiar acolo în faţa tuturor. Asta se întîmplă dacă te gîndeşti mereu la lucrul ăsta. „Sărut-o!" Era sigurul gînd nebunesc din capul lui şi putea să fie destul de nebun să acţioneze pe baza lui, dacă nu era

intervenția inocentă a unei străine de vîrstă mijlocie.

Cînd Lainie îl strigă, ea era în picioare şi avea un baston de care se sprijinea. Probabil că apelul fetei o făcu să tresară. Ea se întoarse şi făcu doi paşi repezi, nesiguri spre Lainie, dar căzu cu baston cu tot.

Totul se opri. Înaintarea spre el a lui Lainie se opri cînd se aplecă desupra femeii.

– Te-ai rănit? întrebă ea smulgîndu-şi privirea de la Colley.

Femeia zîmbi puţin cu faţa roşie.

– Îmi pare rău, spuse ea nefericită. Am crezut că mă strigi pe mine. Cad, dacă nu sînt atentă. Cred că nici nu pot să mă ridic.

Un spasm de jenă îi trecu pe faţă.

Colley eziţă. El nu se apropia de străini şi rareori se oferea singur. Anii îl învăţaseră că majoritatea oamenilor îl priveau cu suspiciune cînd se oferea. Dar Lainie se uită la el cu o faţă rugătoare şi el spuse în cele din urmă:

– Dacă vrei, am să te ajut.

– Te rog, ceru femeia muşcîndu-şi buza.

Cînd o ridică el, Lainie o recunoscu.

– Eşti femeia din camera de dincolo de terasă, de la parter. Te afli aici ca să te întîlneşti cu familia la o reuniune, nu-i aşa?

– M-am întîlnit, spuse doamna cu un mic rîs, dar suna de parcă era gata să plîngă. Dar sînt distanţi. Nici nu mă cunosc cu adevărat. Sînt singură.

– Hai, Colley, să o ajutăm să se ducă în cameră, spuse Lainie cu îngrijorare, uitîndu-se în faţa lui.

Ea era atît de aproape, acolo, şi îi cerea să intre în hotelul *Magnolia*.

Doar să intre în locul acela cu coloane răcoroase şi cu gloria dispărută.

Nu putea. Brusc, ştiu de ce nu venise niciodată aici. Se temea, era speriat de moarte să intre în regat. Era

castelul lui Lainie, fortăreața care îi fusese interzisă bunicului lui.

Era locul unde regii păzeau prințesele împotriva bestiilor.

Gîndul că ar putea pătrunde în acel regat era o idee la fel de nebună ca şi aceea că ei doi ar putea cumva să se potrivească.

– Lainie... eu... tatălui tău n-o să-i placă, zise el în cele din urmă cu disperare, peste capul femeii slabe de lîngă el.

– El nu-i aici. N-o putem lăsa singură, sublinie ea şi nu-i dădu nici o şansă să protesteze din nou.

– Am să-ți aduc bastonul, doamnă, iar el poate să te ajute.

Pe ceilalți din Springs îi ignora; dar fata asta de la pîrîu, pe ea nu o deranja să-i spună ce să facă.

Şi aşa ajunse să intre în hotelul *Magnolia*, pentru prima dată.

Trecură prin curtea din spate a hotelului, plină de umbrele după-amiezei şi goală de lume. Camera doamnei era chiar dincolo de terasa principală. Colley se străduia să nu se gîndească la tot ce-l înconjura, iar femeia punea un şir de întrebări despre tot felul de lucruri despre cine era el şi unde locuia, pînă o instalară în patul de modă veche cu căpătîi înalt.

Exact cînd fură gata să plece, ea vorbi din nou.

– Mulțumesc pentru ajutor. Sînteți... o pereche tînără foarte amabilă.

O pereche.

Vorba asta îi alergă prin cap. Cu siguranță că femeia asta, străină cum era, putea să-şi dea seama că nu erau.

Se uită în jur ca să şi-o scoată pe Lainie din minte. Camera era plăcută, cu plafon înalt, dar era veche. Afară, terasa era atrăgătoare şi liniştită, dar se prăbuşea.

Într-adevăr, lumea asta se deteriora spulberîndu-se, aşa cum îi spusese Albert cîndva, constată el cu surprindere lentă. Aici era blîndeţe şi frumuseţe, dar nu avea puterea crudă şi forţa pe care le cumpărau banii lui Rawlins. Chiar şi hambarele lui erau mai solide. Poate că acest regat, cu tot farmecul lui, avea nevoie de o bestie.

Oare Lainie îl voia cu adevărat acolo?

Ea ezită afară pe terasă.

– Colley, eu...

– Ce naiba caută el la *Magnolia?*

Vorbele erau răstite; la fel era şi faţa de la care veneau. Way Blackburn înainta de la colţul clădirii prin curte, cu intenţia de a o smulge pe Lainie de lîngă bărbatul de alături de ea, dacă va fi nevoie.

– Eu l-am chemat, replică ea, făcînd un pas înapoi spre Colley de parcă voia să-l salveze de furia vărului ei.

– Pe Rawlins? Tu l-ai chemat...

– Way, cine-i cu Lainie?

Vocea mătuşii Olivia în spatele nepotului ei tremura aproape la fel de rău ca şi în după-amiaza aceea de duminică în care Albert Rawlins o speriase de moarte cînd venise după Lainie, iar ambele ei rude tresăriră surprinse, vinovate cînd ea vorbi. Olivia ieşi pe terasa din spate, de pe uşa care ducea la bucătărie şi se ţinu de o coloană. Toată atenţia ei era concentrată la bărbatul cu părul negru din spatele lui Lainie.

Colley putea simţi felul în care se concentra privirea ei şi făcu involuntar un pas înapoi, dincolo de terasă, pe pămîntul cu iarbă. Cel puţin nu atingea hotelul. Doamne, ce căuta el acolo?

Way îi aruncă lui Lainie o privire care spunea, „Vezi ce-ai făcut?" dar o lăsă pe ea să vorbească.

Nervii o furnicau în palmă. Cît timp trecuse de cînd nu l-a mai atins în toată forţa lui graţioasă? Degetele lui rămaseră nemişcate, apoi le înfăşură pe ale ei.

Lainie îl trase mai aproape de Olivia.

– El e Colley Rawlins, mătuşă, spuse ea liniştind-o. Nu l-ai mai văzut pînă acum?

– Rawlins?

– E nepotul lui Albert Rawlins, explică Lainies. Mama spune că seamănă foarte mult cu Brodie, care a fost tatăl lui. Ea tresări pentru prima dată de cînd l-a văzut.

Oare acesta să fi fost motivul comportării stranii a mătuşii ei? Obrajii moi ai bătrînei erau roşii.

– Nu, răspunse nesigură Olivia. Nu-mi aminteşte de Brodie. El e... e atît de tînăr. În... în ce an sîntem acum, Lainie.

Dar nu avu timp să-i răspundă mătuşii.

– Ei, dar ai fluierul meu, exclamă brusc Olivia, şi mîna ei se întinse spre Colley care stătea mai jos decît ea.

Faţa lui se roşi tare, iar mîna liberă, cea pe care nu o strîngea Lainie, acoperi micul obiect.

– Îl port pentru că... pentru că era prima dată cînd veneam aici şi...

Şi pentru că nu avusese cuvintele necesare ca s-o facă pe Lainie să ştie ce dorea şi voise ca fluierul să vorbească pentru el.

– Nu-ţi aminteşti, mătuşă? I l-am dat cu mult timp în urmă, spuse ea în grabă, ca să-i uşureze jena.

Degetele Oliviei căutau şi, în cele din urmă, Colley luă mîna ca ea să poată atinge fluierul, ridicîndu-l pe şuviţa de piele, peste platca salopetei lui. Mînuindu-l cu grijă, ea se uită de la fluier la faţa lui.

– Bănuiesc că asta înseamnă că, în sfîrşit, aparţii de *Magnolia,* spuse ea în cele din urmă. Am aşteptat. Ai întîrziat atît de mult, atît de mult, pînă să vii. Toată viaţa m-am gîndit că n-am să te mai văd din nou.

În ochii ei erau lacrimi mari, inexplicabile, iar sub strălucirea lor ochii ei erau mai albaştri şi mai luminoşi

decît îi văzuse Lainie vreodată. O secundă, ea văzu cum trebuie să fi arătat Olivia în tinerețe, tinerețea ei frumoasă, pierdută între zidurile şi în camerele din spatele ei.

Zidurile, camerele acelea păreau că înțeleg ce spunea Olivia; Lainie nu înțelegea, nici Way, nici Colley însuşi. Dar bătrînul hotel aştepta, ca şi Olivia, răspunsul lui.

– Dacă crezi că este în regulă ca eu să mă aflu aici, aş fi bucuros, zise Colley cu voce întunecată, plină de emoție.

Muzica suna lentă şi liniştită undeva în spatele lui. Se auzea doar o vioară care plîngea.

Olivia lăsă fluierul pe bluza lui de bumac albă, apoi îşi lăsă degetele să-i atingă fața înălțată într-un fel de binecuvîntare.

– Fii bine venit la *Magnolia*. Acum! Pentru totdeauna.

Cînd ea îşi retrase mîna, vraja dispăru.

– Lainie, trebuie să-i dai prietenului tău din ceaiul meu. Colley, aşa îl cheamă? Vreau să mă duc acasă şi să mă odihnesc puțin.

– Da, doamnă, răspunse ea în grabă cu o privire rugătoare spre Way. Să-l lase în pace, asta îi cerea, iar Way înțelese. Şi fața lui era diferită cînd privi spre Colley. Celălalt bărbat ştiuse ce să-i spună mătuşii; nu a rîs şi nu s-a comportat ca şi cînd ea ar fi fost nebună.

Colley Rawlins a făcut ceea ce nimeni din oraş nu l-ar fi crezut capabil; fusese un domn. Mai curînd, un bărbat blînd.

Lainie se îndoia că va mai trebui vreodată să-l apere pe nepotul Diavolului în fața lui Way.

Ea se duse după Susan cu inima îndoită şi, cînd se întoarse în cele din urmă în curte, Colley stătea singur, ascuns în cercul de copaci din jurul pivniței de piatră,

urmărind-o. Cînd se apropie, el păşi direct în drumul ei.

– Ah! Colley, zise Lainie înfierbîntată toată acum, cînd el era aproape. Îmi pare rău de mătuşa, spuse ea. De obicei e bine, dar uneori devine confuză în legătură cu timpul. Nu ştiu cine credea că eşti.

– N-are importanţă, spuse el. Mi-a plăcut ce-a zis. Eu eram speriat de locul ăsta. Poate am avut nevoie ca ea să zică asta.

Lainie se uită fix la el, uimită.

– De ce să te temi de *Magnolia?*

El ridică din umeri, uitîndu-se la faţada lungă, liniştită, a hotelului, la marele coloane care străluceau ca alabastrul în lumina soarelui.

– Nu prea seamănă cu cocioaba de lîngă pîrîu, zise el cu umor. Mă face să mă simt că nu sînt prea mare.

– Cînd eram fetiţă, spuse ea ca o confidenţă, credeam că aici nu există timpul. Mătuşa avea ceasul ăla mare care atîrna în hol şi care era întepenit. Era două şi şaptesprezece minute întotdeauna. Uneori, nu puteam suporta pacea şi liniştea şi felul cum toţi oamenii care fuseseră vreodată pe aici aşteptau după colţ; îmi luam bicicleta şi pedalam în oraş, doar ca să mă cert cu Way. Dar reveneam întotdeauna. Mă lăsa să plec şi să vin, exact aşa cum simţeam nevoia.

– Tu te potriveşti cu hotelul ăsta.

– Am să-ţi arăt restul hotelului, se oferi ea în grabă.

El nu răspunse în timp ce îi analiza faţa – Ce anume căuta oare? Apoi, de parcă s-ar fi hotărît, întinse mîna şi i-o apucă pe a ei, aşa cum făcuse ea mai devreme.

Contactul fu electric şi arzător; ei îi plăcea să-l atingă. Mişcările lui Colley, mîinile, pielea, căldura lui făcuseră parte din magia lui. Ea nu se putea desprinde acum; dimpotrivă, îşi mări strînsoarea.

– A trecut mult timp, Colley, şopti ea cu durere.

– Am senzaţia că m-am pierdut undeva, replică el,

răguşit, dar acum gata. Tu ai vrut ca eu să vin.

Ea roşi la întrebarea implicită din vorbele lui, dar răspunse onest.

– Da.

– Băiatul cu care erai în ziua aceea la spital, Lainie...

– Ce? A, C.K.

Trebuia să ştie că precis Colley o să amintească de el.

– Vrei să fii cu el?

Ea se uită la fluier ca să-i evite ochii.

– Îmi place destul de mult.

– Destul de mult ca să-l laşi să te sărute?

– Un sărut nu înseamnă mult, Colley.

– Nu te cred.

Vocea lui era răguşită şi lentă cînd întinse mîna să-i atingă obrazul. El ştia ce era gata să spună limba lui, dar nu putu să se oprească.

– Dacă e un lucru atît de uşor, atunci sărută-mă.

– Nu pot, răspunse ea îndurerată.

– Nu poţi? Pentru că sînt un fermier mare şi prost, în salopetă? Îşi aminti el cu o încrîncenare a gurii.

– N-am vorbit serios. Ştii că nu.

– Atunci de ce nu mă poţi săruta? întrebă el cu insistenţă, punîndu-şi mîinile pe umerii ei şi trăgînd-o uşor mai aproape.

– Un sărut cu altcineva nu înseamnă nimic, îl lămuri ea răguşită, încercînd să se retragă puţin. Dar cu tine... sînt... e prea important. M-am gîndit mult la asta. Nu sînt pregătită. Abia ai venit aici.

Dar ce tot spunea ea? Îi venea să-şi înghită vorbele care tot ieşeau la întîmplare. Alături de el, nu putea gîndi.

El stătea nemişcat, încît, în cele din urmă, ea se uită în sus uimită şi jenată. O altă persoană ar fi crezut că el se încruntă; ea ştia ce făcea el cu adevărat. El stătea

nemişcat, liniştit, concentrîndu-se la ea cu toată puterea lui. O urmărea doar. Se gîndea.

– Lainie!

De îndată ce el îi rosti numele, ea ştiu ce avea de gînd să facă; ameninţarea pericolului era palpabilă.

Lainie făcu un pas înapoi, iar el o urmă, apoi mai făcură un pas înapoi.

– Lasă-mă pe mine.

Ea, în fond, nu era destul de în vîrstă. Era prea tînără. Teama se ridică în ea ca un foc. El nu se juca, aşa cum făcea C.K. El nu ştia cum s-o facă.

Tata avea dreptate, ea nu trebuia să fie cu Colley. Un sărut cu băiatul vrăjitor ar putea s-o ardă de vie.

Dar el o avea exact unde voia, pentru că, fără să-şi dea seama, ea îl lăsase s-o împingă în cercul de arţari care atîrnau deasupra vechii pivniţe de piatră. Ea se lovi cu călcîiele de uşa joasă de lemn a acesteia şi se depărtă imediat, stînd dreaptă.

– Fă-o, atunci!

Vorbele disperate erau o predare. Oricum nu mai era altceva de făcut.

Dar era prima dată.

Hotărîrea şi dorinţa făceau ca faţa lui smeadă să devină înţepătoare cînd se aplecă spre ea, iar braţele lui, cele mai puternice braţe pe care le simţise vreodată, o înconjurară şi o traseră spre el, atît de strîns încît salopeta lui îi împungea sînii. Ochii lui îi fixau gura. Nu-şi lua privirea de la curba tremurătoare a buzelor şi nu spuse nici un cuvînt.

O sărută pur şi simplu.

Buzele lui aveau aceeaşi graţie ca şi mişcările. Braţele ei îl înconjurau, mîinile ei îi căutau nebuneşte pielea.

Un prim sărut între două persoane trebuie să fie scurt, dar era nu putea să-i dea drumul ca să-l facă astfel. Nu putea pentru că dincolo de plăcere era în-

tunecimea, pericolul, care făcea ca pulsul ei să cînte şi fiecare nerv să tresară cu o sălbăticie primitivă.

El îşi mişcă gura pe a ei, scoase un sunet strangulat din gît şi, instinctiv, alunecă un braţ sub şolduri, ca să o tragă mai aproape de el.

Picioarele ei în pantofi albi de tenis loviră uşa de lemn a pivniţei iar sunetul puternic şi mişcarea lui o treziră.

Ea îşi trase gura de lîngă gura lui şi îi trebui fiecare dram de voinţă ca să-şi oblige trupul să facă la fel.

– Des-tul, gîfîi ea, împingîndu-l de umeri.

El deschise ochii zăpăcit şi îi dădu drumul atît de repede încît ea îi căzu din braţe, înapoi pe ridicătura acoperită cu iarbă care era partea de deasupra a vechii pivniţe. Ea se tîrî în partea cealaltă a ridicăturii, uitîndu-se la el de sub cel mai mare arţar.

Păsărelele cîntau vesele în copaci deasupra ei, iar mirosul de pui fripţi venea de la fereastra bucătăriei, chiar după colţul clădirii, unde cineva începuse să pregătească cina pentru mulţimea aceea de oameni.

Lumea era exact aceeaşi, confortabilă şi cunoscută.

Dar ea nu mai era. Ea nu mai fusese acolo unde o dusese el mai înainte.

– Ai stricát totul, spuse ea cu un suspin tare, aproape isteric. Nu era de presupus să fie aşa. Ai făcut-o...

Nu găsea cuvinte să-i spună ce devastare lăsase în urmă.

Inima lui bătea tare, respiraţia îi era gîfîită. Nu se putea apăra. Ce oare i-a spus bestia prinţesei cînd tot ceea ce făcuse fusese doar să arate ce simte faţă de ea?

– Pleacă, pur şi simplu!

Colley ezită.

– Lainie... eu...

Ea îi întoarse spatele.

Aşa că el făcu ceea ce îi ceruse ea. Se întoarse, se aplecă pe sub crengile copacilor uşor ca o pisică şi dispăru.

Dădu direct de John Thorne despre care spera şi se ruga să fie destul de bolnav ca să stea la pat, dar care probabil că sosise cînd el şi Lainie fuseseră cu femeia aceea în camera ei.

Dacă Colley n-ar fi fost surd, amorţit şi orb de emoţie, ar fi putut să-l vadă pe celălalt bărbat stînd pe terasa din faţă a hotelului, cu alţi cîţiva. Dar mintea lui era concentrată asupra unui singur lucru, să scape. Merse pe marginea curţii fără să se uite în nici o parte.

– Tu!

Totul şi toată lumea păru că se opreşte în loc. Mai întîi, conversaţiile încetiniră, sfărmîndu-se în vorbe disparate şi rîsete care nu putuseră să fie reţinute la timp.

Colley continuă să meargă, fără să se ascundă.

– Cu tine vorbesc, băiete Rawlins. Nu mă auzi?

Numele îl opri brusc şi chiar înainte de a se întoarce, ştiu ce făcuse. Îl lăsase pe John Thorne să-l prindă şi era pe teritoriul lui John Thorne.

Uşurel, îşi spuse în sinea lui cînd îl găsi pe bărbat stînd pe trepte în faţa hotelului, la vreo şase metri depărtare întrucît încercase să taie colţul curţii.

– Te aud, spuse lent Colley, cu voce rece şi calmă.

– Nu ai nici o treabă aici. Bunicul tău ţi-ar zice asta. Aşa că, ce cauţi la *Magnolia?*

„Gîndeşte-te!" îşi spuse.

– Toată lumea e aici. Mă uitam.

– La ce anume?

Pe Thorne se vedea boala, pneumonia; era palid şi tremura puţin. Sau poate astea erau reacţiile naturale ale unui bărbat în faţa altuia pe care îl urăşte, se gîndi liniştit Colley.

– Colley, aşteaptă. Eu nu...

Vorbele lui Lainie veneau înaintea ei.

Nu, nu, nu! Dar nu putea spune asta cu glas tare fetei care venea în fugă, în jurul laturii hotelului, după el, ca să-i mărturisească, înainte ca el să plece, că-i pare rău. Atunci muzica se opri, cînd violonistul şi chitaristul care erau sub alt copac îşi dădură seama că se întîmplă ceva.

Thorne se uita la fiica lui, care se oprise înţelegînd prea tîrziu, apoi la bărbatul înalt, brunet, în salopetă, care îşi lăsase mîinile să atîrne în lături, gata să se apere. Nu avea rost să nege nimic. Era clar ca lumina zilei. Furia întunecă obrajii lui Thorne.

– Ai venit aici după ea, zise el cu voce tare şi clară. Nu puteai să stai acolo la fermă şi să trăieşti cu sălbaticii, nu să vii la ea?

– Tată, lasă-l în pace. De ce nu poate să vină să mă vadă, dacă vrea? pledă Lainie, apropiindu-se de Colley cu ochii mari.

– Pleacă de lîngă el, Elaina Marie, înainte să te fac eu să pleci, spuse cu asprime Thorne.

El coborî treptele, venind spre ei.

– Nu o lovi pe ea, spuse Colley repede, încercînd să-l oprească.

– N-am făcut asta niciodată. E fetiţa mea. O iubesc. De asta n-am să las aproape de ea un bărbat ca tine.

Faţa lui Thorne deveni o mască încruntată, nemişcată.

– Elaina, ascultă-mă!

Ea se uită de la Colley la Thorne.

– Du-te! Fă ce spune el! zise Colley, cu voce joasă autoritară.

Lainie ezită, apoi făcu un pas înapoi. Thorne se opri şi el, doar la cîţiva metri.

– Stai cu mama ta pe terasă! spuse el.

Oamenii se apropiară în tăcere, pînă se formă în jurul lor un cerc larg, rupt, de fețe, care urmăreau, așteptau.

– Tu du-te acasă la fermă, unde e locul gunoiului din cartierul săracilor, Colley, spuse răguşit Thorne. Asta eşti tu, indiferent cu ce nume de familie îți spui acum. Ştiu că asta eşti, pentru că ştiu pentru ce-ai venit aici. Cauți o femeie pe care s-o călăreşti, aşa cum un sălbatic îl călăreşte pe altul. Ai încercat s-o însemni ca fiind a ta, cu mult timp în urmă, dar eu am oprit lucrul ăsta. N-o să fie Lainie, niciodată. Caută pe altcineva, ori am să folosesc pe tine un cuțit, aşa cum se castrează caii. Înțelegi?

Mulțimea inspiră adînc, îngrozită, de parcă ar fi fost un singur trup.

– Tată!

Mîinile lui Colley voiau să se strîngă în jurul gîtului lui Thorne, cu vederea tulbure din cauza furiei.

– O ruşinezi pe ea la fel ca şi pe mine. Dacă n-ai fi bătrîn şi bolnav şi tatăl ei, spuse el încordat, te-aş pocni de te-aş lăsa în genunchi.

Thorne veni mai aproape.

– Nu sînt chiar atît de bătrîn şi chiar atît de bolnav. Încearcă.

Transpirația îi umezea fruntea, părul cenuşiu era ud.

Atunci Lainie pledă pentru Thorne.

– Colley, nu!

Pentru ea, Colley nu făcu decît să-l împingă pe bărbatul mai vîrstinc din drumul lui. Thorne se împiedică şi se prinse de copacul din apropiere.

Colley o porni, făcîndu-şi drum printre oamenii care nu se puteau mişca destul de repede ca să iasă din drumul lui.

Ei recunoscu o singură față din mulțime, a lui Deborah.

Ea apăru în fața lui, nu se știe de unde.

– Te rog... spuse ea, dar nu termină.

Colley se săturase de ea.

– Mi-am ținut cuvîntul, spuse el răguşit, gîfîind să-şi prindă răsuflarea. Dar ai spus că, într-o bună zi... De ce nu ți-ai ținut cuvîntul?

– Cum ai putut, tată? În fața întregului oraş, doar pentru că Colley a vorbit cu mine! plînse Lainie, departe de tatăl ei, în dormitorul ei.

Fața lui era brăzdată şi arăta bolnav.

– Tu nu înțelegi. Ar fi trebuit să-ți spun de mult, dar Deborah a considerat că eşti prea tînără. Poate că mai eşti încă. Poate că fiecare e prea tînăr mereu ca să asculte povestea mea. Dar eu trebuie să ți-o spun.

– Tu îl urăşti pe Colley. Ce-ai putea să-mi spui ca să mă faci să înțeleg de ce urăşti atît de tare un om, cînd n-a făcut nimic? îl acuză Lainie mai făcînd un pas pe lîngă perete, cînd tatăl ei ocoli patul şi se apropie mai mult de ea.

– John, nu rezolva lucrurile în felul ăsta, protestă slab Deborah la uşă. Colley are dreptate. Ai ruşinat-o azi la *Magnolia,* procedînd de parcă ar fi făcut ceva îngrozitor. Ea are optsprezece ani, termină şcoala peste o lună sau două. De ce nu poate...

– Eu o ruşinez? Dacă am făcut asta, dacă asta o face să-şi piardă fascinația față de el, atunci a meritat.

Tatăl îşi mută privirea de la una la alta, cu fața schimonosită de durere.

– Eu înțeleg genul ăsta de oameni. Eu nu sînt de pe aici, ştii asta. M-am născut în Arkansas, într-o familie bogată. Aveau o fermă mai mare şi chiar mai bună decît ferma Rawlins. Angajau oameni ca muncitori sezonieri, cum face şi Albert. Am învățat meseria de la început.

Mi-am adus soția acolo, cînd m-am căsătorit.

Lainie se uită la el şi la Deborah cu o întrebare mută, şocată pe față.

– Tatăl tău a mai fost căsătorit, Lainie, spuse mama cu blîndețe. Cu mult înainte de ne-am cunoscut.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce sînt eu cu atît mai bătrîn decît ea? întrebă tatăl obosit, trecîndu-şi degetele prin părul cenuşiu. Pentru că am avut o altă viață... o altă fiică... înaintea ta.

Îi trebui un minut ca să reflecteze la vorbele lui. Tatăl ei... al ei... aparținea altcuiva. Undeva, o altă femeie are sîngele lui. Şi al ei.

– Am o soră?

Se bîlbîi puțin şi, pentru o clipă, se simți trădată. John Thorne a iubit o altă femeie înaintea mamei şi a avut un copil înaintea ei.

– Nu. Ea... ea a murit, se strădui el să rostească. Şi a fost vina mea.

Mama făcu un pas înainte, involuntar.

– John, nu.

Dar Lainie îşi aminti.

– Beth, spuse ea încet. O numea Beth, nu-i aşa?

Tatăl nu răspunse, ci doar se apucă de stîlpul patului.

– Era aproape tot atît de frumoasă ca tine, Lainie, şopti el. Nici n-am visat că cineva ar putea să-i facă vreun rău. În vara cînd avea doisprezece ani, am angajat trei sezonieri să lucreze pentru mine. Unul dintre ei...

Trebui să se oprească, trecîndu-şi o mînă peste față, dur şi aspru.

– Ah, Doamne!

O liniște totală se aşternu în cameră. Mama nu mai protesta, stătea ca o statuie în uşă, dorind ca el să

vorbească, să treacă peste asta. Lainie ştia ce avea să spună, înainte de a rosti el, dar trebuia să audă.

– Era şi el doar un băiat. Nu ştiam că cineva atît de tînăr putea fi atît de rău. Ea l-a tratat toată vara ca pe un camarad de joacă. El ştia jocurile pe care le juca, jocuri de copil, pentru că uneori se juca cu ea într-un colţ al hambarului cu fîn. Chiar la sfîrşitul sezonului, cînd eu eram afară la cîmp, nu cu mult înainte de a părăsi ferma... el m-a întrebat unde era ea. Voia să-şi ia rămas bun. L-am trimis drept la ea.

Tatăl lăsă stîlpul patului şi mîinile îi căzură în lături; se uita la pereţi, la nimic.

– A violat-o pe Beth.

– Ah, ah...

Sunetul era al lui Laine, îl scoase ca un geamăt dureros.

– Şi a strangulat-o.

Tatăl o spuse fără nici o emoţie, cu o voce plată ca linia dreaptă a inimii unui om mort pe un monitor.

– Am găsit-o în hambar, cu păpuşa alături, cu ochii deschişi. Era sînge peste tot...

Întrerupîndu-se brusc, gemu de parcă ar fi fost lovit în stomac, aplecîndu-se peste pat în agonie.

Deborah se mişcă atît de repede încît Lainie, cu ochii măriţi şi îngheţată lîngă perete, nici nu o văzu pînă cînd îl înconjură cu ambele braţe pe tatăl ei ţinîndu-l strîns împotriva amintirilor.

– Termină, John, şopti ea îndemîndu-l. Spune-i şi treci peste treaba asta. Atunci n-o să mai trebuiască să mai spui nimănui. O să se termine.

– Nu se va termina niciodată, gemu el. Cum poţi suporta să trăieşti cu mine, Deborah? Am încercat să fiu un bărbat bun, dar n-am să fiu niciodată întreg. Tu ai meritat întotdeauna mai mult.

– Am avut ce-am vrut. Spune-i restul.

Tatăl se îndreptă, în cele din urmă, întorcîndu-se din nou spre Lainie, dar se ţinea de femeia de lîngă el de parcă ar fi fost colacul lui de salvare, singurul lucru care îl ţinea să nu se înece în durere.

– L-am prins. Era atît de murdar ... atît de... nu suportam să mă uit la el, să mă gîndesc că animalul ăsta a atins... Inspiră adînc. El a ajuns la închisoare. Dar cu ce i-a ajutat asta micuţei mele Beth? Eu am fost toată viaţa la închisoare. Soţia mea m-a învinovăţit. Eu m-am învinovăţit. Ea a plecat. Ştiam că aşa va face. Era singurul mod în care putea supravieţui. Am început să umblu de colo, colo. Nu ştiu de ce nu m-am sinucis. Poate că am considerat că a trăi era pedeapsa mea, pentru că fiecare zi era un iad. Apoi, am venit aici.

Îşi strînse mai mult braţele în jurul lui Deborah.

– Ea a fost salvarea mea. Apoi, te-ai născut tu, Lainie.

Tata îi dădu drumul mamei, în cele din urmă, şi întinse mîna după fata de lîngă perete. Mîinile lui o apucară de umeri şi o traseră puţin spre el.

– Am avut o a doua şansă. N-o să las să ţi se întîmple nimic, draga mea. Ştiu cine-i Colley Rawlins. L-am cunoscut înainte ca Diavolul să-l recunoască. Sînt o sută de alţi bărbaţi în oraşul ăsta pe care îi poţi avea, dar, aşa cum Dumnezeu mi-e martor, n-am să te las, Lainie, să ţi se întîmple ce i s-a întîmplat lui Beth. Te iubesc prea mult. Nu suport să te văd rănită.

În stomacul lui Lainie nu era decît greaţă. Nu-l mai putea apăra acum pe Colley în faţa tatei. Vedea clar cît îl durea pe tatăl ei pentru necunoscuta Beth. Lacrimile de pe faţa lui făceau imposibilă o altă reacţie decît să întindă braţele şi să-l strîngă la piept.

El era bărbatul care o crescuse, o iubise şi încercase

să o protejeze.

El nu-l va înțelege niciodată pe Colley Rawlins.

Ce avea să facă? Cum putea să-i spună că ea îl iubea pe cel pe care el îl ura?

Diavolul îl prinse pe Colley a doua zi dimineață, înainte să poată ieși din bucătărie.

– Poți să stai aici un minut? Am ceva să-ți spun.

– Ai aflat că am fost ieri la *Magnolia*. Și ce? Toată lumea știe asta. O să faci scandal că m-am dus s-o văd pe Lainie Thorne. Ei, nu mai vreau să aud despre asta, bătrîne, spuse cu pasiune Colley.

Se săturase ca oamenii să-l tot manevreze, fie că era bunicul lui, fie tatăl ei nebun.

– E vorba despre Throne.

– El nu mă place. Să-l ia nabia.

– El o să fie cel care o să te trimită la naiba, înainte să te lase să pui mîna pe ea. Mă auzi?

Diavolul urlă brusc, dînd puternic cu mîna în masă. Tacîmurile săriră în farfurii.

Dar și Colley se enervase și acum îl cunoștea mai bine pe bătrîn. Nu mai era nici el așa ușor de intimidat ca înainte.

– Odată și odată o să trebuiască să-i dea drumul. Nu poate împușca fiecare bărbat care se uită la ea. Aș pune pariu că ar băga în cimitir jumătate din bărbații din Springs. Ea se poartă destul de liber cu Willis și în el n-a tras nimeni, argumentă cu furie Colley. Ce nu e în regulă dacă vorbesc cu ea?

– Ți-am zis că el o să te ucidă pe tine, nu pe ei. Nu, nu te ridica. Am să-ți spun o poveste despre domnul John Thorne și tu să asculți. Am făcut niște cercetări în legătură cu el, de-a lungul anilor. Mi-a trebuit un timp ca să aflu tot trecutul lui. Ultimele amănunte le-am căpătat

în ultima vreme, aşa de greu a fost de descoperit. A avut o altă soţie înainte de asta. A avut altă fată.

Colley rămase nemişcat.

– Şi, a avut altă familie. Ce legătură are...

– Un băiat tînăr, un muncitor sezonier care lucra pe ferma familiei lui a violat-o şi a omorît-o pe prima lui fiică.

Vocea Diavolului era dură. Ce spunea el era atît de trist încît nu putu accepta totul.

– A omorît-o?

– Aşa-i. Nici un bărbat n-ar trebui să-şi îngroape propriul lui copil, mai ales nu aşa. Deborah Blackburn a luat un bărbat în agonie mortală cînd l-a luat pe el. Nu e cu mintea întreagă cînd e vorba despre lucrătorii de la fermă. Şi nu e cu mintea întreagă în legătură cu tine şi cu cea de a doua fată a lui, spuse lent Albert.

– Eu nu sînt nici violator, nici ucigaş, spuse Colley înfierbîntat, ridicîndu-se de pe scaun şi trecînd pe lîngă bunicul lui. Nu sînt. La naiba. Nu sînt!

Îngreţoşat de povestea pe care i-o spusese Albert, frustrat de nevoia lui de a-i face pe cei din Springs să se convingă că el era ceva diferit de ceea ce credeau ei că este, Colley o porni spre uşă. Nu era cinstit, nu era cinstit. El nu făcuse nimic.

– Colley! Thorne nu poate gîndi clar, cînd este vorba despre tine.

Albert îl urmă pînă la uşă, deschise rama cu plasă şi strigă un ultim avertisment.

– O să-l concediez.

Asta îl opri.

– Să-l concediezi? Dar asta înseamnă că va trebui să plece. Nu e de lucru pe-aici pentru un bărbat ca el, zise lent Colley.

– Atunci, o să plece şi o să-şi ia familia cu el. Dacă

nu pleacă, te omoară, sau unul dintre noi va trebui să-l omoare pe el.

Gîndurile dansau nebuneşte în mintea lui Colley. Lainie va pleca şi ea! Îl va părăsi.

– Familia Blackburn aparţine de Springs, protestă el. Deborah n-a trăit nicăieri în altă parte.

– Asta nu-i treaba mea. Cînd Thorne o să vină la lucru, am să-i spun că are două săptămîni să-şi găsească o slujbă nouă şi o să stau lipit de el săptămînile alea, ca să-l ţin departe de tine. Nu-mi mai răspunde în legătură cu treaba asta, Colley. Oricum, e timpul ca tu să preiei ferma. Iar pînă cînd Thorne îţi aranjează treburile, tu să stai naibii departe de ochii lui şi de fata lui.

– Mi-a dat preaviz, spuse Thorne cu stoicism, stînd în bucătăria din casa de pe şoseaua Martin Hollow.

Deborah duse ambele mîini la gură, cu faţa albă ca varul.

– Două săptămîni! După asta primesc salariul pe o lună. După aceea trebuie să plec.

– Să pleci? spuse plat Lainie.

– În cele din urmă, Colley a reuşit. Ferma e a lui, spuse tatăl, încercînd să-şi reţină furia de resentiment. Ştiam că lucrul ăsta o să se întîmple odată. Ce s-a întîmplat la hotel duminica trecută n-a făcut decît să grăbească treaba.

– Dar ce-o să facem? Unde o să lucrezi? şopti mama cu disperare.

– Albert ştie că nu pot găsi de lucru aici. Vrea ca eu să plec din oraş. Singurul lucru e că am cincizeci şi cinci de ani. Va fi greu să-mi găsesc o slujbă. Dar o să-mi dea o recomandare bună şi zice că o să mă ajute să-mi găsesc un loc, poate undeva în Virginia de vest. Are legături acolo.

– Virginia de vest! Dar hotelul? Mătuşa Livy? Toată viaţa mea e aici, John.

Tatăl se îndreptă şi o privi drept în ochi.

– Te-ai căsătorit cu mine, Deborah. O să pleci cu mine!

– Asta e din cauza lui Colley şi a mea, izbucni Lainie. Doar din cauza noastră.

– E mai bine aşa, Lainie, spuse tatăl tăios. Sînt sigur că poţi pricepe asta. Nu înţelegi că te iubesc atît de mult încît n-aş putea face nimic ce simt că nu e bine pentru tine? Vreau să renunţ la tot pentru ce am muncit ca să te salvez de el. Ai putea să nu faci măcar atît pentru mine?

Lainie se uită afară la ploaie, fără să o vadă. Ploaia de sîmbătă după-amiază era tare şi dulce de parfumul liliacului care abia înfloreşte şi a ierbii noi.

Venise primăvara, dar ea era rece ca gheaţa.

Îl părăsea pe Colley Rawlins.

Poate că el se gîndea că ea era bucuroasă că pleacă.

Dacă ar putea măcar să-i spună ce se întîmplase în interiorul ei cînd el o sărutase! Dacă ar putea să-i explice de ce îl speriase cîteva minute.

Cînd Colley şi-a pus gura pe a ei, el merse direct la raţiunea sărutului – sex. Nici flirt, nici tachinare. Nimic din famercul uşuratic al băieţilor din oraş. El nici nu înţelegea asta.

El nu era violator, dar ştia exact ce voia. Nu-i lăsase nici o îndoială în mintea ei. Era un răpitor, iar ea încercase instinctiv să se apere de el.

O făcuse să i se facă rău din cauza înţelegerii acesteia.

Aproape că o ameţise, aproape că o tentase.

Acum, Lainie trebuia să decidă: voia să-l părăsească şi să fie în siguranţă de cererile pe care i le făcuse cu

acel unic sărut, sau pur şi simplu îl dorea?

Lainie nu avea prea mult timp ca să găsească răspunsuri. Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că trebuia să-l găsească pe Colley. El nu mai venea la *Magnolia*, aşa că singurul lucru de făcut era să-l ia pe Way s-o ajute. El o să-i dea maşina lui, ca să sajungă la ferma Rawlins.

În după-amiaza asta, tatăl ei şi Albert se vor duce să controleze cîmpurile pentru ultima oară, ca tatăl ei să poată arăta ce mai trebuia făcut după plecarea lui.

Colley Rawlins era cunoscut în oraş pentru felul cum lucra la grajduri, cum îşi petrecea sfîrşitul de săptămînă curăţindu-le şi îngrijind animalele pînă erau la fel de curate ca bucătăria unei femei. El era acolo acum.

Dacă voia să-l vadă pe băiatul vrăjitor pentru ultima dată înainte de plecare, va trebui să o facă în această zi.

Colley nu se putea concentra la ceea ce făcea. Ploaia căzuse toată săptămîna, iar apa făcea găuri în pămîntul noroios.

Voia s-o vadă pe Lainie, dar ea îl gonise.

Colley se întoarse din partea de depozit unde pusese proviziile şi, chiar peste zgomotul ploii, i se păru că aude o maşină afară. Diavolul era plecat. Nadine îi spusese că pleacă la amiază din casă. Era singur acolo. Cine să fi venit?

Afară, Lainie inspiră adînc. Stomacul îi tremura atît de tare că aproape îi venea să vomite. Unde era Colley oare? Cum o să-l găsească?

Şi atunci, nu se ştie de unde, el apăru. Silueta înaltă, subţire, care se materializă în uşa deschisă a grajdurilor avea păr negru lucios şi ochi codaţi în jos – ştia pe de rost, cum arăta el.

Lainie! se gîndi el. Lainie era acolo, chiar în faţa lui.

Valuri de şoc se plimbau pe el. Fata care venea spre el prin ploaie era fata de la pîrîu. Trebuia s-o atingă. Dar ea îl opri brusc din drum. Faţa ei arăta atît de sofisticată încît aproape că se temu.

Ea era femeia în toată firea. Nu mai rămăsese nimic din fetiţa slăbuţă. Iar femeii nu-i plăcuse sărutul lui.

De ce venise ea, cînd lui îi spusese să plece? Ce voia oare?

– Colley! spuse ea liniştit, cuvîntul tăind ploaia ceţoasă.

El nu răspunse ci se sprijini doar de uşă şi se uită fix la ea.

Ea roşi.

– Nu ai de gînd să mă laşi în hambar ca să nu stau în ploaie? întrebă ea supărată de obrăznicia lui.

Părul negru era puţin zburlit în jurul feţei lui, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el. Linia decisă a maxilarului lui era mai fermă ca oricînd, iar trupul lui se împlinise, pînă cînd umerii goi, bronzaţi au ajuns grei de muşchi. Chiar şi mîinile lui dădeau impresia de forţă, cînd îşi căută buzunarele să-şi bage degetele mari în ele.

– Cred că am să te las să intri, spuse Colley în cele din urmă şi adăugă sfidător; doar dacă nu te temi că am să te sărut şi am să distrug totul din nou.

Lainie ignoră agresivitatea lui.

– Nu, reuşi ea să spună.

El tot nu se mişcă, iar ea trebui să se strecoare pe lîngă el în hambarul uscat, întunecat, iar el îşi lăsă ochii să o urmărească.

Ea intră repede, sperînd că nu se observă ce mult o emoţiona bărbatul tăcut.

Apoi el se întoarse cu faţa spre ea, lăsîndu-şi mîinile să iasă din buzunare şi le duse la spate ca să găsească marginea uşii de care se sprijinise.

– Ei?

În mintea lui, el mai auzea respingerea ei după sărut. Își mai amintea atacul tatălui ei asupra lui în fața întregului oraș.

Să fie blestemat dacă va face să-i fie ușor ei, dar asta s-ar putea să fie ultima dată. Ultima dată. Era prins între mîndrie și dorință.

Ea se uită în jur și, lent, spuse în cele din urmă:

– Ferma Rawlins trebuie...

El nu o lăsă nici măcar să termine fraza politicoasă. La naiba cu asta.

– De ce am distrus eu totul cu un sărut? întrebă el aspru, uitîndu-se direct la fața ei.

Ea tresări, gîfîi și apoi rîse, sunetul fiind răgușit și jenat.

– Colley, tocmai am venit aici.

– Ce schimbă asta? John Thorne plecă din Springs și te ia cu el. N-am timp să fiu civilizat.

Nici ea nu avea. Puteau face o conversație frumoasă, manierată, pe care nu o voia nici unul dintre ei, sau puteau uita regulile și să spună adevărul. Ea știa exact despre ce vorbea el și nu avea rost să pretindă că nu înțelegea, sau că nu pentru asta venise. Nu, cu Colley.

– Am distrus totul pentru că am mers prea repede și prea departe.

El răspunse singur de propria lui întrebare.

– Atît de departe, încît eu nici n-am avut șansa să pornesc, izbucni ea, uitîndu-se în altă parte.

El se încruntă, concentrîndu-se la ce spunea ea; arăta atît de asemănător cu băiatul de la pîrîu încît ea se relaxă și se sprijini de ușa din partea opusă lui, ca o imitație a poziției lui obișnuite.

– Nu aveai dreptul să mă săruți în felul ăsta, Colley.

Trebuia să fie diferit.

– Dacă am greşit e din cauză că tu faci să nu mai pot gîndi. Nu mă pot opune, dacă te doresc, Lainie spuse el aspru. Mi s-a părut drept să te sărut. M-am gîndit mult ca s-o fac.

Cu obrajii roşii, ea se uită fix la şoseaua din depărtare, pe care o vedea de la intrarea hambarului.

– Nu se poate. Nu aşa. Vreau săruturi dulci, din acelea lente.

– Eu n-am timp să merg lent. La naiba, Lainie. Am aşteptat toată viaţa. I-am promis mamei tale că am să aştept, m-am ţinut de cuvînt, nu-i aşa?

– Mama!

El îi ignoră surpriza şi continuă cu disperare:

– Tu ştiai că am să vin după tine într-o bună zi, nu-i aşa? Ai fost a mea tot timpul. Eu nu ştiu cum s-o fac altfel sau cum să vorbesc.

Ochii ei erau de un albastru, strălucitor, exact aşa cum fuseseră în verile acelea trecute, cînd o scosese din pîrîu.

– Dacă sînt a ta este numai pentru că eu am ales să fiu. Eu nu am să fiu doar un trup, Colley, cineva pe care să-l ai şi să nu-i vorbeşti niciodată. Cineva pe care să-l foloseşti şi la care să nu te gîndeşti niciodată. Nu vreau aşa ceva.

El se uită în jos la mîini. Se agăţau de platca salopetei pentru că, dacă le-ar fi lăsat libere, ar fi făcut exact ce spusese ea – s-ar fi întins şi ar fi luat-o, ar fi apucat-o şi ar fi tras-o spre el şi ar fi găsit un loc unde s-o ascundă, să-i smulgă hainele şi...

– Tu ai făcut lucrurile al naibii de clare. Atunci, aşa am să fac şi eu. Te-am lăsat în pace din ziua în care mama ta m-a rugat asta. De ce vii să-mi spui toate astea? Eu ştiu deja că nu te-am sărutat aşa cum era de

presupus. Poți să te cari din grajdul meu, dacă asta-i tot ce ai să-mi spui.

Durerea și dezamăgirea îl făceau meschin.

– Unde pleci? întrebă ea repede, cînd el se desprinse de perete și își trecu degetele prin păr.

– Am de lucru și ar fi bine să termin, înainte de a se întuneca. Tu știi drumul ca să te întorci acasă.

De ce oare spunea el asta? În realitate voia s-o roage să stea. „Stai, Lainie!"

– Colley, aș putea să-ți arăt cum vreau să fiu sărutată.

De unde oare venise lucrul ăsta? Lainie își duse mîna la gură în momentul în care rosti vorbele, dar el îngheță în locul în care se afla, cu mîinile în aer, ca tendoanele încordate vizibil pînă sus la gît.

Ochii lui negri erau măriți cînd întîlni ochii ei albaștri.

– Atunci, dă-i drumul, șopti el. Arată-mi.

Mîna ei căzu în jos și încercă să dea cumva înapoi.

– N-am vrut să spun...

– Ba da, ai vrut, zise el cu intensitate. Ai vrut să spui. Apoi îi prinse mîinile. Arată-mi, spuse el cu asprime.

Degetele lui Lainie tremurau în palma lui aspră.

– Chiar te porți ca un sălbatic, șopti ea într-o clipă de revoltă.

El nu avea timp să se ofenseze, nu acum, nu cînd era atît de mult în joc.

– Atunci arată-mi cum să mă port altfel.

Un mușchi se mișcă pe obrazul ei bronzat, neted. Ea voia să-l sărute.

– Atunci, lasă-mă să te sărut, șopti ea.

Își mișcă degetele pînă cînd ea îi ținu mîinile.

Ea respiră adînc.

El ascultă fără să crîcnească și, cum se uita la el, stînd acolo cu ochii închiși, cu fața plină de concentrare,

ea simți brusc un val de căldură. Își umezi buzele, uitîndu-se la gura lui moale, bosumflată. Va fi foarte ușor să-l sărute.

Închise și ea ochii cînd se aplecă spre el, cu mîinile lui ferm ținute în ale ei, între trupurile lor. Ea atinse gura lui cu a ei, o atingere delicată, tentativă a buzelor, doar ca să-și amintească cît de dulce era Colley Rawlins.

El nu putea ști cît de mult însemna acest sărut, că ea avea nevoie de el ca să-și dovedească ei înseși că el nu era ce spusese tatăl ei, că și după tot acest timp pe care-l petrecuse alături de Diavol, putea fi blînd, că era în continuare băiatul vrăjitor care plînsese după Charley.

Lainie își găsi răspunsul în sărutul pe care el o lăsase să i-l ia. O cuprinse fericirea și bucuria și ceva ce nu mai simțise pînă atunci, ceva apropiat de vechea și simpla dorință.

Dacă ar putea să continue să-l sărute, fără a ceda tentației!

Cînd el deschise ochii, era în expectativă și confuz.

– Ăsta-i sărutul pe care îl voiai de la mine? întrebă el cu uimire.

Ea aprobă din cap, incapabilă să vorbească. Se simțea ușoară ca vata de zahăr.

Ochii lui, flacără neagră pe față, protestau.

– Hei, Lainie, eu vreau mai mult decît atît. Orice bărbat ar vrea.

– Știu că vrei, dar...

– Dar o parte din tine este speriată de moarte că sînt în realitate ceea ce spune tatăl tău că sînt, termină el cu furie dureroasă. Un gunoi din cartierul sărac ior. Un sălbatic. Am aflat totul, Lainie. Diavolul spune că Thorne nu e sănătos în legătură cu mine din cauza primei lui fiice. Dar tu mă cunoști mai bine decît oricine altcineva. Nu vezi că pot să fiu cu tine și să nu-ți fac nici un rău? Că

aş putea să te iubesc şi asta n-ar fi rău? Nu trebuie să mă testezi cu sărutările astea copilăreşti ca să ştii adevărul.

– Tot ce pot vedea este că plec, zise Lainie. Ce se întîmplă dacă nu mă mai întorc, Colley? Dacă nu te mai găsesc?

El nu se gîndea deloc, ci reacţiona, pur şi simplu. Întinzînd mîna după ea, o trase spre el, băgînd-o între picioarele lui. Cînd ea fu lipită de trupul lui îşi lăsă buzele să-i atingă gîtul şi obrazul, înainte de a se instala pe gura ei cu un geamăt.

Parcă nu fusese niciodată separată de el. El avea dreptate; ea ştiuse din totdeauna unde îi era locul. Îl voia pe Colley aşa cum îl voise întotdeauna. Nu credea că va vrea vreodată pe altcineva. Atingerea lui, sărutarea lui. El făcea ca toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse să pară şterşi, lipsiţi de importanţă. El nu cunoştea graniţe, nu părea să-şi dea seama că îşi arăta fiecare emoţie în timp ce îşi aluneca mîinile pe ea, cu o posesiune mîndră.

Umerii!

Spatele!

Şoldurile şi coapsele!

Le mîngîia pe toate. Se însemna pe ea, iar ea nu găsea decît plăcere în asta.

În afară de răsuflarea lor şi de ploaia care bătea pe acoperiş, acolo era linişte.

– Lainie, şopti el de deasupra ei, cuvîntul fiind moale lîngă faţa ei. Nu pleca cu Thorne! Rămîi cu mine!

E îngheţă un moment, surpinsă, apoi încercă să se retragă de lîngă el, dar el o prinse şi o ţinu strîns.

– Ssst. Ascultă! Ştiu un loc unde putem fi singuri. Lasă-mă să te duc acolo acum. Azi. Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Dacă îţi place ceea ce facem, căsă-

toreşte-te cu mine în seara asta. Eşti destul de în vîrstă. Aşa, nimeni nu mai poate să-mi spună să te las în pace.

De data asta, el îi dădu drumul cînd ea se retrase.

– Colley, dă-ţi seama ce spui! îl imploră ea tremurînd. Nu trebuie să ajungi să te pui la încercare pentru mine.

– Poate că nu, dar vreau să fac dragoste cu tine, vreau să ştii ce sînt. şi dacă nu mă vrei cînd s-a terminat, e mai bine pentru mine să o aflu, decît să continui să te iubesc şi tu să crezi că sînt ceea ce a spus tatăl tău.

Avea faţa albă. Vorbea serios, se gîndi Lainie într-un val de milă şi pasiune.

– Eu am sărutat doar un băiat sau doi, mărturisi ea lăsîndu-şi capul în jos să se uite la gîtul lui cald şi bronzat.

El inspiră lent, liniştit.

– Ţi-am zis că am să am grijă. Te rog, Lainie, vino cu mine. Aşa n-ai să-l mai crezi pe Thorne. Iar dacă te măriţi cu mine, o să fie prea tîrziu ca el să facă orice. O să vadă că am gînduri bune cu tine – că te iubesc.

El se împiedica în cuvinte. Era pentru prima oară în viaţa lui cînd le rostea.

– Te iubesc!

El se întoarse spre ea, gura lui o găsi pe a ei.

Dulce, convingător şi îndrăzneţ.

– Eu am să... şopti ea fără suflu cînd se termină sărutul şi cînd ceva nebunesc şi sălbatic se frînse în ea.

– Am s-o fac.

Ea simţi imediat schimbarea în el, felul în care respira.

– Lainie!

– Trebuie să duc înapoi maşina lui Way şi să-mi iau nişte lucruri.

– Nu, protestă el repede. Dacă nu te mai întorci?

Ea se retrase să se uite în sus la fața lui roșie.

– Am să vin. Și eu te iubesc, Colley.

El îi cuprinse fața ridicată în mîini, netezindu-i părul spre spate, din nou și din nou.

– Atunci, ascultă! Spui că trebuie să te duci acasă. Eu am să fiu peste două ore la pîrîu, mai jos de casa voastră, așa cum veneam altă dată. O să ne ascundem pînă se întunecă. Apoi o s-o tăiem pe la mină și vom pleca pe drumul ăla. Nimeni n-o să ne vadă.

Mîinile lui o găsiră din nou, de data asta îi mîngîiau brațele, laturile șînilor.

– Am să fac să fie bine. O să vezi. Nu mai trebuie să fim singuri, Lainie.

PARTEA a III-a

Ploaia

10

Ploaia, care sîmbătă începuse atît de blîndă deveni mai puternică şi mai grea în dimineaţa următoare şi refuza să înceteze. Luni noaptea, pîrîul Creek urla şi era umflat în faţă la *Magnolia*, iar vîntul unduia copacii din curte într-un dans nebunesc.

Lainie se trezi marţi înainte de ivirea zorilor, cînd vîntul urla în jurul colţului casei, şi văzu deja lumini aprinse undeva în hol. Ea se dădu jos cu grijă, trăgînd în urma ei piciorul bandajat şi îndreptîndu-se spre bucătărie. Ridicînd vocea, ea strigă la mama ei:

– Ce s-a întîmplat?

Bucătăria era luminată, caldă, ca un far în mijlocul mării înfuriate. Nu doar mama ei era sculată ci şi mătuşa Olivia şi Susan; toate şedeau grămadă în jurul mesei.

– Nimic, o linişti mama. Furtuna ne-a trezit pe toate, asta- i tot.

– Sînt atît de proastă, spuse Olivia! M-am speriat atît de tare de vîntul ăsta că n-am sculat şi cred că am trezit pe toată lumea. Doar că am senzaţia că se va întîmpla ceva rău. Îmi amintesc cînd a venit tornada. Nu vă amintiţi?

– Nu, răspunse Lainie cu blîndeţe.

– Am să fac nişte cafea, spuse mama.

– Nu vă amintiți de tornadă? A fost doar acum cîteva zile, zise Olivia uimită. Îmi amintesc atît de bine! Vara era mizerabil de fierbinte. În acel iulie, băiatul lui Dawson Anderson a fost călcat de propriul lui tractor. Am crezut că o să mi se rupă inima pentru sărmana lui mamă, atît de mult a plîns la cimitir. Soarele ardea tot timpul. A trebuit să-mi scot mănuşile şi să-mi fac vînt. Cînd a fost asta, Susan?

– Mai de mult decît crezi, domnişoară Livy, murmură Susan. Cred că era în 1954.

– Îți aminteşti, nu-i aşa, cum cerul era galben şi straniu, exact ca... ah!

Ah! fu şi reacția lui Deborah, care stătea lîngă fereastră cînd un fulger puternic se năpusti peste casă. Luminile pîlpîiră şi se stinseră. Ploaia lovi din nou, atît de tare încît Lainie abia o putea auzi pe mama.

– Luminile de afară de la *Magnolia* s-au stins, ca şi cele de aici, strigă ea. Cred ca asta înseamnă că au căzut liniile de înaltă tensiune. Mă îndoiesc că oamenii de la compania de electricitate or să vină pe ploaia asta torențială. Se pare că vom avea zi liberă azi.

Nimeni din familie nu fusese vreodată acuzat că stă cu mîinile neocupate, aşa că se apucară să lustruiască şi să curețe, în timp ce furtuna se dezlănțuia în jurul lor. La amiază, ploaia mai slăbi puțin şi, din plictiseală, cele patru se duseră pe cărare la *Magnolia*, de alături. Ferestrele lungi lăsau să pătrundă destulă lumină ca să poată curăța şi acolo puțin.

Înainte de ora trei, Olivia adormi pe o canapea în holul din față.

– Slavă Domnului, spuse uşurată Susan. N-a dormit jumătate din noapte. Sărmana mea domnişoară Livy nu suportă furtunile.

Lainie se duse la fereastra din bucătărie să privească

în curtea plouată. Uneori şi ea suporta greu ploaia, mai ales cînd se simţea singură, aşa ca în acea zi. Nu ştia de fapt de ce se simţea singură. Tot ce ştia era că atunci cînd venea singurătatea îşi amintea mereu de ziua în care plouase tot aşa.

În după-amiaza aceea, Colley fusese cu ea. Aproape că putea vedea mîinile lui cu bătături pe care le trecea peste părul şi faţa ude. Dinţii lui străluceau albi în ploaie cînd se întoarse spre ea şi rîse. Aceea a fost ultima după-amiază perfectă.

Zgomotul unui nou trăsnet sfărîmă pămîntul şi o surzi, îi sparse timpanele.

O lumină albă trecu peste cer şi o orbi total.

Simţi că se mişcă pămîntul sub picioare, sau poate doar temelia *Magnoliei*.

Cînd Lainie putu auzi din nou, Susan striga ceva în spatele ei şi mătuşa Olivia plîngea. Cînd îi reveni vederea, totul în faţa ei era verde: erau frunzele moi, ude, ale unui arţar uriaş.

– Trăsnet! A fost un trăsnet. Dar s-a terminat acum, încercă să le calmeze pe celelalte două care veniseră în bucătărie, în spatele ei.

Uşa din spate nu se deschidea din cauza copacului căzut, aşa că trebui să înconjoare prin terasa laterală ca să iasă. Chiar şi pe ploaie, ceea ce văzu Lainie o făcu să tresară şi să-i vină rău.

Era unul dintre arţarii care umbrea vechea pivniţă de piatră, iar cînd a căzut, rădăcinile au smuls vechea uşă, exact acolo unde o împinsese Colley.

Dar ramurile de sus ale capacului făcuseră daune mai mari. Căzuseră chiar pe una dintre cele trei aripi care se întindea în spatele hotelului *Magnolia*. Tot acoperişul se prăbuşise peste partea centrală, acolo unde era sufrageria. Etajul al doilea era sfărîmat la mijloc.

Cîndva, etajul acela al doilea cuprindea biroul, de unde Lansing Blackburn, tatăl Oliviei, conducea hotelul. Biroul greu pe care îl folosise el atîrna jumătate înăuntru şi jumătate în afara zidurilor smulse, clătinîndu-se împreună cu alte sfărîmături ca nişte mobile de jucărie.

– Ah!

Vederea disturgerii o duru pe Lainie la fel de tare ca şi cînd cineva ar fi înjunghiat-o.

– Nu, nu!

Ea plîngea prea tare ca să facă o distincţie între ce era ploaie şi ce erau lacrimi.

Toată aripa era distrusă. Cea mai importantă aripă, în care serveau masa.

Deborah se lupta cu ploaia cenuşie ca să stea lîngă fiica ei, punîndu-şi în cele din urmă un braţ în jurul ei şi plîngînd şi ea.

Cînd puteau auzi mai bine, în ciuda tunetelor, îi spuse lui Lainie la ureche:

– Mătuşa Olivia o să fie necăjită. Dar trebuie să profităm de asta. Poate că nu e chiar atît de rău. Sufrageria avea nevoie de reparaţii. O să chemăm de la asigurări, de îndată ce ajungem la un telefon care funcţionează.

„Nu avem asigurare, voia ea să urle. Nimic! S-a sfîrşit cu *Magnolia*. Mica noastră lume a dispărut. A luat-o ploaia."

Nu putea găsi o cale de a-i spune mamei ei vestea cea rea, nici în ziua aceea şi nici în următoarea. Dar cel puţin nu trebuia să facă o conversaţie. Tot oraşul făcu imposibil ca ele să aibă un moment de linişte. Toată lumea veni a doua zi după furtună să vadă distrugerile.

– Ce nenorocire! Gîndeşte-te că hotelul a durat un secol şi a fost deajuns un trăsnet ca să-l distrugă, spuse Bella Foster cînd se uită la daune. Cît o să treacă pînă crezi că vei redeschide, Deborah?

Deborah evită ochii fiicei ei.

– Nu ştiu, Bella. Trebuie să ne mai lămurim cu nişte lucruri.

– Ei bine, draga mea, să ştii că comitetul de bunăvoinţă de la biserică o să vrea să o ajute. Munca de binefacere, asta înseamnă creştinismul.

Lainie nu mai suporta. Binefacere! Ajunseseră ultimul caz de binefacere al bisericii. Împingînd rama de plasă, ea ieşi pe terasă, unde mai şedeau cel puţin trei persoane, discutînd despre daunele produse aripii din spate a hotelului.

Şi încă mai ploua, o burniţă cenuşie, care umezea hainele şi inimile.

– Ah, Lainie, uite ce-am găsit, o chemă mătuşa Olivia din latura hotelului.

Părul ei se adunase în mici bucle în jurul feţei, din cauza umezelii aerului, iar albul moale al rochiei ei de bumbac se lipea de trupul ei micuţ, făcînd-o să arate cu o veche păpuşă de porţelan. Chiar şi mîinile ei erau prea străvezii şi subţiri ca să ţină cutia aceea mare, neagră, de metal, pe care o strîngea la piept.

– Ce-i aia, mătuşă?

După expresia feţei Oliviei, ceea ce găsise nu era un lucru plăcut; dar pentru Lainie, cutia nu avea nimic special în afară doar de încuietoarea ei de argint.

– E casa de bani a tatălui meu. Nu a încredinţat-o niciodată nimănui. O ţinea întotdeauna ascunsă, ca noi să n-o găsim, dar azi zăcea sub dărîmături.

Susan veni şi ea.

– Probabil că a fost undeva în camera aceea de sus care s-a prăbuşit. Domnişoară Livy, lasă-mă pe mine să iau obiectul ăsta greu.

– Nu, vreau s-o duc eu. Ştii, Susan, cînd eram tînără, aproape că mă temeam de cutia asta, spuse Olivia cu

un zîmbet tremurat. Tata era întotdeauna foarte sever în legătură cu ea.

– Lansing Blackburn era serios în legătură cu orice, spuse Susan sec. Pentru Dumnezeu, să o ducem măcar în casă. Poți s-o ții în brațe, acolo, unde este uscat.

– Da. Vreau să duc cutia acasă. Tata o să fie fericit s-o capete înapoi.

Lainie se uită după ele cum pleacă, iar Bella, care se alăturase doamnelor pe terasă la timp ca să audă majoritatea vorbelor Oliviei, spuse cu pioşenie:

– Cel puțin, a ieşit şi ceva bun din distrugerea asta. Domnişoara Livy şi-a găsit un obiect din trecut.

– Sărmana, ea trăieşte în trecut, aproape tot timpul, şopti o altă femeie, iar Lainie se întrebă dacă n-ar putea lua mătura şi să le dea afară pe toate, aşa cum făcea cu motanul cînd nu voia să-l vadă şezînd în fața uşilor.

Dar furia ei se calmă cînd văzu *Jaguar*-ul mare, argintiu, trăgînd în parcare. Doamnele curioase de pe terasă rămaseră tăcute, examinîndu-l pe tînărul blond, în cămaşă şi pantaloni albi imaculați, care venea vioi spre Lainie, prin iarba udă.

– Doamne sfinte, zise Preston cînd urcă treptele terasei. Am aruncat doar o privire dezastrului. Trăsnetul ăla avea cu siguranță scris pe el numele hotelului, *Magnolia*.

Ea îşi muşcă buza, încercînd să nu plîngă, iar el se întoarse de la contemplarea curții pline cu crengi rupte şi cu frunze.

– E destul de rău.

– Ah, Preston, e groaznic.

Vocea ei abia rosti vorbele, iar el îşi dădu seama că ea era gata să plîngă.

– Te referi la obrazul meu sau la hotel? întrebă el tachinator.

Pentru prima dată, ea se uită cu adevărat la. O vînătaie se întindea pe un obraz, iar ochiul stîng era roşu la un colţ.

– Lupta! şopti ea, amintindu-şi.

Îi atinse obrazul cu mîna, cu grijă.

– Nu te îngrijora. Eu mă vindec. La fel şi *Magnolia.* O putem înălţa din nou, spuse el liniştitor, trăgînd-o lîngă el, fără să ţină seama de public. Ei, îngere, nu o lua aşa în serios.

Ea respiră.

– Nu-mi place să plîng în faţa tuturor.

– Atunci hai să mergem înăuntru, să plîngi în faţa mea, replică el prompt.

Îi ţinu uşa şi ea intră şchiopătînd.

– Văd că te mai doare piciorul, din cauza căzăturii la mînă.

– O să pot scoate mîine bandajele.

Ei găsiră un refugiu liniştit pe un fotoliu dublu sub scară, iar el o trase lîngă el.

– Acum, spune-i doctorului Preston ce nu e în regulă, o tachină el.

– Casa mea s-a spulberat şi nu cred că am aterizat în Ţara lui OZ, răspunse ea.

Lainie n-avea chef să glumească; ea voia pe cineva căruia să-i poată spune necazurile. Dar ea înţelese acum ce va trebui să facă şi acesta era modul de a acţiona. Avea nevoie de el ca să se zbată pentru ea. Ea se săturase. De parcă ştia ce gîndea ea, el reacţionă.

– Ei, poate că am ceva care să te facă să te simţi mai bine, spuse el liniştit umblînd prin buzunare.

Scoase o cutie mică de catifea albă. Ea se uită de la aceasta la el şi, cu mîinile tremurînd, o luă.

În ea era un diamant, pătrat, şi mare şi strălucitor chiar şi în umbrele acelea.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea cu durere, prea speriată acum ca să joace jocul.

– Exact ceea ce crezi că înseamnă, zise Preston ridicîndu-i bărbia. Îți place?

– Oricărei fete i-ar plăcea. N-am avut pînă acum așa ceva.

– Ahh, făcu el cu satisfacție. În sfîrșit, am reușit un lucru pe care Colley nu l-a făcut.

Ea nu răspunse. Ținu doar cutia strîns în mînă.

– Vreau să ți-l dau ție, Lainie. Am înțeles ce simt pentru tine în ziua în care am fost la mină și m-am speriat că ai să mori acolo jos în apă. Ce m-aș fi făcut fără tine? Am vrut să te cer duminică, dar n-ai vrut să mă vezi. Atunci m-am speriat de-a binelea. Știam că nu am vorbti despre un inel, dar sper că e suficient, între noi, să te gîndești la asta. Crezi că poți?

Ea nu putea să-l privească dar putea totuși să vorbească.

– Da... pot... trebuie să mă gîndesc la căsătorie. Dacă despre asta-i vorba?

– Despre asta-i vorba. Singura problemă e că acest inel și această logondă implică niște obligații.

Lainie se încruntă.

– Ce anume?

Preston se aplecă și-i sărută tandru încruntarea, ridicînd mîinile și punîndu-le pe umerii ei slăbuți.

– Bătrînul a făcut mare scandal pentru că am îndrăznit să te ating și a potolit mînia lui Colley.

– De ce apare Colley în orice conversație a noastră? izbucni ea.

– Bănuiesc că pentru că tu nu ai luat suficiente măsuri ca să-l scoți din viața ta. Oricum, bunicul mă trimite duminica asta înapoi la Nashville. Vreau inelul ăsta pe degetul tău, Lainie, astfel încît, cînd plec de-aici, să pot

să caut un apartament pentru noi şi să le spun părinţilor mei despre tine. Vreau ca oamenii să ştie despre noi. În felul ăsta, Colley va trebui să-şi ţină mîinile departe de tine, o săptămînă sau două, pînă voi putea veni să te iau şi să te duc cu mine.

Lainie se uita la buzele lui şi le urmărea cum formează cuvintele de rigoare şi încerca, tot încerca – intra adînc în fundul sufletului ei şi încerca – să găsească bucuria.

Îşi atinsese ţelul! Putea avea tot ceea ce îşi dorise.

O viaţă nouă!

Bani! Va avea atît de mulţi bani! Şi un nume respectabil, al lui Preston Rawlins.

Va ieşi din Springs şi de lîngă *Magnolia* care se prăbuşea.

Copiii ei, cînd îi va avea, nu vor cunoaşte niciodată sărăcia şi grijile acesteia. Nu vor cunoaşte frumuseţea ofilită a hotelului.

Vor fi copiii lui Preston. Nu ai lui Colley.

Ea pleca, îl părăsea pe Colley.

– Da, şopti ea cu buze amorţite.

– Mai este o singură problemă, Lainie, spuse el cu regret. Mi-e teamă, Lainie.

– Ţie ţi-e teamă? Tu ai totul. Ce te poate speria?

– Gîndul că eu dau totul unei femei frumoase şi ea poate că nici nu mă iubeşte.

Lainie tresări puternic, simţindu-se vinovată.

– Dar e o nebunie. De ce? De ce m-aş mărita cu tine dacă... dacă nu te-aş iubi?

– Pentru că mai ai încă sentimente pentru altcineva. Nu, n- am să-i rostesc numele din nou. Dar, dacă te căsătoreşti cu mine, o să trebuiască să-l vedem uneori Nu des. Doamne, n-am fost aici mai mult de doi ani pînă în vara asta şi sper să nu mai vin din nou. Dar ştiu că

mai tîrziu, cîndva, voi veni. Şi tu vei veni ca soţia mea. Pot să am încredere în tine?

– Dacă nu poţi, nu te căsători cu mine.

O secundă, se gîndi. „Te rog, n-o face! Te rog, ia inelul înapoi şi am să mă prefac că nu m-ai cerut niciodată în căsătorie. Am să-mi spun că n-am încotro, că n-am scăpat de cealaltă dragoste a mea; am să spun că nu l-am putut face pe Preston să mă vrea, aşa că a trebuit să rămîn aici şi să-mi amintesc mereu de băiatul vrăjitor."

Dar bărbatul de lîngă ea avea altceva de spus.

– Tot ce vreau este ca tu să-mi dai o dovadă. Eu îţi ofer totul, Lainie, iar la mine totul e considerabil mai mult decît la majoritatea bărbaţilor. O să-mi dai dovada că eşti a mea?

Ah. A înţeles.

– Vrei să mă culc cu tine, spuse ea calm.

– Este atît de mult de cerut? Majoritatea femeilor o fac cu cei cu care se întîlnesc. Sau poate este mult şi de aceea ţi-o cer. După cum ai spus, îmi dau seama că nu eşti o femea care se dă uşor. Lainie, nici eu nu sînt un bărbat care îşi oferă numele oricui.

El îşi coborî capul, îi atinse buzele cu ale lui, reci, îşi lasă mîinile să-i mîngîie uşor braţele.

– Jur că n-o să ştii niciodată că nu e cu adevărat noaptea nunţii. Am să te tratez ca pe preţioasa virgină ce bănuiesc că eşti. Te rog, Lainie. Fă asta pentru mine.

Ea se uită un moment în jur. Tablourile de pe perete, covorul vechi, roz, sentimentul că timpul stătea pe loc aici la *Magnolia*, reţinînd graba şi alergătura lumii de afară – toate astea vor dispărea curînd.

„Colley, tu ai cerut acelaşi lucru pe care-l cere Preston şi eu eram dispusă să ţi-l dau fără cea mai mică ezitare."

Dar aceea fusese o altă întîlnire, în alt timp. Acesta era cu totul diferit.

De ce trebuia să încerce cu Preston? De ce nu se poate să fie un sentiment de neoprit, inevitabil, de bucurie, aşa cum a fost cu Colley?

Acesta avea să fie viitorul ei – Preston şi genul lui de viaţă.

Al ei „pentru totdeauna"!

Nu, Colley!

Nu mai putea amîna; ar putea chiar s-o facă acum. Pentru că o durea cînd se mişca repede, ea fu puţin greoaie cînd se ridică, încercînd să nu schiopăteze cînd se desprinse de mîinile lui Preston.

– Lainie, unde...

Punîndu-i un deget pe buze, ea şopti:

– Sst!

El aşteptă, uimit cînd ea traversă holul şi se duse la biroul mare din faţă, de la recepţie. Degetele ei ezitară un moment cînd se uită la tabloul de pe perete, de sub maşina de marcat.

Cînd se întoarse la el spuse liniştit, cu obrajii roşii.

– Desfă mîna.

Cînd el făcu asta, ea îi puse în palmă o cheie. Era de modă veche, lungă şi ornamentată, iar de pe ea atîrna o floricică albă croşetată.

– Este cheia de la castelul prinţesei, spuse ea. Este ultima cameră din capătul îndepărtat, în capul scării exterioare. Va fi apartamentul nostru particular în luna de miere.

Degetele lui se strînseră convulsiv peste cheie. Pe faţa lui se vedea uşurarea.

– N-o să-ţi pară rău, Lainie. Doamne! Doamne! Cînd, îngere? Trebuie să plec duminică.

– Atunci o să facem să fie petrecerea ta de plecare

sîmbătă seara.

El ezită.

– Inelul, zise în cele din urmă. Poate că sînt sentimental, dar vreau să-l păstrez pînă în noaptea noastră împreună. Să ți-l pun în deget înainte de a face dragoste. Va fi jurămîntul nostru unul pentru celălalt, sugeră el.

În palma lui Lainie cutia cu inelul o ardea. Cu uşurare neascunsă, ea o împinse spre el. S-ar putea să-i fie mai uşor să poarte diamantul greu după ce-şi va pecetlui soarta. El lăsă cutia în buzunar şi o trase spre el pentru un sărut dur.

– Eşti cu adevărat un înger. M-ai dus direct în cer, în după-amiaza asta.

Răul avea să înceapă în după-amiaza aceea, Lainie nu ştia exact unde era tatăl ei, pe undeva cu Albert Rawlins, dar nu putea pleca fără să-i spună ceva mamei, aşa că se duse încă o dată la *Magnolia.*

– Te simți mai bine? întrebă mama cu surprindere cînd o văzu pe Lainie la uşa bucătăriei, iar ea îşi aminti că pretinsese că e bolnavă, ca o scuză că nu se ducea cu Deborah la hotel.

– Da. Am împrumutat maşina lui Way ca să vin aici. Cred că am vrut să văd dacă totul este în regulă.

– E bine.

Deborah îi zîmbi în timp ce frămînta pîinea.

– Mamă, tu *i*-ai spus lui *Colley* Rawlins să mă lase în pace? izbucni Lainie.

Deborah rămase o secundă nemişcată, apoi se uită la fiica ei.

– Da, aşa-i. Erai prea tînără. El şi-a dat cuvîntul de onoare şi l-a ținut, aşa cum ar fi trebuit să facă oricare bărbat.

– Tu ştii că el nu e ceea ce spune tata.

Deborah se uită în altă parte şi mută aluatul pe scîndura pe care îl frămînta.

– N-ai să-l faci pe John niciodată să vadă aşa lucrurile.

– Atunci, ce să fac dacă nu-l pot uita pe Colley?

– E o decizie pe care am sperat că nu va trebui s-o iei niciodată. Dar dacă o iei, va trebui să decizi între băiatul tău vrăjitor şi tatăl tău. John nu va trece niciodată peste asta. Va trebui să-i ţinem separaţi. Va trebui, mai mult ca sigur, să stăm cu toţii separat.

– Şi tu mamă? şopti Lainie. Nici tu n-ai să mă mai iubeşti?

Deborah se uită la ea.

– O mamă îşi iubeşte copiii mai mult decît o iubesc ei vreodată, Lainie. Bănuiesc că am să te iubesc, mereu şi mereu, chiar dacă te hotărăşti că trebuie să-l ai pe Colley. Mîinile i se opriră puţin. Asta ai decis? întrebă ea cu grijă.

– Nu ştiu. Ştiu doar că vreau să fiu ca tine, spuse Lainie.

Se duse la masa unde stătea Deborah şi îi puse un sărut rapid pe obraz.

– Sînt fericită, mamă. Ţine minte asta.

O lasă pe mama ei stînd nemişcată ca o statuie în bucătărie; poate că Deborah plîngea.

Ploua din nou cînd Lainie ieşi de la *Magnolia*. Îi iubea pe mama şi pe tatăl ei, dar creşcuse. Voia viaţa ei şi îl voia pe Colley.

El o aştepta în ploaia tot mai puternică, la poalele dealului. Ea alergă direct în braţele lui, iar el îi acoperi faţa cu sărutări.

– N-am crezut cu adevărat că ai să vii, pînă nu te-am văzut, zise el răguşit.

Apa curgea pe fața ei și părul i se lipea de obraji, iar el era ud pînă la piele. O trase după el prin pîrîu, prin pădurea udă și printre copacii din care picura apa.

– Colley, mi-e frig și sînt udă, îi strigă ea în cele din urmă.

El se întoarse, dîndu-și părul ud de pe față, îi zîmbi și o sărută pe buze aspru și rapid.

– Am să te usuc și am să te încălzesc. Mie îmi place ploaia. Toată ziua am crezut că visez, cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată.

Trebuiră să se mai bălăcească o dată prin pîrîu, apoi ea își dădu seama unde erau – în luminișul unde fluierase după el.

Se duceau la cocioaba unde locuise el cu Charley.

Un tunet reverberă în cer, iar el strigă ceva la ea, dar ea nu-l auzi. Apoi se zări o umbră în fața lor, în ceață, și urcară la o veche verandă, unde ploaia nu ajunsese încă. Acolo era uscat și mirosea a mucegai. Iar apa răpăia pe acoperișul de tablă de deasupra capetelor lor.

El împinse ușa și o deschise și se dădu deoparte ca ea să intre.

Era o singură cameră mare, cu o sobă într-un colț și cu o veche mașină de gătit cu lemne în alt colț. Erau două scaune răsturnate și un pat.

Lainie își dădu părul ud de pe față și inspiră.

– Chiar ai locuit aici?

Ea nu-și dăduse seama cît de primitiv era locul. Modul cum se mișca el, atît de natural aici, îl făcea să parcă și el primitiv.

– Da, ți-am spus. Cred că e cam mult praf acum, dar am încercat să curăț un pic, cînd am venit azi după-amiază aici, spuse el răgușit. Și apoi nu vom sta mult aici, doar pînă se întunecă.

– Colley, eu nu...

– Nu, nu spune. Eşti iar speriată. Nu fi! Lasă-mă să te ţin, să te ating, să te sărut un timp. Şi dacă n-o să vrei să faci altceva, o să aşteptăm pînă o să vrei.

Ea se uită în sus la faţa lui. Aici, în cabana asta întunecată, el i se părea străin, dar nu o speria. Dacă ar ameţi- o, poate că sentimentul de îndoială şi îngrijorare ar dispărea.

Dar el era nesigur. Nu ştia ce să spună şi ce să facă. În cele din urmă, se întoarse spre soba veche.

– Am să fac focul. E destul de rece şi ploios, aşa că un foc mic o să ne facă bine la amîndoi. Tu şezi acolo, spuse el arătînd spre pat.

Ea făcu ce i se spuse, aşezîndu-se veselă pe salteaua moale, aşteptîndu-se la praf şi şoareci. Dar de fapt spre ea veni un miros proaspăt, de curat, de salvie, iar aşternutul era şi el alb şi curat.

– Patul ăsta... începu ea.

Colley se uita la focul cel mic pe care voia să-l transforme în flacără, suflînd uşor în el, ţinînd mîinile pîlnie în jurul flacării.

– Am făcut un pat proaspăt pentru noi, spuse el în cele din urmă, cu obrajii roşii de la foc sau de gînd, nu ştia.

– Imediat ce am plecat din hambar, am venit aici. Am făcut curat. Am adunat salvie şi iarbă moale şi am umplut un sac de bumbac de acasă. Lenjeria curată. Vreau să fie cum trebuie, Lainie. Vreau să-ţi placă.

Mica flacără se înviora, iar el se ridică încet.

– Oare facem un lucru drept? întrebă ea cu durere, iar el veni la pat să se aşeze lîngă ea şi o trase lîngă el.

– Pentru cine? Dacă îl întrebi pe tatăl tău, nu. Dar în viaţa mea n-o să mai fie nimeni ca tine, Lainie. Mie mi se pare că este singurul fel în care încă nu te cunosc.

Singura parte din tine care nu este a mea şi din mine care nu este a ta.

Ea întinse mîinile şi îi cuprinse faţa, uitîndu-se în ochii lui, mîngîindu-i părul.

– Ai destulă încredere în mine ca să fii convinsă că n-am să-ţi fac nici un rău? şopti el.

Un mic nerv se mişcă pe obrazul ei. Teama bătea pulsul în gîtul ei.

– Da, am.

– Nu, nu ai. Încă nu. Dar o să ai. Culcă-te, Lainie. Am făcut patul ăsta pentru tine.

El nu o atinse cu nimic decît cu privirea şi, de undeva, ea găsi curajul să se lase jos, cu faţa spre patul care mirosea dulce. Deasupra lor era tavanul jos, întunecat, pe care umbrele flăcărilor dansau în ritmul ploii grele care bătea în acoperişul de tablă.

– N-am să te ating pînă nu-mi spui tu. Şi cînd o s-o fac, dacă nu-ţi place, spune-mi să mă opresc. Aşa am să fac, jur.

Vorbi atît de încet, încît ea abia îl auzi. Se lăsă jos lîngă ea şi îşi forţă mîinile să-i dea drumul.

Nici o atingere pe care nu o dorea ea!

Brusc, inima ei deveni liberă. Se răsuci pe pat pînă cînd fu aproape de trupul lui cald. Mîinile ei îl găsiră, buzele ei atinseră colţul gurii lui şi obrazul şi urechea pe care o dezveli, cînd îi dădu deoparte părul cu buzele, iar el stătea rigid, gîfîind.

El tot nu purta cămaşă.

Faptul ăsta era să o omoare. Prea mulţi ani fusese fascinată de mişcarea rapidă a trupului lui. Cu pieptul aproape gol în faţa ei, îi oferea o sută de mici tentaţii. Latura gîtului lui, unde începeau muşchii umărului, avea gust umed, sărat.

Umărul lui era neaşteptat de rece. Îşi trecu buzele în

josul lui, pînă la breteaua care îi ținea salopeta, şi o împinse deoparte lăsîndu-şi limba să traseze o linie în jos, pînă unde începeau muşchii coşului pieptului. Mîna ei voia să-l atingă şi îşi lăsă degetele să se strecoare sub partea lăsată a plătcii vechi.

Un puls bătea exact deasupra locului unde era inima lui, iar cînd îl sărută, un alt plus de la baza gîtului o tentă, iar ea îl sărută şi pe acela.

El spusese adevărul. O lăsa să-l controleze, dar putea ea oare să se controleze pe sine?

– Te rog, Lainie, te rog, se milogea el între sărutări nebuneşti.

Luîndu-i mîna de pe faţă, îi puse palma pe inima ei care bătea tare. El inspiră brusc cînd simţi micile sfîrcuri sub degetele lui şi îşi dădu seama ce spunea ea.

– Colley, ia-o încet. Ai promis, pledă ea, prinzîndu-i mîna cînd lui îi venea să-i smulgă hainele.

– Încet. Încerc, fată. Încet.

El abia putea să vorbească. Mîinile lui o mîngîiară de la faţă la gît, dar respira aspru ca şi vîntul care sufla în jurul colţului bordeiului, cînd puse din nou mîinile pe sfîrcurile ei, dînd cu grijă la o parte bluza ei udă de pe pielea bronzată de soare, cu o nuanţă mai deschisă decît a lui.

Brusc, Lainie nu mai fu speriată deloc. Nu mai avea nevoie de foc pentru căldură. Căutînd, eliberă o închizătoare a salopetei şi lăsă o parte să cadă în jos pe pieptul lui. Apoi se ridică să- şi deschidă gura pe a lui, găsindu-i în acelaşi timp inima care bătea tare şi limba cercetătoare.

Un moment lung, dureros, frumos fu doar ploaia şi focul şi mîinile şi gura ei care îl studiau, trupul lui fiind aproape de al ei. Apoi totul deveni groaznic. Groaznic pentru totdeauna.

Cu un scîrțîit plîngător de avertisment, uşa se deschise. Cineva scoase o răsuflare aspră, puternică, pe care ea o auzi slab, peste ploaie şi bătăile inimii ei.

– Cine... Elaina! Dumnezeule, nu!

– Tată!

John Thorne stătea încadrat în uşă, cu faţa disperată. Gîtul lui Lainie se strînse de şoc, iar trupul îi îngheţă, înainte ca să suspine ca un copil şi să încerce să se ascundă lîngă silueta lui Colley care se ridică de lîngă ea cu fata uimită, împietrită.

– Tu! În cocioaba asta! Cu... ea. Fetiţa mea cea mică...

– Tată, te rog...

Colley încercă să se desprindă de ea, vrînd să se pregătească pentru orice avea să vină, citind crima în ochii celuilalt bărbat.

– Noi, doar...

– Am să te ucid!

Thorne ridică mîna. Avea în ea o ţepuşă de argint din acelea cu care lucrau la tutun.

Ţepuşa se lumină în momentul în care fulgeră din nou şi bubui tunetul. Sunetul acoperi ţipătul lui Lainie.

– Nu, tată, nu! Nu-l răni!

Faţa lui John Thorne se schimonosi cînd se reprezi spre ei. Colley îl prinse în aer cu o săritură de panteră, cînd se repezi la mîna lui John să pareze lovitura. Dar ţepuşa trecu peste vîrful umărului lui, îl dezechilibră şi găsi o altă ţintă, undeva sub claviculă. Ea văzu tresărirea lui spasmodică, auzi geamătul lui de durere, cînd tatăl ei se depărtă de el, ţinînd în continuare în mînă ţepuşa, acum roşie de sînge.

Acelaşi sînge roşu ţîşnea pe aşternutul alb şi şerpuia ca un rîuleţ în jos, pe braţul lui stîng. Colley se întoarse spre ea cu o durere fierbinte, de nesuportat, şi-şi acoperi

rana cu mîna.

– Colley! Colley!

Dacă a auzit, nu răspunse. Avea mîinile alunecoase de propriul lui sînge şi, cînd căzu, apucîndu-se de pat, cînd alunecă pe podea, însemnă aşternutul cu mîinile lui.

– Nu!

Încearcă să se descurce, să se ducă la el, plîngînd în nefericirea ei.

– Dă-te înapoi! Vreau ca el să moară pentru că ţi-a făcut rău!

Thorne o apucă pe fiica lui, lovindu-l cu piciorul pe Colley ca să-l depărteze de pat.

El gemu în agonie, iar ea ţipă.

– Nu mi-a făcut nici un rău. Îl iubesc! Vreau să fiu cu el!

John Thorne se uită şocat la bluza ei desfăcută, apoi ochii lui se ridicară la faţa ei, confuz şi sălbatic.

– Tu... tu...

Ridică mîna, tremurînd şi o lovi tare peste faţă.

Lovitura grea poate era pentru Colley. Ar fi ameţit un bărbat de mărimea lui, sau mai mare. O trimise pe Lainie învîrtindu-se peste pat. Se lovi de peretele din spatele ei.

O ceaţă roşie învălui totul în cameră, dar nu înainte de a-l vedea pe Colley ridicîndu-se cu aşternutul şi aruncîndu-se asupra tatălui ei. Cineva ţipă. Cineva urlă. Poate că ea, dar nu putu spune a cui voce era, urechile îi ţiuiau tare.

Apoi lumea se întunecă.

Cînd putu să vadă din nou, camera era plină de umbre care păreau să şteargă totul din faţa ei.

Urechile îi ţiuiau încă, de parcă trecea un tren pe

acolo. Lainie ştiu imediat unde se afla, dar îi era prea rău ca să se ridice. Mai era încă încurcată în cearceaf, dar acum o greutate trăgea de capătul celălalt.

Colley. Unde era el oare?

Apucîndu-se de căpătîiul aspru al patului, se ridică, se uită în jur în cameră speriată – şi ţipă.

De data asta ştia că ţipa ea, mereu şi mereu, şi nu se putea opri. Tatăl ei era cel care ţinea acum cearceaful, nu Colley.

Ţepuşa de argint fusese înfiptă drept în pieptul lui.

Tras în ţeapă, Thorne se uita cu ochi deschişi, fără să vadă, la propria lui mînă. Sîngele îi păta latura trupului şi cearceaful şi uda podeaua de sub el.

– Tată, tată... Ah, Doamne, ah, Doamne...

Acest refren însemna totul. „Îmi pare rău. N-am ştiut azi dimineaţă că ziua se va termina aşa. Am vrut doar să fiu fericită. Să trăiesc. Să respir din nou. Să fac din asta cu adevărat un vis. Îmi pare rău."

Ea se dădu jos din pat cu greutate, încercînd nebuneşte, fără să se gîndească, să-l ridice în poala ei pe John Thorne.

– Lasă-l în pace.

Comanda era atît de tare şi aspră încît ajunse la ea chiar în acest coşmar. Era Albert Rawlins, în colţul îndepărtat al camerei, în genunchi, lîngă un alt trup.

– Colley! şopti ea.

Mîinile îi deveniră inerte pe pieptul tatălui ei şi începu să tremure.

– Nu te năpusti la mine, fată, spuse el răguşit, ştergîndu-şi ploaia şi sudoarea de pe frunte cu dosul mîinii şi lăsînd o pată de sînge.

Alt sînge! Sînge peste tot. Al tatei, rece, rece acum... şi al lui Colley.

Ochii ei erau ca nişte puţuri întunecate cînd se obligă

să se uite la cel lîngă care îngenunchie Albert. Bătrînul ţinea mîna pe umărul nepotului său, apăsîndu-l cu toată puterea, încercînd să oprească sîngele care bolborosea din umărul lui Colley.

Ea îşi înghiţi lacrimile şi durerea, cuprinsă de panică. Trebuia să fie doar un vis! Nimic atît de rău nu i se putea întîmpla vreodată!

E un vis!

– Lai...

Era vocea lui Colley. Era viu, sub mîinile lui Albert. Se lupta să vorbească, sîngele făcînd spumă la colţul gurii lui.

– Haide, băiete, haide, comanda bătrînul, mereu şi mereu.

Era un murmur fără înţeles, ca să oprească moartea.

– Mo... mort...

Ea înţelese vorba asta.

– Nu vorbi, îi zise aspru bunicul nepotului, iar Colley abandonă lupta, lăsîndu-se moale pe podea.

Ea nu scoase nici un sunet un moment prelungit, iar Albert Rawlins se uită în cele din urmă la ea.

– Nu-l mai poţi ajuta pe John Thorne, zise el. Dar îl poţi ajuta pe băiatul meu. Du-te şi caută *jeep*-ul. Este în cîmpul încercuit, acolo l-am lăsat. Du-te cu maşina acasă şi sună-l pe Flavius Maxwell. Spune-i că a fost un accident grav. Spune-i... spune-i că eu sînt cel rănit şi am nevoie de el aici acum. Nu spune mai mult decît atît nimănui.

– Nu-l pot lăsa pe tata, spuse ea în şoc, apucînd din nou mîna lui John.

Albert îşi eliberă o mînă însîngerată şi o ameninţă clătinînd-o spre ea.

– E deja un mort aici, azi. N-am să-l las şi pe Colley să moară. Acum pleacă nabii de-aici şi fă ce ţi-am zis.

Forța voinței lui o scoase din amorțeală și începu să plîngă, mișcîndu-se ca să-i asculte pe bătrîn. Capul îi pulsa îngreţoşînd-o din cauza căzăturii la perete, se împiedică şi inspiră adînc, încercînd să se țină în picioare.

– Nu mai leşina. Nu te gîndi. Nu te opri. Grăbeşte-te!

– Am să încerc, reuşi ea să spună în timp ce-şi încheia bluza.

„Sfîrşitul visului. O să se termine totul curînd şi am să mă trezesc la *Magnolia*."

Nu-şi amintea prea mult de călătoria cu *jeep*-ul, de telefonul la doctor sau că îl aşteptase.

Erau doar mici fragmente de scene.

Una dintre cele mai clare amintiri era fața îngrozită a doctorului Maxwell cînd intră pe uşa căsuței.

Ea nu voi să intre din nou, dar vomită la capătul terasei. Vedea cum vechea saltea din salvie şi ierburi moi pe care el pusese acolo – se strîngea în jurul trupului lui Colley cînd bunicul lui şi doctorul reuşiră să-l scoată pe uşă.

El îşi pierduse cunoştinţa şi avea faţa palidă cum n-o mai văzuse niciodată.

„Băiatul meu vrăjitor, cum am ajuns noi oare la asta?"

Nu se putu reține. Întinse mîna spre el, apoi ap[illegible] de saltea, să-i ajute să-l care la maşină şi să-l aşeze pe podeaua acesteia.

Ploaia se oprise, dar tot ce atingea era ud. Umezeala i se părea roşie.

Dar cel mai bine îşi amintea momentul în care doctorul se întoarse în cameră şi acoperi trupul tatălui ei cu o prelată.

Colley gemu şi încercă să se mişte, dar Diavolul îl apucă şi îl obligă să zacă din nou.

– O să... n-o să moară şi el, nu-i aşa?

Nu putea suporta gîndul că băiatul vrăjitor ar putea muri. „Te rog, Colley, nu!"

Albert se întoarse mînios spre ea. Părul lui alb i se ridicase în cap şi, în lumina cenuşie de afară, sîngele care îl păta, arăta maroniu, la fel ca şi petele de pe mîinile ei.

– N-o să moară. N-am să-l las. Am ştiut că e vina ta, imediat ce am ajuns la cocioabă şi i-am găsit pe amîndoi. Stai departe de Colley. Şi dacă te gîndeşti să mai vii după nepotul meu din nou, să-ţi aduci aminte că un Rawlins l-a trimis azi în iad pe John Thorne.

Pentru prima dată, adevărul îi trecu prin minte lui Lainie. Îşi aminti cum Colley sărise spre tatăl ei, felul în care se repezise la el cu o singură intenţie – să ucidă.

Colley, Colley al ei fusese cel care împlîntase ţepuşa în pieptul tatălui ei. El o împinsese între coastele lui.

Ea făcu un pas înapoi.

– Colley l-a ucis! zise cutremurîndu-se.

Albert Rawlins se întoarse cu spatele, iar doctorul Maxwell ieşi din căsuţă închizînd bine uşa care scîrţîia.

Ea înţelese ce făcea el şi alergă spre uşă, apăsînd pe clanţă.

– Eu rămîn aici, îi spuse ea înnebunită.

– Nu, nu rămîi. Este un şoc, Lainie, spuse el cu blîndeţe, apucînd-o de braţ. Nu poţi aştepta aici pînă vine ambulanţa. Să mergem la casă. Nu durează mult. Apoi poţi pleca împreună cu ei şi să-l ajuţi pe tatăl tău. Cineva o să trebuiască s-o ajute şi pe Deborah. Tu vrei să fii aceea, nu-i aşa? Haide, Lainie, vino cu noi.

Vocea lui o linişti, braţele lui o ţineau, în timp ce o conducea.

Ploaia era de vină. Un timp, ea încercă să-şi spună că nu era vina ei, nici a lui Colley, că tatăl ei murise.

Ploaia transformase după-amiaza ei de rai în ani de iad.

John Thorne şi Albert Rawlins se duseseră pe neaşteptate la cîmp, în mijlocul furtunii, ca să vadă cum se comportă tutunul în ploaie. Thorne văzuse fum ieşind din coşul bordeiului, luase o ţepuşă în ultimul moment, ca precauţie, şi se dusese să vadă ce vagabond umblă pe acolo.

Atît spuseseră oamenilor şocaţi din Springs. Dar restul poveştii era pură invenţie. Au spus că John a găsit locul pustiu. Cel care fusese acolo îl auzise probabil venind. În graba lui de a ieşi, a alunecat din cauza cizmelor ude şi a căzut.

Faptul că a căzut pe ţepuşa pe care o lăsase jos, a fost o întîmplare, aşa i-a fost soarta.

Nimeni nu explică ce căuta Lainie la ferma Rawlins cînd a ajuns ambulanţa acolo; au fost zvonuri şi şoapte, dar nici un răspuns, niciodată.

John Thorne a murit groaznic de repede, după ce l-a ameninţat pe bărbatul din cartierul săracilor, spuneau oamenii, iar Colley cîştigă în mod îngrozitor de pe urma zvonurilor.

El era mai puternic acum, se gîndeau ei, pentru că era nemilos şi era mai periculos pentru că era puternic.

Dar nimeni nu ştia nimic sigur şi asta dădea frîu liber speculaţiilor. Tot ce era sigur era faptul că, multă vreme, Colley nu apăru în oraş.

Oraşul nu bănui niciodată cît de aproape de moarte fusese el însuşi, nici nu ştiau că a fost bolnav.

A fost ideea doctorului Maxwell să ţină în secret rănile lui Colley. Doctorul Maxwell l-a tratat într-o cameră de la etaj la Albert acasă şi doctorul Maxwell a fost acela care a spus povestea despre moartea lui John.

Era mai bine pentru toată lumea, a spus el, iar mama

a căzut de acord, în cele din urmă. Dacă ea ar fi continuat să preseze, ar fi ieşit la iveală adevărul despre ce căuta Lainie în bordeiul acela, aşa că ea renunţă.

Ca şi oamenii din oraş, şeriful bănuia mai multe, dar fu de acord să accepte relatarea doctorului asupra evenimentelor, deoarece nimeni nu reclama nimic şi toată lumea se mulţumea cu aceste fapte.

Lainie suferi la fel de mult ca şi cînd partea ei de vină în moartea tatei ar fi fost făcută publică. În fiecare noapte, ea plîngea într-o cameră şi mama ei în cealaltă. Uneori avea impresia că-şi pierde minţile.

Îl iubea în continuare pe Colley şi în fiecare seară se ruga la un Dumnezeu care o uitase, ca el să trăiască. Dar totodată îl ura mai mult, ura lucrul pe care îl făcuse el.

Cum putea să iubească un bărbat care i-a ucis tatăl?

Dar mai important era cum putea să se iubească pe sine, avînd partea ei de vină în treaba asta?

Era mai simplu să stea departe de Colley Rawlins. Dacă nu-l va mai vedea niciodată, ar fi mai bine. Se jură că va distruge dragostea ei pentru el, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care l-ar face.

Nu-l va cunoaşte niciodată pe băiatul ei vrăjitor, ca soţ sau amant.

Colley încercă să vorbească cu ea pentru ultima oară.

John Thorne era mort de trei luni, iar el îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului ăsta luptîndu-se ca să trăiască şi apoi ca să-şi recapete puterile.

Thorne aproape că reuşise să facă ce-şi propusese, să-l distrugă pe bărbatul din cartierul săracilor.

Chiar cînd fu în stare să iasă afară şi să se ducă în colo şi încoace, Colley evită oraşul Springs şi pe oamenii de acolo.

Lainie nu venise să-l vadă şi nu sunase niciodată la telefon.

Nici nu-şi amintea cum aflase că Deborah a vîndut casa din şoseaua Martin Hollow şi se dusese să locuiască împreună cu Olivia în casa din cîmpul de lîngă *Magnolia*, dar vestea pătrunse prin temerile şi rezerva lui, chiar prin propria lui povară de vinovăţie.

El omorîse un om. Făcuse, în cele din urmă, ceea ce oamenii din oraş îl considerau capabil să facă. Mai mult decît atît, îl omorîse pe tatăl lui Lainie. Chiar cînd îşi amintea că fusese în autoapărare, înţelegea că a distrus mai mult decît viaţa lui Thorne.

Colley începea să vadă că şi dragostea lui Lainie murise.

Dar trebuia să se lupte încă o dată pentru ea, înainte de a o lăsa să plece.

El încercă să arate ca oarecare alt bărbat normal cînd se îndreptă, în sfîrşit, în ziua aceea spre oraş. Nu voia ca ea să creadă că el era un monstru, aşa cum îl caracteriza moartea lui Thorne. În plus, era fizic imposibil ca el să poarte salopeta în care îşi trăise toată viaţa pînă atunci; bretelele apăsau prea tare pe rănile abia vindecate de pe umărul lui. În duminica aceea, purta blugi şi o cămaşă albă şi vedea el singur că arăta diferit şi în alte moduri. Era mai palid, mai slab, mai bătrîn.

Duminicile, hotelul *Magnolia* nu se deschidea pînă la amiază, aşa că el se duse mai devreme ca să-i evite pe toţi, în afară de ea şi de Deborah. Imediat ce păşi pe terasa din faţă şi se uită prin uşa de plasă, deschisă, cu pulsul bătînd în tîmple, înţelese că făcuse o greşeală.

Nu ştiuse că Deborah avea un grup de rugăciune, care se întîlnea acolo în dimineaţa aceea, în drum spre biserică, sau că Lainie, care lucra la biroul de la recepţie, va reacţiona atît de violent la vederea lui.

Ea îl văzu prin rama de plasă cînd ajunse s-o deschidă.

– Nu!

Micul ei țipăt le alertă pe femeile care stăteau alături cu capetele plecate, în rugăciune.

Lainie se retrase din dreptul uşii, incapabilă să-şi ia ochii de la el, cu fața schimonosită de durere.

– Nu vreau să te mai văd vreodată, spuse ea cu greu, cu voce gîtuită şi joasă.

Una sau două siluete din umbră se ridicară.

El nici nu mai încercă să deschidă uşa.

– Am venit să vorbesc cu tine.

Întorcîndu-se orbeşte, Lainie dădu peste mama ei aflată în spatele ei.

– Nu pot! Spune-i! Spune-i tu, mamă!

Ea trecu pe lîngă mama ei şi alergă prin holul mare, pe lîngă scări, ieşind din raza lui vizuală. Suspinele ei dispărură greu în aerul nemişcat din urma ei.

Deborah ezită, apoi veni la uşă, deschise rama de plasă şi rămase în picioare lîngă el, pe terasă. El nu era singurul care îmbătrînise în iadul celor trei luni care trecuseră.

– Te rog, Colley, nu face asta. Lainie mi-a spus totul.

– Vreau s-o văd! vorbi el cu hotărîre disperată. O iubesc. N-am putut evita ce s-a întîmplat.

– Asta n-are nici o importanță acum. John a plecat, la fel inima şi sufletul ei. Ce-ai făcut? Nu mai poți veni aici la *Magnolia*. Niciodată! Te rog, pleacă pur şi simplu.

Un lung moment, care îți frîngea inima, el se uită la cei ce ascultau dincolo de uşi, străduindu-se să audă conversația lor. Vedea nefericirea întipărită de pe fața lui Deborah.

Cum de nu ştiuse el că Lainie nu-l va ierta niciodată pentru moartea lui Thorne?

Colley plecă de la *Magnolia* şi se întoarse la rîu. În următoarea săptămînă, în Springs şoaptele se transformaseră într-un zvon înăbuşit.

În toamna aceea, deîndată ce tutunul fu atîrnat la uscat, bătrînul făcu planuri ca să-l trimită pe Colley la ferma faimoasă pentru cai a lui Paul Harding, la sud de Danville, Kentucky, iar de data asta Albert voia ca el să plecę şi să rămînă acolo.

Lui Colley nu-i păsa.

PARTEA a IV-a

Amintiri și gin

11

La două zile după ce hotelul *Magnolia* a fost distrus de furtună, un fel de liniște se așeză asupra orașului Springs de parcă furia pămîntului se sfîrșise.

Lainie se duse în grădină tîrziu, cînd ziua se răcorise, întorcîndu-se cu spatele la partea din mijloc, dărîmată, a hotelului.

Lucrurile cele mai curioase supraviețuiseră vîntului și ploii, lucruri ca de pildă grădina mătușii Olivia, chiar dincolo de pivnița de piatră. Porumbul se înălța, verde, de parcă fusese împrospătat de nebunia udă de marți. Mirosea înțepător în timp ce rupea știuleții și îi dezghioca de boabele de dedesubt.

După ce umplu o găleată cu boabe aurii, suficiente pentru prînzul de a doua zi, se întoarse la curtea umbroasă și la hotel.

Era neliniștită, dar încerca să nu se gîndească de ce.

După ce ajunse în dreptul pivniței, ceva se mișcă lîngă ea. Se cutremură puțin, dar nu fu surpinsă cînd Colley ieși de lîngă ultimul arțar și rămase să o privească, liniștit.

– Ştiai că am să vin. Ai ştiut de sîmbăta trecută, cînd te-am găsit la mină, cu Preston.

Vorbele lui erau joase, dar clare. Nu exprimau emoţie, ci siguranţă.

– Am ştiut, şopti ea.

– Mi-am zis că n-am să mă mai lupt pentru tine, zise el în linişte.

Vocea lui deveni brusc bogată şi răguşită, ca sunetul dealurilor, atît de groasă, încît aproape era greu de înţeles.

Dar poate că ea nu avea nevoie să-i înţeleagă limbajul; ea gîndea că în seara asta, două inimi îşi spuneau adio.

Înserarea era la fel de frumoasă cum trebuie să fi fost prima zi a omenirii. Aerul prăfos era greu de parfumul bătrînilor trandafiri de lîngă uşa din spate, iar păsările începeau un cîntec de leagăn deasupra capetelor lor.

– Dar mi-am adus aminte că m-ai iubit mult timp.

Spuse asta fără să i se mişte un muşchi.

– Uneori uit şi cred că încă te mai iubesc, răspunse ea nesigură. Şi asta simultan cu durerea pe care o simt, de fiecare dată cînd mă uit la tine.

El o analiză în tăcere înainte de a se mişca din nou. Era atît de aproape acum! Destul de aproape ca ea să vadă felul în care fluierul de argint stătea ca o fărîmă de stea rece la baza gîtului lui.

El se aplecă puţin şi scoase cîteva boabe din găleată.

– Odată m-ai acuzat că muncesc tot timpul. Uite, acum cade înserarea în jurul nostru şi tu încă mai lucrezi. Ştii de ce sînt atît de ocupat?

Mută, ea clătină din cap.

– N-ai ghicit? Ca să nu mă gîndesc la tine şi la ce am făcut în căsuţă.

Ea se depărtă fără să-şi dea seama că face asta. Era doar obiceiul de a se depărta de orice avea legătură cu moartea tatălui ei.

Dar Colley îi prinse braţul cu o mînă şi cu cealaltă îi trase găleata.

– Nu, nu de data asta. Te rog, nu de data asta. Lasă lucrul tău jos, Elaina. Pentru mine, doar în seara asta.

– O să mă faci să-mi amintesc, şopti ea.

El puse găleata lîngă gaura căscată, unde uşa pivniţei fusese smulsă. Apoi se întoarse şi o apucă de celălalt braţ, ca să fie cu faţa spre el.

– Cîndva, am crezut că, dacă îţi dau timp, ai să uiţi şi ăsta va fi lucrul cel mai bun. Dar n-ai uitat şi nu e cel mai bun lucru.

Mîna lui alunecă blînd de la braţ în sus, spre umăr, şi spre gît şi de acolo îi trase în sus bărbia şi ochii albaştri se uitară în ochii negri.

– În seara asta, cînd timpul s-a terminat, pentru mine şi pentru tine, trebuie să ne amintim. Chiar dacă asta te face să mă urăşti mai mult, trebuie să risc.

Totul la el era liniştit, dar sub acest calm, pulsa viaţa. Îi simţea dorinţa, durerea.

– Atunci, vorbeşte, spuse ea gîtuit. De data asta am să-mi permit să mă uit înapoi. Apoi n-o voi mai face niciodată, Colley. Mă doare prea tare să mă gîndesc la tot ce-am pierdut. Nu doar pe tata, ci pe tine.

Sinceritatea ei rupse controlul ce-l avea asupra lui însuşi. Ea îi simţi tremurul ca şi cînd ar fi fost al ei.

– Eu l-am omorît pe John Thorne, spuse el în agonie, iar cînd ea scoase un mic ţipăt la vorbele lui directe, el o apucă din nou de umeri atît de strîns, că ea nu se putu depărta. Vezi? Eu am spus-o cu glas tare. Am încercat timp de trei ani să-ţi spun aceste cuvinte. Am făcut-o în cele din urmă.

Ea putu să-şi ridice mîinile, şi-i acoperi faţa, în timp

ce el o ținea lîngă el.

– N-a fost intenționat. N-aș fi făcut niciodată așa ceva. Dar s-a întîmplat. Într-o zi, trăiam pur și simplu, iar a doua zi aveam sînge pe mîini. Charley îmi spunea că viața a fost dură cu Diavolul, și asta l-a făcut atît de meschin. Atunci, de mult, cînd aveam pîrîul și te aveam și pe tine, nu înțelegeam. Doamne, am avut o viață grea de-atunci.

– Colley, oprește-te, gemu Lainie lăsîndu-și fruntea pe umărul lui cald. Ce vrei de la mine?

El așteptă pînă ce ea se uită în cele din urmă în sus.

– Vreau să faci cel mai mare lucru pe care o ființă umană îl poate face pentru o alta, spuse el răgușit și ochii lui se rugau. Să mă ierți.

– Dar dacă spun că am să încerc, că s-ar putea s-o fac, va fi tot ce vrei?

El ezită.

– Sau vrei să mă auzi spunînd că tot te mai iubesc?

Vorbele erau prea clare în aerul înmiresmat, răcoros. Inspiră.

– Ce importanță ar avea? Chiar dacă aș spune lucrurile astea, vom fi tot foarte departe unul de altul, așa cum sîntem acum. Nu înțelegi, băiat vrăjitor? Nu te pot avea. Ar însemna s-o trădez pe mama, casa, pe mine însămi, dacă aș trăi cu bărbatul care i-a luat biața tatălui meu.

El îi dădu drumul prea repede și furia lui se ridică la fel de iute cum căzuse roua în jurul lor.

– Dar el voia să mă omoare pe mine și poate și pe tine.

– Tata nu mi-ar fi făcut nici un rău.

– Asta nu poți să știi. El trăia undeva, în trecut. Cu o altă fiică și cu alt bărbat. Unul care merita cu adevărat să moară.

– Știu totul despre Beth. Mama mi-a spus. Dar nu

cred că voia...

– Să mă omoare pe mine?

Ea nu putu răspunde un moment prelungit.

– Ai fi jelit după mine atît, sau l-ai fi pedepsit, aşa de mult? întrebă el frustrat.

– N-am avut ocazia să descopăr asta. Tu l-ai omorît. Tu nu l-ai rănit, nu i-ai făcut un rău, nu ai încercat să-l liniştești. Cît de tare l-ai urît, Colley?

El nu vorbi un timp, lăsînd vorbele ei să-i ardă pielea şi să pătrundă fierbinți pînă la inimă.

– Nu l-am urît. Probabil că nu crezi asta, dar este adevărat. Era un timp cînd am vrut chiar ca el să mă placă, din cauza ta.

El îşi trecu mîna pesta față, îndurerat.

– Te-am lăsat să spui lucrurile astea şi nu mă apăr prea bine pentru că adevărul este că nu-mi amintesc prea multe. După ce m-a înjunghiat el, am căzut, te-am auzit țipînd. L-am auzit lovindu-te. Ştiu că am încercat să-l opresc. Nu, nu mă întreba. Am să-ți spun fără să mă chestionezi. Da, probabil că am intenționat să-l omor, după ce l-am auzit că te-a lovit. Nu-mi amintesc nimic altceva, pînă cînd l-am văzut pe Diavol deasupra mea, înjurînd. Era sînge. M-am întrebat: e sîngele meu? Apoi te-am văzut pe tine încercînd să te dai jos din pat şi m-am gîndit: ea n-a murit. Vine spre mine.

Lainie îşi lăsă degetele să se înfigă în coaja copacului spre care se dusese încet.

– Vrei să vorbeşti despre bunicul tău? În noaptea aia am început şi eu să-l numesc Diavol. Am văzut ce-a văzut tot oraşul. El l-a blestemat pe tata să se ducă în iad. Mi-a spus că e bucuros că tu ai fost cel care l-ai ucis. Bătrînul ăla ştie să urască, iar tu eşti sîngele lui.

Colley tresări.

– Despre asta nu ştiu. N-am ştiut nimic, timp de o săptămînă, dar o lună n-am putut să ies din casă, de

teamă să nu-şi dea seama cineva de ce s-a întîmplat. Diavolul mi-a spus că aşa vrei tu. A trebuit să-l ascult. Tu n-ai venit să vezi dacă am murit sau trăiesc. Nu crezi că aveam nevoie să-ţi spun că mi-aş fi tăiat un braţ, ca ziua aceea să nu fi existat? Aş schimba-o dacă aş putea, dar nu văd ce aş putea face altceva. Doamne, Lainie, nu am vrut ca moartea lui să intervină între noi!

Nu se presupunea ca el să fie cel îndurerat, ea era persoana faţă de care se greşise, se gîndi ea surprinsă.

Ea duse mîna la gît, căci îi venea tot mai greu să vorbească.

– Mama şi cu mine am pierdut cel mai mult. Pe tata, şi casa şi viaţa pe care am dus-o. De fiecare dată cînd mai pierdem o parte din noi, te urîm ceva mai mult.

Îi va spune totul, chiar dacă asta ar ucide-o, aşa că adăugă cu durere:

– Tu nu aparţii lumii mele. Stai cu femeia care a venit cu tine, la *Magnolia.*

– Nu o vreau pe Rachel.

„Iar eu nu-l vreau pe Preston, spuse ea în gînd, dar n-am de ales. Şi eu am trăit greu."

Colley se apropie mai mult cu faţa rugătoare.

– Nu mai pot rămîne mult timp aşa. Hai să încercăm, Lainie. Tot ce am e al tău. A fost totdeauna. Este şi acum.

Făcu un pas nesigur spre ea, atît de aproape încît braţul ei îl atingea pe al lui, aspru, cald şi electrizant. Chiar şi pielea ei pulsa de nervi şi trebui să-şi oblige ochii să rămînă deschişi, iar braţele să se ţină departe de el, şi buzele ei să vorbească în loc să se întindă spre ale lui.

– Pot să îndrept lucrurile pentru tine, Lainie, pledă el răguşit. Am bani. Destui. Ţi-i pot da. Ştiu că sînt probleme cu hotelul *Magnolia.* Am să le rezolv pe toate. Dă-mi o şansă. Iartă-mă. Iubeşte-mă din nou.

– Nu.

El inspiră şi se enervă. Ea îl voia furios, îi era mai uşor cînd era furios.

– Banii mei sînt la fel de buni ca şi ai lui Preston, spuse el forţat.

– Dar banii lui nu vin cu amintiri, spuse ea cu calm, fără să încerce măcar să nege că banii lui Preston o interesau.

– Eu aş fi mai bun pentru tine decît ar putea fi el vreodată.

– Unde? În pat?

– Oriunde. Da, şi în pat, spuse el şi se înecă. Dacă noi doi am face dragoste măcar o singură dată, această ruptură dintre noi n-ar mai avea nici o valoare.

El întinse mîinile după ea, iar ea se dădu îndărăt prea repede. El îşi pierdu complet controlul:

– Nu fugi de mine! Mi-e silă de tine că fugi mereu. Fugi de mine, fugi drept la el! Eu sînt...

Nu putu să termine, o apucă de braţe s-o tragă lîngă el, gura lui găsind-o pe a ei cu asprime.

Ea ar fi trebuit să se lupte, să-şi strîngă gura împotriva lui.

Dar nu făcu asta.

El era puternic, iar furia şi durerea se adăugau forţei lui. Nu era blînd. Fusese blînd înainte, la mină şi în visele ei. Acum, nu. Gura lui o răni pe a ei cînd se aşeză peste buzele ei şi nu-i dădu nici o şansă să-i refuze limba. Se împinse între dinţi, şi îi deschise gura la fel de aspru pe cît braţele lui o ţineau strîns lîngă el.

Lainie nu mai ştia nici măcar unde era. Era doar acolo, cu Colley, în centrul universului.

Nu se sătura, nu o atingea de ajuns, nu o simţea de ajuns. „Ia-i buzele, ia-i respiraţia, ia orice poţi lua", se gîndi el nebuneşte, cînd putu să gîndească.

El îi lăsă buzele, dar aproape că-i plesni coastele,

cînd o trase mai aproape, mai aproape; gura găsi ochii ei, obrajii, gîtul, cînd îi împinse capul în spate. Ea gemea, scoţînd mici sunete caraghioase din gît, se zbătea la pieptul lui.

El nu-i dădea drumul.

Nu avea senzaţia că ea îl urăşte. Ea îl atingea, îi trăgea capul mai aproape de faţa ei, în loc să-l împingă.

Îi simţi mîna la ceafă, încurcîndu-se în părul lui, iar el îşi ridică faţa pînă cînd obrazul lui îi atinse bărbia. Feţele lor rămaseră împreună un minut, lihiştit. Ochii li se întîlniră, atît de aproape, atît de aproape, iar respiraţia lui era fierbinte pe buzele ei. Doar o mică mişcare ca să-l întîlnească, gură la gură, iar ea o făcu.

– Colley... Colley...

Ridicătura cu iarbă care era partea de deasupra a pivniţei, unde o sărutase prima oară în urmă cu trei ani, era tare acum în spatele ei. Trupul lui era viu, pulsa şi se împingea într-al ei. El îşi alunecă mîinile aspre pe spatele ei, împingîndu-le peste şolduri.

Ridicînd-o, ridicîndu-i un picior cu mîna sub încheietura genunchiului, împinse cu genunchiul lui în centrul ei, dezechilibrînd-o pînă cînd ea se agăţă de spatele lui şi de gîtul lui ca să rămînă în viaţă. Trebuia să găsească un loc unde să o poată acoperi, piele la piele. Să se împingă în ea şi să o simtă în jurul lui.

Cu siguranţă că în această uitare dulce îşi va găsi din nou pacea şi dragostea. O va căpăta înapoi.

Lăsîndu-i jos piciorul, lăsă mîna să alunece între ei, găsindu-i cealaltă încheietură a genunchiului. Sărutîndu-i sînii sub bluza de bumbac, gîdilîndu-i abdomenul cu nasul, Colley se aplecă şi o ridică în braţe. O cameră! Un loc unde s-o întindă şi să se culce lîngă ea. Erau peste tot în jurul lui.

Nu ştia cum traversase curtea, acum întunecată, şi cum găsise treptele care duceau la terasa din spate a

hotelului întunecat, dar ajunse. Sărutîndu-i gura deschisă, el o purta ca un leu care îşi caută culcuşul, un refugiu unde s-o ascundă.

Îşi amintea vag că aici era hotelul *Magnolia*. Nu-i mai plăcea să vină aici, zidurile puteau să cadă pe el. Dar ezită doar o secundă.

Ea îl apucă din nou de cap trăgîndu-l spre ea. De data asta, limba ei o găsi pe a lui, mîinile ei se încurcară în cămaşa lui cînd o strînse între degete, mototolind-o.

– Iisuse! gîfîi el, desprinzîndu-se de ea, atît cît să umble la clanţa uşii de lîngă mîna lui cu care încerca să o ţină în continuare.

Aceasta se deschise brusc spre cameră, aproape fără ca el să-şi dea seama că a atins-o, iar faptul că el se împiedică surprins, o făcu pe ea să se trezească din transă.

Ea tresări şi se smulse din braţele lui, rostogolindu-se mai încolo... şi totul se termină. Amîndoi se uitau unul la altul, pe mica terasă singuratică.

Faţa lui Cooley era oarbă de pasiune cînd se uită în jos la ea.

Lainie îl dorise în felul ăsta de atîta timp, încît propria ei voce o tăie ca un cuţit.

– Nu, gata.

El părea că nici nu înţelege refuzul ei gîtuit. Ochii lui erau sălbatici cînd se uită în jos la ea.

– Nu pot, Colley, nu o fac, şopti ea îndurerată. Lasă să se termine.

– Nu, spuse el cu durere, întinzîndu-se din nou spre ea.

„Opreşte-l!" Trebuia să-l oprească.

– Plec cu Preston, spuse ea repede. Mă înţelegi? O să mă culc cu el, Colley.

Sunetul pe care îl scoase fu un geamăt de durere, cum face un bărbat cînd încasează un pumn care îl face

să se înconvoaie.

– Am ştiut că n-o să te lase în pace, gîfîi el. I-am zis Diavolului să-i interzică, dar asta îl face mai rău. Dar tu nu-l iubeşti. Tu mă iubeşti pe mine. Pe mine!

El o împinse atît de repede mai departe de el, încît ea căzu şi trebui să se prindă de stîlp. Făcînd doi paşi mai departe de ea, el inspiră şi ochii îi străluciră în noapte. Vocea lui era atît de plină de furie, că ea se cutremură.

– Tu îţi cheltuieşti viaţa învinovăţîndu-mă de lucruri în privinţa cărora nu pot face nimic. Nu vezi că tot ceea ce este între noi este mai important decît o sută de taţi? Că tu te omori pe dinăuntru la fel de sigur cum mă omori pe mine?

– Nu pot să uit, Colley. El era tatăl meu. Va fi totdeauna între noi. N-aş putea să fiu cu tine fără să mă gîndesc că el n-a vrut să fie aşa.

El întinse mîinile şi se sprijini de peretele din spatele ei, inspirînd greu. Umerii i se mişcau în efortul de a se controla.

– El e mort, Lainie.

– Eu am contribuit la uciderea lui, izbucni ea şi brusc începu să plîngă.

Plîngea la fel cum plînsese în ziua aceea, de mult.

– Ştiam că nu trebuia să fiu cu tine. Ştiam că nu-i dădeam ascultare şi totuşi, am făcut-o.

– Deci, dacă poţi să te răneşti suficient, ca şi pe mine, atunci poţi îndrepta lucrurile? Asta-i?

Colley se îndreptă frecîndu-şi faţa cu mîinile, ca o acceptare.

– Calea mea e mai bună, continuă el. Am să te duc în pat şi am să te iubesc pînă ai să-ţi uiţi durerea, pînă ai să înţelegi că sîntem două persoane care nu pot trece prin lumea asta prea bine dacă nu se au unul pe celălalt. A fost un accident. Dacă nu ne-ar fi găsit în după-a-

miaza aceea, aş fi făcut dragoste cu tine. Am fi fost împreună.

– Dar nu s-a întîmplat aşa, şopti ea. Iar acum, totul s-a schimbat. Colley, uită-te! Vezi camera de acolo? În camera aia am de gînd să mă culc cu Preston.

Ea arătă spre colţul de răsărit al hotelului.

El se aplecă puţin, ducînd involuntar mîna la inimă, iar vocea lui era răguşită.

– Tu îl iei în lumea ta, în timp ce pe mine nu mă laşi să intru şi te dai lui, deşi nu-l iubeşti. De ce, Lainie?

– Am motivele mele să o fac. Nu au nici o legătură cu noi. Pot să mă culc cu el, dacă vreau.

Vorbele sunau bine, sfidătoare şi puternice, dar ea nu le lua în serios. Era la fel de vinovată în faţa lui ca şi cînd el ar fi fost soţul ei şi o confrunta în legătură cu un amor oarecare.

Lui îi trebui un moment prelungit ca să vorbească.

– E din cauza banilor? Sau pentru că ai nevoie de un bărbat? Sau doar ca să mă răneşti pe mine? spuse el în cele din urmă învins. La naiba, atunci fă-o, indiferent de motive! Fă-o! Treci peste asta. Cînd o să mă vezi sîngerînd de moarte, poate că atunci îţi va fi de ajuns. Poate că atunci o să poţi opri treaba asta şi o să mă ierţi şi o să te ierţi şi pe tine pentru că Thorne a murit. Cînd o să se termine, atunci poate o să ai nevoie de mine. O să poţi veni la mine, aşa cum am vrut eu să vin la tine, cînd am terminat cu altă femeie. Am vrut să te implor să mă faci să uit că altcineva m-a a...

Ea îl opri brusc:

– Nu poate fi aşa! N-am să fiu aici. Plec cu el, Colley.

Mai mult decît orice altceva, asta îl forţă să privească realitatea.

– O să urăşti viaţa de acolo, unde-i rece şi meschin, departe de *Magnolia*. Semeni prea mult cu Olivia şi Deborah.

– Ştiu, recunoscu ea cu asprime. M-am gîndit la asta, şi totuşi plec; pot învăţa să trăiesc acolo. Sînt tînără, n-am să mai vin înapoi decît în vizită sau dacă vor avea nevoie de mine. Ar fi prea mult să suport pentru inima mea. Nu crezi că e greu să pleci? Dar unul dintre noi trebuie să plece, Colley. Cînd te- ai întors am ştiut că nu voi putea continua, ca acum trei ani, să văd şi să doresc ceea ce nu voi avea niciodată. Dacă plec cu Preston, rezolv şi celelalte nevoi ale mele.

Bărbatul din faţa ei tăcu un moment. Apoi puse capul pe peretele de care se sprijinea ea şi rîse. Sunetul era amar.

– Trebuia să-l omor la mină. El n-o să te ia cu el, Lainie, de îndată ce obţine ceea ce vrea. Ştii cîte femei a avut? Nu le pot număra. El nu va mai fi aici cînd va răsări soarele, a doua zi. Va trebui să te trezeşti singură. Tu şi cu mine. Noi doi murind împreună.

– Ieşi de-aici, Colley! sări ea la el. Tu nu înţelegi. M-a cerut în căsătorie. Spune-mi, cîtor femei le-a cerut asta?

El nu se aşteptase la vestea asta. Ea înregistră şocul lui, de parcă ar fi fost al ei, dar trebuia cumva să-l facă să plece.

– Asta n-o să se întîmple niciodată, spuse el plat, dar nu mai era sigur.

Preston era încăpăţînat. Ar putea merge atît de departe ca să-l atingă pe Colley. Oricum, era uşor s-o doreşti pe Lainie. Colley ştia cît era de uşor.

– Te temi că o să se întîmple lucrul ăsta, îşi dădu ea seama lent.

Inspirînd adînc, Colley capitulă:

– Poate că mi-e teamă. Ştii de ce? Chiar dacă unele din numele pe care mi le dau oamenii din oraşul ăsta – sălbaticul, animalul – sînt adevărate sau ar putea fi, ţi-ar merge mult mai bine cu mine decît ţi-ar merge vreodată cu el.

12

– Nu pleci nicăieri acum!

Preston se opri la uşa bucătăriei, întorcîndu-se să vadă a cui era vocea care îl făcuse să tresară şi să se oprească.

– Colley!

El lăsă privirea să treacă peste bărbatul care se ridică de pe scaunul de metal ce stătea în colţul terasei din spate a casei Rawlins. Bluza de bumbac pe care o purta era pătată de transpiraţie iar blugii erau murdari cu praf de la cîmp. O sclipire de dispreţ amuzat apăru în ochii lui Preston.

– Cum stau lucrurile la şirurile de tutun, vere?

Colley ignoră vorbele.

– Aveam de gînd să muncesc pînă mă bag în pămînt şi să încerc să uit, dar bănuiesc că mi-am schimbat părerea, spuse el liniştit.

Ochii lui erau atît de negri şi hotărîţi, încît arătau ca nişte bucăţele de cărbune dur.

Preston se depărtă cu un pas.

– Ce anume mai exact, încerci să uiţi?

Vocea lui făcea un uşor ecou în bucătăria izolată, liniştită, pe care Nadine o curăţase înainte să plece pentru sfîrşitul de săptămînă.

– Am auzit că ai nişte planuri. Unele care o implică pe Lainie.

Cînd înregistră ce spunea Colley, Preston rîse. Su-

netul veseliei lui autosatisfăcute îl făcu pe vărul lui să dorească să-i rupă falca, dar învățase să se controleze. Nu mai era același băiat de la rîu care fusese cîndva, prea rapid în a-și arăta emoția; nu mai era bătaia de joc a lui Preston, cel mai în vîrstă. De data asta, se va strădui să joace jocul așa cum l-ar fi jucat James și fiul lui.

– Da, am planuri pentru mica ta prietenă. Am de gînd s-o duc în pat mîine seară.

O mînă invizibilă îl strîngea de gît pe Colley.

– Poate că mă ajuți, bătrîne, adăugă el. Mi-ar fi de folos niște indicii, ce-i place mai mult doamnei. Ah!

Preston pocni din degete prefăcîndu-se că-și amintește:

– Am uitat. Tu nu știi. N-ai ajuns niciodată atît de departe cu ea, nu-i așa?

„Rămîi calm!" spuse Colley inimii și pumnilor lui.

– N-o să te las să faci treaba asta, reuși el să rostească, în ciuda strînsorii din jurul gîtului. N-o să-i faci nici un rău și nici n-o s-o atingi.

– Ești un prost, Colley, să te lupți pentru o femeie care nu te vrea!

– Eu știu totul despre Lainie și ce vrea ea. Și nu-mi pasă cît de nebun îți par ție, Preston. Nu mă aștept ca tu să faci ceea ce trebuie din decență. Se pare că nu ai prea multă. Am să te încurajez cu ceva ca să te ajut să o lași în pace pe Lainie. Cînd am fost în Georgia, am aflat mai multe despre tine decît am vrut să știu. Am întîlnit un tip care te cunoștea bine. Diavolul era în focul iadului din cauza fetei, atunci, iar eu n-am văzut nici un motiv să-i spun despre jocurile de noroc. Dar a trebuit să-i plătesc și ăluia; a costat mai mult decît ca să scapi de copil, ceea ce, probabil spune ceva despre tine, în general.

Fața lui Preston se schimonosi într-un rînjet de sur-

priză neplăcută.

– Ai fost ocupat în cele două săptămîni la Atlanta, nu-i aşa? Te ocupai mereu de afacerile mele.

– Nu dau un şobolan mort pe afacerile tale. Dar Lainie e altceva. De ea îmi pasă. Tu nu'o iubeşti. Îmi dau seama. Aşa că, ai să pleci naibii din Springs! Nu te atinge de ea şi nu veni înapoi aici. În clipa în care o faci, îi spun Diavolului doar puţin din ce am aflat despre tine.

– La naiba, nu poţi dovedi! Aşa că spune-i orice vrei, zise Preston răguşit, dar vorbele erau pline de o bravadă nesigură.

– Pleacă pur şi simplu din oraş. Priveşte lucrurile în felul ăsta: Îţi fac o favoare, spuse Colley făcînd un efort să se controleze. Diavolul îi urăşte pe cei din familia Blackburn. N-o să suporte ca tu să te distrezi cu cineva dintre ai lor. Şi, indiferent ce pretindeţi, tu şi James vreţi să vă aveţi bine cu el. Doar nu vrei să capăt eu toţi banii lui, nu-i aşa? Primeşte sfatul meu şi stai departe de ea.

Preston puse ambele mîini pe masa de gătit din bucătărie, de parcă se încorda împotriva furiei sale. Cînd vorbi, încercă să sune amuzant, dar nu prea reuşi:

– Eşti atît de sigur că tu eşti acum Bărbatul? Trezeşte-te, Colley, idiotule! Încă nu ştii? Bătrînul nu mai are nevoie de tine cum n-a avut nici de mine sau de oricine altcineva. Ascultă-mă: *el a vrut să fac asta.* Înţelegi? Bunicul mi-a zis să iau fata.

Colley simţi cuvintele pînă în vîrful picioarelor, ca nişte mici săbii în pielea lui.

– Minţi! spuse el neîncrezător.

Preston atinsese punctul sensibil. Se îndreptă, iar faţa lui se calmă văzînd şocul lui Colley.

– Întreabă-l tu singur pe bătrîn. Spun adevărul. Pentru asta a vrut să vin aici după ce am plecat din Atlanta. „Dă-o jos de pe piedestal, mi-a zis, şi Colley n-o s-o mai vrea." Eu am făcut-o doar ca să fim chit, dar am obţinut

mai mult decît pentru ce m-am tîrguit. Tu o iubeşti cu adevărat. Am cîştigat totul de la tine, Colley.

– Atunci, să-ţi fie de ajuns. Las-o în pace! spuse el luptîndu-se cu greaţa. Diavolul n-a spus asta, nu-i aşa?

Preston îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor de vară, de comandă, şi se sprijini cu nonşalanţă de masa de gătit din spatele lui.

– E un singur lucru de care-mi pasă mai mult decît să te învîrtg în jocul ăsta. Vreau să iau ce mi-a promis micuţa doamnă. Ea este răsplata şi nu o să mă şantajezi ca să renunţ la ea. Fac doar ce mi-a ordonat dragul meu bunic. În plus, ea e prea uşor de avut. Nu vreau să renunţ la tot ceea ce oferă ea.

– Taci! Lainie nu e uşuratică. A trebuit să-i promiţi un inel de căsătorie ca să te atingi de ea.

– Ţi-a zis şi asta? Ei, poate că, într-un fel, a fost o provocare pentru mine, dar Lainie e niţeluş cam naivă. Ea crede că un inel de aur înseamnă o viaţă cu un singur bărbat. De aceea i-am oferit inelul. Ştiam că aşa o obţin. Va trebui doar să înveţe că viaţa nu este totdeauna ca o poveste cu zîne, nu-i aşa? Nu există stavilă pentru ce se va întîmpla, Colley, aşa că bănuiesc că va trebui, pur şi simplu, să suporţi asta, încheie Preston batjocoritor.

Emoţia creştea în sufletul lui Colley. Era atît de mare şi de întunecată, încît el nu mai putu gîndi. Degetele lui se făcură gheare cînd se întinse violent spre gîtul vărului său şi numai asculta de mica voce din capul lui care şoptea: „Nu! Opreşte-te, nu face asta!"

Sîmbătă era o zi plină la *Magnolia*.

– Locul ăsta arată ca o zi de cules bumbacul pe plantaţie, spuse Dana rîzînd. N-am văzut niciodată atîta lume aici.

Pata blondă îşi ţinea strîns geanta mare cînd îşi croi

drum pe terasa din spate, pe lîngă grămezile de butuci scurți, pe care bărbații de la Comitetul de bunăvoință al bisericii îi tăiaseră în dimineața aceea din arțarul trăsnit. Trecînd pe lîngă ei, ea se împiedică de un sac greu, prăfuit.

Dana se ținu de geantă și căzu cu un țipăt, iar Lainie și Hargis Lowe, care încărcau într-o camionetă crengi rupte, o prinseră.

– Ce-i asta? întrebă cu indignare Dana, cînd bărbatul mai bătrîn o ridică de jos. E greu ca o stîncă.

– Cam așa ceva este, replică el. Amestec de ciment, am să-l iau din drum dacă te dai la o parte.

Dana se conformă în grabă, ținînd strîns poșeta lîngă corpul ei. Hargis se aplecă și, cu un geamăt și o mică explozie de praf, ridică sacul pe umăr.

– Cred că am să duc asta la pivniță, Lainie. Cineva a pus la loc ușa, cînd am venit aici azi-dimineață, dar nu arată prea bine. Susan spune că ar trebui să o astupăm complet cu ciment.

– Dă-i drumul! Nu este nimic acolo decît o pompă veche, care era folosită la *Magnolia* cînd oamenii veneau să încerce apa minerală. Am controlat ieri.

Hargis se clătină periculos aproape de Dana cînd se mișcă să coboare treptele.

– Tînără doamnă, spuse el cu o încruntare, felul în care ții geanta aia mare a dumitale îmi spune că geanta ar trebui să se afle undeva în tezaurul unei bănci.

Tresărind, Dana relaxă din nou strînsoarea genții și rîse în timp ce treversă curtea. „Hargis e mai deștept decît pare", se gîndi ea.

Apoi se uită în jos. Deborah era în partea cealaltă a hotelului, încercînd să sorteze ce putea fi salvat din ruine.

– Geanta asta este pentru tine, Lainie, spuse cu voce șoptită, cînd o scoase de pe umăr.

– Pentru mine?

Lainie întinse mîna cu surprindere. Geanta era neaşteptat de grea.

– Ce este în ea?

O uşoară roşeaţă cuprinse gîtul Danei şi se urcă spre obraji.

– E un cadou de la Preston. Nu, nu deschide!

Ea ţinu mîna lui Lainie cînd aceasta vru să tragă fermoarul.

– M-am uitat în secret, mărturisi ea. Ştiu că nu trebuia s-o fac, dar n-am putut rezista. El a cumpărat asta ieri, cînd tu erai plecată s-o duci pe domnişoara Olivia la doctor, iar eu aranjam în holul din faţă. Trebuia să ţin secret pînă te vedeam pe tine şi aşa am făcut, jur. Dar nu se poate s-o deschizi aici.

– Ce-i în ea? întrebă zăpăcită Lainie.

Dana se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

– Nişte cioocolată şi o sticlă de gin – şi... o pijama de satin.

Lainie se uită direct în ochii căprui ai Danei şi simţi căldura ridicîndu-se pe faţa ei.

– Ei, ce drăguţ!

Vocea era a lui Lloyd Tate şi venea din curte. El ţinea ambele mîini în şolduri şi se uita la ele prin ochelarii de soare.

– Voi două vorbind în şoaptă! Pun pariu că despre bărbaţi.

– Dacă e vorba despre ei, majoritatea prepară ciment în partea cealaltă, îl informă Dana. Poate îi ajuţi să-l amestece, sau aşa ceva.

– Aş putea, eventual. Îmi place să mă amestec în treburile oamenilor, spuse el şi plecă.

– Urmăreşte şi ascultă tot timpul, îi făcu Lainie confidenţe în timp ce se uitau după Tate. El nu e ceea ce pare, te asigur!

– Ah, uită-l! o sfătui Dana. Avînd în vedere cadoul pe care ţi l-a trimis acum Preston, ai lucruri mai bune la care să te gîndeşti.

Colley şedea liniştit la masa din bucătărie cînd intră Albert, tocmai cînd înserarea se lăsase.

Diavolul era plin de noroi de la cîmpurile de lîngă rîu şi îşi trăgea dureros piciorul bolnav. Nepotului său nu-i era milă de el.

– Te-am aşteptat, bătrîne, zise el aspru.

Albert se opri un moment, înainte de a vorbi.

– Zău? Unde-i vărul tău?

– A plecat. Asta-i tot ce mă interesează.

Diavolul se duse la maşina de gătit şi găsi vasul cu cafea. Scoase o ceaşcă de pe raft şi îşi turnă cu grijă, înainte de a vorbi:

– Tu şi cu el, iar v-aţi luat unul de celălalt? Sper că nu pentru acelaşi lucru pentru care v-aţi bătut ultima dată.

Se aşeză în faţa lui Colley, la masa din bucătărie.

– Cîndva, ţi-am făcut un jurămînt, Diavole, spuse brusc Colley. Am încercat să-l ţin, dar nu mai pot.

Bătrînul îşi scoase şapca şi o atîrnă cu grijă pe spătarul înalt al scaunului de stejar pe care şedea. Apoi întinse mîna spre cana de cafea aburindă, pe care şi-o turnase, şi bău o înghiţitură. După ce îşi şterse gura cu dosul mîinii, se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la bărbatul din faţa lui.

– Arăţi de parcă ai fost în iad şi ai venit înapoi.

Uitîndu-se la nepotul lui prin aburul cafelei, el observă faţa încordată, poziţia lui ţeapănă.

– Unde ai fost toată noaptea trecută? Jos, la rîu, şi ai lăsat-o pe curvă să te aranjeze? spuse tărăgănat şi ironic Rawlins, întinzînd din nou mîna spre cană. Asta ar putea explica lucrurile.

Rapid şi violent în mişcare, Colley întinse mîna şi zvîrli cana de pe masă. Aceasta zbură în perete, unde se izbi şi se sparse, iar lichidul maroniu-închis curse pe podea, în timp ce ei doi şedeau tăcuţi.

Albert îşi regăsi glasul destul de repede:

– Mai bine ai...

– M-am săturat! M-ai auzit?

– Toată omenirea poate să te audă. Ţi-ai dat drumul ca un nebun. Ce nu-i în regulă la tine?

– Preston a plecat, Diavole. A plecat! Acum sîntem doar noi, tu şi cu mine, aşa cum ai ştiut că o să fie, de vreme ce a găsit o cale să pună mîna pe Lainie Thorne.

Colley abia putea să-i rostească numele.

Albert se ridică încet.

– Înţeleg. Nervii ăştia sînt din nou în legătură cu fata. La naiba, Colley, dacă Preston a avut-o, asta e ceva între ei doi! Eu nu am făcut nimic.

– Minţi! Acum mă minţi pe mine. Tot timpul mă minţi. Tu l- ai trimis după ea.

– Preston ştie singur cum să-şi aleagă...

– Tu ai ales-o şi l-ai îndreptat direct spre ea. Pentru asta l-ai adus aici, în vara asta. Este singurul motiv pentru care ai trimis după mine să vin acasă, ca să fiu aici, s-o văd căzînd în mîinile lui. Ăsta-i adevărul, nu-i aşa? Ştiu, bătrîne.

Albert se uită la faţa furioasă a lui Colley. Vedea felul cum erau încordaţi muşchii pe gîtul şi umerii lui.

– Eu i-am spus lui Preston să vadă dacă micul înger zboară cu adevărat sau o să cadă jos, direct în noroi. Dar, orice s-a întîmplat, a făcut-o ea singură.

– Tu ştiai că ea nu i se putea opune. Puteai la fel de bine să-l trimiţi după un copilaş. Şi ai făcut presiuni asupra ei. Ai lăsat să se afle că are nevoie de bani pentru hotelul *Magnolia*.

– Nu era obligată să meargă cu el. Ea a vrut, ex-

plodă Albert. Am obosit auzindu-te gemînd după ea şi distrugîndu-ţi viaţa. Şi ce dacă ea se culcă cu Preston? E ca orice altă femeie. Care bărbat îi flutură mai mulţi bani în faţă, cu ăla se duce. Poate că ai învăţat în cele din urmă lecţia asta.

– Asta a fost pentru mine? Ca eu să învăţ o lecţie? Pentru asta i-ai făcut ei un rău?

– Tot ce am vrut a fost să-ţi fie capul la lucrurile pe care le-am plănuit pentru...

– N-ai nimerit-o, Diavole. Am terminat cu planul tău. Eu nu sînt ca tine. Tu trăieşti pentru fermă. Tu nu poţi iubi pe nimeni. Eu ştiam asta. Dar ea putea iubi! Cînd aveam şaptesprezece ani, am venit înapoi pentru ea. Mă temeam să-ţi spun asta, dar acum nu-mi mai pasă. Am venit înapoi la ferma asta pentru Lainie, pentru că o iubesc.

– Nu fi moale...

– Ca Brudie? Aş dori să fiu mai mult ca tatăl meu. Şi tu ar trebui să doreşti asta. El ar putea să te ierte şi să continue să rămînă pe-aici. Eu nu pot. Singurul motiv pentru care sînt aici şi vorbesc cu tine acum este ca să-ţi spun că înţelegerea noastră s-a încheiat.

Bătrînul păru că înţelege în cele din urmă. Faţa i se albi.

– Colley, gîndeşte-te ce faci! O să vrei totul înapoi. Ai mai făcut-o o dată.

– De data asta nu. Banii tăi nu mi-au adus decît nefericire. Ţi-ai petrecut toţi anii ăştia fără să iubeşti pe nimeni, fără să te doară că nimeni nu te iubeşte. Eu nu pot. Eu vreau dragostea. Vreau să ştiu că, atunci cînd o să mor, cineva o să mă plîngă. Vreau o femeie care să mă ţină în braţe şi să aibă nevoie de mine, în patul ei, în fiecare noapte. Vreau şi inima ei odată cu trupul. Bănuiesc că asta înseamnă că sînt moale. Am să spun eu asta, ca să nu mai fie nevoie s-o mai spui tu din nou.

– Aşteaptă! zise Albert făcînd un pas după el cînd el se îndreptă spre uşă. Cum rămîne cu ce mi-ai promis acum şase ani?

– Eu m-am ţinut de promisiune. Tu nu! Cît mă priveşte, tu şi ferma şi banii tăi puteţi arde la un loc. Ţi-am vîndut sufletul meu, Diavole, dar acum mi-l iau înapoi.

– Voi continua să mai lucrez un timp, spuse Lainie, cînd mama ei, epuizată, se pregătea să se ducă acasă la ora şapte. N- o să vin acasă. Dorm aici în noaptea asta, ca să pot începe mîine dimineaţă, devreme.

– Ştiu că te îngrijorezi din cauza asigurării, Lainie, îi spuse încet Deborah. Asta te ţine atît de tîrziu, să te uiţi peste acte? Încă n-au dat nici un semn? Au trecut patru zile de la factură.

– Cred că am rezolvat totul, mamă, răspunse ea încercînd să nu tresară. Cînd se va sfîrşi săptămîna, poate o să ştiu sigur.

– Bine, încuie uşa dacă rămîi. În mod normal nu m-aş îngrijora; dar, cu toţi oamenii care au fost azi aici, care se uitau şi căutau, asta mă face să fiu nervoasă. Aş rămîne cu tine, dar Susan e îngrijorată din nou de Livy. Ea stă, pur şi simplu, şi nu aude nici o vorbă din ce-i spune Susan.

– Mătuşa se simte mult mai rău de cînd cu furtuna, spuse Lainie. Cutia pe care a găsit-o a necăjit-o.

Deborah fu de acord.

– A găsit cheia de la încuietoare, chiar în după-amiaza cînd a găsit cutia, a deschis-o şi a scos toate lucrurile din ea. Apoi le-a ascuns. Nu ştiu ce erau, dar ce importanţă puteau avea? Au stat ascunse cincizeci de ani. Cred pe jumătate că reacţionează astfel, pentru că se teme că va apărea tatăl ei şi o va pedepsi.

– Era într-adevăr o teroare, nu-i aşa?

– Aşa am auzit totdeauna. O mai terorizează pe Oli-

via şi acum. E neliniştită ca vîntul. Aseară am scos şi telefonul din priză. Bella suna la fiecare cinci minute şi Olivia se speria de soneria telefonului. Sărmana Susan, cred că a stat trează lîngă ea toată noaptea! Arăta ca moartea în vacanţă, în dimineaţa asta.

– Voi două ar fi trebuit să veniţi să mă chemaţi pe mine, protestă Lainie.

– Tu ai petrecut deja cu ea o jumătate de zi, la clinică şi ai făcut toată ziua curăţenie. În plus, Susan n-ar lăsa-o pe Olivia cu altcineva noaptea, decît dacă ar fi obligată.

Deborah se întoarse obosită să plece, dar o mai avertiză o dată:

– Dacă chiar vrei să rămîi la *Magnolia*, ai grijă!

Lainie reţinu cele două vorbe: „ai grijă", cînd trecu prin curtea întunecată, două ore mai tîrziu. Avea grijă, într-adevăr, să nu fie văzută de Deborah.

În noaptea aceea era doar o bucăţică de lună, luminoasă, dar mai depărtată decît cea care strălucise înainte, cînd Colley o aşteptase la pîrîu. Lainie nu se mai uită la cer cînd se furişă prin curtea întunecată, plină de grămezi de crengi pe care bărbaţii le-au adunat, dar nu fuseseră scoase de acolo. Pivniţa de piatră lucea cînd trecu pe lîngă ea şi era curios de goală, mai ales acum, cînd arţarul dispăruse şi mirosul de ciment proaspăt se mai simţea puternic în jurul intrării.

Era un lucru bun că locul acela se schimbase şi ea nu se mai uita la el şi nu-şi mai amintea.

Nu ştia de ce se ascundea. Nu era nimeni care s-o vadă, iar casa mătuşii Olivia, în depărtare, era întunecată şi tăcută.

Poate că Livy se odihnea deja în pace.

Camera pe care Lainie o alesese era departe de toate, în cea mai izolată latură a hotelului *Magnolia*, aproape de gardul viu şi adăpostită de un ulm.

Mai întîi, era o ramă veche cu plasă neagră, pe care o dădu la o parte ca să poată apăsa clanța ușii. Cheia era aproape o formalitate; dacă o împingeai bine, realizai același lucru. Geamul lung, deschis, ajungea pînă aproape de podea. Era ușor să împingi plasa ferestrei și să intri în cameră.

Inima lui Lainie bătea de parcă Preston ar fi fost deja acolo.

Dar nu era nimic altceva, decît o cameră de la începutul secolului, cu un pat cu patru stîlpi, o noptieră asortată cu o lampă antică pe ea și o toaletă lîngă peretele cu tapet.

Ea putea vedea doar umbrele lucrurilor, dar știa cum arătau.

Nici o cameră nu avea aer condiționat, dar ea lăsase toată după-amiaza ventilatorul în a doua fereastră, cea deschisă, din spate, iar acesta și ulmul umbros făceau ca locul să fie destul de răcoros. Trandafirii sălbatici, mirositori, pe care îi tăiase din gardul viu, făceau aerul dulce.

Nu avea prea mult timp să facă ce voia. Nici prea mult timp să se gîndească.

Nu voia nici o lampă în seara asta, doar o lumînare. În lumina ei plîpîitoare, camera arăta aproape romantică, mai ales după ce trase cuvertura proaspătă, curată ca zăpada și umflă pernele.

Care parte ar trebui să fie a lui?

Îi veni să rîdă. Trebuie să fie ceva care îi scăpase din revista lucioasă de la magazin: „Cum să te comporți cînd ești pentru prima dată în pat cu un bărbat".

Umblînd în geanta mare pe care o adusese Dana, găsi o sticlă cu ginul preferat al lui Preston, care stătea învelită în cămașa scurtă de noapte care fusese împăturită sub ea.

Era roz pal, cu o dunguliță subțire albastră la inter-

vale şi un guler albastru marin şi manşete la fel la mînecile scurte. Un bikini albastru.

Nu gen de mireasă, iar asta era bine.

În seara asta, nu ar fi suportat ceva în gen de mireasă.

Dar în schimb, era sexy, atrăgătoare, exact lucrul pe care l-ar fi ales Preston.

Lainie se uită la cele două piese care stăteau întinse pe patul alb, lat, şi îşi făcu o listă cu ceea ce avea de făcut, de parcă erau sarcini obligatorii.

Trebuia să facă duş.

Trebuia să-şi desfacă părul din coada pe care o purtase toată ziua şi să se pieptene.

Ea se cutremură şi, la celălalt geam deschis, cel fără ventilator, o gîză se izbi de plasă şi bîzîi ametită.

Unde era romantismul aici? Unde era strălucirea dragostei? Unde era bucuria pe care o simţise cu Co... nu, nu, nu!

Totul era greşit. Era doar realitate, cenuşie şi destul de clară.

Mai avea de făcut încă un singur lucru, decise ea, şi avea să-l pună în capul listei. Cu grijă, desfăcu capacul sticlei transparente şi o ridică în sus, ca un bărbat, ca să tragă o înghiţitură zdravănă.

Mirosea ca o loţiune ieftină după bărbierit, şi avea un gust şi mai rău.

Se forţă să înghită, înecîndu-se cînd lichidul o arse în drum spre stomac; dar cînd ochii nu-i mai lăcrimară, tremura şi îi era frig. Aşa că o ridică din nou. Avea o sticlă întreagă cu care să găsească romantismul.

„Pentru *Magnolia*. Ca să trăiască mult după noaptea asta.

Pentru tata, moartea lui ar fi plătită după seara asta.

Pentru mama şi mătuşa Olivia, să aibă o viaţă paşnică aici, singura viaţă pe care o puteau trăi, şi să fie

fericite, după seara asta.

Şi... pentru tine, Colley. Pentru că m-ai făcut să te iubesc înainte să fiu destul de matură ca să ştiu că nu o pot face.

Pentru moartea şi durerea pe care nu am vrut niciodată să le provoc.

Pentru felul cum a trebuit să te urmăresc de la distanţă, felul cum am vrut să întind mîna şi să te trag direct în mine şi n-am putut, pentru felul în care m-a durut inima mai mult, cu fiecare zi care trecea şi nu te aveam.

Seara asta-i pentru tine!"

13

Ceva se întîmpla cu ea. Ceva o scotea din norul greu care o înconjura.

Nu se putea gîndi ce era cu ea. Nu era nevoie să se gîndească, totuşi, pentru că orice se întîmpla, nu cerea gîndire. Era ceva absolut carnal, o plăcere întunecată a timpului, a cărnii.

Un bărbat o atingea.

Ea ştia că era bărbat pentru că avea mîinile aspre şi posesive şi senzuale în contact cu pielea ei. Ele îi cuprinseră faţa, ştergîndu-i lacrimile.

De ce plîngea oare?

Şi de ce se afla în locul ăsta? Ea se miră încercînd să-şi amintească. El trebuia să fie aici, asta ştia. Ea trebuia să-l aştepte.

Ce să facă?

El se mişcă. O simţi în spatele pleoapelor închise!

Cu o mişcare, el înlătură tot ce o acoperea şi o lăsă goală.

Aerul rece de la ventilator îi atingea pielea; îi auzi răsuflarea; întinse mîinile să protesteze.

Braţele ei erau uşoare cu un fulg, atît de uşoare încît încercă să plutească înapoi în jos, dar înainte de a avea o şansă, erau în prinsoarea lui.

Prea strîns. Prea dur.

El se împinse în sus, deasupra capului ei, ridicînd-o cu forţă înainte de a-i da drumul.

– Nu, n-ar fi trebuit să fie aşa.

Ea încercă să protesteze, dar nu putu decît să scoată un mic geamăt.

Era oare furios pe ea?

Colley!

Colley era cel care fusese furios, dar ea nu credea că era posibil ca el să fie aici. Cum de s-a întîmplat? De ce? De unde venise oare?

Ea încercă să se opună, să se lupte, să arunce de pe ea greutatea lui. Dar nu putea nici măcar să vadă. Totul era negru, negru.

– Nu... nu... încercă ea să spună, dar vorbele ieşeau ca nişte mici gemete de neînţeles.

El îi trase din nou braţele lîngă corp şi totul rămase nemişcat pînă se putu auzi respirînd zgomotos şi greu.

Sub mîini simţi cearceaful neted de bumbac. Un pat. Ea plutea pe un pat de nori şi ceaţă. Senzaţia asta o distrăgea şi o făcea să rîdă.

Apoi el ieşi din întunericul mişcător. Gura lui găsi brusc sînul ei. Buzele lui calde, umede, se aşezară pe ea atît de şocant, de neaşteptat, încît ţipă.

Un sunet mic răsună în cameră ca un clopoţel de cristal. Sunetul îi limpezi un moment gîndurile. Colley era la sînul ei, Colley, între picioarele ei. Colley îi ţinea braţele în jos.

Aşa trebuia să fie. N-ar lăsa pe nimeni altcineva.

„Te rog, Doamne, vreau să fie Colley!"

Voia să rîdă din nou. Cum ajunsese el oare aici? Dar răspunsul nu conta. Poate că îl visase aici, direct din sticla de gin scump. Nu va mai pune întrebări, va accepta pur şi simplu miracolul minunat.

„Am încercat, tată.

Mamă, mătuşă Olivia!

Inima mea, am încercat."

Dar ea era doar un om. El era aici. Ea îl aşteptase, din ziua aceea din bordei.

Poate că ziua aceea nu s-a întîmplat niciodată. Poate că aceea a fost un vis şi asta-i realitatea.

Aşa trebuia să fie!

Nu simţise nimic asemănător, niciodată.

Apoi nu mai putu gîndi. Buzele lui erau pe sînul ei, prea multă încîntare, prea multă pasiune. Punctul lor de contact în miasmă plutitoare!

El se mişcă să se depărteze şi ea se luptă cu mîna ce o ţinea, încercînd să-l tragă înapoi.

– Stai... stai.

Un singur cuvînt, care îi solicită tot efortul ca să-l rostească.

– O să stau, şoptea el, vocea lui se învîrtea în jurul ei. Nu vreau... să te trezeşti... încă... dragă.

Ascultînd îngrijorată, ei i se păru că înţelege, dar se ridică spre el, căutînd din nou plăcerea gurii lui, a buzelor pe care le folosea vorbind.

– Vreau, reuşi ea să spună clar. Ce vreau? Ce putea să-i spună ca să înţeleagă? Vreau...

– Ssst!

Degetele lui îi găsiră buzele liniştindu-le, frecîndu-le; atunci, ceva nebunesc se ridică în ea.

Voia să guste pielea lui Colley.

Deschizînd gura pe mîna lui, îl muşcă şi, înainte ca

el să înregistreze altceva decît durere, ea îi sărută degetele, le sărută din nou, băgîndu-le adînc în gură.

El inspira greu. Sunetul se înfăşură în jurul lor ca un val.

– Lainie! rosti el dureros şi se ridică trăgîndu-şi degetele de pe buzele ei.

Ea simţi patul ridicîndu-se cînd el se mişcă, apoi se ridică şi ea încercă să se ridice şi să deschidă ochii.

O întunecime ametitoare era pretutindeni. Trebuia să-şi aşeze capul înapoi jos, repede.

Dar îşi aminti ceva. Numele rostit nu era cel corect. Nu era Colley! Era...

– Colley?

Bărbatul aflat cu ea în cameră scoase un sunet aspru. Poate că înjură. Apoi, mîna lui, deloc blîndă, se strecură sub capul ei şi i-l ridică, degetele lui încurcîndu-se în părul ei.

Ea se relaxă încet. Nu avea timp să se gîndească la ce făcea el, la felul cum mîinile lui îi mîngîiau buclele depărtîndu-le de pe faţa ei, la felul în care nasul lui îi gîdila faţa.

Mîinile lui erau din nou pe sînii ei, mîngîindu-i, cuprinzîndu-i.

Ştia cum să facă plăcere unei femei. Mai mult decît ar fi ştiut Colley.

Ea se agăţă de gîndul ăsta doar o secundă, înainte de a scoate un sunet nearticulat de plăcere şi se arcui spre el din nou, căutîndu-i orbeşte gura.

El se aplecă şi i-o dădu.

Mîinile ei se eliberară, găsindu-i gîtul, strîngîndu-l spre trupul ei.

Braţele lui o ridicară de pe pat, strîngînd-o în jurul lui, cu faţa lipită de inima ei care bătea tare.

Pielea lui goală lîngă pielea ei era umedă de transpiraţie, încordată. Sub degetele ei, muşchii umerilor lui

tresăreau cînd îşi trecu mîna peste ei.

Ceva nu era în regulă, dar nu se putea opri să se gîndească la asta acum.

Îl avea, în cele din urmă. Era timpul să termine acea îmbrăţişare ameţitoare, de demult.

„Nu ştiam, se gîndi ea brusc, iar gîndul fu pentru o clipă limpede, calm, în mijlocul vîrtejului nebunesc din interiorul ei. Nu ştiam că e atît de dulce, sau că gura unui bărbat mă poate zăpăci atît!"

„Vreau să mă sărute. De ce nu face asta? Lui Colley îi place să sărute."

El o lăsă din nou pe pat, mîinile lui trăgîndu-le pe ale ei de pe umerii lui, împingîndu-le înapoi pe pat, în timp ce o săruta de la sîn pînă la buric, în timp ce ea se frămînta sub el.

„Nu ştiam că nu voi putea sta liniştită cînd mîinile lui vor umbla pe mine, că voi plînge ca un copilaş.

De ce plîng, dacă sînt fericită?

Nu ştiam că poate fi atît de dur cu mine, atît de hotărît să facă ce vrea el, încît să nu-mi pot desprinde mîinile de ale lui.

E prea dur! Prea puternic! Unde-i blîndeţea atingerii lui Colley?"

Dar degetele lui se împletiră cu ale ei şi ea nu mai dori blîndeţe.

„Îl vreau pe el!

Sărută-mă!"

Dar el îi refuză nevoia pe care o crease în ea şi îi refuză mişcările şi rugile tăcute ca să-i dea o atingere a buzelor lui.

În schimb, el îi eliberă din nou mîinile şi le lăsă pe ale lui să alunece pe abdomenul ei, îşi lăsă degetele să alunece între picioarele ei, căutînd, găsind... şi o parte a ameţelii ei dispăru.

– Nu!

Vorba ei ascuțită și plină de panică, sfîșie întunericul și ea încercă să-și strîngă picioarele, să-l împingă de pe ea.

Dar el nu avea decît un gînd și era hotărît, înspăimîntător în pasiunea lui. Respirația lui bruscă era amestecată cu rîs.

– Doar în noaptea asta... pentru toate nopțile...

De data asta, ea nu se luptă cu el cînd mîna lui căută. Ea cedă, gemînd sub atingerea lui.

Era greu să stea nemișcată. Nu putea să fie. Plăcere, plăcere! Era prea multă plăcere în ce făcea el.

Cineva pleda cu el, se ruga. Ea era oare?

– Colley, nu! Da! Te... rog!

El era copacul în jurul căruia se încolăcea, soarele pe care își centra trupul, nu se gîndea decît la ceea ce simțea.

Atunci, pămîntul se clătină.

Soarele era în interiorul ei, explodînd, într-o uriașă forță, dulce, dulce. Exploda întruna, în valuri tot mai mici de căldură și culoare.

Ea îi striga numele, din nou și din nou, undeva în capul ei. Sau îl îngîna cu glas tare?

– Lainie! Îngere! Lainie, fetiță!

Ea auzi ca prin ceață vocea lui răgușită care o învăluia, dar tăcerea reverențioasă se așezase în trupul ei. Era liniște și pace, era eliberare.

Mișcarea era imposibilă pentru ea, dar nu și pentru el.

Cînd își luă mîna, picioarele lui se lăsară între ale ei. Ea uită de uimire și de plăcere, de tot în afară de apăsarea lui dură.

Colley! Ea va face asta pentru Colley. Gîndul ăsta o făcea să-și tragă brațele în sus și să le înfășoare în jurul umerilor lui.

Trupul lui îl acoperea pe al ei. Ea rămase liniștită

pentru puțin timp, apoi se adună și se împinse spre el.

Se obligă să-și rețină micul țipăt care-i ieși din gît. Apoi durerea slăbi și ea putea să respire din nou, inspirînd adînc.

Bărbatul de deasupra ei își întrerupse avîntul înainte, oprindu-se scurt, iar ea simți marginile patului lîngă umerii ei în timp ce el încerca să se țină deasupra ei, pe coate. Mîinile lui îi cuprinseră din nou fața cu asprime, mîngîind-o repede după ureche, alunecînd pe gît, întorcîndu-se la tîmple.

Spunea ceva. Ce șoptea el cînd mîinile lui alergau prin părul, pe gîtul ei, în timp ce durerea ascuțită se potoli odată cu nemișcarea lui?

Un secol sau așa ceva, ei doi rămaseră nemișcați în patul cu stîlpi. Doar lacrimile ei, gîfîiala lui, bătăile celor două inimi.

El părea pasiv... dar nu se retrase din trupul ei.

Ea mai putea simți în el dorința întunecată, arzătoare de a obține satisfacția, dar pe care și-o controla.

– Nu pot... să-ți dau... drumul.

Apoi el făcu ceea ce dorise ea să facă, își băgă mîinile lateral în părul ei și o sărută.

Simți doar presiunea gurii lui care o cerea.

Răscumpărarea era în sărutul acela.

Nu se mai putea opri acum. Un tremur delicios începu adînc în stomacul ei.

Nu-și putea opri nici trupul. Pur și simplu, se întindea spre el, topindu-se într-al lui. Înconjurîndu-l cu brațele și cu picioarele, își înălță capul ca să-și apese buzele pe umărul lui. Era cedarea ei tăcută.

– Lainie!

„Nu întreba! se gîndi ea. Știi deja. Termină! Să fie făcut."

Pentru sărutul acela i se dăruise.

El se mișcă în ea cu o izbucnire de ușurare.

Lainie îşi înfipse degetele în spatele lui alunecos. Era singurul mod de a-l reţine în timp ce el călărea noaptea şi îl lăsă să-şi găsească aceeaşi plăcere pe care i-o dăduse ei. El era rapid şi disperat, scoţînd un singur ţipăt răguşit cînd trupul lui se arcui deasupra trupului ei, în infinit.

Apoi căzu din nou pe pămînt, prăbuşindu-se jumătate pe ea şi jumătate alături. Faţa ei se apăsa pe părul lui des, ud, şi pe obrazul fierbinte, cînd el se îngropă în pernă, iar braţele ei îl ţineau în timp ce el tremura de parcă avea o răceală zdravănă.

Lumea era undeva acolo, afară, aşteptînd ca ei să iasă din nebunia întunecată.

Ea o auzea apropiindu-se: sîngele îi bătea în urechi; răsuflarea lui aspră, paletele ventilatorului care se roteau.

Sunetele realităţii fură ca o rază de laser a cunoaşterii, care tăie prin gîndurile ei cețoase doar o fracţiune de secundă.

Nu era Colley!

Ar fi vrut să fie el... dar nu era.

Tremura din tot corpul, pielea i se făcuse de găină.

Cum îl chema?

Preston!

Acesta era numele pe care mintea ei refuzase să-l rostească mai devreme.

Nu credea că el era aici.

Dar trebuia să fie. Era de presupus să fie el.

– Pres... Preston!

Reuşi să-l rostească, în cele din urmă şi era puţin neclar.

Bărbatul de pe ea se mişcă, recunoscîndu-şi numele. Era al lui, iar inima ei aproape că se frînse. I se păru că trecu o eternitate pînă cînd el răspunse:

– Dormi! şopti el şi şoapta era gîtuită în urma actului

pe care îl împlinise.

– Dormi!

Mîinile lui îi acoperea din nou ochii, dar nu era nevoie; o întunecime mai mare decît noaptea era pretutindeni în jurul ei şi se răspîndea cu repeziciune în sufletul ei.

Era într-adevăr Preston, aşa cum se presupunea să fie.

Asta nu era în regulă.

14

Lumina dimineţii durea.

Totul durea.

Capul lui Lainie, stomacul, picioarele, ochii.

Ea rămase liniştită în pat un moment prelungit, temîndu-se să se mişte. Dacă se mişca, trebuia să se gîndească.

Dar răul din ea era prea puternic. Se ridică îngrozită, încurcată în aşternut, pînă se luptă să se elibereze. Toată camera se clătină cînd se duse la baie, iar glezna slabă era să se prăbuşească sub ea. Ţinîndu-se de chiuvetă, vomită pînă o dureră coastele. Apoi răsuci robinetul cu mîini tremurătoare şi îşi spălă gura, din nou şi din nou.

Se îmbătase, atît de tare că abia dacă îşi amintea noaptea trecută.

Îşi amintea destule, totuşi, ca să ştie ce făcuse el. Fusese în pat cu ea, luase ceea ce voia şi plecase înainte ca ea să se trezească.

Ținîndu-se de chiuveta din fața ei, Lainie se forță, în cele din urmă, să se uite în oglindă. Fata din fața ei avea un nor de păr negru în jurul feței, ochi prea mari, pete pe obraji, buze umflate și mici vînătăi pe sîni.

– Ah!

Duse mîinile în sus să încerce să le ascundă, să încerce să îndepărteze amintirea buzelor lui care o însemnau. Dar acestea reveneau ca un val misterios; el i-a ținut mîinile, i-a sărutat sînii, a atins-o în locul cel mai intim, s-a împins în...

Trebuia să iasă afară.

Intrînd în cameră, cu capul pulsînd și amețită, se așeză pe pat înainte de a-și da seama că acesta era o altă dovadă a nopții. Era pătat și mototolit. Lîngă ea, pe noptieră, era o sticlă pe jumătate goală.

Lacrimile îi curgeau pe față.

Dumnezeu te vede, Lainie!

„Vreau să mă duc acasă. Mamă, ce-am făcut? Iartă-mă! Fă-mă din nou fata care eram. Urăsc ce sînt în dimineața asta."

Lacrimile continuau să cadă – nu știa cum să le oprească – în timp ce se tîrî la duș și lăsă apa s-o ardă; era atît de amețită, că trebui să se țină de perete ca să stea în picioare.

Ventilatorul sufla pe pielea ei udă, rece. Stătea în fața lui, pe vechea podea de lemn, dar nu putea risipi adevărul.

O durea mereu în timp ce se îmbrăca.

Aveai dreptate, Way. Nu pot face asta. Nu mă pot duce la pat cu un bărbat fără dragoste.

Să aranjeze camera, să scoată așternutul, să ascundă sticla!

Aceste lucruri simple, cotidiene, o liniștiră puțin.

Elaina Thorne pierduse în noaptea trecută două lucruri: virginitatea și respectul de sine.

Primul lucru se dusese de tot, avea să trăiască şi fără asta.

Dar al doilea era cu totul altceva. Trebuia să-l recapete cumva. Era esenţial pentru existenţa ei.

Fără respectul de sine, nu se mai putea uita vreodată în ochii lui Colley.

„Dacă poţi să te răneşti destul şi pe mine de asemeni, poate faci lucrurile cum trebuie...".

Lacrimile începură din nou să-i curgă. Pedeapsa ei tocmai începea.

Lainie se obligă să facă faţă celui mai crud adevăr: se mintise singură noaptea trecută.

Îl lăsase pe Preston să se folosească de ea, dar şi ea îl folosise pe el. Pretinsese că vărul lui e cel ce face dragoste cu ea. Chiar şi în pat cu un alt bărbat, ea nu se eliberase de dorinţa pentru băiatul vrăjitor.

Dacă ar fi fost în realitate Colley...!

Gîndul nechemat o făcu să-i simtă dorul. Cu el, şi-ar fi putut aminti atingerile, sărutările, intimitatea, cu o bucurie încîntătoare.

Nu ar fi existat acest sentiment copleşitor de ruşine.

Lainie privi adevărul în faţă, nu putea salva hotelul *Magnolia* şi nu se putea salva pe ea însăşi.

Erau pierdute amîndouă.

Preston era cel nedreptăţit în toate astea, presupuse ea, dar se îndoia că era rănit. Colley a avut dreptate în legătură cu el. Inelul promis nu se vedea nicăieri, iar Lainie era bucuroasă.

Ea încercase să dovedească că nu avea nevoie de Colley Rawlins. Că-l putea răni la fel cum era ea rănită. Că putea să-l facă să plătească pentru tatăl ei. Pentru că este nepotul Diavolului, în loc să fie băiatul vrăjitor.

Dar, în schimb, dovedise că îl iubeşte, indiferent cine era.

Lainie se întrebă în panică dacă mama ei va putea

să se uite în ochii ei în această dimineață luminoasă de duminică şi instinctiv să ştie ce făcuse ea în noaptea trecută; dar nu părea că se va întîmpla aşa.

În primul rînd, Deborah era prea necăjită în legătură cu vestea pe care Lainie i-o dăduse pînă la urmă – adevărul pe care îl ascunsese de mama ei prea mult timp: nu exista asigurare care să acopere daunele. În al doilea rînd, toată lumea era îngrijorată din cauza Oliviei. Ea nu se ridicase deloc din pat, se uita fix într-un punct, plîngînd şi tremurînd din cauza unei temeri necunoscute.

Susan era singura persoană din casă pe care o accepta cu ea în cameră oricît timp, iar femeia cea solidă deveni atît de protectoare, încît nu o lăsă nici o clipă singură pe Olivia, pînă cînd sosi doctorul Maxwell şi îi dădu un sedativ. Nici Olivia nu voia s-o scape pe Susan din ochi nici un moment, agățîndu-se de mîinile ei după plecarea lui Flavius Maxwell.

– Tata avea dreptate, spuse ea amețită, cu ochii încă strălucitori de lacrimi. N-ar fi trebuit s-o deschid. Dar... n-am putut să-l las, să fie rănit...

– Taci acum! Dormi. Tatăl tău te iubeşte Livy, spuse cu fermitate Susan.

– Am să arunc cutia aia veche, îngrozitoare, decise în final Deborah, după ce mătuşa căzu într-un somn neliniştit.

– Ar fi cel mai bine, fu de acord Susan fără să pună vreo întrebare. Să n-o mai vadă niciodată. Dacă n-o vede îi iese din minte.

„Aş dori să alung noaptea trecută", se gîndi Lainie, încercînd să doarmă în micul pat, în cameră cu mătuşa, duminică după-amiaza tîrziu, fiind rîndul ei să stea cu micuța doamnă.

Luni, toată lumea părea că este mai bine. Olivia era mai calmă, iar Lainie nu se mai îngrijora prea mult că mama va vedea ceva diferit la ea. Acum ea spera că va

putea fi puternică atunci cînd va mai veni Colley pe acolo. El va şti ce a făcut ea.

Ea ştia că va veni. De undeva, ea va trebui să găsească mîndria ca să-l privească în faţă. Niciodată nu-l va lăsa pe Colley să afle că se culcase cu Preston şi visase că el era acolo.

„El l-a ucis pe tatăl meu."

Ea îşi tot amintea de marea lui crimă, dar cumva, asta nu mai putea trezi vechea ură şi durere.

Inima ei o părăsise. Era ocupată să pledeze cazul lui Colley. „De ce trebuie să abandonezi dragostea pe care o ai pentru băiatul vrăjitor, îi şoptea inima, doar pentru că tu l-ai iubit pe tatăl tău?" Mama va înţelege oare că ea vrea o viaţă alături de singurul bărbat care îi era interzis?

O parte a ei voia ca el să vină la ea şi cît mai curînd. Trebuia să găsească o cale să-i vorbească. Trebuia să ştie dacă o urăşte pentru ceea ce făcuse cu Preston. Atît trebuia să recunoască în sinea ei: nu ar putea suporta ca el să o urască aşa cum pretinsese ea că-l urăşte, de peste trei ani.

Dar el se ţinea departe. Dar dacă nu se va mai întoarce? Ea va primi exact ceea ce spusese că vrea şi o va merita.

Marţi, încordarea de a trăi, pur şi simplu, o forţă să se gîndească la alte lucruri. Ajunse la o decizie dureroasă: va trebui să vîndă ceva ca să se poată descurca în următoarele cîteva săptămîni. Singurul lucru pe care îl luase în considerare, mai înainte, era valabil în continuare. Antichităţile din hotelul *Magnolia* erau unica ei speranţă de a obţine nişte bani mai substanţiali.

Cu acest gînd în minte, Lainie le alesese pe cele mai bune, le curăţă, pregătindu-se să le ducă la vreun magazin de lîngă Gainesboro, sperînd că va obţine un preţ bun.

Ea însăşi trebuia să se ducă mai departe, la Cookeville, la nouăzeci de kilometri depărtare, era un oraş universitar în dezvoltare. Acolo erau slujbe, iar ea avea nevoie imediat de una.

Dar ziua de marţi aduse mai mult decît hotărîre. La patru după-amiază, Diavolul Rawlins urcă treptele de la intrare, deschise rama de plasă şi intră în hol. Lainie era în genunchi, ştergînd de praf o măsuţă de ceai, din lemn de cireş, de la începutul secolului, cînd văzu salopeta largă, albastră pe lîngă biroul de recepţie.

Inima ei proastă îi răspîndi speranţă în piept.

Îi trebui un minut ca să se ridice în picioare, ţinînd în mînă cîrpa de praf ca să vadă cine era de partea cealaltă a biroului.

Era Diavolul!

Era doar Diavolul.

Desigur că el era. Oare nu ştiuse asta? Colley nu mai purta salopetă de multă vreme, de la accident.

Ce voia oare bătrînul? Era cu adevărat bătrîn. Mult mai bătrîn decît îşi aducea ea aminte. Mai era încă formidabil ca statură, dar avea ceva curios de delicat, ceva ce trebuia să aibă legătură cu vîrsta. Văzuse asta şi la Olivia, în ultima vreme.

Apoi el vorbi, şi ea aproape că rîse tare de ea însăşi. Ce iluzie! În bărbatul acesta nu era decît ironie.

– Dacă ştii unde este Preston, ar fi mai bine să-mi spui, fată, zise el măcar fără s-o salute.

Lainie lăsă să-i cadă mîinile cu cîrpa pe biroul dintre ei.

– Nu l-am mai văzut în ultima vreme, reuşi ea să rostească.

Orice gîndise că ar vrea Diavolul, nu se aşteptase la întrebări despre Preston.

– Şi nu este bine-venit aici, aruncă ea, pentru bună înţelegere.

El ignoră provocarea ei:

– Nu mă minți! Știu că trebuia să vină aici sîmbătă seara.

Obrajii i se roșiră cînd răspunse cu furie:

– Nu mint. A fost aici. A plecat. Care-i problema? A fugit din casa ta ferecată?

Fără să țină seama de ironia ei, Diavolul întinse mîna și își scoase șapca roșie pe care o purta. Părul lui alb și des, contrastă cu ochii lui negri.

Bătrînul era straniu de nedecis cînd își lăsă ochii să-i cerceteze fața.

– Sînt ocupată, spuse Lainie simțindu-se brusc jenată. Oricum, la noi nu este deschis hotelul.

– Dar Colley?

Buzele i se deschiseră, dar nu putu scoate nici un sunet.

– Am întrebat, pe Colley, l-ai văzut sîmbătă noaptea?

– Nu!

Ea se întoarse la masa ei ca să nu-i vadă fața și îl auzi plecînd. Dar el nu ieși afară. În schimb, pașii lui grei trecură prin holul de lîngă scară direct spre ușa batantă care dădea în sufrageria distrusă.

– Nu poți intra acolo! strigă Lainie după el în grabă, venind de după birou după el.

Bătrînul deschise ușa, fără să țină seama de avertismentul ei și stătu și se uită la distrugere.

– Ți-am zis, sufrageria e închisă, spuse Lainie cu furie.

Cine se credea Albert Rawlins?

– Am așteptat ziua asta, spuse el fără să se adreseze cuiva, iar vocea lui era puțin surprinsă. Știam că va trebui să se prăbușească odată. Doar că nu s-a întîmplat cum mă așteptam eu. Credeam că am să mă simt altfel.

– Toate necazurile noastre te fac fericit! îl acuză Lai-

nie. La fel de fericit ca în ziua în care a murit tata. Totdeauna capeți ceea ce dorești, Diavole?

El păru că nu-și aude numele. Lăsînd ușa să se închidă peste sfărîmăturile dinăuntru, el se întoarse să se uite în jur la holul cel lung.

– Cîndva, am vrut o femeie, zise el aspru.

– Ce?

– Am vrut-o pe Olivia, răspunse el.

– Mătușa Livy? Pe mătușa Olivia?

Lainie se bîlbîi. Precis că nu auzise bine.

– Am crezut că mă iubește, în ciuda tatălui ei. I-am scris, i-am cerut să se întîlnească cu mine într-o seară. Aveam de gînd s-o iau și să plec. Să fug cu ea.

Diavolul se întoarse înapoi prin hol, lăsîndu-și mîna să atingă curba balustradei de la capătul scării.

Lainie se întrebă dacă nu cumva căzuse într-o nouă dimensiune. Nu se putea să fie ea cea care stătea aici, placidă, lăsîndu-l pe Albert Rawlins să se plimbe prin hotelul ei, și nu se putea să fie el acela care îi spunea această poveste dureroasă. El nu putea iubi pe nimeni.

– Dar ea n-a venit niciodată, continuă el, și vocea lui făcu ecou în tavanul înalt. Ea n-a putut să părăsească locul ăsta. Am așteptat și am tot așteptat în noaptea aceea, dar ce folos. Tatăl ei și hotelul *Magnolia,* asta o țineau. Este de mirare că urăsc zidurile astea? Familia Blackburn?

– Nu trebuia să rămîi aici și să lași ura că crească! Lainie își regăsi oarecum vocea și vorbi în tăcerea înconjurătoare. De ce n-ai plecat, pur și simplu, să-ți faci o viață nouă, în altă parte?

– De ce n-ai făcut tu asta, acum trei ani?

Rawlins se uită la ea și ea își dădu seama brusc că ochii bătrînului erau de fapt maronii, ca ai lui Colley. Nu se uitase la el niciodată, îi fusese totdeauna teamă.

– Eu... eu n-am putut.

– Vezi? Nici Colley n-a putut. A trebuit să-l oblig, dar revenea mereu înapoi, la tine. Nimic nu se schimbă cu adevărat vreodată. Inimile unor oameni vor ceea ce vor şi ar suporta orice torturi, doar ca să fie lîngă fiinţa pe care o doresc. Într-un fel sau altul, acest gen de inimă oarbă îi distruge pe neaşteptate pe cei din familia Rawlins. Îi domină de la naştere pînă la mormînt.

– Nu înţeleg, spuse ea cu uimire şi cu mai multă crezare. Bătrînul a iubit-o cu adevărat pe Olivia.

– Cei din Springs greşesc. Ei spun că noi nu iubim. Adevărul este că nu îndrăznim. Iubim prea mult. Uită-te la mine. M-am căsătorit. Am avut copii. Dar azi, stînd aici, tot ce pot vedea este cum arăta Livy Blackburn coborînd aceste trepte, în prima zi în care am pus piciorul în hotelul *Magnolia*. Şaizeci de ani am dorit-o! Fiul meu a făcut aceeaşi greşeală. Brodie şi-a dat viaţa ca să satisfacă o fată din cartierul săracilor. Şi acum Colley!

Diavolul se uită la Lainie cu blîndeţe.

– Am vrut doar să-l protejez, zise el.

– De mine?

– El şi-a petrecut aproape tot primul sfert de secol urmărndu-te pe tine. O să continue să facă asta şi e o glumă a lui Dumnezeu, că nici una dintre femei n-a meritat lucrul ăsta! Livy m-a lăsat să aştept. Mama lui Colley l-a vîndut pentru bani. Iar tu ai adus moartea la uşa mea.

– N-am vrut asta, protestă Lainie, strîngînd marginea biroului pînă o durură degetele.

– Nici o femeie nu înseamnă mare lucru, nu-i aşa? Preston a înţeles bine lucrul ăsta. El nu stă în preajma mea decît pentru bani şi n-o să rămînă lîngă tine; oricum, nu din dragoste. Din cîte îmi dau eu seama nu are prea mult Rawlins în sîngele lui. E ca maică-sa. Poate că felul lui de a fi nu e prea corect, dar în cele din urmă

e cel mai bun. N-a fost o surpriză prea mare pentru mine că Preston a plecat. Singurul lucru e că nu ştiu unde s-a dus.

Trecerea bruscă a bătrînului la problema iniţială făcu să-i fie greu lui Lainie să răspundă pentru un moment.

– Nici eu nu ştiu.

– Nu credeam de fapt că ştii. Nu te-aş fi întrebat , dar am un presentiment rău în legătură cu unele lucruri.

În această liniştе prevestitoare de rele, cineva păşi pe terasa de afară. Scîndurile care scîrţîiau anunţau un vizitator, chiar înainte ca Way să deschidă rama cu plasă şi să bage capul înăuntru.

– Hei, Lainie, strigă el spre holul umbrit, făcînd ochii mici după soarele de afară. Femeia de serviciu de la Ferma Rawlins mi-a spus că bătrînul Rawlins e aici. Ce naiba...!

Vorbele lui Way se opriră brusc şi rămase cu gura căscată cînd îl văzu pe Diavolul însuşi stînd lîngă Lainie.

– Ah, mormăi el intrînd. Cel puţin te-am găsit.

– Ce vrei? întrebă aspru Diavolul.

Way ezită, uitîndu-se de la el la Lainie. Ea îl cunoştea pe vărul ei; era supărat de ceva.

– Îţi aminteşti de acum cîteva zile cînd ai fost la mină? întrebă Way, vorbind cu Lainie de parcă îl putea evita pe bătrîn. Preston nu avea cheie ca să deschidă poarta din Lo-Joe Road, aşa că a rupt-o.

– Am trimis după o companie care face îngrădiri la Cookeville să vină să facă un nou gard de lanţuri, nu doar la şosea ci împrejurul minei, îl întrerupse Diavolul. Ei sînt acum acolo, dacă asta voiai să ştii. Au venit ieri şi nu termină pînă mîine.

Way îşi drese glasul:

– Unul din echipă se crede un supraom. A auzit de căzătura ta în apă, Lainie, iar azi a venit la lucru cu echipament de căţărat în rapel şi cu echipament de scu-

fundare. S-a băgat în groapa mare unde ai căzut tu. Doar că a găsit mai mult decît se aştepta.

Ceva nu era în regulă. Dar ce anume?

Way umblă la cureaua armei. Lainie nu putea pune întrebări. Ochii ei păreau prea mari pentru faţa ei. Diavolul era bătos de parcă se pregătea să primească o lovitură.

– Şeriful a cerut de la Nashville o unitate specială de recuperare. E deja pe drum. Şi mi-a spus să-l chem... să-l chem pe fiul dumitale, James. Şi el e pe drum. Pentru că vezi... azi-dimineaţă, era o maşină în mină. Una nouă, modernă, argintie, *Jaguar.*

Răsuflarea bătrînului îi fluieră în ureche, dar Lainie nu putu scoate nici un sunet. Avea gîtul prea strîns.

– E a lui Preston.

Lui Lainie i se păru că Way şi Diavolul au mai discutat un timp. Ea nu putea auzi prea mult din cauza ţiuitului din ureche. Îi era greaţă şi ştia că şi bătrînului îi era. Avea faţa cenuşie, iar cînd ridică mîna să-şi şteargă sudoarea de pe obraz, se mişcă de parcă avea greutăţi legate de el.

Îi urmări pe cei doi mergînd pe pajişte, şi, brusc, simţi cît de dulce era parfumul florilor. Simţea mirosuri, vedea şi respira curgîndu-i sîngele prin vene.

Un bărbat mort nu are parte de nimic din toate astea.

Lainie găsi un scaun şi se aşeză ghemuită ca o mică minge, pe terasa din faţă, cu zidurile *Magnoliei* înălţate ca o fortăreaţă liniştitoare în spatele ei. Maşina lui Way devenise doar un punct pe panglica fierbinte a şoselei.

Diavolul rămase să se uite după vărul ei cum pleacă, ţinînd mîinile în buzunarele salopetei grele.

Oare se întreba dacă nepotul lui era cu adevărat mort? Nu putea să fie. Cuvîntul nici măcar nu era real, nu pentru oameni ca acel playboy cu părul de aur care era Preston.

De ce să ajungă el la fundul minei?

„Ar fi trebuit să-l ucid...".

Lainie tresări. Vorbele erau atît de clare, încît Colley parcă ar fi stat în faţa ei, rostindu-le din nou.

Tremurînd toată, deşi şedea în lumina arzătoare a soarelui, îl urmări pe Diavol întorcîndu-se pe terasă. Urcă treptele împreună cu el.

– Adjunctul a spus că este mai bine să nu mă duc la Lo-Joe în timp ce ridică maşina, zise brusc bătrînul. Dar să se ducă naibii! Nu te-ar vrea nici pe tine acolo, bănuiesc.

– Desigur.

– Mai am să-ţi spun ceva înainte să plec.

Vocea lui era calmă, dar ceva pe faţa lui o alarmă şi îi făcu părul măciucă.

– Eu şi Colley am avut o discuţie, aşa s-ar putea numi, sîmbătă seară. El a plecat, nu l-am mai văzut de-atunci. Camionul, lucrurile lui, sînt acolo unde trebuie să fie. Dar el nu este.

Într-o clipă ea înţelese nefericirea grea care îl rodea. Nu numai pentru Preston era îngrijorat.

– Nu! spuse ea realizînd. Nu se poate!

– Eu am făcut nişte greşeli. Am nevoie de timp să vorbesc cu el. Sper să mai am timpul ăsta. Mă duc la mină. Nu prea ştiu să conduc maşina, nu mai sînt bun la asta, dar am ajuns pînă aici. Am să ajung şi acolo. Am venit azi aici, crezînd că ai putea să-l fluieri din nou pentru mine, dar s-ar putea să fie... să fie undeva unde nu te poate auzi.

Lui Lainie îi venea să-şi astupe urechile cu mîinile, dar nu făcu asta.

– Merg şi eu cu dumneata.

Se răspîndi cumva vorba, în tot oraşul, că era o maşină în fundul minei şi, poate, un cadavru în ea. În timp

ce unitatea de recuperare ajunsese acolo, biroul şerifului fusese obligat să blocheze şoseaua, oprind maşinile care voiau să intre, obligîndu-le să parcheze în şiruri, în sus şi în jos, pe marginea şoselei Martin Hollow

Oamenii se învîrteau prin jur, aşteptînd cu mare interes dezastrul ce avea să se producă.

Căldura creştea pe măsură ce trecea timpul.

Cînd Diavolul trase camionul undeva, în cele din urmă, se aflau încă la distanţă de mină, dar şoseaua era blocată de vehicule. Lainie coborî în lumina soarelui şi trecu peste o parte de îngrăditură, pe care cineva o lăsase în jos. Una dintre vacile lui Albert păştea în cîmp, o alta era pînă în gît într-o baltă maronie de nămol. Sus, cît de aproape puteau ajunge ca şeriful să nu-i alunge, stăteau mai multe persoane privind. Una dintre ele – o femeie mai în vîrstă cu o rochie de casă înflorată – ţinea deasupra capului o umbrelă, ca s-o ferească de razele soarelui, iar altă doamnă o împărţea cu ea.

– Voi două nu ar trebui să fiţi atît de aproape de ce se întîmplă aici.

Diavolul se amestecă aspru în conversaţia lor, cînd el şi Lainie ajunseră aproape de femei.

Femeia cu umbrela era Bella şi sări în sus surprinsă, roşind pînă la rădăcina părului vopsit cu hena, cînd îl văzu pe bărbat. Umbrela tremură în mîna ei.

Ea gîfîi, evitînd privirea bătrînului.

– Doamne, Di... Albert, m-ai speriat!

În acel moment, un strigăt îndepărtat se auzi din cîmpul de deasupra lor.

Apoi, un sunet înăbuşit, un zdrăngănit.

– Mă duc mai aproape, zise brusc Lainie.

Cele două femei se uitară după ea şi după bătrîn, care mergea în tăcere, iar tăcerea deveni mai încordată şi neobişnuită, cînd se apropiară. Jerry Byrne, singurul membru al forţelor de poliţie din Springs, în afară de

Way şi de şerif, stătea în maşina lui şi îi lăsă să treacă fără o vorbă, fiind atent la ceea ce era în faţa lui.

Lainie se opri brusc cînd ajunseră destul de aproape ca să vadă exact ce se întîmplă. Apa era vizibilă acum, mai luminoasă, mai rece decît oricînd. Lucea ca o piatră dură, albastră, reflectînd atît cenuşiul pereţilor de stîncă din jurul ei, cît şi cerul albastru de deasupra. Doar reflectarea unui nor alb, pufos, strica tonurile netede ale suprafeţei ei.

Brusc, ea tremură, întrebîndu-se dacă *Jaguar*-ul a zburat ca o stea peste margine, în lacul de jos, sau a atîrnat şi s-a rostogolit în jos, scoţînd scîntei din stîncă.

Stînd acolo, între cer şi apă, Lainie se deranjă puţin la minte. Dacă îl vor găsi pe Colley acolo, gîndi ea liniştită, ea ar fi destul de aproape de margine ca să poată trece şi ea peste. Nu era o treabă grea. O mai făcuse înainte, doar că, de data asta, n-ar putea s-o aducă sus la timp. El nu va fi acolo s-o scoată cu toată forţa pe care o avea.

– Du-te înapoi, Lainie!

Vocea lui Way, chiar în spatele ei, era calmă în mod deliberat; el o apucă de braţ şi o trase îndărăt.

– Nu trebuie să te întreb de ce ai venit. Am aflat deja de la Nadine că a plecat Colley. Tot ce pot să-ţi spun este că el are mai mult bun simţ decît să ajungă în Lo-Joe.

Luîndu-şi privirea de la faţa ei palidă, el arătă spre uriaşele stînci din spatele minei.

– Uite! Se pare că toată lumea a venit la petrecere. Cum a ajuns ăla aici sus?

O siluetă puternică, pătrată, stătea pe fundalul cerului albastru, înalt şi bătos ca o moară de vînt.

– Este Lloyd Tate, spuse Lainie recunoscîndu-l.

– Al naibii de băgăcios bărbat! încheie Way.

Şeriful era chiar în centrul activităţii, în cîmp, lîngă o

macara mare, neagră. Macaragiul o stabilizase şi braţul acesteia era întins la maximum, de parcă omul din cabină se temea să se ducă mai aproape de margine.

Mai departe, la poarta spre Lo-Joe, era o ambulanţă, camionul echipei de salvare, şi un *Oldsmobil* mare, negru, fără firmă, dar prevestitor de rele.

Macaragiul strigă prin fereastră în direcţia şerifului.

– Scafandrul ne-a comunicat prin radio, de jos, că a agăţat maşina şi sînt gata s-o ridice.

Şeriful făcu un gest aprobator cu mîna şi se îndreptă spre locul unde aştepta *Oldsmobil*-ul mare. Lainie îl urmări mergînd, îl urmări cum bate la geamul negru al maşinii, îl urmări vorbind cu un bărbat cu părul roşu şi ochelari de soare.

Se deschiseră ambele uşi ale maşinii. Cel care coborî pe partea cealaltă se apropie mai mult, cu teamă vizibilă. Avea faţa trasă şi mersul greoi.

Era James Rawlins. Lainie ştiu asta instinctiv şi simţi un val de milă.

James, şeriful şi străinul care părea o oficialitate se apropiară atît de mult, încît Lainie putu auzi se spunea şeriful:

– Nu ştim încă dacă este bine să te duci atît de aproape. Nu se poate şti în ce formă... sînt... lucrurile.

Motorul camionului de salvare porni zgomotos şi cablul macaralei se întinse.

Way vorbi pentru prima dată direct la urechea lui Lainie:

– Uite că apare, murmură el, cînd sîrma groasă începu să treacă peste marginea minei.

Maşina se ridică fără voie din locul de odihnă din apă, iar cablul trosnea la fiecare cîteva secunde.

– Trebuie că se agaţă de ceva, mormăi Way.

Nimeni altcineva nu vorbi. Aşteptau.

Cînd *Jaguar*-ul apăru deasupra orizontului, îi luă pe

toți prin surprindere, ridicarea lui fiind bruscă și rapidă.

Din mașină, prin geamurile sparte, curgea apă, ca un sînge rece, limpede. Fierăria era îndoită, cauciucurile dezumflate. Sunetul apei făcu ca Lainie să simtă un fior pe spate. Lîngă ea, Way era rigid în așteptare, în timp ce forma uriașă de metal se ridica sus, tot mai sus, ca un monstru marin ieșit din adîncuri. Cînd cablul se ridică la maximum, vehicolul atîrna în aer, legănîndu-se ca un cadavru uriaș, pătat, agățat la capătul unei funii.

Diavolul nu se mișcă; părea că nici nu respiră. Dar James scoase un sunet aspru, gîtuit, atît de plin de amărăciune, încît păru că mătură cîmpul.

– E a lui, rosti el răgușit.

Șeriful, care se apropiase de macara ca să vorbească cu macaragiul se întoarse acum și strigă:

– Scafandrul vine sus. El spune că nu e nimeni în mașină.

Way se mișcă ușurat, dar șeriful continuă:

– Nu e nimeni în mașină, dar... e cineva în mină.

– Un cadavru! exclamă aspru Diavolul.

Șeriful continuă:

– Nu e nepotul dumitale. *Jaguar*-ul o fi mișcat niște stînci cînd a căzut. Acolo a găsit scafandrul... persoana. Cineva la care nu ne așteptam. Stă de cîtva timp acolo, zise el.

Diavolul se mișcă înainte, bătînd aerul cu mîinile.

– Brodie!

Speranța i se vedea pe față, iar șeriful se uită în altă parte.

– Nu, domnule Rawlins. Îmi pare rău, nu e el. Nu știm cum se poate determina, dar scafandrul crede că e o femeie.

Tăcerea atîrna groasă și înțepătoare ca fumul.

– O femeie! murmură Way în cele din urmă. Cine Dumnezeu o fi?

15

– Sînt speriată de moarte, spuse Abby Horner înfiorîndu-se. Un bărbat care a dispărut şi un cadavru despre care nimeni nu ştie nimic, găsit la fundul minei. La noapte n-o să închid un ochi.

– Avem aici un fel de criminal în serie, asta-i. Cine ştie ce-o să mai găsim înainte de a se termina totul!

Vocea lui Ben Sanders era destul de puternică, încît putea fi auzită peste zgomotul din cameră.

Toată lumea părea să fi uitat că hotelul *Magnolia* suferise de pe urma furtunii şi era pe jumătate închis. Din pură obişnuinţă, pentru că oraşul Springs nu avea nici un loc de reuniune destul de mare ca să cuprindă toată lumea, ei au venit în holul hotelului să stea de vorbă, ca şi cînd ar fi fost joi după-amiază, după biserică, şi nu marţi seara, după macabra descoperire.

– Era cu adevărat maşina lui Preston? o întrebă Deborah pe Lainie, îngrozită.

– Da, răspunse ea cu o grimasă de durere.

– Atunci, trebuie să fie...

Ea nu termină, iar Lainie nu răspunse.

– Femeia aia n-a căzut în apă de bunăvoie. Cînd o să termine autopsia, o să constate că a fost ucisă.

De data asta, părerea Bellei coincidea cu a lui Ben, dar asta nu era o mare realizare. Toată lumea din oraş părea să fie de acord cu el.

– Sărmanul băiat, Rawlins, îşi iubea *Jaguar*-ul! Dacă el n-ar fi mort, maşina n-ar fi ajuns în Lo-Joe.

– Scafandrul a spus că femeia stă acolo de cîtva timp, zise Alma, bibliotecara, într-un moment de tăcere. Ce înseamnă asta? Nu lipseşte nimeni de pe aici.

Aerul era încărcat cu ceea ce voiau să spună, dar se temeau prea tare.

În cele din urmă, Ben zise cu precauţie:

– O mulţime de zilieri vin la ferma Rawlins.

– Vrei să sugerezi că femeia aia e una dintre aceia? întrebă Bella.

– De ce nu? Are sens. Asta ar explica de ce nici unul dintre noi nu o cunoaşte.

Bella îşi muşcă degetul, un gest curios de tineresc pentru o femeie trecută bine de vîrsta mijlocie.

– Şi cum crezi că a ajuns în fundul apei la Lo-Joe?

Întrebarea ei lăsă o tăcere peste ei, ca o pătură. Doar Ben părea dispus să exprime ceea ce gîndeau cu toţii.

– Nimeni nu poate şti cine vine şi pleacă la fermă. La fel, nimănui nu-i pasă ce se întîmplă cu ei, nimănui, în afara Bărbatului. El este singurul care se poate duce la Lo-Joe fără ca Diavolul să-l întrebe ceva.

Colley! Vorbeau despre Colley!

„Ar fi trebuit să-l ucid la mină..."

– Nu. Greşiţi! sări Lainie, vorbind inimii ei şi oamenilor din cameră.

– Tu ai fost totdeauna oarbă cînd a fost vorba de bărbatul de la rîu, o acuză Bella.

– Păi ce poate să iasă, întrerupse brusc Abby, cînd iei pe cineva care a fost crescut ca un animal, în sălbăticie, şi îl dai unui diavol să-l crească? Iese cel mai rău lucru.

Bella fu de acord.

– Colley Rawlins are bani şi putere. Albert l-a pus să fie şef al oraşului. Poate crede că poate scăpa basma curată în privinţa crimei.

Murmure de aprobare se ridicară din mulţimea adunată.

– Ai vorbit ca din carte acum! strigă un fermier solid de lîngă Lafayette, un vecin al lui Ben.

– Despre cine vorbesc ei, Susan?

Vocea liniştită a Oliviei veni pe neaşteptate din uşa deschisă, unde se oprise ea şi cealaltă femeie.

– Lainie, am văzut mulţimea din grădina de trandafiri. M-am gîndit că aş putea să vă ajut. De ce stau toţi aici în holul din faţă? N-ar trebui să-i luăm înăuntru, la cină?

– Nu este nici o cină în seara asta la *Magnolia*, mătuşă, răspunse Deborah.

– Domnişoară Livy, hai să ne întoarcem acasă, spuse Susan trăgînd-o pe femeia bătrînă de braţ. Nu-i nevoie să ascultăm bîrfele rele.

– Bîrfe rele!

Bella şi Abby vorbiră simultan, dar Bella perseveră:

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, Susan McAlester? Nu e bîrfă. Dacă ştie cineva că doar Colley este în stare să-l ucidă pe Preston, aceea este exact Olivia. Ea era aici în seara cînd el l-a ameninţat pe vărul lui în legătură cu prostia aia de fluier, dacă îşi mai aduce aminte. Eu îmi aduc aminte. Şi tu, Way! Ea strigă către bărbatul care apăru brusc la uşă, în spatele Oliviei. Am auzit că a făcut şi mai rău, acum cîteva zile, la Lo-Joe.

– Sursele tale nu greşesc niciodată, nu-i aşa, Bella? întrebă cu exasperare Way.

– E adevărat că el şi Preston s-au bătut cumplit?

– E adevărat, replică Way fără să vrea.

– Cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să-l vînăm şi să-l spînzurăm după moda veche, cum se fă-

cea înainte de ne-am speriat de lege şi ordine, declară Ben, mai îndrăznet în prezenţa lui Way. Ştim cu toţii ce se petrece aici.

– Şi n-o să-l lăsăm să scape cu treaba asta, interveni Abby. Nici măcar Diavolul nu-l mai poate scăpa acum, cînd e pur şi simplu un ucigaş.

– Poate e treaba noastră să-l oprim, zise fermierul din Lafayette făcînd un pas înainte.

Lainie nu mai putu suporta. Cu un geamăt, plecă de lîngă biroul de la recepţie şi se duse la uşă.

– Lainie, de ce sînt ei aşa furioşi pe Colley? întrebă mătuşa Olivia, pe jumătate speriată, cînd Lainie încercă să treacă pe lîngă ea, dar ea o apucă de braţ pe străne-poata ei.

– Pentru că nu-l cunosc.

– Dar noi îl cunoaştem. N-o să lăsăm să i se întîmple nimic, spuse cu fermitate Olivia.

– Justiţia nu poate fi oprită, răspunse Bella şi Lainie o luă la fugă.

Coborî treptele, departe de voci, peste pajiştea ră-coroasă. Alergă pînă ajunse în tăcerea bucătăriei um-broase din casa pustie a Oliviei.

Cum îndrăznesc ei să vorbească despre Colley de parcă ar fi doar ceva mai bun decît un animal turbat? Băiatul vrăjitor care a scos-o din vîrtejul pîrîului, care l-a plîns pe Charley, care şi-a ţinut promisiunea de onoare dată mamei ei – bărbatul care a devenit el nu putea comite crimele de care îl acuzau ei. Avea blîndeţe în el, mai mult decît oricare bărbat pe care îl cunoscuse ea vreodată.

Colley nu era un ucigaş.

Adevărul o orbea cu strălucirea lui.

– Lainie!

Mama o urmărise şi acum stătea în uşă, ezitînd.

– Trebuie să vorbesc cu el, îi spuse ea agitată lui Deborah.

– Cu Colley, nu-i aşa?

– Diavolul crede că e mort. Ce mă fac dacă e aşa, dacă nu mai am şansa să-l mai văd? O să fie toată lumea fericită dacă e mort? întrebă isteric Lainie.

– Nu i-am dorit moartea niciodată, indiferent ce s-a întîmplat.

– Mamă, nu pot continua să-l urăsc. Am încercat, şopti Lainie rugător.

– Nu ţi-am cerut niciodată să-l urăşti, protestă Deborah, încrucişîndu-şi protector braţele la piept.

– Tu nu vrei să fiu cu el.

Faţa tristă a lui Deborah admitea adevărul din afirmaţia lui Lainie.

– Ar fi mai uşor pentru mine dacă n-ai fi cu el. Mi-e teamă de el.

– Nu o spune şi tu! Nu despre Colley!

Ochii lui Lainie erau mari de uimire. Dintre toate emoţiile ei, teama de băiatul vrăjitor nici nu intra în discuţie. S-ar putea să se teamă puţin de el în sens sexual, în felul în care o femeie se teme de un bărbat care a ales-o şi intenţionează să o aibă, dar acest gen de teamă avea o nuanţă de plăcere în ea, atunci cînd bărbatul era Colley.

– A făcut un lucru îngrozitor. Dar nu e ce spun Bella şi Abby. El n-a vrut să-l omoare pe tata. A fost autoapărare.

În sfîrşit o spusese cu glas tare. Ironia amară era că ea nu acceptase adevărul, pînă cînd nu-i auzise pe alţii spunînd acelaşi lucru de care îl acuza ea de trei ani, dar pe buzele lor îi păruse absurd.

Deborah făcu în pas spre fiica ei.

– Indiferent ce se întîmplă, John e tot mort. Tu poţi

să-l ierți pe Colley, dar poți să uiți?

Lainie tresări.

– Nu știu. Voi putea oare să mă uit la băiatul vrăjitor și să nu-l văd pe tatăl meu însîngerat la podea? Dar nu pot să vreau pe altcineva. Ce-am să mă fac?

– Nu pot să răspund la asta în locul tău. Dar nu intenționez să mai opresc inevitabilul. Ceea ce era între tine și Colley era atît de exploziv încît am putut simți de la început. Mi-a fost teamă de asta din prima clipă, cînd v-am văzut la pîrîu împreună. Asta mă sperie. Am sperat că vei putea găsi pe altcineva pe care John să-l poată accepta, dar totul nu avea nici un rost.

– Am încercat, mamă.

Deborah ridică mîna și dădu deoparte părul negru de pe obrazul încins al lui Lainie.

– Știu. Te-ai obligat să crezi că el l-a omorît pe John pentru că, în felul ăsta, puteai să-l urăști. Ura îți consuma toată energia, la fel ca și dragostea pentru el. Atunci nu aveai prea mult timp ca să te învinovățești pe tine. Dar nimeni nu e vinovat. Nimeni. Eu l-am iubit pe John, dar am văzut în ce se putea transforma cînd îți amintea prea mult de Beth.

– Nu suport ca tot orașul să-l acuze pe Colley, tot așa cum l-am acuzat eu. E curios cum, auzindu-i pe ei, am devenit eu sigură că el nu e un ucigaș. Ea ezită. Ai să înțelegi, mamă, dacă îți spun că Colley s-ar fi putut să-l omoare pe Preston? Lucrul ăsta e în el, dacă e nevoie s-o facă.

– Ah, Diavolul ar trebui să fie fericit, fu de acord Deborah, liniștită. A obținut ce a vrut, cînd l-a crescut pe Colley ca pe un sălbatic. Eu știu, și știe tot orașul, ce ar putea face el dacă ar fi nevoit. Nu ți-ar face ție nici un rău, niciodată, dar ce-ar face cuiva despre care crede că ți-ar face un rău, sau cuiva care ar încerca să te ia de

lîngă ei...? De asta spun ei că e necivilizat. De asta se tem şi ei atît de tare.

– Dar el nu l-a ucis pe vărul lui, spuse Lainie cu siguranţă încăpăţînată. Dacă ar fi fost nevoit, ar fi făcut-o afară, în mod deschis, apoi ar fi provocat lumea să îndrăznească să vină să-l ia. El nu s-ar fi furişat, nu s-ar fi ascuns şi nu ar fi aruncat cadavrul în Lo-Joe. Vocea i se sparse. Unde e? Nu cred că e mort. Nu ştiu unde este Preston sau cine este femeia. Tot ce ştiu este că, dacă oamenii din oraş îl găsesc pe Colley, nu se poate şti ce-au să-i facă.

Nimeni nu s-ar gîndi să-l caute aici, mai cu seamă Diavolul. Tocmai acesta era motivul pentru care Colley alesese locul ăsta ca să se ascundă.

Avea nevoie de timp să se gîndească, timp să decidă ce să facă, timp să privească în faţă lucrul pe care îl făcuse.

Noaptea era fierbinte şi liniştită. Nu era nici o mişcare de vînt în copaci, doar ţîrîitul unui greier, undeva în peretele casei.

În cele trei zile de cînd venise aici, acesta era singurul sunet pe care îl auzise.

Colley se gîndi că afară ar putea fi mai răcoare, iar pămîntul n-ar fi mai tare decît podeaua pe care zăcea chemînd somnul, dar casa îi dădea un sentiment de adăpost. Era un refugiu în timp ce se lupta cu el însuşi.

Mai era şi alt motiv pentru care venise aici. În casa asta, la capătul lui Martin Hallow Road, locuise şi se jucase, Lainie. Alesese să se ascundă în singurul loc unde nimeni nu se va gîndi să-l caute: în vechea casă a lui Thorne. Dacă nu putea găsi răspunsuri aici, nu ştia ce avea să facă mai departe.

„Lainie, iartă-mă!" se rugă el amintirii, cînd se uită la

pereții întunecați.

Cum de se lăsase așa să scape de sub control? Fusese genul de bărbat, așa cum îl acuzase ea că este. Genul de bărbat pe care l-a creat Diavolul. Comisese cel mai mare păcat din viața lui, cedînd în fața celor mai întunecate pasiuni care îi mînă pe oameni – furie, dorință, gelozie.

Dar ținea minte dragostea, că o iubea pe Lainie, că odată îl iubise și ea. Asta nu îndrepta lucrurile, dar îl reținea să nu se sinucidă.

„Trebuie să mărturisesc. Nu pot să trăiesc așa. Iartă-mă pentru acest păcat îngrozitor! Nu-mi pasă ce face Diavolul, iar tot restul lumii se poate duce dracului împreună cu mine! Dar cu tine, Lainie Thorne – cu tine trebuie să găsesc pacea!"

– Ce este? L-au găsit pe Colley, nu-i așa? Nu-i așa?

Întrebarea înnebunitoare ieși din Lainie de îndată ce-l văzu pe Way stînd în ușa bucătăriei, a doua zi dimineață.

– Nu deveni isterică cu mine. Trebuie să te întreb ceva, asta-i tot.

Way deschise ușa, băgă mîna înăuntru și o trase afară pe terasă, în lumina soarelui de dimineață.

– Tu nu ești obligată să-mi răspunzi la ce am să te întreb eu, dar dacă nu-mi răspunzi, o să ajungi să-i răspunzi lui James Rawlins și detectivului particular pe care l-a adus cu el de la Nashville. Am venit aici mai devreme ca să te avertizez.

– Despre ce anume?

– Au controlat în *Jaguar*. Nimic important. În spate erau valizele lui Preston. Bănuiesc că se pregătea să plece. Au găsit o cheie în compartimentul de mănuși. Are un ciucure alb cu albastru.

Lainie se încălzi din cap pînă în picioare. Way ştia deja, îşi putea da ea seama.

– Tu i-ai dat-o, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap, fără cuvinte.

– Ştiu pentru ce. Eu nu cer explicaţii. Trebuie să ştiu doar cînd a fost.

– Sîmbătă noaptea.

Way se strîmbă.

– Asta... nu-i bine.

– De ce nu?

– Pentru că, deocamdată, tu eşti ultima care l-ai văzut.

Lainie îşi dădu cu nervozitate părul după ureche.

– Asta mă face vinovată de ceva?

– Nu, dacă era viu cînd a plecat de la *Magnolia.*

Ea nu putu să-i spună. Ruşinea ar gîtui-o, înainte de a rosti cuvintele.

– Lainie, spune-mi că era viu şi sănătos.

Ochii lui Way îi cercetau faţa.

– Cred că era. Eu dormeam.

– Nici măcar nu te-a trezit ca să-ţi spună că pleacă?

Faţa lui deveni dură.

Era prea tîrziu acum pentru altceva decît adevărul gol.

– Am băut ginul pe care îl trimisese, eram nervoasă. M-am îmbătat, Way, nici nu-mi pot aminti cea mai mare parte a nopţii.

Şocul se văzu pe faţa lui Way.

– Înţeleg!

– Continuă şi spune, izbucni ea. Mi-ai spus cum am să mă simt cînd o să se termine şi ai avut dreptate.

Way se uită într-o parte.

– Mă întreb unde o fi fost Colley cînd tu erai în pat cu Preston?

– În inima mea, răspunse ea. În inima mea.

– Lainie, draga mea, ce să mă fac cu tine? spuse el cu disperare, lăsîndu-se pe un scaun de pe terasă. Şi ce să mă fac, cînd au să găsească cheia aia?

– Asta-i problema mea.

– Da, sigur, zise el ridicîndu-se de pe scaun la fel de repede cum se aşezase. Trebuie să-mi arăţi camera. Repede, înainte ca procurorul să afle de la şerif despre asta. Nu e mare lucru, dacă nu mai e şi altceva. Preston putea avea cheia pentru o duzină de motive. O să mă gîndesc la ceva. dar trebuie să ne asigurăm că nu există altă dovadă care să ducă la tine. Mătuşa Deborah n-o să suporte dacă se află adevărul.

Mama! Nu! Lainie nu voia ca mama să ştie.

Ea capitulă fără voie.

– O să te duc la camera aia.

Camera din colţ fusese din mereu una dintre favoritele ei, dar în acea zi, Lainie, ura faptul că trebuia să împingă uşa. Vederea buchetului mort pe care îl lăsase pe noptiera de lîngă pat o făcu să ameţească.

Way nu simţi o asemenea ezitare. El trecu repede pe lîngă ea, uitîndu-se de la patul proaspăt făcut, la noptieră, la covorul de la picioarele lor.

– Aşa ai lăsat-o?

Lainie aprobă din cap.

– El n-a luat nimic de-aici?

– Nu.

Soarele de dimineaţă îşi făcu treaba bine cînd Way deschise sertarul bufetului şi razele strălucirăpe sticla de băutură.

– Cît de beată erai? Spune-mi că n-ai băut tot ce lipseşte în timp ce-l aşteptai pe Preston. Poţi să-ţi aminteşti măcar asta?

– Nu prea mult despre Preston, răspunse ea sincer, dar roşeaţa îi urcă în obraji.

– Să ieşim de-aici, zise el aspru şi ţinu uşa deschisă.

Exact cînd o închise în urma lor, sticla alunecă şi căzu spre terasă. El reuşi să amortizeze căderea cu vîrful pantofului lui de piele, dar cînd se aplecă să o ridice, atenţia lui fu atrasă de o pată suspectă chiar lîngă uşa camerei.

– Acum ce mai e? întrebă Lainie nedumerită.

– Nu ştiu. Arată ca o urmă de pantof, dar nu-i noroi.

Degetele lui Way frecară pata din nou.

– E ciment, îşi dădu el seama brusc.

Faţa lui Lainie se lumină.

– Da, ştiu. S-a turnat sîmbătă ciment proaspăt. L-au folosit ca să astupe în spate, unde a căzut capacul, şi au pus şi în jurul uşii pivniţei de piatră. Poate că Preston a călcat...

– Nu. I-ai spus să parcheze în spate, nu-i aşa? Acolo aş spune cuiva să parcheze, dacă aş vrea să păstrez secretă venirea persoanei. Nu avea nici un motiv să se ducă lîngă pivniţă. Aşadar, cine a fost?

Lainie îl văzu clar pe bărbat într-o clipă, la fel de clar cum îl văzuse cu o zi în urmă cînd era o siluetă pe fundalul cerului.

– Lloyd Tate a fost aici, sîmbătă.

Inima ei tresări.

De ce oare îşi amintea de el dintre toţi cei care veniseră la *Magnolia* în acel sfîrşit de săptămînă?

– Mda! Asta-i curios, spuse Way lent. L-am verificat. Nici nu ştiu de ce am făcut-o. Dar n-am găsit nimic despre un bărbat cu numele ăsta. Le-a spus celor de la marină că e din Memphis, dar acolo nu e nici o urmă de-a lui. Nimeni din afara oraşului Springs n-a auzit de Tate pînă acum. N-a lăsat nici o urmă.

După plecarea lui Way, Lainie se ascunse într-unul dintre balansoarele mari de la capătul terasei din față, sub bolta de trifoi alb. Trebuia să încerce să-și amintească acea noapte de sîmbătă.

Preston venise. S-a culcat cu el. Partea asta a amintirii nu era plăcută.

Dar, fără să vrea, era atrasă de o altă parte, una mult mai uluitoare. Cînd a crezut că acela care o atingea era Colley, ea voise să-și înfășoare tot trupul în jurul lui și să-l țină strîns.

„Pot să mă prefac. Doar să mă prefac un moment că a fost cu adevărat bărbatul vrăjitor."

Cu ochii închiși, se lăsă să-și amintească atracția pe care o simțise. Îi muşcase degetele şi el îşi pusese mîna...

Lainie își mută fața din soare, încercînd să alunge amintirea. Era o amintire de alcool; oricum, Colley nu fusese cu ea. Şi nu avea nimic care să-l ajute pe Way.

Trebuiau să-i găsească în viață, pe Preston şi pe Colley, pe amîndoi, ca să-şi limpezească propriul ei cap cînd se va uita la ei şi să poată...

– Visează în continuare, Lainie.

Era vocea moale a mătuşii Olivia, deasupra capului ei. Lainie simțea mîna ei uşoară, ca aripa unei vrăbiuțe, pe capul ei.

Aceste două lucruri o scoaseră din reverie şi ea se ridică în balansoar ca să se uite la bătrîna doamnă care se apropiase în linişte de ea.

– Sînt trează, mătuşă, nu dorm.

Mîna lui Livy era rece şi mirosea a trandafiri. Lainie o lăsă să-i atingă obrazul.

– Are vreo importanță? întrebă ea cu un zîmbet enigmatic. Eu visez unele dintre cele mai frumoase vise ale mele cînd sînt complet trează, şezînd chiar aici, pe

terasa din față.

Pe celălalt balansoar de lîngă Lainie nu era decît pisica, iar Olivia o ridică și îi luă locul, lăsînd-o să se instaleze în poala ei, torcînd satisfăcută.

– Nu mai știu tot ce se întîmplă. Unele zile sînt limpezi, cum este cristalul bun. Apoi, alte zile par ca niște nori, confuze și neclare, fără nici o substanță. Azi e o zi pură. Cel puțin așa a fost pînă acum. Știu că te doare undeva în interiorul tău, îi spuse ea străneopatei, mîngîind pisica în timp ce vorbea.

Cu mătușa Olivia, Lainie putea să fie onestă. Micuța doamnă putea să nu-și mai amintească de această conversație, cînd o cuprind norii ei.

– Colley a plecat. Lipsește. Dar cum se poate asta? El n-are unde să se ducă în altă parte.

– El îți aparține. Tu i-ai dat fluierul. De ce nu vine la tine?

Lainie se uită de la mîinile ei strînse, la ochii mătușii ei.

– Eu am crezut că nu vreau ca el să fie aici. Din cauza tatei.

– Tata. Tatăl tău? Sau tatăl meu? Tu nu l-ai cunoscut, nu-i așa? Lansing Blackburn era un bărbat bun, bun, dar ura singura persoană pe care eu o iubeam. Așa că aproape am ajuns să-l urăsc pe tata.

Olivia se gîndea la viața ei proprie.

– N-am știut cît de mult l-am urît, pînă cînd am găsit cutia aia. Lui Susan n-am să-i arăt niciodată. Ea n-ar înțelege. Dar tu, Lainie, ai putea. Trebuie să vezi.

Ea umblă la micuții nasturi din față ai rochiei moi, albe, vinele albastre subțiri ale mîinilor ei văzîndu-se prin piele.

Lainie se uită surprinsă cînd Olivia deschise ultimul nasture de sus, dezvăluind dantela de bumbac a cămășii

de dedesubt. Din sîn, scoase o hîrtie subțire. Fusese împăturită în patru, pînă ajunsese la o dimensiune de numai trei centimetri.

– Citeşte-o, îi şopti Olivia încheindu-şi nasturii din nou.

Ezitînd, Lainie despături misiva. Hîrtia era îngălbenită şi uscată. Trebui s-o desfacă cu atenție.

Era un bilețel, iar scrisul era puternic; cerneala era atît de neagră, chiar după zeci de ani, încît arăta ciudat pe hîrtia veche.

„Ştiu ce este asta, gîndi ea cu o înțepătură dureroasă. Ştiu chiar înainte de a începe să citesc."

Draga mea Livy,

Tatăl tău spune că mă omoară dacă mai vin aproape de tine, dar ştiu că, dacă am să trăiesc fără tine, va fi mai rău. Dacă mă iubeşti destul ca să renunți la el şi la Magnolia, *pe cît de mult te iubesc eu ca să risc să mor pentru tine, întîlneşte-te cu mine la pivnița de piatră, vineri la miezul nopții.*

O să plecăm din Springs. O să mă străduiesc să te fac fericită. Fii soția mea.

Al tău, Albert

Bătrînul, pe care cei din Springs îl numeau Diavolul, pe care ea îl urîse pentru felul în care îl lăsase pe Colley să trăiască, bărbatul fără inimă şi fără suflet!

El era autorul scrisorii!

Cu peste o jumătate de secol în urmă, el stătuse lîngă pivniță, în întuneric şi o aşteptase pe femeia care nu a venit niciodată.

– Tu l-ai abandonat pentru tatăl tău, la fel cum l-am abandonat eu pe Colley. Asta vrei să-mi spui? o întrebă ea pe bătrîna doamnă ai cărei ochi albaştri o urmăreau

cu îngrijorare.

Dar Olivia clătină din cap.

– Nu. Eu nu l-am abandonat niciodată. Tata a făcut imposibil ca eu să-l văd. Nu m-a lăsat aproape de el. Am tot aşteptat, gîndindu-mă că, dacă Albert mă iubeşte cu adevărat, o să găsească el o cale.

Ea îşi lăsă faţa spre blana neagră, moale, a pisicii pentru un moment, avînd lacrimi în ochi cînd o ridică din nou.

– Eram pe terasa din faţă, de la *Magnolia,* în ziua în care el a trecut pe aici, în drum spre cununie, spuse ea lent, şi am stat afară pe trepte, dreaptă, pentru că am vrut ca el să mă vadă acolo. Am vrut să-şi amintească faptul că mă iubeşte.

El s-a ridicat în trăsură şi s-a uitat direct la mine. Pînă în josul drumului, s-a tot uitat, întors în trăsură, cu soarele strălucindu-i în păr de părea aproape albastru. Mă întrebam cum de putea să se însoare cu femeia aia.

Ea închise ochii şi noi lacrimi curgeau pe sub genele ei.

– Dar nu i-ai răspuns la scrisoare, mătuşă. Nu te-ai dus să te întîlneşti cu el, încercă să explice Lainie.

Olivia întinse mîna după biletul fragil şi îl luă înapoi de la nepoata ei.

– N-am văzut niciodată acest bilet, pînă cînd vîntul nu mi-a descoperit cutia de fier a tatei.

– Vai, vai! şopti Lainie înţelegînd brusc.

– Tata a găsit-o probabil înaintea mea. Eu n-am văzut-o niciodată. Tot timpul ăsta pierdut!

Olivia lăsă pisica să-i sară din braţe şi mîinile ei mîngîiară biletul, tot aşa cum mîngîiaseră blana pisicii.

– Tu te-ai fi dus cu Albert Rawlins, nu-i aşa?

– Şi nu m-aş fi uitat înapoi. Aş fi preferat să fiu soţia lui decît fiica tatălui meu. Nu avea importanţă că el nu

era decît un miner de pe dealuri, sau că nu vorbea şi nu mînca aşa cum face un domn.

Lainie aproape că simţea durerea în gît.

– Dar dacă familia lui i-ar fi făcut un rău tatălui tău? Tot l-ai mai fi iubit?

– Tata avea un pistol mare. Un revolver cu mîner de sidef.

Olivia se ridică lent şi balansoarul se mişcă încet, cînd mica ei greutate îl părăsi.

– Nu ştiu de ce îmi amintesc aşa de bine, continuă ea şi se înfioră. A jurat că-l omoară pe Albert cu acel revolver, dacă îl mai prinde vreodată la *Magnolia*. A angajat chiar un om care să-l urmărească.

Gîfîind uşor, femeia micuţă făcu doi paşi agitaţi.

– Fii atentă! zise Lainie şi se ridică repede, prinzînd-o pe Olivia de cot, ca să nu cadă peste marginea terasei.

Olivia se întoarse spre nepoata ei şi atinse faţa lui Lainie cu o mînă, ţinînd în continuare biletul cu cealaltă.

– Cel care a încercat să-i facă rău lui Albert era un bărbat rău.

– Cine era el, mătuşă?

– Tu ştii. Ai vorbit cu el. A venit la *Magnolia*. Îţi aminteşti, cel care avea fluierul meu nu a vrut să-l dea înapoi, pînă cînd Albert nu l-a obligat.

– Preston? Dar, mătuşă, Colley era...

Lainie lăsă fraza neterminată. Norii se întorseseră din nou. Olivia confundase bătrînul cu nepotul lui şi nu avea rost s-o zăpăcească şi mai mult.

– Ai grijă de ăsta, Lainie. E rău. O simt. Nu-mi pasă că tata l-a angajat. Tata nu e totdeauna un bun judecător al caracterelor.

– Am să ţin minte.

– Bine. Vreau ca tu să fii în siguranţă, zise Olivia. Ce groaznic din partea mea! O fiică nu trebuie să-şi critice

tatăl. Dar ea trebuie să-l părăsească dacă vrea să fie femeie. Nu e rău să te maturizezi. Nu e greşit să iubeşti un bărbat. Răul vine atunci cînd îţi închizi inima. Atunci nu mai rămîne decît un deşert veşnic în faţa ta. N-am nici un motiv să mai trăiesc.

Lainie o înconjură cu braţele pe mătuşa ei, durînd-o pentru ea şi pentru tînărul bărbat care o iubise, ca şi pentru ea şi pentru Colley, oriunde se afla el. Olivia îşi lăsă capul pe inima lui Lainie şi rămaseră aşa în ziua dulce, caldă, de vară, avînd hotelul *Magnolia* în spatele lor şi privind în trecut.

16

– Îmi pare rău că te iau din casă şi de la vizitatorii tăi, Deborah, dar am un mandat de percheziţie, spuse şeriful scuzîndu-se şi ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte cu dosul mîinii. James Rawlins şi detectivul lui particular sînt hotărîţi să cerceteze *Magnolia,* din cauza cheii pe care am găsit-o în *Jaguar.*

El se răsuci să se uite la cei doi bărbaţi care aşteptau în parcarea hotelului, urmărindu-i, pe el şi pe femeia care descuia uşile din faţă ale hotelului. Deborah le împinse, deschizîndu-le cu faţa plină de confuzie.

– Vizitatorii noştri sînt doar Bella şi Alma, aşa că nu te îngrijora de asta, dar nu ştiu cum a ajuns Prèston să aibă una dintre cheile noastre. Poate că a găsit-o în ziua în care a venit să vadă daunele provocate de furtună. Tot oraşul era în hotel. Se pare că mai lipsesc o mulţime

de mărunțișuri.

Lainie stătea tăcută lîngă un balansoar, fără să îndrăznească să se uite la Way care venea în urma șerifului Daryl Roberson. Vărul ei avusese dreptate în acea dimineață; cheia dusese investigația direct la *Magnolia*, înainte de sfîrșitul zilei.

– Hei! voi doi, veniți aici dacă vreți ca locul să fie cercetat repede, strigă șeriful în direcția bărbaților care așteptau. Și tu, Way, spune...

Un camion intră din șosea în parcare mult mai repede decît ar fi dorit carcasa lui veche și se opri exact lîngă *Oldsmobile*-ul strălucitor care îl adusese pe James la *Magnolia*.

– Ce naiba vor ăștia? exclamă Roberson cu enervare cînd Ben Sanders și încă doi coborîră din cabină. Cu excepția diferenței de vîrstă – Ben era bătrîn, pe cînd ceilalți doi erau tineri – arătau aproape identic, cu șepcile și cizmele lor.

– Ce căutați aici, băieți? Way ridică vocea și strigă spre ei.

Ei continuau să se apropie, mergînd în spatele lui James și al detectivului, iar Ben răspunse cu o întrebare.

– Cineva a zis că vînați prin *Magnolia*. E adevărat?

– Voi plecați acasă, replică șeriful. Asta nu-i treaba voastră.

– Eu cred că este, tărăgănă fermierul cel solid, care fusese cu Ben la *Magnolia* cu o zi în urmă. Am o nevastă și trei copii și locuiesc pe-aici. N-am să-l las pe Colley Rawlins în apropierea lor.

– Așa-i, se auzi vocea celui de al treilea, pe care Lainie nu-l cunoștea deloc. Am auzit că femeia din mină a fost violată. Ce fel de animal ar face așa ceva?

– Asta-i o minciună afurisită, spuse furios Way. Nimeni nu știe deocamdată ce s-a întîmplat cu ea.

– Ia-ți poveștile și pleacă, Boles, îi răspunse șeriful fermierului mai tînăr, vocea lui fiind mai liniștită acum, cînd bărbații ajunseseră la trepte. Cercetarea asta este o procedură de rutină a poliției. Nu e nimic emoționant.

– Mai bine spune asta orașului. După cum înțelegem noi, era timpul să vii la hotel să pui niște întrebări. Preston nu e primul om de care a scăpat Colley, și nici femeia. Ce s-a întîmplat cu John Thorne în urmă cu trei ani? Spune-mi asta, întrebă Ben, și privirea lui se îndreptă spre Deborah și Lainie.

Lainie auzi micul geamăt de surprindere care ieși din gîtul mamei ei și păli.

– Asta n-are nici o legătură cu tatăl meu, spuse ea tăios.

Ben o văzu atunci.

– Elaina Thorne. Ești deștept că o ții la îndemînă, șerifule. Ea e cea mai bună momeală pe care o cunosc ca să-l aduci pe Colley Rawllins. Mai devreme sau mai tîrziu, o să vină după ea. Și ea e una dintre femeile care i-au plăcut totdeauna, dar poate că ea nu s-a opus. Poate că de asta a murit John; de ce nu e și ea în mină?

– Taci din gură! Way făcu un pas violent spre Ben, dar șeriful îl apucă de braț.

Fața detectivului căpătă brusc un aer de interes și atenția lui se îndreptă spre Lainie.

– Ea a fost interogată? îl întrebă el pe Roberson.

– De ce naiba trebuie să fie? răspunse Way cu furie, în locul șerifului. Ea n-are nici o legătură cu treaba asta.

James se încruntă.

– Vezi doar ca odaia la care se potrivește cheia să fie cercetată, îi spuse el detectivului.

– O să ajutăm toți, îi spuse șeriful. Way și cu mine, amîndoi.

Apoi se întoarse spre Ben:

– Cînd ieșim noi afară, ar fi mai bine să fiți plecați.

– Vorbesc în numele oraşului Springs cînd spun că ar fi mai bine să-l prindeţi pe fiul ăla de cătea ucigaş şi să lăsaţi în pace oamenii cumsecade ca noi, replică furios cel numit Boles.

Lainie intră în hotel mai încet decît ceilalţi, ezitînd în urma tuturor. L-ar răni pe Colley, dacă ar avea şansa, înţelese ea cînd se întoarse şi aruncă o ultimă privire îngrijorată spre cei trei bărbaţi.

– Hei, fetiţo, strigă către ea ai treilea, cel mai tînăr. Am puşca aici, în camion, şi un cartuş care are numele lui Rawlins pe el. Sper că te-a sărutat cum se cuvine ultima oară cînd te-a văzut, pen'că n-o să mai aibă şansa, dacă-l văd venind.

Lainie trînti speriată rama de plasă în urma ei. Îl credea.

– Way! strigă ea şi se duse să-l caute pe vărul ei.

Colley se hotărîse, în cele din urmă. Acum ori niciodată. Abia aştepta. Trebuia s-o vadă pe Lainie.

Întrucît îşi lăsase camionul la fermă şi toate celelalte, în afară de ceva îmbrăcăminte, va trebui să se ducă pe jos pînă la ea. Era acelaşi drum pe care plecase de acasă, în urmă cu trei zile.

Cum procedează un bărbat cînd vrea să-i mărturisească femeii iubite cel mai mare păcat al lui? Se gîndise la toate astea şi mai ales la tot ce ar putea pierde cînd îi va spune în cele din urmă adevărul, şi încă nu avea răspunsuri reale.

Era ceva ce trebuia să facă şi să lase baltă consecinţele.

La poarta care ducea la Lo-Joe, o luă peste cîmp, dar nu se uită spre mină. Colley o evita conştient. Se ţinu pe lîngă copacii care erau de-a lungul drumului, pînă ajunse la linia de margine care separa terenul Blackburn de Rawlins.

Lo-Joe era aproape în spatele hotelului *Magnolia*, dar distanța era prea mare și copacii prea înalți ca să se zărească dintr-un loc la altul.

Cînd fu destul de aproape ca să vadă porumbul înalt, verde, în grădina domnișoarei Olivia și terasa din spate a hotelului în partea cealaltă, Colley se opri.

Transpirația curgea pe el, în parte datorită căldurii zilei și a drumului lung, dar în cea mai mare parte datorită nervilor.

Trebuia să găsească acele cuvinte potrivite ca să-i spună. Trebuia să aibă curajul.

Dacă ea îl va ierta!

Inspirînd adînc, o luă prin cel mai apropiat rînd de porumb și se îndreptă direct spre *Magnolia* și spre Lainie.

– Ei sînt doar înfierbîntați, îi spuse șeriful lui Lainie. Îi cunosc de ani de zile pe toți trei. Acum, orașul este speriat de moarte, dar o să se calmeze.

– Oamenii speriați sînt cei mai periculoși, sublinie detectivul particular din colț, cu mișcări netede, rapide, de specialist.

Lainie nu-i adresă nici o privire. Căutarea care o făcuse atît de nervoasă mai devreme, nu mai avea acum nici o importanță.

– Dar a zis că are o pușcă.

– Majoritatea fermierilor de prin părțile astea au o pușcă în camion, spuse liniștit șeriful. Și ce? Dacă îl caută pe Colley, vor trebui mai întîi să-l găsească înainte să tragă în el, iar dacă fac asta...

Se auzi strigătul unui bărbat afară și un țipăt străbătu prin aer clar și pătrunzător. O fracțiune de secundă, îi imobiliză pe cei cinci din cameră.

Lainie trecu pe lîngă James Rawlins și alergă afară, la terasa etajului doi.

Bella Foster era la colțul hotelului, chiar sub ei. Uitîndu-se ia ea, Lainie nu văzu bărbatul de lîngă copac, aproape de grădină, pînă ce un al doilea sunet explodă ca dinamita, tăind al doilea țipăt al Bellei.

Foc de puşcă!

Cel care se numea Boles trăsese cu puşca din locul lui de după copac. El nu era mai mult decît o umbră sub crengile care îl acopereau, dar Lainie îl văzu cînd ridică arma a doua oară la ochi, îndreptată spre grădină.

Trăgea în cineva din porumbul înalt, cineva al cărui păr străluci o clipă în soarele puternic, atărînd ca pana unui corb.

Groază! Groaza alerga în sîngele ei ca lava fierbinte.

– Colley! Nu! Nu!

Foşnetul porumbului şi respirația lui zgomotoasă acoperiră strigătul care tăia aerul, dar Colley știu că era vocea unui bărbat care striga ceva. Aceasta îl făcuse să tresară cînd ieşi din grădină, în curtea din spate a hotelului, şi se uită să vadă de unde vine, făcînd ochii mici în soare. Razele lui se reflectară pe metal. Văzu țeava unei puşti.

Un nebun îndrepta puşca direct spre el.

Instinctul preluă inițiativa. Colley sări îndărăt, în porumbul care-l adăpostea. Se auzi un zgomot şi un glonț căzu în pămînt, aproape de el, ridicînd praf. Se aruncă la pămînt, complet confuz.

De ce erau acolo puşti? Ce se întîmpla? Ce?

– L-am văzut! E acolo!

Colley nu cunoştea vocea bărbatului, dar recunoscu imediat sunetul dulce al țipătului lui Lainie Thorne, împotriva vîntului.

Ea era acolo, lîngă bărbatul cu puşca.

Îndrăznind să-şi înalțe capul, Colley se uită exact la timp ca să o vadă alergînd în jurul colțului hotelului.

Ea alerga chiar în calea celui cu puşca.

Ţeava străluci din nou în dreapta lui. O femeie, nu Lainie, ţipă.

Doamne! Avea s-o împuşte?

– Colley! Colley!

Ea îl striga. Acum înţelegea cuvintele.

O nouă strălucire. Ea nu o vedea oare?

– Lasă-te jos, Lainie! Pleacă de aici!

Ridicîndu-se în picioare, făcîndu-şi drum spre marginea lanului de porumb, el urlă cu sălbăticie la ea:

– Are o puşcă!

Ea, în schimb, se opri. Era nebună?

Colley era acolo. Trăia. O secundă nu se putea gîndi decît la asta, apoi îşi aminti:

– Fugi! urlă ea. Au venit să te prindă pe tine, nu pe mine. Fugi!

Ce? Ce spunea ea? Nu putea să fugă şi s-o lase.

– Pune jos puşca, Boles! strigă Way, dar Lainie îl văzu pe bărbat tîrîndu-se înainte. Va trage din nou?

Doar cu acest gînd, făcu un salt spre Colley, cînd el ajunse la marginea grădinii.

El o prinse fără să să gîndească, în timp ce ea îl trînti la pămînt şi îi acoperi trupul cu al ei, înfăşurîndu-şi braţele şi picioarele în jurul lui cît putu de strîns.

Nu putea să-i lase să-l omoare pe băiatul ei vrăjitor.

– Nu, nu, nu! plîngea ea în urechea lui.

Încă o pocnitură de puşcă sparse aerul, mai tare şi mai aproape decît cealaltă, iar apoi se auzi o voce:

– Dacă-l atingi doar, şi te trimit în lumea de apoi.

Era Rawlins! Diavolul! El trăsese cu puşca în aer.

De unde apăruse oare?

Lainie îi văzu cizmele vechi, salopeta largă şi o cuprinse uşurarea. Oricum a ajuns Diavolul aici, el îşi va proteja nepotul.

Colley era culcat sub ea.

Îi simțea inima cum bătea tare lîngă inima ei. Pielea lui era fierbinte, ochii larg deschiși, negri și uimiți. Era cu adevărat viu.

– Lasă jos arma aia, prost afurisit!

Era vocea lui Way, iar Colley simți mai mult decît văzu că prima puşcă se lăsa în jos. Se auzi zgomotul unei uşoare ciondăneli cînd adjunctul o trase cu forța din mîna lui Boles.

– Eşti arestat!

– Pe naiba! Arestează-l pe adevăratul criminal, Blackburn, spuse răguşit Boles. Arestează-l pe Rawlins.

– Să fii mai bine al naibii de bucuros că am auzit ce se întîmplă aici şi am ajuns la timp!

Vocea Diavolului era aspră cînd păşi în fața lui Boles, separîndu-l de bărbatul de pe pămînt. Dacă l-ai fi împuşcat, ai fi fost la pompe funebre, înainte de apusul soarelui.

Diavolul îl împinse pe bărbat şi întinse o mînă în jos.

– Hai, băiete!

Degetele tari ale lui Colley o ridicară pe Lainie de pe el.

El se sculă, ținînd-o pe ea cu o mînă, iar cu cealaltă se sprijini de pămînt, ignorîndu-l complet pe Diavol.

Cine erau toți oamenii ăştia, se întrebă el uluit, şi de ce era James acolo?

– Să-mi spună cineva cum s-a întîmplat totul, spuse şeriful Roberson, punîndu-şi pistolul la loc în toc.

– Eu am văzut totul!

Bella Foster scoase vorbele, emoționată. Ea stătea, tremurînd de nervi şi de emoție, în acelaşi loc în care o zărise Lainie cu cîteva momente mai devreme.

– Alma şi cu mine eram în vizită la Olivia şi am văzut pe cineva venind prin cîmpul din spate. Cînd a tăiat

drumul prin porumb, am venit să-i spunem lui Deborah dar ne-am întîlnit cu Davis Boles şi i-am spus lui mai întîi. El a alergat, a luat puşca aia îngrozitoare şi a înnebunit.

Bella îşi frînse mîinile.

– A înnebunit, zise ceva mai slab Alma din spatele celeilalte femei.

– Am strigat la el să se oprească, protestă Boles. Tot ce trebuia să facă era să se predea. Ştiam că e Rawlins. I-am văzut părul.

Toţi ochii se întoarseră spre Colley.

– Asta ai făcut-o tu? îl întrebă el pe Diavol, luptîndu-se în continuare să înţeleagă. L-ai trimis pe el după mine?

Bătrînul deveni rigid, lăsînd în jos puşca uriaşă cu care trăsese.

– Încă n-am îndreptat o puşcă spre unul din familia mea. Nu cred că o să încep acum.

– Eu sînt cel care te caută, Colley. Eu sînt legea.

– Tu? îl întrebă el pe unchiul lui fără să înţeleagă.

James făcu un pas înainte.

– Nu v-am spus eu că Colley Rawlins o să vină aici? îl întrebă Ben Sanders triumfător pe James.

– Taci din gură! comandă Way.

James ignoră tot schimbul de cuvinte.

– Unde-i Preston?

Colley se uită de la unchiul său la celelalte feţe. Mîna lui Lainie se strînsese în jurul mîinii lui.

– Preston! De unde să ştiu eu?

– A dispărut, Colley. Nimeni nu-l poate găsi. Unde ai fost tu?

Vorbele fetei ţîşniră, în timp ce strîngea bluza lui de bumbac. El îi prinse degetele cu ale lui, aşa încît îi ţinea ambele mîini în ale sale.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– L-ai omorît pe fiul meu, bastardule?

Colley rămase nemişcat, dar Diavolul explodă cu furie:

– Laşi durerea să-ţi întunece mintea, James. Colley nu şi-a omorît propriul lui sînge.

– El nu e sîngele meu, zise James. Tu l-ai scos din cartierul săracilor. Tu l-ai făcut egal cu fiul meu, cînd nu era nimic altceva decît plodul pe care l-a făcut Brodie cu gunoiul de pe rîu. Crezi că mai îmi pasă de el sau lui de mine? Dar tu ai face orice ca să-l salvezi. Dar cum rămîne cu Preston? Cum rămîne cu fiul meu? Adevăratul Rawlins! Unde-i el?

– El l-a omorît, asta-i! zise Boles ridicînd o mînă nesigură şi arătînd spre Colley. La fel cum a ucis-o pe femeia aia! Şi pe John Thorne, dacă s-ar şti adevărul.

Întregul cerc de bărbaţi – fermieri, James, detectivul, chiar şi şeriful – se strînseră în jurul lui Colley şi Lainie.

O sufocau, storceau viaţa din ei amîndoi, gîndi ea şi izbucni:

– Opriţi-vă! Lăsaţi-l în pace!

Ben strigă ultragiat:

– Ce fel de femeie eşti, dacă te agăţi de cei de teapa lui Rawlins? Nu ţi-e ruşine? Crezi că dacă tu şi cu mama ta aţi tăcut în legătură cu John, noi nu putem pricepe cam ce s-a întîmplat? Deborah! zise el spre femeia palidă de la marginea cercului, l-am prins pe Rawlins! Poţi acum să spui adevărul. L-a omorît el pe soţul tău? Nu mai sta moartă de frică. Vorbeşte!

Tăcerea căzu asupra cuvîntului – *vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte...*

– Lăsaţi-o pe mama în afara chestiunii. Pe mine mă protejează, nu pe Colley. Eu am să vă spun.

Vocea lui Lainie era atît de clară încît tăia aerul ca un diamant iar ea se desprinse de mîna lui Colley, înainte

ca el să o poată trage înapoi. Ioana d'Arc trebuie să fi stat tot atît de dreaptă în fața focului, cu stătea ea în cercul acuzatorilor.

– Lainie, spuse Deborah cu un suspin de plîns.

Colley făcu un pas spre ea, înainte ca șeriful să-l tragă înapoi.

– Nu le datorezi nimic, fată.

– Vreau ca să se știe.

Fața ei era albă și mîndră cînd se uită în jur.

– Au fost destule bîrfe. Acum trei ani, am încercat să fug cu Colley. Ne-am dus în una din vechile cocioabe ale Diavolului, jos la rîu, să așteptăm întunericul. Tata ne-a prins acolo.

Gîtul i se strînse un minut și în liniștea care se lăsă, Boles vorbi:

– Cred că știm cu toții ce făceați cînd v-a prins.

De data asta, Colley se desprinse de șerif și se aruncă spre ea. Mîinile lui îi acoperiră gura ca să nu mai poată vorbi, iar cealaltă o strînse la pieptul său.

– Nu trebuie, nu trebuie!

Dar ea îi împinse mîna.

– Tata a înnebunit. M-a lovit, m-a trîntit într-un perete de am rămas aproape inconștientă. Apoi a încercat să-l omoare pe Colley cu o țeapă pentru tutun...

– Nu te cred, o întrerupse Ben sfidător. L-am cunoscut pe John. Nu avea așa ceva în el. Cît timp ai să mai minți pentru Rawlins, Elaina?

Ea se clătină puțin, de parcă o bătea vîntul.

– Arate-le, Colley!

O secundă, el nu-și dădu seama ce-i cerea Lainie. Iar ea nu- și lua ochii de la fețele din jurul ei.

– Nu, protestă el cu surprindere.

– Ei spun că ești un ucigaș cu sînge rece. Nu-ți pasă?

El o împinse de lîngă el, răsucind-o, pînă cînd fu nevoită să stea cu fața spre el. O ținea cu mîinile de umeri.

– Ce-mi pasă mie ce gîndesc ei? Tot ce vreau este să știi tu.

Ochii ei erau negri de hotărîre.

– Atunci, fă-o pentru mine! Am obosit să stau liniștită. Am obosit să văd cum te consideră ei.

El se uită la ea confuz, apoi mai departe, la Deborah, al cărei trup era slăbit de îngrijorare.

– Spune-i să se oprească. Ești mama ei. Ea vrea să se distrugă pe ea și pe tatăl ei, cînd de fapt nu-i nevoie. Au trecut trei ani.

Dar Deborah negă din cap:

– Are dreptate. Lasă să se spună lucrurilor pe nume.

Lainie întinse mîinile cu iuțeală de pisică și apucă gulerul cămășii lui cu ambele mîini, trăgînd cu nerăbdare.

– Arată-le!

Colley îi prinse degetele și le trase în jos.

– În regulă, Lainie.

Dar ezită încă o secundă înainte să tragă cu furie de gîtul cămășii. Aceasta se rupse atîrnîndu-i pe un umăr.

– Doamne! șopti Bella în liniștea care se lăsase și duse palma la gură.

Semnele albe erau la fel de lungi și de adînci și de vizibile cum fuseseră cu zile în urmă, la mină, dar astăzi păreau și mai rele, de o sută de ori mai rele. Acum erau mai mult decît cicatrice. Erau semnele intenției lui Thorne de a-l ucide.

Deborah gemu din gît, dar Lainie se uită direct în ochii lui Colley și nu în altă parte.

– Asta i-a făcut tata lui Colley, zise ea răgușit și își lăsă mîna dreaptă să treacă peste semne, o secundă.

– S-au luptat. Tata a murit. Orice a fost n-a fost crimă. Ea îi mărturisi direct lui: N-a fost crimă!

Nimeni nu se mişcă, nu vorbi, nu respiră în timp ce el se gîndea la ce spusese ea.

– Cîţi ani am aşteptat să te aud spunînd asta, Lainie? întrebă el în cele din urmă răguşit. De ce n-ai putut s-o spui mai devreme? Dacă este prea tîrziu? Nu ştii ce-am făcut eu.

Vorbele rupseră vraja asupra spectatorilor.

James tresări.

– Ce? întrebă el. Ce-ai făcut?

– Thorne e tot mort, nu-i aşa? întrebă Boles. Şi mai trebuie luaţi în considerare femeia şi Preston.

– Ce femeie? întrebă mirat Colley.

– Nu mai spune nimic, interveni Way repede. Nu aici. Trebuie să ţi se citească drepturile.

– La naiba! El nu mărturiseşte că a făcut o crimă, spuse aspru Diavolul. El n-a omorît pe nimeni, niciodată. Nici măcar pe Thorne nu l-a omorît el.

– Atunci cine? Lainie? spuse cu ironie Ben.

– Eu!

Vocea bătrînului era şuierată, dar pieptul lui se ridică şi coborî agitat. Inima lui Lainie se opri.

– Am ajuns la căsuţă exact cînd Colley leşinase. Thorne se trîntise asupra lui şi ridicase ţepuşa aia argintie, vrînd să omoare ce era al meu. M-am aruncat asupra lui Thorne. Ne-am dat cu spatele, amîndoi. El a alunecat pe sînge – sîngele lui Colley – iar cînd a căzut sub mine, i-am apucat mîna. Mai avea ţepuşa şi i-am înfipt-o în...

– Opreşte-te! strigă Deborah pe jumătate strangulată. Nu vreau să aud mai mult.

– Tu? Colley făcu un pas spre bunicul lui.

– L-am ucis, apărînd ce-i al meu. La fel cum John o apăra pe ea. Problema era că doar unul dintre noi putea

cîştiga. Trebuia să fiu eu acela, dacă voiam să trăieşti tu. S-a întîmplat înainte să-mi dau seama.

Vocea lui Lainie era aspră.

– De ce n-ai spus asta mai devreme?

Ochii Diavolului erau pierduţi.

– Ar trebui să-ţi dai singură seama de ce.

– Ai vrut ca ea să mă urască!

Colley dădu răspunsul atît de repede, încît ea nici nu avu timp să se gîndească. Bătrînul se întoarse spre şerif şi lăsă puşca să cadă la picioarele bărbatului.

– Bănuiesc că o să vrei să vin cu tine.

– Dumneata şi Coiley, domnule. Sînt prea multe întrebări la care nu am răspuns. Încă nu ştiu unde este Preston.

– Mai bine cheamă-ţi avocatul, îl sfătui pe neaşteptate detectivul particular pe Diavol.

Bătrînul clătină din cap.

– Eu n-am nevoie. Dar tu, Colley...

Întinse mîna de parcă ar fi vrut să prindă mîna nepotului, dar nu făcu asta.

– N-am nevoie de nimic de la tine. Colley se uită spre Way. Unde-i maşina ta? îl întrebă el pe adjunct.

Albert îi urmă pe cei doi mişcîndu-se încet cu piciorul lui bolnav.

Cînd îi ajunse din urmă, la vehicolul lui Way, el îl chemă:

– Colley!

Nepotul lui se încordă. Nu se întoarse să se uite la bătrîn, dar asta nu-l opri pe Diavol să vorbească.

– Eu sînt bătrîn. Eu nu contez. Dar tu nu ştii în ce intri, dacă îl găsesc pe Preston mort, băiete. Au să caute să te răstignească. Ei nu te înţeleg.

– Ce-ţi pasă ţie? Fata lui Colley era dură. Du-mă la închisoare, Blackburn, sau oriunde, la naiba vrei să mă duci!

– E doar pentru interogatoriu, începu Way, dar bătrînul îl ignoră pe adjunctul şerifului.

– Spune-mi ce vrei. Colley, eu pot obţine pentru tine, orice.

Colley se întoarse, în cele din urmă, ca să se confrunte cu Diavolul, iar emoţia pe care nu şi-o mai putea ascunde îi strîmbă gura:

– Poţi să mi-o dai înapoi pe Lainie şi pe mine, aşa cum puteam să fim dacă tu şi Thorne şi toţi ceilalţi ne-aţi fi lăsat pur şi simplu în pace?

– Ştii că nu pot.

– Atunci, ce aş putea eu să vreau de la tine?

Diavolul ezită.

– Nimic, spuse el în cele din urmă, înfrînt. Absolut nimic.

PARTEA a V-a

Răsplata dragostei

17

Nu Colley i-a omorît tatăl!

Lainie abia putea să se gîndească la răspunsurile, la cele o mie de întrebări pe care Roberson le punea din nou şi din nou, în seara aceea, întrebări despre Colley şi Albert şi tatăl ei.

În timp ce întrebările continuau, refrenul făcea ecou în capul ei: *Colley nu i-a omorît tatăl.*

Aceste cîteva mici cuvinte făceau ca viaţa să merite să fie trăită.

Mama ei plîngea fără încetare, în timp ce ea vorbea cu şeriful, iar doctorul Maxwell fu chemat şi el, în cele din urmă, în holul din faţă al casei Oliviei. El îşi răsucea ochelarii în timp ce îl chestionau. Răspunsurile lui completară cele spuse de Diavol. Doctorul zise că el nu a crezut niciodată că Colley l-a înjunghiat pe Thorne. El pierduse atît de mult sînge şi atît de repede, încît era un miracol că a supravieţuit.

Şeriful terminase cu întrebările chiar înainte de miezul nopţii şi acum stăteau cu toţii în cerc amintindu-şi cele întîmplate.

– Statul l-ar putea acuza pe Albert Rawlins, conchise el fără voie. Eu aş acţiona în numele statului şi aş face-o dacă vreţi.

– Nu! Refuză Deborah, tăios. Ce s-ar mai cîştiga? Nu voi depune mărturie şi nu voi mai distruge nici un moment din viaţa lui Lainie făcînd-o să retrăiască toate astea. Vă rog, nu se poate să se termine chiar aici?

Roberson îşi masă ceafa.

– Cred că putem considera treaba terminată, conchise el în cele din urmă. Dacă nu apare ceva nou.

Îşi luă pălăria de pe un scaun şi îi spuse iui Susan cînd aceasta îi deschise uşa:

– Cu asta am terminat. Mîine trebuie să aflu cine e femeia aia şi unde-i Preston. Poate o să fiu norocos şi o să-l găsesc ascuns într-un vechi club de ţară, cu o băutură în faţă şi o crosă de golf, distrîndu-se atît de bine încît a uitat de timp.

El rîse slab, dar Susan nu răspunse defel.

Colley răspunse şi el întrebărilor lui, la închisoare.

Nu, nu l-a omorît pe Preston.

Da, îl ameninţase.

Apoi erau întrebările la care refuza cu încăpăţînare să răspundă: Unde a fost sîmbătă seara? De ce a dispărut din Springs ultimele trei zile?

Jerry Byrne întrebă în cele din urmă:

– De ce este nevoie ca să te determine să răspunzi, Rawlins?

– Lasă-mă să vorbesc cu Lainie, îi spuse Colley lui Way, ignorîndu-l pe Byrne.

– Pentru ce?

– Trebuie să-i spun ceva.

– Ceee ce ai să-i spui o s-o rănească?

Colley roşi.

– Sper că nu. Trebuie să-i spun înainte de a mai răspunde la vreo întrebare.

Se uitară unul la altul un moment prelungit. Apoi Way se întoarse.

– A trecut de miezul nopții, remarcă el lent. Șeriful Roberson abia a plecat de la Olivia. Nu cred că Lainie e în stare să vină acum aici să stea de vorbă cu tine. Dar aș putea s-o aduc mîine dimineață... dacă o să vrea să vină.

– Atunci am să aștept, spuse Colley cu insistență.

În cele din urmă, Way aprobă din cap și dădu să plece, cînd izbucniră vorbele lui Colley:

– Ce-i cu Diavolul? Ce-o să se întîmple cu el?

– Ni s-a spus de mult să-l trimitem acasă. Aș fi putut să te las și pe tine să te duci acasă, dacă...

– Nu, nu mă duc înapoi la fermă, spuse Colley. Nu cred că a mai rămas un loc în orașul ăsta unde să-mi petrec noaptea, în afară de închisoare.

Bella Foster lăsă orașul Springs cu gura căscată.

Ea îl apără pe Colley Rawlins:

– Lainie, draga mea, îi spuse ea fetei, a doua zi dimineață devreme. Nu spun că e un sfînt, dar cînd am văzut cicatricele alea îngrozitoare pe umărul lui am simțit un val de milă cuprinzîndu-mă. Le-am spus doamnelor aseară că eu cred că l-am judecat cumva greșit. E mai mult nevinovat decît vinovat de moartea lui John. Despre bătrîn nu sînt chiar atît de sigură că n-ar trebui pedepsit.

– Cred că a fost pedepsit, reuși Lainie să spună amintindu-și suferința de pe fața Diavolului cînd Colley se îndepărtase de el cu o zi în urmă. Noi vrem să uităm totul.

– Înțeleg. N-o să mai vorbim despre asta. M-am trezit devreme și am trecut pe la Olivia să-ți spun vestea. L-au amendat pe Davis Boles pentru că a tras nebunește ieri. Ai auzit ce-au stabilit cei de la laboratorul din Nashville? Am vorbit întîmplător acum cîteva minute cu Jerry Byrne și am fost anunțată că, într-adevăr era o femeie. Mă

întreb de unde ştiu asta? zise Bella făcîndu-şi vînt cu batista.

– Ce altceva mai ştiu? întrebă Lainie fără să vrea, gîndindu-se la ce afirmase Boles.

– Doamne, ce mi-a mai spus Jerry? Se află în mină de doi – sau poate de trei ani – şi era de vîrstă mijlocie cînd a murit. Ah, da, avea la gît un lanţ cu o inimă de aur. Avea o fotografie în mînă, dar a fost distrusă de ape. Păcat. Ne-ar fi putut da o relaţie despre intenţia ei.

– Sau cum de a ajuns la Lo-Joe.

– Nu te îngrijora. Nu Colley Rawlins a pus-o acolo, o simt.

Bella se opri şi, spre surprinderea lui Lainie, adăugă cu un oftat:

– Nu mi-am dat seama pînă ieri cît de bine e făcut, dar brusc am văzut foarte clar de ce ţii la el. Da, într-adevăr.

Way sosi tocmai cînd Bella pleca.

– Ce ţi-a mai zis bîrfitoarea aia bătrînă? întrebă el încruntîndu-se.

Lainie se înecă într-un rîs nervos.

– Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

– Poate că nu. Vino afară, Lainie. E o dimineaţă frumoasă. Plimbă-te cu mine.

Ieşiră amîndoi de pe terasa casei Oliviei şi o porniră spre îndepărtatul hotel *Magnolia*.

– Colley neagă că l-ar fi omorît pe Preston, spuse brusc Way. Dar nu vrea să mai răspundă la nici o întrebare, pînă cînd nu vorbeşte cu tine şi nu îţi spune ce-l roade. El a fost de acord să stea noaptea trecută la închisoare şi să vorbească azi, dacă tu o să-l vezi în dimineaţa asta.

Lainie se opri la gard.

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Cred că am una dintre zilele limpezi ca şi cristalul ale mătuşii Olivia, după

ani de nori. Vreau să-mi trăiesc viața. Nu vreau să ajung ca Diavolul sau ca mătușa. Asta sînt eu, Way. Este vremea mea. Tata l-a urît pe băiatul vrăjitor, dar eu îl iubesc.

Ea se înfioră.

Deschizînd poarta care separa curtea casei de terenul hotelului, Way o lăsă pe ea să treacă înainte.

– Oare e de presupus să fiu surprins? Tot ce pot spune, Lainie, e că nu-ți alegi bine momentul. Te-ai decis să-l iubești, după ce tot orașul zice că e un ucigaș. Dar nu mă plîng. Ce spui tu îmi ușurează sarcina pentru care am venit. Vreau să vii cu mine la închisoare, unde este Colley.

Ea duse mîna la gît.

– Dacă mă duc, trebuie să-i spun adevărul și nu sînt sigură că pot.

– Care adevăr?

– Despre ce s-a întîmplat cu Preston. Ce mă fac dacă mă urăște Colley?

– Te temi că el n-o să te ierte? N-o să-i placă, asta-i sigur. S-ar putea să fie bosumflat din cauza asta, multă vreme. Dar, Lainie, aș vrea să fiu la fel de sigur că există raiul pe cît sînt de sigur că el o să te vrea, oricum.

Înconjurară latura hotelului fără să-și dea seama nici unul dintre ei unde se aflau. Pivnița de piatră stătea goală în fața lor.

Way se opri și se așeză cu cizmele pe o grămadă de bolovani, care se rostogoliră. Soarele dimineții lumină totul în jurul lor.

– Dacă voi doi...

– Ce? întrebă Lainie cînd vărul ei rămase nemișcat.

Way se ridică brusc, uitîndu-se în jos la picioare, la o bucată de pămînt, unde umbra grea a arțarului care adăpostea pivnița nu lăsase să crească iarba.

– Ce-i asta? întrebă el lent, aplecîndu-se să se uite

mai de aproape.

O pată întunecată, ruginie, ascunsă de grămada de bolovani. Aceasta se întindea pe porţiunea de piatră de lîngă uşa pivniţei.

– Nu ştiu, răspunse surprinsă Lainie, dar uite-l pe Jerry. Cred că te caută pe tine.

Celălalt adjunct gîfîia grăbindu-se spre el şi Way se îndreptă.

– N-o să crezi asta, fiule, strigă Jerry.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că ai avut dreptate. Tipul ăla, Tate, pe care-l căutai, s-a întors. E acum la secţie, se comportă ca un om care e gata să mărturisească. Şeriful a zis să te aduc acolo repede.

– Vreau să merg şi eu, îi spuse ea lui Way.

El se strîmbă.

– Roberson s-ar putea să nu te lase să stai, dar vino.

Colley Rawlins era unul dintre cei din mica sală de conferinţe de la secţia de poliţie. Lainie ştiu asta în secunda în care păşi pragul şi se opri brusc.

El se ridică imediat în picioare.

– Lainie!

Îndrăzni doar să-i arunce o privire. El purta în continuare cămaşa din ziua precedentă, dar încercase să pună la loc bucata ruptă cu un ac de siguranţă. Avea părul des şi zbîrlit, iar degetele ei ar fi vrut să treacă prin desimea aceea neagră.

„Te rog, iubeşte-mă, Colley, în ciuda celor ce am făcut cu Preston!"

Oare auzise el ruga ei mută? El făcu un pas spre ea, înainte ca Way să intervină.

– Nu e timp acum pentru voi doi. Aşteaptă.

Lainie era acolo, destul de aproape ca el să-i vadă pulsul bătînd pe gîtul bronzat, dar nu o putea atinge.

Revolta îl cuprinse pe Colley.

– Ce naiba se în...?

Vederea lui Lloyd Tate, cînd acesta apăru în uşă, opri fraza lui Colley.

– Nu mă întreba pe mine, murmură Way răspunzînd totuşi.

– Toată lumea să stea, comandă şeriful înainte de a o vedea pe Lainié.

– Ea ce caută aici?

– Eu am adus-o, răspunse Way.

– E în regulă, întrerupse Tate. Cred că o s-o intereseze povestea mea. Dar o spun pentru el.

Arătă spre Colley, iar faţa acestuia părea surprinsă.

– Nu-mi face favoruri, răspunse el.

– Nici n-aveam de gînd, replică Tate, dar nu cred că am încotro. În plus, cineva din această secţie de poliţie încearcă să mă urmărească. Am aflat deja că ai căutat informaţii despre mine, zise el direct spre Way.

– De unde ştii lucrul ăsta? întrebă Way. M-am adresat canalelor oficiale.

– Pentru că am legături. Am lucrat cîţiva ani la Biroul de Investigaţii din Georgia.

– Georgia? exclamă Lerry Byrne.

– Aşa-i. Pînă cînd nevasta mea a dispărut şi au decis că sînt principalul suspect.

Vocea lui Tate era atît de indiferentă, încît Lainie nu putu decît să se uite fix la el

– Femeia din mină! ghici Way.

De data asta, faţa lui Tate se schimonosi involuntar.

– Da, fu el de acord. Ea este Karen McKinley. Doamna Douglas McKinley. Asta-i numele meu adevărat, nu Tate.

Bărbatul găsi un scaun în apropiere şi îl trase spre el, aşezîndu-se.

– Şi, ai venit înapoi de bună voie ca să mărturiseşti?

întrebă şeriful cu îndoială.

Un muşchi se mişcă lîngă gura lui Tate.

– Ce să mărturisesc?

– Că ai omorît-o. Iar Preston Rawlins – el unde-i?

Cu fiecare întrebare, Jerry se mai apropia cu un pas de bărbatul acela.

– Dumnezeu să mă apere de polițiști proşti, spuse cu ironie Tate, şi ochii lui cenuşii străluciră. Eu n-am omorît pe nimeni.

De data asta interveni Way.

– Ai cunoscut ambele victime. Ai fost întotdeauna la locul potrivit. Jerry pune întrebări legitime. Doar n-o să spui că poate Colley a făcut asta, cum afirmă restul celor din oraş, nu-i aşa?

Tate se întoarse un moment ca să se uite la bărbatul nemişcat din colț.

– Deci, au aruncat vina pe tine, nu-i aşa, Rawlins? spuse el amuzat. Aşa mi-am şi închipuit că o să se întîmple. Am să vă spun povestea mea şi apoi plec. M-am întors deoarece Karen ar fi dorit s-o fac pentru el.

– Pentru mine? Pentru Colley? întrebă uimit şeriful.

– Numele adevărat al soției mele era Colleen Brown. Ea era mama lui.

Toată camera murmură. Lainie auzi asta prin corul din capul ei: mama lui! Mama lui Colley!

Vizavi de ea, el se ridică de pe micul scaun din colț. Durerea şi neîncrederea făceau vorbele lui aspre.

– Minți! Diavolul a spus că ea a murit de mult.

Tate – sau McKinley – se uită la el cu simpatie ironică.

– Cred că ştii deja că Diavolul ar face orice ca să te apere. Dar ce motiv aş avea eu să te mint?

Mama lui! Mama lui a zăcut în fundul minei! Şi brusc, Colley înțelese de ce nu avea nevoie să mai întrebe.

– S-a întors pentru că...

– Din cauza ta şi a lui Brodie, zise Tate şi faţa lui se întunecă. Ne-am întîlnit în urmă cu şaptesprezece ani, cînd eu eram cu serviciul în Texas. Aveam douăzeci şi şapte de ani atunci, începusem o carieră la forţele aeriene, la contrainformaţii. Ea îşi spunea Karen, nu Colleen. N-am auzit numele ăsta pînă am găsit-o aici. Cînd i-am cerut să se mărite cu mine, mi-a zis nu. Cînd am tot cerut-o, mi-a spus de ce nu vrea.

Era dintr-o familie destrămată şi a crescut ca o orfană. La şaisprezece ani a fugit şi, ca să aibă din ce trăi, a ajuns să lucreze la o fermă mare. Restul poveştii ei era atît de aiurită că n-am crezut-o, nici pe jumătate. S-a îndrăgostit de fiul fermierului bogat, a rămas însărcinată, el a murit într-un accident de mină, ea a născut copilul, bărbatul cel bogat l-a luat, i-a dat bani ca să uite şi a gonit-o de la fermă, avertizînd-o să nu vină înapoi după copil.

Tate făcu o pauză să-şi tragă sufletul şi clătină din cap.

– Eu am auzit toate astea şi tot am venit să mă însor cu ea. Am călătorit prin lume, cît am fost în serviciul armatei. Ea era fericită, cu excepţia unui lucru: nu puteam avea un copil, oricît am încercat. Karen spunea că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că a vîndut acel prim copil.

După douăzeci de ani de activitate, eu m-am pensionat de la forţele aeriene şi ne-am mutat la Atlanta. Eram încă destul de tînăr ca să pot să lucrez. Am luat o slujbă la Biroul de Investigaţii. Îmi plăcea munca şi locul unde locuiam. Am crezut că o să avem o viaţă bună, dar totul a mers prost. Ajunsese la un moment dat că nu se mai putea ţine pe picioare. Cădea mereu. I s-au făcut teste la *Emory*. Au spus că este boala Lou Genris.

Tate se ridică ţeapăn şi se duse la fereastră. Lainie auzea cum trosnea podeaua sub el.

– Ați văzut vreodată pe cineva care are boala Lou Genris? zise el întorcîndu-se cu fața la lumea din cameră. Nu? Atunci sînteți norocoși. I s-au dat de trăit între trei și cinci ani. Au spus că o să ajungă să nu mai poată să meargă sau să vorbească, nici măcar să înghită. Erau șanse să se sufoce de moarte. Apoi i-au dat un baston și au trimis-o acasă, să moară. Se îngrijora mereu de copilul pe care îl lăsase. Noaptea îl voia pe tatăl lui și îl striga pe Brodie.

Într-o zi a dispărut, pur și simplu. Contul nostru din bancă fusese lichidat. N-am aflat niciodată cum a reușit să plece. N-am dat de nici o urmă. Pur și simplu, n-a mai revenit. Eu știam ce-a făcut. Se întorsese să găsească vechea ei viață undeva în Tennessee. Eu nu știam exact unde. Îi era prea frică să rostească numele de familie al lui Brodie, măcar și în somn.

Tate umblă la buzunarul din spate și scoase un portvizit de piele. Îl deschise și se uită la o fotografie.

– Asta era Karen Colleen.

Pasul lui era ușor cînd traversă camera, cu ochii lui cenușii uitîndu-se direct la Colley.

– Uite!

Colley ezită, apoi întinse mîna spre portvizitul care i se arăta și se uită în el.

Inima lui Lainie se strînse pentru el.

– Eu nu... îmi pare rău, dar nu știu...

– Ai mai văzut-o? zise Tate adresîndu-se lui Lainie.

– Eu?

– Ea a venit la Springs și a stat la hotelul *Magnolia*. Tu ții toate registrele. I-am spus mamei tale că am auzit că le păstrați din urmă, cu o sută de ani și i-am cerut să mi le arate. M-a dus în camera unde le depozitați și i-am găsit numele – Karen McKinley – în registrul pe care l-ați folosit acum trei veri. Cu siguranță că ai remarcat-o.

Trebuie să fi avut bastonul cu ea.

Colley scoase un sunet strangulat.

– Îmi amintesc de ea, spuse el repede, surprins. Lainie, a fost femeia care a căzut. Ai vrut ca eu s-o duc în camera ei.

Acum şi Lainie îşi aminti:

– Cea care a vrut camera din spate. Era în ziua...

Se întrerupse. Restul amintirii nu avea nici o legătură cu închisoarea şi cu oamenii ăştia.

Tate aprobă din cap satisfăcut.

– Ştiam că o să te găsească undeva. Trebuia să ştie că fiul ei e bine, înainte de a...

– Înainte de a se duce la mină să se sinucidă, concluse Way încet.

– Atît cît pot eu să îmbin lucrurile, spuse Tate frecîndu-şi faţa cu mîinile, ea a reuşit să meargă pe jos peste cîmpul din spatele hotelului. Nu vreau să mă gîndesc cît i-a luat ca să parcurgă o asemenea distanţă. De asta m-a părăsit atunci, de îndată ce s-a confirmat diagnosticul. A intenţionat să vină aici şi să termine înainte de a ajunge atît de bolnavă, încît să nu mai fie în stare să meargă. Îmi imaginez că ea a stricat lacătul şi a lăsat poarta deschisă. M-am gîndit la ea, de îndată ce am auzit povestea.

Tate luă portvizitul din mîna lui Colley şi se uită la femeia din fotografie, mîngîindu-i faţa.

– Nu o învinuiesc pe Karen atît de mult cum obişnuiam. Dar mă doare. Marţi, cînd am auzit că s-a găsit o femeie în mină, am simţit cine era. Lanţul pe care îl purta era primul dar pe care i-l făcusem cadou. A fost felul ei de a-şi aminti de mine chiar cînd s- a întors la el.

Colley se ridică, cu mişcări nesigure.

– Cum ai aflat unde era, dacă nu ţi-a zis niciodată cine sîntem?

Noi! Se referea la Diavol şi la el. Oare Colley îşi dădea seama ce spusese? se întrebă Lainie. Devenise un Rawlins, o parte din *noi*.

– Încă nu ştii? Preston m-a dus direct la tine.

– Dacă a făcut-o, a fost ca să provoace probleme.

– Bunicul tău a aflat, în cele din urmă, că dispăruse Karen. El ne urmărea pretutindeni în toţi aceşti ani, iar eu nici n-am ştiut pînă acum, să-l ia naiba. Cînd nimeni n-a putut s-o găsească, el l-a trimis pe Preston să ajungă la baza lucrurilor. Cînd mi-am dat seama că mă urmărea cineva, am decis să schimb situaţia. După cum am spus, am lucrat un timp la contrainformaţii, iar Preston nu era prea bun la ce fusese trimis să facă. El nu era ca Rawlins Diavolul. Singura greşeală pe care am făcut-o, la început, a fost că am crezut că Preston erai tu, băiatul lui Karen.

Lainie îşi reţinu protestul, „nu, nu, niciodată".

Tate rîse.

– Apoi, bunicul tău te-a trimis să-l aduci pe Preston acasă. El nu se aştepta la o asemenea încurcătură în care a intrat Preston, nu-i aşa? Nu puteai, pur şi simplu, să-l iei înapoi. Ţi-au trebuit două săptămîni să-l scapi de necazuri. Aş fi dat bani ca să-l văd pe nenorocitul ăla bătrîn frămîntîndu-se că erai acolo, aşa de aproape de mine. Dar Diavolul credea că este în siguranţă; habar n-avea că eu ştiu. Iar în secunda în care am pus ochii pe tine, Colley Rawlins, am ştiut totul. Nu arăţi ca ea, dar ai acelaşi suflet puternic.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că te uram. Erai al lui Brodie. Ai ruinat o bună parte din viaţa mea. Şi pentru că îţi arăţi creşterea. Eşti aspru ca iadul. Voiam să ştiu totul şi să ştiu ce anume te făcea aşa. M-am hotărît, cînd l-ai luat înapoi cu tine pe Preston, că am să mă duc şi eu. Te-am

urmărit direct pînă la Karen.

Tate bägă portvizitul în buzunar.

– Atîta lucru am făcut pînă la urmă, spuse el cu durere. Tu nu m-ai recunoscut, cînd te-ai uitat la mine aici, în Springs, şi am avut grijă să nu apar în calea lui Albert, dar Preston m-a cunoscut de la început. A fost speriat de moarte un minut, apoi i s-a părut nostim, mai ales cînd a aflat că nu mă interesa să mă întîlnesc cu bătrînul. Preston mă considera un laş, dar avîndu-mă aici, avea un secret pe care nu-l aveaţi voi doi. Preston e genul celor care le plac secretele. Eu sînt genul care rîde de proşti ca el. Era uşor să-l menevrez. De asta am apelat la Elaina Thorne. Aşa l-am făcut să meargă la mină, ca să văd eu personal.

„Îl cred, se gîndi Lainie, tot ce spune cred." Nu ştia de ce povestea suna atît de adevărată; ştia, pur şi simplu.

– Unde-i Preston acum? întrebă şeriful.

Tate se răsuci să se uite la Roberson.

– Întreab-o pe ea, îl sfătui el, arătînd spre Lainie.

– Pe cine, pe Elaina? întrebă şeriful cu oarecare surprindere.

– El venea s-o ia cînd l-am văzut ultima oară. Asta a fost vinerea trecută.

– Nu! protestă Lainie roşindu-se toată în obraji.

– Nu venea să te ia pe tine? întrebă Tate cu îndoială. Aşa a spus.

– Nu vineri seara. Sîmbătă trebuia să... să mă întîlnesc cu el, se bîlbîi ea.

Dar Tate clătină emfatic din cap.

– L-am văzut vineri seara. Se certase cu Colley şi Colley îi spusese să nu se atingă de ea. El încerca să oprească o... întîlnire pe care Preston o aranjase cu Elaina pe sîmbătă seara.

El se uită de la Colley la şerif.

– Voia să-i facă în ciudă lui Colley şi să vină s-o ia chiar atunci: Înainte de a se termina noaptea a zis că va... ei, n-are importanţă ce a zis că vor face el şi Elaina Thorne. Tot încerca să o sune de la telefonul de pe barca mea. Văzînd că nu poate da de ea, a spus că se duce oricum la hotel.

Lainie şedea mai dreaptă, obrajii îi ardeau, dar îşi luă din demnitatea mătuşii ei.

– Preston n-a venit vineri la *Magnolia*.

– Ba da, a venit, o contrazise Tate. Eu am venit sîmbătă şi urmele cauciucurilor lui erau peste tot în parcare. Am simţit că ar fi trebuit să-l opresc pe Preston, dar sîmbătă dimineaţă, cînd te-am văzut, erai bine. Am fost un prost că m-am îngrijorat. N-a fost mare lucru pentru tine să petreci noaptea cu el.

– Dar nu-i adevărat. A fost... Lainie se opri. Ce putea spune în faţa lui Colley?

– Deci, ştii că Preston a fost cu maşina la *Magnolia* vineri seara, se miră Way. Şi nimeni nu l-a mai văzut de-atunci.

– Dar asta nu-i adevărat, Way, spuse cu insistenţă Lainie.

– Vreau să vorbesc cu tine, singură.

Faţa lui Colley era hotărîtă cînd păşi lîngă ea.

– Colley!

Cererea dură din vocea lui Way îl făcu pe celălalt bărbat să se întoarcă spre el.

– Cizmele pe care le porţi..., le purtai şi sîmbătă seara?

– Ce?

Toată lumea din cameră se uită la Way cu aceeaşi uimire ca şi Colley.

– Le-ai purtat sîmbătă seara?

– Da. Şi ce?

– Cînd şedeai pe scaun, le ţineai în faţa ta. Pe talpa cizmei drepte e ceva ce seamănă a ciment şi mai e o urmă pe latura călcîiului, zise Way arătînd spre piciorul drept al lui Colley. Mă întreb de unde sînt urmele?

Colley se gîndi la întrebare, uitîndu-se la cizma lui. Apoi respiră zgomotos.

– Eu...

Nu putea să spună nimic. Nu se uită la Way.

– Chiar asta bănuiam, îi spuse el şerifului, dar privirea îi rămase pe faţa vinovată a lui Colley. Trebuie să ne întoarcem la *Magnolia!*

– Nu din nou! De ce? Am cercetat fiecare colţişor, protestă Jerry. La naiba, nu e nici un păianjen acolo pe care să nu-l ştiu!

– N-am căutat în pivniţa de piatră. O să trebuiască să spargem uşa. A fost închisă cu ciment.

Colley rămase şi mai nemişcat, dar şeriful şi Jerry vorbiră simultan:

– Pivniţa de piatră!

– Cred că e o idee, spuse Tate cu umor aspru.

– Nu e o idee, ştiu precis. Azi dimineaţă am văzut o pată mare sub nişte bolovani, aproape de uşă. Nu poate să fie de mult acolo. Ploaia ar fi spălat-o. Ştii a ce seamănă? A sînge.

Way se uită din nou dur la Colley.

– Preston o fi în pivniţă? întrebă Jerry rămînînd cu gura căscată.

Way nu avea dreptate, dar tot ce putu spune Lainie de faţă cu Colley fu:

– Pivniţa este inundată de o pompă defectă. Apa înăuntru trebuie să fie de un metru adîncime.

– Un motiv în plus ca să ascunzi un cadavru înăuntru, spuse Way implacabil. Dacă faci o greşeală, nu e

mare lucru. Dar dacă am dreptate...

– Totuşi, cine putea să-l pună în pivniţă?

Ochii lui Way se îndreptară din nou spre Colley, dar spuse doar:

– Încă nu ştiu.

Şeriful mormăi iritat şi se ridică:

– Unul dintre voi să aducă nişte lopeţi şi un tîrnăcop.

– Lainie poate să vină cu mine, decise Way. Mătuşa Deb şi mătuşa Olivia or să vrea să ştie ce se întîmplă.

Dar Colley se mişcă brusc, întinzînd mîna să o apuce pe Lainie de braţ şi să o tragă de lîngă Way.

– Lainie, lasă-mă să-ţi vorbesc. Trebuie!

Lainie se retrase de lîngă el, speriată de ce se întîmpla în jurul ei.

– Nu acum.

Way se uită de la unul la celălalt, dar îi vorbi lui Colley.

– Eu nu înţeleg chiar totul, dar am o idee despre ce încerci să-i spui. Dacă o să găsim ceea ce cred că o să găsim în pivniţă şi dacă tu ai urma aia de ciment de pe cizmă şi de pe terasa de la *Magnolia*, aşa cum cred că le-ai făcut, o să termin treaba pe care a început-o Boles ieri, cu tine.

– Dă-i drumul, îl provocă Colley, brusc furios. Fă-o repede dacă asta o s-o convingă să mă asculte. Am să stau aici şi am să te las să mă baţi măr.

Nu, nu, nu!

Micile cuvinte pluteau în capul lui Lainie ca nişte fantome liniştite. Auzea zgomotul tîrnăcoapelor, în timp ce bărbaţii loveau în uşa din curtea din spatele hotelului. Stînd acolo pe terasa lungă, ea ţinea privirea aţintită spre casa mătuşii Olivia.

Deborah stătea pe terasa casei aceleia, ca o copie

fidelă a fiicei ei, urmărind cum poarta grea se crăpa. Şeriful îl chemase pe James, pe detectivul lui şi pe Rawlins Diavolul.

Colley era şi el acolo, tăcut şi reţinut, aşteptînd să ajungă la ea. Robertson îi ordonase să aştepte în umbră, sub un copac de lemn cîinesc, lîngă gardul Oliviei. Colley se hotărîse ca, deocamdată, să facă ce i se spunea, dar avea de gînd s-o încolţească pe Lainie cu prima ocazie. Ea ştia asta, la fel cum ştia că n-o să-l lase.

El avea s-o întrebe cu cine a fost sîmbătă seara, iar ea nu mai ştia răspunsul.

De ce se comportau toţi de parcă aveau să găsească precis ceva? se gîndi Lainie îngrozită. Se simţea amorţită, departe de toate, de parcă ar fi fost înfăşurată într-un material izolator.

„Acolo nu e nimeni. Nu poate fi! Atîta lucru ştiu. Şi Way ar trebui să ştie. Oare nu-şi aduce aminte?

Nimeni nu este în pivniţă."

Era ca un cîntec copilăresc care se tot învîrtea în capul ei. Mary avea un mieluşel – nimeni nu-i mort în pivniţă – cade podul Londrei – nimeni nu-i mort în pivniţă.

Way trecu pe lîngă ea cu o grabă oarbă, iar ea îl prinse de braţ ţinîndu-l strîns.

– Am să-ţi explic mai tîrziu cum stau lucrurile, îi aruncă el nerăbdător, dar ea refuză să-i dea drumul.

– Tu ştii că el nu poate fi în pivniţă, zise ea insistent. Au sigilat-o sîmbătă dimineaţă. Preston a venit la mine în camera de deasupra voastră, sîmbătă seară, nu înţelegi?

Lainie îşi trase răsuflarea încercînd să nu rîdă şi spuse cu un suspin:

– Way, dacă el era mort... cu cine m-am culcat eu?

18

„Cu mine!

Cu mine te-ai culcat. De ce nu poți să simți asta? De ce nu știi?"

Trupul lui Colley era încordat în timp ce se forța să stea liniștit la marginea curții. El știa, după fața lui Lainie, ce-i spunea ea lui Way. Dacă va trebui, o va mărturisi aici, în fața tuturor. El făcuse totul, în afară de lucrul ăsta.

Treaz sau în somn, nu se putea gîndi decît la ce s-a întîmplat în camera din colț.

Totul se relua ca un film în mintea lui, în fiecare moment. Era vorba de ce-i făcuse ei în seara de sîmbătă.

În seara aceea, luna își croia drum inexorabil printre crengile încărcate ale copacilor. Scînteierile strălucitoare ale lunii sclipeau chiar și pe zidurile cele mai întunecate de lîngă alunul din apropiere.

Se uită sus la balcon și la camera din colț și respirația îi era grea. Ea avea să-l urască pentru lucrul ăsta.

Și, de parcă lucrul ăsta nu era suficient ca să-l rețină în acțiunea pe care voia s-o întreprindă, mai era și alt considerent: viața lui Lainie era a ei. Iar ea îi arătase clar că el nu mai are nimic de-a face cu ea.

Se gîndea la aceste două fapte, dar continua să meargă spre hotelul care se înălța în noapte în fața lui.

Îşi lăsase camionul parcat la piscina părăsită, în josul şoselei.

Colley se opri exact la pivniţa de piatră. Arăta curios, lipsea un copac, cel care fusese doborît de furtună.

Dar găsi un colţ întunecat lîngă pivniţă şi se ascunse acolo, încercînd să-şi ferească picioarele de cimentul care mai era încă umed după activitatea din ziua aceea.

Acum tot ce avea de făcut era să aştepte şi să se asigure că aşa-zisul ei iubit a înţeles că el, Colley, vorbise serios cu o seară în urmă, după ce reuşise să se controleze şi să-şi ţină mîinile în jos ca să nu-l strîngă de gît pe afurisitul lui de văr.

„Pleacă, Preston! Nu te mai apropia niciodată de ea!"

Colley se săturase de jocurile lui Preston şi de ale iui Lainie. Ea nu-l iubea pe vărul lui. Nu avea să se bage în pat cu el, orice ar fi. Acest gînd îl lăsase urlînd ca un animal, sunetul vibră în gîtul lui.

Iar tu, domnişoară Elaina Thorne, o să trebuiască, pur şi simplu, să te obişnuieşti cu asta. În vara asta, n-o să faci după voia ta încăpăţînată.

Ea era acolo sus, în cameră, singură. El era acum singurul bărbat din jur care ştia că ea era acolo şi ştia ce aştepta.

Nervii i se încordau pe ceafă şi de-a lungul şirei spinării.

Doamne, a răbdat suficient în ultimele patru săptămîni! Din ce credea ea că era făcut el, ca ea să se poată duce în pat cu Preston chiar sub nasul lui?

Nici nu avea să stea trează în cameră aşa, sperînd şi aşteptînd ceva ce el nu va lăsa să se întîmple. El se va duce acolo şi o va scoate afară, o va duce la casa mătuşii ei şi o va face să stea acolo, chiar de-ar fi să o lege. Nu se putea ca ea să doarmă la *Magnolia* în noaptea asta.

Numai gîndul la ce plănuise acolo sus îl făcea să

sîngereze de moarte.

Autosupraviețuire, asta era ce făcea, se gîndi el cînd urcă scara. Cu fiecare treaptă, inima îi bătea mai tare, ca o tobă, în coastele lui.

Deschizînd rama cu plasa neagră, făcu o grimasă la scîrțîitul ei dureros; bătu la uşă cu încheietura degetelor.

Liniște.

Bătu din nou.

– Lainie!

Cu siguranță că ea îl putea auzi cînd el se apleca lîngă plasa de ia geamul ei deschis. Îşi făcu vocea joasă insistentă. Singurele zgomote care se auzeau erau un camion care trecea pe şosea şi sfîrîitul ventilatorului de la fereastra cealaltă.

Se lipi de plasă ca să privească în camera întunecată. În cameră era beznă, cu excepția a două lumini: aceeaşi lună care lumina curtea din spate se strecura prin ventilator, făcînd ca raza ei să danseze ca prin minune într-un cerc fermecat pe covor, la un metru şi jumătate de pat.

A doua lumină era atît de mică... şi atît de importantă.

Era o lumînare, mai jos de pat, pe o noptieră, şi ceea ce prindea ea în mica ei strălucire îl făcu să nu mai respire.

Sînul ei!

Gol, neruşinat, perfect.

Mica flacără întîrzia pe rotunjimea netedă, încălzind-o cu un halou galben de lumină, aşa cum stătea ea nemişcată pe pat. Acest mic cerc de lumină îl făcuse să se înfierbînte din cap pînă-n picioare.

Respirația îi reveni cu zgomot şi el îşi îndreptă brusc trupul, dîndu-se cu capul de tapetul vechi al peretelui, cu mîinile apucîndu-se de bluză.

„Nu te uita!"

Dar imaginea sînului ei şi linia lui ce începea o coborîre blîndă spre umăr, se imprima în mintea lui.

Brusc, îşi dădu seama că ea dormea... Dormea. N-avea treabă să se uite la ea ca un nenorocit care priveşte pe gaura cheii.

„Nu te uita!"

Cum naiba poate o femeie să doarmă cînd aşteaptă un bărbat?

De unde naiba îi venise ideea să-l aştepte pe Preston goală ca în ziua în care se născuse? Lainie a lui, dulce, inocentă, să doarmă ca un copilaş – fără nimic pe ea.

Sîngele îi bătea în tîmple şi se aduna repede şi greu între picioare.

– Nu!

Spuse acest singur cuvînt cu glas tare. Ce nega el oare? Pe ea? Pe el însuşi? Trupul lui propriu?

Ce voia să facă?

Se mişcă fără să vrea, ca în vis, ca tras de sfori. În linişte îşi scoase cizmele, ca să nu facă zgomot cînd păşi în cameră. Avu grijă cînd le aşeză pe terasă, învingîndu-şi conştiinţa chiar în momentul cînd le aşeză una lîngă cealaltă.

O mînă a lui era umedă şi aspră cînd o luă de pe cizmă. Ciment, se gîndi el nerăbdător, ştergîndu-şi mîna de blugi. Apoi inspiră adînc, liniştitor, şi apăsă pe clanţă.

Uşa nu se clinti şi el îşi dădu seama că era încuiată. Nu avea cheie. Poate o avea Preston. Mîrîitul îi reveni în gît fără să-şi dea seama. Apoi vechea ramă cu plasă de la fereastra de lîngă el ieşi încet şi frumos dintr-un colţ doar la o mişcare a degetelor.

Se aplecă să intre prin deschizătura pe care o făcuse, punînd la loc plasa şi se îndreptă, odată ajuns în cameră. Era doar cu ea. Dorea din nou cheia. Dacă ar fi avut-o ar fi aruncat-o definitiv.

Respirînd greu, el aştepta, vrînd ca ea să se mişte şi să-i ordone să plece sau să-şi tragă pătura pe ea cu indignare.

Dar ea nu făcu nimic.

– Lainie! se rugă el.

Dacă ea s-ar trezi acum, el ar putea să se calmeze. Să se rețină. Să-şi amintească de ce nu putea să facă asta.

Zgomotul paşilor lui în picioarele goale, spre pat, fu acoperit de bîzîitul ventilatorului.

Lumina lumînării părea că se întinde şi se răspîndeşte, lărgindu-şi strălucirea, invitîndu-l să vadă mai mult din camera pe care o ascundea.

Ea dormea pe spate, pe aşternut, pe un fel de pijama mototolită sub umărul ei. Capul ei era întors, lăsîndu-i să i se vadă doar profilul şi linia fină a gîtului. Pe perna albă ca zăpada, şuvițele negre ale părului ei erau ca mătasea naturală, un genunchi era îndoit în afară.

Nu era acoperită cu nimic altceva decît cu un prosop subțire, ros de ani de zile de servicii la *Magnolia*. Acesta o acoperea în diagonală, ascunzînd destul ca să-l înnebunească.

Brațe bronzate, netede!

Abdomen plat!

Picioare satinate, cu glezne subțiri!

Un sîn ascuns... unul dezvăluit

Nu putea să se oprească, chiar dacă asta ar fi însemnat să moară, chiar aici, în seara asta.

Îi tremură mîna cînd o întinse; se clătină şi brusc stinse lumînarea.

Întunericul pulsa de propria lui dorință. Doar ea şi el, singuri, aici, unde nimeni nu-i urmărea.

O ultimă urmă de voință îl făcu să clatine patul.

– Lainie! mai spuse el, încă o dată şi nu-şi recunoscu propria lui voce. Se strangula de pasiune.

Ceva alunecă de pe pat şi căzu jos, cu o bufnitură. El

se aplecă să caute obiectul şi, cînd îl găsi, văzu că era o sticlă; un lichid înţepător se vărsă pe mîna lui cînd o ridică.

Gin!

Oare cît să fi fost în ea şi cît vărsase el acum pe podea? Nu ştia. Dar de aproape putea, îi simţea mirosul amestecat cu săpunul ei delicat şi mirosul curat, dulce, al părului ei. El puse sticla lîngă lumînare, cu o mişcare aspră.

Valul brusc de furie îi temperă pe moment dorinţa cu care se lupta. Lainie nu obişnuia să bea. N-avea nici un rost să vină în seara asta aici, iar faptul că se îmbătase, era încă un exemplu al relelor care i se făcuseră în vara asta. Lainie a lui, goală şi beată, aşteptînd un bărbat într-o cameră de hotel.

El voia să rămînă furios, sau, mai bine, dezgustat, dar fierbinţeala dorinţei pure care se năştea în el, era mult mai puternică.

O s-o trezească, asta era tot.

Dar degetele lui o atinseră exact acolo unde lumina îi umblase pe piele... pe umflătura blîndă a sînului.

Era prea întuneric ca să vadă mai mult. Dar putea auzi. Se putea auzi gîfîind în camera liniştită.

Mai putea gîndi încă; făcea ceva foarte rău.

Şi putea simţi. Ah, Doamne, putea simţi! Pielea mătăsoasă, caldă şi tare; sfîrcul ridicat, speriat şi dur în palma lui.

Ea se mişcă şi murmură ceva ce îl făcu să-şi tragă mîna şi să îngheţe, nemişcat ca o statuie de piatră.

Auzise rîsul ei de o sută de ori, răguşit şi nu prea sigur, dar îi plăcea.

O sărută.

Chiar aici, la îndemîna lui, era tot ce dorise totdeauna. Chiar a lui! Chiar în noaptea asta!

Ea aşteptase un alt bărbat, argumentă conştiinţa lui. În starea asta s-ar putea ca ea să nu ştie niciodată că

acela nu venise.

Ea nu va şti cine a stat aşa, peste ea, murind pentru ea, întrebîndu-se de ce nu o putea avea niciodată.

Iar următorul gînd fu atît de puternic, atît de logic, încît îl încîntă de la început. Se predă fără nici o luptă.

Tocmai pentru asta se afla aici, pentru asta, pentru asta oprise calea celuilalt bărbat spre ea, pentru că voise ca ei doi să fie încuiaţi împreună în această cameră. Pentru asta îşi scosese cizmele, ca să nu o trezească pînă nu avea să fie prea tîrziu.

Va lua locul lui Preston.

El va fi amantul ei în această noapte ameţioare.

Şi fusese. Amintirea îl părăsi un moment şi Colley fu din nou în prezent.

Ea şi Way mai erau tot acolo şi curtea era plină de oameni care se străduiau să deschidă uşa pivniţei.

Lumea se mişca în jurul lui. La fel şi vinovăţia sa.

„Dumnezeu să mă ierte! Şi tu, Lainie, să mă ierţi! Te rog!"

19

Ea auzi strigătul brusc, dar nu înţelese ce se spunea.

Auzi ţipătul unui bărbat, James Rawlins.

De ce oare plîngea? De bucurie că fiul lui nu era acolo?

I se părea că în jurul ei se auzeau voci, vocile a o mie de oameni.

Şeriful Roberson veni mai aproape şi îl strigă pe Way.

– L-am găsit. Ai avut dreptate. S-a terminat.

– Ce? şopti ea cu buze amorţite.

– Lainie, ascultă-mă! spuse cu fermitate vărul ei.

Dar ea simţi panica din vocea lui. În timp ce lumea se foia, el o apucă. Cerul care trebuia să fie albastru, devenea roşu şi negru. Inspirînd adînc, ţinîndu-se de braţul lui Way, agăţîndu-se cu forţa de ideea de a rămîne conştientă, ea rîse.

Way se uită la ea, ţinînd-o strîns de mînă, lăsîndu-i degetele ei tremurătoare să se întindă şi să-l apuce, în panică.

Dar, înainte ca el să poată răspunde la întrebările de pe buzele ei, un alt ţipăt se auzi din direcţia pivniţei. Abia se distingea.

– ...arma! E şi o armă aici. Uită-te la asta, Way!

Way o lăsă şi se întoarse spre mulţimea de la colţul casei.

Lainie nu putea vedea bărbaţii din curtea din spate, dar o putea vedea pe Susan care ieşise din terasa laterală a casei Oliviei, aflată vizavi de ea şi de Normandia. Femeia aceea mare avea o mînă pe braţul lui Deborah şi amîndouă se uitau îngrozite, văzînd ce se scosese din pivniţă.

– Acoperiţi cadavrul ăsta! urlă şeriful la adjuncţii săi. Unde naiba e ambulanţa pe care am cerut-o?

– Ah, Doamne, ah, Doamne, băiatul meu! se jelea James. Ce-am să-i spun mamei lui?

– Arma asta e veche de cel puţin cincizeci de ani. Aproape că este în condiţie bună, dacă apa n-a deteriorat-o. Trebuie să fie arma crimei.

Detectivul particular arătă clar că poliţia locală a găsit cadavrul, dar el îşi cunoştea meseria.

– A fost împuşcat, o dată drept în inimă şi o dată mai jos, continuă el.

Lainie duse mîna la gură ca să oprească propriul ei ţipăt.

Colley Rawlins se ridică de jos cu o singură mişcare.

– Prindeți-l! spuse tăios detectivul.

– I-ați mîinile de pe mine! îi spuse Colley bărbatului care îndrăznise să îl apuce.

Mîna polițistului se retrase, iar Colley trecu pe lîngă el direct spre Lainie. Nu ceru voie; o smulse, pur și simplu, de lîngă Way, strîngînd-o lîngă el și îi împinse capul în jos, la pieptul lui, ca să o ferească de ceea ce se întîmpla.

– E mort. E mort cu adevărat, îi spuse Lainie alb.

– Fii atent cu pușca aia! spuse cineva brusc.

În acel moment, Jerry se îndreptă spre colțul hotelului, unde era Lainie, ținînd precaut pușca în fața lui, cu mîinile înmănușate. Încă mai picura apa din ea. Detectivul venea după el.

– Nu o atingeți, dar uitați-vă. Ați mai văzut vreodată arma asta? îi întrebă Jerry pe cei doi prinși în îmbrățișarea tăcută.

– Nu, răspunse Colley repede.

Lainie ar fi dorit să răspundă și ea la fel. Nu văzuse pușca pînă acuma, nu direct, dar o știa.

Era mare și argintie și avea un pat ornamentat cu perle și un B de argint.

Ea își întoarse fața în cămașa murdară, sfîșiată, a lui Colley și se cutremură.

– Lainie! Brațele lui se strînseră mai tare. Nu te speria. N-ai de ce să-ți fie teamă.

– Lasă-mă... Lasă-mă s-o văd eu.

Vocea care se auzea venea din curtea din spate. Era aspră și gîtuită. Colley reacționă la ea cu o întoarcere rapidă spre locul de unde venea sunetul. Lainie îi simți mișcarea, așa cum stătea sprijinită de el; se uită în sus și-l văzu pe Diavol stînd la colț, cu salopeta lui mare, grea.

– Sigur, domnule Rawllins, spuse Jerry plăcut surprins. E un Colt 45. I se spunea Pacificatorul.

– Știu eu ce este, spuse răgușit bătrînul. Dar asta

n-a făcut pace niciodată. Niciodată!

Susan se apropiase din ce în ce mai mult. Cînd vorbi, ea ajunsese aproape de ei. Spuse cu resemnare:

– Lăsați deoparte obiectul ăsta. N-a adus decît suferință, de cînd a apărut, săptămîna trecută.

– Am găsit puşca asta sub cadavrul lui Preston Rawlins, zise plat Jerry. Ştii de unde provine?

Susan încercă să vorbească, dar cuvintele ei fură înghițite de zgomot.

O ambulanță veni mugind pe şosea, cu girofarul albastru aprins, cu sirenele în funcțiune, şi opri în fața hotelului *Magnolia*. În spatele ei, ca de obicei, erau două sau trei maşini cu spectatori interesați.

Dar nimeni din curte nu aruncă vreo privire spre ambulanță. Susan McAlester şi Robert Rawlins le țineau trează atenția. Deborah se apropie mai mult de gard ca să audă, iar din felul cum stătea, cu spatele la grădina de alături, era clar că ea, ca şi fiica ei, nu dorea să vadă ceea ce mai rămăsese din Preston Rowlins.

– A cui este arma asta? o întrebă şeriful pe femeia înaltă.

– A aparținut cîndva lui Lansing Blackburn, spuse ea calm. O folosea ca să...

– O folosea ca să mă țină pe mine departe de hotelul lui, termină Albert fraza, cînd Susan nu fu în stare.

– Deborah, ce-i cu tevatura asta?

Olivia stătea şi ea, nesigură, pe terasa laterală, ținîndu-se de balustradă. Cu rochia ei moale, albă, parcă era un spirit aerian.

– Livy! îi şopti Albert numele cu un geamăt aspru.

Şi el ştie, se gîndi Lainie şi îşi înfăşură ambele brațe în jurul taliei subiri a lui Colley, ca să aibă ceva solid de care să se țină.

Susan făcu un pas grăbit spre Olivia.

– Ei, domnişoară Olivia, strigă ea. Ştiu că nu eşti prea sănătoasă. Nu veni tot drumul pînă aici. O să ame-

țești și o să cazi, dacă nu intri înăuntru să te întinzi pe pat.

Dar Olivia făcu un pas lent de pe terasă în curte.

– Ah! Tot zgomotul ăsta ar trezi și morții.

Apoi văzu arma pe care o ținea Jerry în mînă și rămase nemișcată, albindu-se la față.

– Hei, asta-i puşca tatei, şopti ea.

– Da, doamnă, aşa este, zise în grabă Susan. Acum, hai cu mine să...

– Ştiam că o am, dar am... Nu-mi aduc aminte ce-am făcut cu ea. A trebuit să o iau cu mine cînd m-am hotărît să plec cu Albert. Mi-era teamă că, dacă o las, tata o să vină după noi şi o să-l rănească.

– Tatăl ei i-a ascuns scrisoarea, izbucni Lainie, spre Albert. Ea n-a ştiut nici măcar că i-ai scris-o, pînă la furtuna de săptămîna trecută, cînd a găsit caseta lui de fier. Scrisoarea era acolo.

– Ea nu-şi mai dă seama în ce an trăieşte. Vineri seară a încercat să vină la dumneata. N-a ştiut că era cu şaizeci de ani prea tîrziu, termină fără voie Susan.

– Nu!

Singurul cuvînt care ieşi din gîtul bătrînului fu un strigăt răguşit de agonie.

– Nu! Nu-mi face asta! spuse el aspru şi întinse mîna să se sprijine de peretele hotelului, în nefericirea lui. Aş fi preferat să mă omori pe mine în loc să aflu că totul a fost în zadar. Toată viața mea, în zadar?

Olivia ajunse la gardul care separa cele două curți, iar degetele ei arătau tinere, cînd razele soarelui dansau pe ele. Se adresă celor de față:

– Îmi amintesc... am traversat curtea. Dar Albert nu era acolo. El era în locul lui. Ştiam că e rău. Era cel care mi-a furat fluierul. Îți aminteşti, Lainie?

– Preston şi Colley s-au certat din cauza unui fluier acum două săptămîni, în fața mătuşii, încercă Lainie să le explice ascultătorilor.

Olivia se încruntă, încercînd să-şi amintească.

– Te voia pe tine, Lainie. Mi-a spus să mă duc să te aduc. I-am zis nu. Nu. Ah, s-a înfuriat atît de tare!

Vocea ei era un geamăt de spaimă, tremura toată.

– Susan, te rog ajută-mă!

– Sînt aici, Livy, spuse Susan liniştitor, mergînd spre ea, cuprinzînd-o protector cu braţele. Sînt aici şi Deborah şi Lainie. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

– Încerci să ne faci să credem că doamna asta plăpîndă l-a omorît pe Preston şi apoi l-a ascuns în pivniţă? spuse tăios detectivul.

– Eu o păzeam în noaptea aceea, spuse Susan fără emoţie, peste capul Oliviei. Dacă n-aş fi adormit, ea n-ar fi ieşit din cameră. E camera aceea de colo, zise ea arătînd spre o fereastră de sus a casei Oliviei. M-am trezit şi am văzut-o aici, afară, în lumina lunii; l-am văzut pe el încercînd să-i ia arma din mînă. Am alergat cît am putut de repede, dar era prea tîrziu. Am făcut tot ce am crezut că trebuie să fac. L-am tîrît spre latura pivniţei. Uşa fusese pe jumătate smulsă de furtună. E din stejar gros şi metal ruginit, dar am deschis-o şi am pus... l-am pus înăuntru, în apă. Apoi am tras uşa şi am aşezat-o la locul ei. Am aproape doi metri înălţime şi cîntăresc nouăzeci şi ceva de kilograme. Vă asigur că pot face asta.

Detectivul se uită la silueta ei înaltă, cu umeri laţi, şi capitulă.

– Dar maşina?

– După ce am dus-o pe sărmana mea domnişoară Livy în pat – era isterică – i-am dat o pastilă din ale ei. Cînd a adormit, în cele din urmă, era aproape în zori. Am condus maşina la mină. Era greu de manevrat. Dar am ştiut că, dacă o duc acolo, am să scap de ea. Ştiam că poarta era deschisă. Lainie ne-a spus asta în dimineaţa în care a căzut în apă. Am scos maşina din viteză şi am împins-o chiar la margine. A... a căzut, pur şi

simplu. I-a trebuit mult pînă să ajungă în apă. Apoi, am venit îndărăt, prin cîmpul pe care-l vedeți în spatele pivniței. Duce direct la Lo- Joe. Am ajuns la timp ca să-i spun lui Hargis să ia niște ciment și să blocheze ușa. Știam că nu e bine ce fac. Știam că Preston Rawlins merita ceva mai bun. O viață, sau măcar o înmormîntare creștinească. De atunci, m-am rugat în fiecare moment lui Dumnezeu să mă ierte.

– Dar n-ai spus nimănui.

– Nu. Mi-a fost prea tare teamă de ce-au să-i facă Oliviei, șopti Susan. Orice ar fi, trebuie să mă trimită și pe mine cu ea. Eu am făcut mai mult rău decît ea.

Investigatorul vru să spună ceva, dar doi brancardieri veniră cu targa de după colțul clădirii. Cărau o formă lungă, mare, acoperită cu pînză albă.

Lainie scoase un țipăt și se depărtă de Colley.

– Proștilor, treceți cu asta pe partea cealaltă! comandă tăios șeriful.

Unul dintre brancardieri ridică din umeri ca o scuză și ascultă ordinul.

– Era... era un om mort? întrebă Olivia speriată, cu fața șocată, privind cînd la nepoata ei, cînd la Susan. A încercat să- mi smulgă pușca. A făcut un zgomot oribil. L-am... l-am rănit pe bărbatul acela?

Se agăță în panică de brațul lui Susan.

Lainie abia mai putea respira și chiar fața detectivului începuse să arate milă.

– N-ai vrut să rănești pe nimeni, îi șopti Susan.

Olivia se depărtă de Susan, ducîndu-și mîinile la cap, confuză, tremurînd ca o frunză în furtună.

– Nu-mi amintesc. Nu. Ah, vă rog, unde-i Albert? De ce nu-i aici, așa cum a zis că o să fie?

– Livy!

Numele ei pe buzele bătrînului era jumătate rugăciune, jumătate lacrimi.

– Nu, mătușă!

Deborah o prinse pe femeia bătrînă, dar Albert Rawlins păşi înainte greoi, tîrîndu-şi piciorul înţepenit.

– Lasă-o să vină. Sînt aici, Livy! rîse el răguşit şi îşi scoase şapca, iar soarele străluci în părul lui, alb ca zăpada. Strălucea şi pe lacrimile care alunecau pe faţa lui ridată.

– Nu-i face nici un rău, şopti Deborah cînd o lăsă pe Olivia să plece de lîngă ea.

– N-aş putea face asta niciodată!

Olivia se uită la el cu grijă, înainte de a-i zîmbi:

– Ai fost plecat mult timp!

– Sînt acasă, acum.

– Da, văd.

Mai făcu un pas şi apoi altul şi, în cele din urmă, îşi puse capul pe mîneca cămăşii lui. El îşi lăsă cu grijă capul peste al ei.

– Hai să mergem înapoi la casa ta, Livy, spuse el emoţionat. Lasă-i pe toţi să vorbească.

– Dar, domnule Rawlins, nepotul dumitale...

Albert se uită peste capul ei la detectiv.

– El e mort. Crezi că eu nu simt lucrul ăsta? Mă doare inima.

– Femeia asta are nevoie de îngrijire. Trebuie făcut ceva! Va trebui examinată şi interogată oficial. Sînt instituţii...

– Nu. Vă rog, nu! Nu o duceţi pe domnişoara Livy! se rugă Susan făcînd un pas implorator. De asta am ascuns ce-a făcut ea. Ea nu poate să trăiască departe de *Magnolia*. N-o să reziste nici o săptămînă.

– Atunci, o să trăiască aici, spuse Albert, ridicînd mîna să mîngîie părul Oliviei, la fel de alb ca şi al lui. Orice trebuie făcut pentru asta, vom face. Voi plăti pentru ce are nevoie sau pe cel de care are nevoie. Banii sînt partea uşoară. Aş vrea să-i plătesc pe toţi, tot restul vieţii mele.

– Nu înţeleg, protestă detectivul.

– Nici nu mă aştept să înţelegi. Nu poţi şti adevărul. Eu am fost cauza celor întîmplate, în mare parte. Eu sînt tot atît de vinovat pentru... Sînt la fel de vinovat pentru moartea nepotului meu ca şi ea.

Apoi, se uită la faţa speriată a Oliviei.

– Acum, Livy, hai să mergem pînă acasă, unde te poţi odihni.

Lainie se uită după ei cum pleacă. Rochia moale a Oliviei părea ca o frişcă alături de salopeta lui Albert. El se apleca puţin la fiecare pas, iar şapca i se clătina în mîna cealaltă, ca a unui elev de şcoală.

20

– Noi mergem undeva să stăm de vorbă, spuse Colley cu fermitate, cînd perechea de bătrîni dispăru în casa de vizavi. Undeva să fim singuri.

O apucă de mînă şi o trase după el.

Dar Lainie mai avea ceva în gînd. Ea ştia. Oare ştiuse tot timpul şi nu voise să ştie? Sau înţelesese totul deodată? În momentul în care se lăsase trasă lîngă el, auzise bătîndu-i inima, măsurase mărimea familiară a taliei lui cu braţele şi înţelesese totul.

Se lipi din nou de peretele hotelului şi vorbi cu vocea încordată şi cu ochii întunecaţi de şoc.

– Tu! Tu ai fost acela!

Fără să poată termina, ea se uită fix la el, cu faţa acuzatoare.

El tresări, dar nu-i dădu drumul mîinii.

– Am încercat să-ţi spun.

– Ai intrat, pur şi simplu, peste mine şi...

În tăcerea care pulsa între ei, căzu umbra lui Way.

– Nu ştiu dacă sînt aici într-un moment bun sau nu, zise el, dar se vedea că nu-i păsa de asta. Am ceva de spus. Cizmele tale, ele mi-au zis unde să caut. M-au făcut să-mi dau seama că Preston n-a ajuns lîngă ea, sîmbătă seara.

– Way, te rog!

– Nu te băga în asta, Lainie! Te-am urmărit azi-dimineaţă, Rawlins, cînd erai în cameră, la secţie, cu ea. Nu ştiu cînd m-a izbit ideea, dar parcă îmi căzuse o casă în cap. Vărul tău n-a venit în cameră. El era deja mort. Altcineva a venit. Cineva care a călcat pe cimentul în care era deja zidit Preston.

– Eu am fost acela, i-o tăie Colley, uitîndu-se direct în ochii celuilalt bărbat.

– Fiu de cătea afurisit, trebuia să ştiu că nu vei suporta ca altcineva s-o aibă!

– Ar fi trebuit să ştii, fu de acord Colley obosit.

– Am să te rup în atîtea bucăţele că n-au să te poată pune la loc, spuse aspru Way venind între el şi Lainie.

– Way, opreşte-te! spuse ea repede, trăgîndu-l de braţ pe vărul ei.

– Lainie, el...

– Ştiu. Dar n-o să te las să-l învineţeşti pînă n-am să am eu şansa s-o fac. Eu sînt cea pe care a... ei, n-are importanţă ce-a făcut. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

– Tu eşti fată!

– Îmi dau seama de asta. Dacă n-aş fi fost nu mă aflam în situaţia asta, replică ea palidă. Nu face o scenă. Oare nu ne-am făcut destul rău unul altuia şi familiilor noastre pentru o singură zi?

Oprit, Way făcu un pas lent înapoi, înainte de a spune în cele din urmă:

– Mai bine să îndrepți lucrurile cu ea cum poți, Rawlins, în orice fel poți.

– Pentru asta sînt aici. Orice o să vrea ea, o să fac.

Way își îndreptă cureaua pistolului, se uită de la Colley la Lainie și plecă.

În momentul cînd el plecă, Lainie se ridică de lîngă Colley și fugi. Era o copilărie, dar ea nu se putu opri. Nu se mai ducea la pivniță, dar se putea ascunde în bucătărie.

Alergă la treptele terasei din spate și trase după ea rama de plasă. Apoi, căută închizătoarea. Era o apărare slabă, el putea să deschidă ușa cu o singură mînă. Dar nu credea că o va face.

Ascunsă într-un colț al bucătăriei, ea aștepta inevitabilul. Îl văzu pe Colley cînd urcă pe terasă. El întinse mîna spre ușă, dar văzînd că nu se deschide, renunță. După o secundă, o descoperi cu privirea.

– Jur în fața lui Dumnezeu că știu ce rău am făcut! N-am avut intenția să se întîmple asta. Am intenționat să-l pîndesc pe Preston și să-l alung, dacă încerca să se arate. Dar am așteptat în spatele pivniței. Te-am văzut ducîndu-te la cameră și... și mi-am pierdut mințile. Erai...

– Nu vreau să știu cum eram, zise ea.

– Atunci, n-am să-ți spun. Deschide ușa și lasă-mă...

Vocea lui răgușită se sparse cînd ridică brațele ca să se sprijine cu mîinile de laturile ușii din fața lui. Prin plasă, ea îi vedea linia înaltă, dură, a pomeților.

– Nu, șopti ea. Tu, pur și simplu, ai întins mîna și ai luat.

– Nu-i adevărat! negă el cu vehemență. Ți-am cerut. Tu știi că așa a fost.

Ea își aduse aminte, își aduse aminte în clipa aceea, atît de clar că îi putea auzi din nou vocea în ureche.

– M-ai înșelat, continuă ea vehement.

El își lăsă fruntea să se sprijine de plasă.

– Asta-i adevărat. Te-am înşelat. Şi am plătit pentru asta. Am crezut că mă cunoşti. Mi-ai şoptit numele. Dar, după ce s-a terminat, m-ai strigat Preston! Eu eram, Lainie, cum ai putut să nu ştii?

– E prea tîrziu să te îngrijorezi de ce simt eu. Nu te-ai oprit să te întrebi despre asta sîmbătă noaptea. Nu te poţi băga în pat cu o femeie doar pentru că ea e acolo.

– N-aş face asta.

– Dar ai făcut-o!

– Cu tine. Tu erai acolo! Nu puteam atinge pe nimeni altcineva aşa cum te-am atins e tine, pledă el. Lasă-mă să îndrept lucrurile.

– Să le îndrepţi? Lainie ieşi din colţul ei furioasă. Cum crezi că poţi face asta, Colley?

– Pot să-ţi dau tot ce am. Căsătoreşte-te cu mine.

Să se mărite cu el! Putea să se mărite cu el.

– Nu sînt sigură că vreau un bărbat ca tine, şopti ea.

El nu se mişcă un minut, apoi îşi lăsă mîinile să cadă.

– Un bărbat ca mine?

– Eşti...

– Noi am mai discutat asta, înainte. Nu l-am omorît pe tatăl tău, aş fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o. Nu că ar avea vreo importanţă acum.

– Într-un fel, tata avea dreptate, izbucni Lainie. El a zis că nu ai lăsa nici un alt bărbat lîngă mine. Toţi se tem de tine.

– Iar asta-i al naibii de bine! explodă Colley şi se întinse spre clanţa uşii vechi. Cu o singură mînă făcu să sară închizătoarea şi intră în bucătărie.

– Vezi ce-am vrut să spun? ţipă ea băgîndu-se în colţ. Eşti...

– Un animal! Asta se presupune să spui acum. Ai dreptate. Cînd e vorba de tine, sînt. Un lup se luptă pentru femela lui. Un armăsar ar omorî alt armăsar dacă

se apropie de iapa lui. Ce e rău în asta?

– Eu sînt femeie, asta-i!

– Am spus asta. La naiba, ştiu asta!

– Nu, ai spus că sînt... că sînt...

– Că eşti a mea.

Făcu un pas lung spre ea, întinse mîinile şi îi prinse faţa.

– E ceva rău în asta? Nu e adevărul? Cînd eram copii, cînd eram în bordei, erai a mea. Dar asta are două sensuri. Şi eu sînt al tău. Este singura scuză pe care ţi-o pot oferi pentru ceea ce ţi-am făcut sîmbătă.

– Eu nu-mi amintesc.

– Eu da, spuse el pe moment, cu ochii aţintiţi pe buzele ei. Lasă-mă s-o fac din nou. Ai să ţii minte data viitoare. Ai să simţi adevărul, că nu poate fi ceva greşit cînd sîntem împreună.

– Colley! Opreşte-te! Despre asta e vorba cînd spun că nu eşti civilizat.

El se retrase de lîngă ea, respirînd zgomotos.

– Atunci, hai să vorbim despre ce este civilizat. Tu ai încercat să te culci cu Preston, deşi îl urai. Mă voiai pe mine. Pe mine, nu pe el, dar pe el l-ai invitat la hotelul *Magnolia*. E mai bine aşa, cu un om civilizat?

– Tu ştii de ce am făcut asta, zise ea fără să se uite la faţa lui acuzatoare.

Îşi încrucişă braţele în jurul ei şi se întoarse.

– Vreau să pleci, spuse ea în cele din urmă rupînd tăcerea.

– Am fost departe de tine, cea mai mare parte a vieţii mele, protestă el.

– Trebuie să mă gîndesc. Am nevoie de timp.

– Timp! Asta-i un lucru pe care-l are *Magnolia*. Are tot timpul pe care şi l-a irosit Olivia aici, aşteptîndu-l pe Diavol şi tot timpul cît ai fugit tu de mine. Cît timp din viaţa ta vrei să mai trăieşti aşa, Lainie? Cît timp mai ai

de pierdut? întrebă el cu brutalitate.

– Poate că mi l-ai lua şi pe ăsta, în timp ce dorm.

– Nu dormeai. Erai beată. A trebuit să te îmbeţi ca să suporţi să-l ai pe Preston în patul tău, îi replică el, întinzîndu-se să o apuce în braţe.

– Nu-ţi pare rău de loc că ai făcut-o, îl acuză ea înfierbîntată.

– La naiba, nu! Îmi pare rău că n-ai simţit cît de mult te iubesc. Dar aş face-o din nou.

Furia din el era înecată, de o altă emoţie, mai bogată, mai întunecată.

– Lainie! gemu el şi o trase spre el.

Gura ei se întoarse spre a lui, agăţîndu-se de buzele lui. Ăsta era sărutul cu care o arsese în noaptea aceea! Era mai mult decît putea suporta, dar nu putea suporta să-l termine.

Colley fu acela care rupse contactul, în cele din urmă, dar nu-i dădu drumul. O ţinu strîns lîngă el şi îi şopti:

– Aş schimba un singur lucru. Aş vrea să mă inviţi tu în patul tău, să mă doreşti, să ştii că sînt eu, să faci dragoste *cu mine.* Nu cu o umbră. Nu cu Preston.

Apoi, el îi dădu drumul la fel de repede pe cît o prinsese.

– Asta e toată problema. Asta-i deosebirea dintre mine şi animale. Chiar şi nepotul lui Rawlins Diavolul din cartierul săracilor vrea ca femeia cu care se culcă să ştie că o face cu el. Vreau să mă iubeşti.

El îi dădu o şansă să vorbească, dar ea nu putu să-şi facă limba să rostească vorbele pe care voia să le audă el. Nu atunci. Nu încă.

– Ori mă vrei pe mine – Colley Rawlins – aşa cum sînt, ori nu mă vrei. Decide. Pune-i capăt, sau începe o viaţă cu mine fără ocolişuri. De data asta, accept ce vrei, pentru că îţi sînt dator. Stau departe de tine cîteva zile,

pînă cînd te hotărăşti. Ai dreptate. Trebuie să ai posibilitatea să te gîndeşti singură.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce face, el deschise rama cu plasă şi ieşi de pe terasă cu paşi mari, puternici.

Ea îşi reveni din ameţeală la timp ca să alerge afară după el.

– Colley!

Cînd el se opri şi se întoarse în curte, o mică briză de vară îi umflă părul negru spre faţă.

– Să nu-ţi trerbuiască prea mult timp ca să te hotărăşti. Elaina Marie, zise el. Azi s-a mişcat toată omenirea. Dacă se mai mişcă o dată, s-ar putea ca unul dintre noi să nu mai fie aici cînd se aşează praful.

Oraşul avu o nouă zi zbuciumată după găsirea cadavrului lui Preston.

– Ei, atît timp cît cele două familii se rezumă la a se omorî între ele, în loc să ne omoare pe noi ceilalţi, spuse Ben cu ironie, poate să aşteaptă că totul se va rezolva.

– Un lucru este sigur, interveni dezagreabil Davis Boles. Nimeni n-o să intre la închisoare pentru nimic, atît timp cît Diavolul are banii şi puterea să-i ţină afară. Nu e drept, dar aşa e viaţa.

– Pe cine ai vrea tu să trimeţi la închisoare? întrebă Bella. Pe bătrîn? Pe femeia aia bătrînă? Ar putea să trăiască să facă puşcărie cinci ani, cel mult, şi nici unul dintre ei nu a intenţionat să omoare pe cineva. Mie mi se pare că familiile Blackburn şi Rawlins ar trebui să lase în urmă toate astea. Ar face mai bine să se căsătorească între ei, în loc să se lupte.

Lainie ar fi fost de acord cu această soluţie. Dacă ar fi ştiut unde e Colley, s-ar fi dus la el aproape imediat după ce el ieşise din cîmpul ei vizual. O singură după-amiază i-a fost deajuns ca să ştie că trebuia să fie cu el,

orice ar fi. Dar nimeni, nici măcar Diavolul, nu ştia unde se află Colley Rawlins.

Lumea se mişcase într-adevăr.

O specialistă a venit a doua zi dimineaţa să se ocupe de Olivia. Era o femeie plăcută, de vreo patruzeci de ani, de la spitalul *Vanderbilt*. O altă femeie a venit să o ajute pe Susan să aibă grijă de doamna în vîrstă. Susan era plină de resentimente, dar rămase liniştită. Ea ştia ce alternativă putea exista pentru Olivia.

A doua zi, la hotelul *Magnolia* îşi făcură apariţia muncitori şi, odată cu ei, un arhitect din Nashville care voia să facă planurile de renovare. Cînd Deborah şi Lainie protestară, bătrînul le dădu un ultimatum:

– Ori le spuneţi lucrătorilor ce au nevoie să ştie şi îi lăsaţi să-şi facă meseria, ori plătesc taxele neachitate în numele meu şi atunci n-o să mai aveţi nici o legătură cu hotelul.

Lui Lainie el avu mai multe să-i spună, chiar faţă de Deborah:

– Dacă nepotul meu nu mai apare niciodată, cred că o să fie din cauza ta. El o să vină acolo unde eşti tu. N-am văzut pe nimeni din familia Blackburn care să nu se agaţe de hotelul *Magnolia*. Aşa că fac asta şi pentru Colley. El o să-şi petreacă o bună parte din viaţă aici, dacă tu o să-l vrei.

– O să-l vreau, răspunse ea hotărîtă, iar vorbele ei fură atît pentru mama ei tăcută, cît şi pentru Rawlins.

– Albert e un bătrîn excomunicat, declară cu indignare Susan.

Dar Lainie se întrebă dacă nu erau şi ele uşurate, aşa cum se simţea ea, că îl are pe Diavol şi banii lui la dispoziţia lor. Cine altcineva ar fi comandat un doctor din Nashville să o îngrijească pe Olivia? Cine altcineva ar fi putut să o ţină în afara unui ospiciu, sau mai rău, a unei închisori?

– E scandalos! îi spuse Bella prima dată cînd s-au întîlnit la biserică duminica următoare. Aproape că se poartă ca un bărbat care are grijă de amanta lui.

– Ea are optzeci de ani! spuse Lainie.

– Am auzit că va fi o mare campanie de publicitate în tot statul, ca oamenii să vină să viziteze Springs şi hotelul *Magnolia*. Bănuiesc că tot Albert face şi asta. Sper că nici una dintre voi nu se aşteaptă ca *Magnolia* să facă prea mare treabă, chiar dacă va arăta din nou ca o vitrină.

– De ce să nu meargă bine? Tu o să vii, nu-i aşa?

Bella rămase cu gura căscată la vorbele lui Lainie.

– Doamne, copilă, sigur că am să vin! Eu înţeleg lucrurile astea. Dar eu sînt localnică. Alţii sînt cei care vin să stea un timp la hoteluri, dar se tem că s-ar putea să se odihnească mult mai mult timp decît o noapte.

– Vrei să zici că din cauza accidentului?

– Accident!

– Poate că ai dreptate. Vizitatorii nu vor veni un timp. Dar peste douăzeci de ani vor veni tocmai pentru asta. Nu-mi place lucrul ăsta, dar aşa se va întîmpla.

– Douăzeci de ani?! Cei din familia Blackburn se aşteaptă să mai fie pe aceste meleaguri?

– Cu puţin noroc, da.

– Asta-i ceea ce unii au mai mult şi alţii mai puţin. Sărmanului Preston Rawlins i-a cam lipsit. El este unul dintre cei care s-a odihnit mai mult decît o noapte. Mult mai mult. A luat în serios dormitul la *Magnolia*.

Bella nu era chiar atît de distractivă, în fond.

– Ce s-a întîmplat mai exact cu el? Tot ce am auzit noi a fost că Olivia a crezut că e un hoţ şi l-a împuşcat. O fi căzut în pivniţă? Hargis Lowe n-a dormit două nopţi după ce l-au găsit pe Preston. Habar n-avea că era cineva acolo înăuntru. Eu i-am spus că Olivia o fi uitat. E normal pentru ea să fi uitat toată povestea.

– Cam aşa ceva, spuse Lainie evaziv.

– Preston a fost înmormîntat ieri, în cimitirul Mount Olivet, din Nashville, a scris în ziar. Celălalt nepot se pare că a plecat şi el, definitiv.

– El o să se întoarcă, spuse repede Lainie şi un mic ciocănel de îngrijorare îi bătu în tîmplă.

– Zău? Mă bucur să aud asta. E mai bine aşa. Bătrînul are nevoie de el, iar locul ăsta fără Colley Rawlins e liniştit ca ligheanul cu apă de vase.

Vorbele Bellei erau neaşteptat de seci, atît de seci, încît o făcură pe Lainie să rîdă înainte de a se putea stăpîni.

Bella se uită la ea.

– Hm! Mai ştim pe cineva care vrea ca el să vină înapoi.

Lainie roşi fără să vrea şi, în sinea ei, îi venea să-şi dea palme pentru că-i oferise Bellei subiectul viitoarei bîrfe, că ea moare după băiatul vrăjitor.

Problema era că, într-adevăr, murea după el.

Şi Way o urmărea; asta făcea ca lucrurile să fie şi mai rele.

– Ce naiba n-a mers? o întrebă el în cele din urmă. A zis că o să facă tot ce vrei tu.

– A făcut. I-am zis să plece şi să mă lase să mă gîndesc.

– Să te gîndeşti! exclamă Way băgîndu-şi degetele în buzunarele de la spate. Să te gîndeşti!

– Ştiu, eram supărată şi asta m-a făcut stupidă. A zis că o să vină înapoi. Atunci, unde-i?

– Dacă a zis că vine, o să vină.

– Cînd? Cînd am să fiu bătrînă ca mătuşa Olivia? Te uiţi la ea şi la Diavol? A adus o trăsură şi un cal, azi după-masă. A dus-o chiar pînă la casă.

– O trăsură adevărată? întrebă Way surprins.

– A cumpărat-o de la cineva. Acum au plecat la plim-

bare, duminică după-amiază.

– Eşti sigură că nu eşti geloasă?

– Mătuşa Olivia merita puţină fericire, chiar dacă împreună cu Rawlins Diavolul. Dar poate că sînt puţin geloasă.

– Lasă-mă să ghicesc: îl vrei pe Colley înapoi, să te urce într-o trăsură şi să te ducă...

Lainie se apucă de spătarul unui balansoar.

– Nu. Tu crezi că eşti deştept, nu-i aşa? Ştii ce vreau cu adevărat? Dacă aş putea pune mîna pe el, l-aş trage în sus pe scara asta şi l-aş lega de pat ca să nu poată pleca din nou şi l-aş trata la fel cum m-a tratat el pe mine în noaptea aia.

Way roşi pînă la rădăcina părului castaniu şi căscă gura.

– Ha!

Ea refuză să se arate jenată, dar frustrarea nu şi-o putu reţine.

– Dar într-o bună zi...

Way întinse mîna să-şi descheie gulerul.

– Ai fost la bibliotecă la adunările alea pe care le ţine lunar Alma despre drepturile femeilor? întrebă el cu faţa încă roşie.

– Nu. Am stat aici simţindu-i lipsa lui Colley. Dar am pus capăt rutinei doamnei care începezeşte. Am să încep să aleg tapetul şi zugrăveala pentru camerele de jos. Decoratorul Diavolului spune că am simţul culorilor, iar bărbatul care a venit cu James Rawlins, detectivul, m-a sunat şi m-a întrebat dacă organizăm masa pentru petreceri la marină. I-am zis că da. Aşa că voi fi ocupată.

– Bine, murmură Way. Probabil că, în felul ăsta, eşti mai puţin periculoasă.

– Se spune că totdeauna ajungem de unde am plecat şi să fiu al naibii, băiete, dacă nu ai ajuns aproape

să faci lucrul ăsta.

Vorbele laconice ale Diavolului îl făcură pe Colley să tresară şi să scape butucul pe care îl căra pe camionul deschis care făcea mare zgomot.

„Am ştiut că o să mă găsească cineva, mai devreme sau mai tîrziu, îşi spuse în sinea lui cînd se întoarse. Şi am ştiut că acel cineva va fi bunicul meu."

Bătrînul arăta mai bine decît în urmă cu două săptămîni la *Magnolia*.

– M-ai găsit, spuse Colley în cele din urmă, ca să rupă tăcerea din curtea năpădită de buruieni din jurul lor.

– Mi-a trebuit un timp. Nu m-am gîndit niciodată la casa lui Thorne. E un loc foarte liniştit aici, pe un drum închis. Bănuiesc că aici eşti mai bine ascuns decît oriunde.

Diavolul se apropie de camion şi se uită la butuci, crengi şi tot felul de vreascuri.

– Eşti destul de aproape, aici. Cureţi locul ca să poţi dormi.

– L-am sunat pe cel care este proprietar. Este un doctor din Cookeville. I-am cerut să-mi închirieze casa. Era bucuros de ofertă. Casa se prăbuşeşte în ruină. Poate că e mai bine aşa. Cu cît stau mai mult aici, cu atît văd mai bine că e prea mult din John Thorne aici.

Colley nu ştia de ce vorbea atît de mult şi atît de politicos. Fusese singur paisprezece zile lungi, lungi, iar atîta timp era mult chiar şi pentru un om solitar cum era el uneori. În plus, bătrînul părea diferit.

Diavolul se uită la terasă şi la trifoiul alb care năpădise balustrada laterală. Apoi se uită la nepotul lui.

– Nu mai eşti lipsit de bani, cum nu-i lipsesc pădurii copacii, spuse el direct. Şi camionul ăsta vechi... e şi el al doctorului? Nu-i al tău?

– Cumva a venit odată cu casa.

– De ce te prosteşti cu el? Ai unul nou, strălucitor,

care stă în hambar. Ai şi o casă, una care are nevoie de tine mai mult decît asta.

– Ferma îţi aparţine ţie şi lui James, nu mie.

– Este mai mult a ta decît a oricui, chiar şi numai pentru faptul că o cunoşti, că ai atins-o şi ai lucrat-o, Colley. Dar dacă vrei să ştii, am schimbat actele săptămîna trecută. E a ta acum.

– Nu ţi-am cerut ferma, spuse el scurt.

– Atunci, spune-mi ce naiba îmi ceri?

– Nu mai ştiu, recunoscu neajutorat Colley, sprijinindu-se de camion. Ştiu ce vreau, dar...

– Vrei să-ţi fac o listă cu lucrurile pe care le doreşti? întrebă bătrînul. O vrei pe Lainie, adevărat?

– Adevărat.

– Dacă te ascunzi aici, n-o s-o capeţi.

– I-am zis că-i dau timp să se gîndească, spuse el obosit, ridicînd o mînă să-şi maseze umărul. Bănuiesc că mi-e teamă că o să spună nu, cînd o s-o cer din nou în căsătorie. Unii oameni, pur şi simplu nu ajung să fie împreună. Nici tu cu Olivia, nici Brodie cu Colleen. Poate nici noi.

Diavolul îşi puse o mînă sub platca salopetei; de cîte ori îl văzuse Colley făcînd gestul ăsta?

– Să fiu al naibii dacă am să devin pios la bătrîneţe!

– Nu, să nu devii, spuse Colley cu un fior.

– Totuşi, eu recunosc adevărul cînd îl văd. Am vrut să-mi trăiesc viaţa, Colley. Toţi anii ăştia am urît-o pe Livy şi pe femeia pe care am luat-o de nevastă – ei i-am făcut cel mai mare rău. Aproape că nu-mi amintesc numele ei. Am folosit-o pe ea, pe tine, pe James şi pe Preston, pe toţi, ca să menţin vie această ură. Brodie a găsit singura cale de a scăpa de mine.

Diavolul se uită în sus, micşorîndu-şi ochii în soare.

– Acum, viaţa mea e aproape de sfîrşit. James s-a dus aproape la fel ca şi Preston. O ia pe Teresa şi se

mută în districtul Columbia. Voia să dea în judecată pe cineva, pe oricine, pentru moartea lui Preston, pînă cînd detectivul ăla a aflat niște lucruri despre Preston care ar fi reieșit la proces. Am făcut o înțelegere cu el. I-am dat bani ca să renunțe, iar Teresa a acceptat pînă la urmă. James a zis că așa face totdeauna. Într-o bună zi, dacă are o limbă pe jumătate atît de mieroasă cum avea fiul lui și dacă ea îi va da ghes, o să ajungă în politică. Îi doresc succes.

– El nu ținea de Springs, spuse fără voie Colley, referindu- se în aceeași măsură la Preston și la James.

– Nu. Dar tu îi aparții. Jumătate din oraș vrea să știe unde ești.

– Oamenii de aici mă urăsc, spuse scurt Colley.

– Unii da și unii nu. Este de așteptat asta, cînd un bărbat are atîta putere cum ai tu. Mulți nu te cunosc. Ei înțeleg doar că tu ești acum Bărbatul. Nu, să nu-mi spui din nou că s-a terminat. Nu. Abia începi acum. Mai e de strîns recolta de tutun. Am chemat pe cineva să mai facem un depozit și să intrăm mai tare în afaceri de comerț cu tutun. Asta ar fi trebuit s-o fac mai demult.

– N-am să te las să mă folosești din nou, spuse Colley cu hotărîre. Dacă pentru asta ai venit aici, angajează pe altcineva să-ți construiască hambare mai mari.

– Bănuiesc că acum e rîndul tău să te folosești de mine. Folosește banii mei. Condu cum vrei tu ferma și ce-a mai rămas la Nashville.

– Să nu-mi spui că ai abandonat. Tu ai spune și morții ce să facă.

– Nu am chiar atîția bani, zise sec Diavolul, indiferent cîți am făcut. Și sînt mulți. Nu-mi pot da seama pentru ce i-am făcut. Nu sînt eu genul ca să-i cheltuiesc pe haine și pe mașini. Nici tu nu ești din ăia, dar tu ești destul de tînăr ca să ai mai multe dorințe decît mine. Știi ceva?

Repararea hotelului *Magnolia* pentru Olivia, este pentru mine a doua oară în viaţă cînd mă bucur că o să cheltuiesc cîteva din milioanele din bancă.

– A doua oară? întrebă Colley.

Ştia că bătrînul dorea ca el să pună întrebarea şi totuşi a căzut în cursă.

– Prima oară nu e ce ai putea tu crede. Nu e vorba de banii pe care i-am cheltuit cumpărîndu-te pe tine, deşi n-am regretat niciodată. Colleen a făcut să nu-mi fie pe plac achiziţia.

Diavolul îşi scoase şapca şi îşi şterse sudoarea de pe frunte.

– La naiba, e cald! Ce spuneam? Colleen. Soţul ăla al ei vrea să-l las să o îngroape lîngă mină, cînd o să i se elibereze rămăşiţele ei de la Nashville. Poate că am să-l las. Mă tot gîndesc că era mama ta. Şi m-a părăsit chiar şi pe mine, nu-i aşa? N-a putut, pînă la urmă, să vă părăsească pe tine şi pe Brodie. Dar nu despre ea era vorba. Ci despre momentul cînd am avut prima dată plăcere să cheltuiesc banii. A fost atunci cînd am cumpărat calul. Colley se aşteptase la orice, dar nu la asta.

Răspunsul Diavolului l-a surprins pe Colley.

– Calul negru ţi-a adus mai mulţi bani decît ai cheltuit. Cred că e o plăcere în asta.

Diavolul învîrti şapca în mîini.

– James şi Preston ar fi spus că investiţia a dat un venit bun. Ar avea dreptate, dar nu în felul cum gîndeşte majoritatea oamenilor. Vezi, Colley, zise el privind în altă parte, cumva jenat, eu l-am cumpărat pentru tine.

Colley nu răspunse. Începea să audă ce spunea în realitate Diavolul şi nu ştia deloc cum să reacţioneze.

– Am văzut cum te învîrţi în jurul grajdurilor şi al cailor pe care îi ţineam pe vremea cînd locuiai cu Charley. Asta m-a făcut să mă gîndesc că ar fi bine să cumpăr un cal bun, unul care să cucerească atenţia unui

băiat. Nu zic că n-am făcut-o din egoism. M-am gîndit că, atunci cînd vei fi mai mare, va fi mult mai uşor să te ţin la fermă avînd aici un cal bun, decît cu o recoltă de tutun. La naiba, asta a devenit acum un grajd plin de cai! Nu pot să spun că am întîlnit prea mulţi băieţi cărora să le placă să lucreze la tutun.

– Pe atunci nici nu mă observai, protestă Colley.

– Eu credeam că da. Dar poate că n-am văzut destul. M-ai dat gata cînd ai apărut cu fluierul lui Lainie Thorne. Dacă aş fi ştiut cum să joc cartea asta, cu fata, poate îmi salvam banii cheltuiţi cu calul, spuse Diavolul. Dar am avut mare plăcere să te urmăresc... Şi am obţinut ceea ce nu mă aşteptam. Să fiu al naibii dacă n-ai făcut o avere, chiar acolo, în grajdul meu! Îţi spun, Colley, n-am avut mare noroc la femei, dar mă pricep să fac bani. La fel şi tu.

Colley rămase tăcut. Ce putea să spună?

– Vino acasă, zise Diavolul brusc cînd îşi puse şapca. De cîte ori trebuie să te rog? Vrei să te mituiesc? Am s-o fac. Am să-ţi cumpăr un grajd întreg de cai pur sînge, dacă aşa reuşesc. Acum, tu şi cu mine formăm familia Rawlins. Toată. Fă lucrurile cum vrei tu. Căsătoreşte-te cu Lainie Thorne. Ea te vrea, asta-i clar! Vinde baza de tutun, vinde caii şi locuieşte la *Magnolia*, nu-mi pasă. Vreau doar să vii înapoi.

– Eu...

– Nu. Nu spune nimic acum. Gîndeşte-te... Dacă apari, am să ştiu ce ai decis. Dacă nu apari, atunci să fie cum vrei tu. Nu te mai mîn, Colley.

Diavolul Rawlins nu voia să spună niciodată că-l iubeşte pe nepotul lui. Nu cu glas tare. În ziua aceea venise cît putuse de aproape de aşa ceva.

Dar el era om de acţiune. Poate că îşi arătase sentimentele mai mult decît îşi dăduse seama Colley. Nu de

mult îl omorîse chiar pe John Thorne ca să-l salveze pe nepotul său.

Colley se gîndi la asta şi se gîndi bine. Nici el nu putea rosti cu glas tare că-l iubeşte pe Albert, dar îi simţea lipsa. Voia să se întoarcă la fermă şi la grajduri.

Ferma lui. Grajdurile lui. Acum va fi el singurul şef. Era ceva de care te puteai speria, dar era şi plăcut.

Va avea totul, mai mult decît poate spera vreodată un bărbat, dacă Lainie va fi de acord să se mărite cu el.

Diavolul era sigur, a zis că ea o să vrea.

Oare îi spusese ea lucrul ăsta? Colley se simţea mai fericit decît fusese de multe zile, gîndindu-se la această posibilitate.

Puţină moliciune – a ei – amestecată cu viaţa lui ar însemna paradisul.

Aruncă mănuşile în camion. Căldura zilei de iunie se potolea. Era timpul să se oprească din muncă, să se spele şi să se ducă în oraş.

Era timpul să audă ce avea ea de spus.

Casa avea electricitate ca să pună în mişcare o pompă pentru un puţ care mai avea apă. Colley era recunoscător pentru amîndouă, stînd sub duş şi scăpînd de murdăria şi sudoarea de pe el.

Îşi puse lenjerie de corp şi blugii, curaţi. Voia să-şi pună şi o cămaşă, cînd auzi pe cineva în camera de zi.

„E Diavolul!" se gîndi el.

– Rawlings, dacă eşti aici, arată-te!

Era vocea lui Way Blackburn.

Colley păşi în picioarele goale în cameră. Way era cu spatele la el, uitîndu-se în hol.

– Aici sînt. Ce vrei?

Way se întoarse repede, tresărind.

– Nu veni pe furiş, Colley, mormăi el şi se relaxă. Oricum, ce Dumnezeu cauţi aici?

– Era o casă goală, n-a venit nimeni pe-aici pînă azi.

N-aveam nevoie să văd oameni ca tine, zise Colley.

– Mi s-a părut că văd camionul Diavolului care venea din aleea asta închisă, zise Way cu satisfacție. Mi-am închipuit că, dacă poate să te găsească cineva, el este acela.

– Într-adevăr. Îmbătrîneşte dacă te-a lăsat să-l urmăreşti, zise Colley plat.

– Sau a vrut ca eu să te găsesc.

Way se uită speculativ la celălalt bărbat.

Colley începu să-şi încheie cămaşa, dar se opri văzînd expresia lui Way.

– Ce este? întrebă el.

– Eşti curat şi bărbierit. E foarte bine, spuse Way cu satisfacție.

– Ce naiba e cu tine?

Ca răspuns, Way scoase revolverul şi îl îndreptă spre capul lui Colley.

– Eşti arestat, asta e.

– Arestat?

Colley făcu un pas înapoi. Pe fața celuilalt bărbat se vedea o lumină jucăuşă care îi spunea lui Colley că omul nu vorbea serios, dar pistolul cel mare era îndreptat spre el.

– Nu se poate. N-am făcut nimic. Şi, în plus, m-am uitat deja la o țeavă de puşcă şi am văzut şi puşcăria în ultima vreme. Am locuri mai bune unde să mă duc, cum ar fi la *Magnolia.*

– Ei bine, asta îmi convine. Acolo o să fie prima oprire.

Way se căută în spate la curea, scoase o pereche de cătuşe şi i le aruncă lui Colley care, instinctiv, le prinse.

– Pune-ți-le!

– Eşti nebun?

Revolverul se îndreptă direct spre capul lui Colley. Auzi piedica trasă, nu departe de urechea lui stîngă.

– Nu sînt. Dacă vrei s-o vezi pe Lianie cîndva în seara asta, fă ce-ţi spun. Pune-ţi afurisitele de cătuşe înainte să te împuşc. N-ar fi greu să te văd sîngerînd puţin. Nu trebuie decît să mă gîndesc că te-ai urcat în patul ei cînd nu-şi ştia nici propriul ei nume. Hai, pune-ţi-le.

El ezită, apoi îşi puse o cătuşă argintie în jurul únei mîini şi o închise.

– Acum şi cealaltă.

– Dacă nu ies din astea cînd ajungem, tu o să fii cel care o să sîngereze puţin, spuse el întunecat, închizînd cealaltă cătuşă.

Way puse piedica pistolului, îl băgă în toc şi apucă inelul dintre cătuşe, ridicînd braţele lui Colley pînă la talie.

– A fost mai uşor decît mă aşteptam. Mi-am închipuit că o să trebuiască să te pocnesc să-ţi pierzi cunoştinţa şi apoi să-ţi pun astea. Ştii ce cred? Cred că ai conştiinţa încărcată, Colley.

– Unde mergem? întrebă nerăbdător Colley.

– Ţi-am spus – la *Magnolia*. Fără alte întrebări. Urcă în spate în maşina de patrulă. Nu exista nici un bărbat în viaţă în afară de Blackburn pentru care şi-ar fi pus cătuşele la mîini. Way nu era genul care să folosească şmecherii poliţiste dure.

Aşadar, ce avea el de gînd?

Colley ar fi trebuit poate să fie speriat. Dar nu era. Îl văzuse pe Way furios o dată sau de două ori, dar în seara asta nu era mînios.

Lainie îl pusese să facă asta?

Nervii îi dansau pe toată suprafaţa pielii şi tremura de parcă i-ar fi fost frig. Erau peste treizeci de grade şi numai frig nu-i era. Se simţea mai curînd de parcă era ars pe rug.

Voia să-l întrebe pe Way, dar dacă greşea?

Cînd au tras la o latură a hotelului *Magnolia*, su-

doarea începu să facă broboane pe spatele lui. Limba îi era atît de uscată că nu putea vorbi, trupul îi era greu, prea greu ca să se mişte.

Way deschise portiera maşinii.

– Coboară!

Scoţîndu-şi întîi mîinile legate, Colley îşi lasă capul, apoi ieşi ridicîndu-se.

Iarba îl gîdila picioarele. Way nu-i lăsase timp să-şi pună cizmele.

Unde era ea oare?

Colley îşi lăsă ochii să cerceteze terenul, iar Way ştiu imediat pe cine cauta.

– Ea nu-i aici, spuse el cu un rîs înăbuşit repede. Ea nici nu ştie că vii, dar o să afle.

Îl împinse spre nişte trepte, aceleaşi pe care Colley le urcase cu două săptămîni în urmă ca să ajungă la fata care dormea.

– Bănuiesc că ştii drumul.

– Vrei să mă duc la...

– Direct acolo. Mişcă, Colley, sau mă duc să aduc ajutoare. Nu te îngrijora. N-ai să fii multă vreme singur acolo.

Fiorii se transformară în tremur. Stomacul i se strîngea cînd urcă scara cu Way în urma lui şi apoi pe terasă, spre uşă. Way se opri în faţă şi deschise mai întîi rama cu plasă, apoi uşa care scîrţîia.

Colley îşi aminti scîrţîitul acela.

– Înaintează, Rawlins!

Pe noptieră ardea o lampă înlăturînd înserarea. Era şi acelaşi ventilator care încercase să-i răcorească pasiunea ultima oară. Era tot în fereastră şi se învîrtea. Adierea lui era la fel de inutilă cum fusese rîndul trecut. Sudoarea îi picura pe spate şi o şterse de pe abdomen cu palmele, răsucind cătuşele una lîngă alta.

– Haide, Way, scoate-mi astea! zise el tăios.

– Şezi. Nu, nu aici, pe pat.

Şi chiar acolo, Colley se opuse în cele din urmă.

– Nu cred, spuse el ironic rămînînd nemişcat. Nu sînt genul tău.

– Nu. Eşti o priveliştе al naibii de urîtă pentru mine! replică Way. Dar o am pe verişoara asta a mea şi mi-a zis că ai face orice vrea ea. Zilele trecute, cînd nu era prea fericită în legătură cu tine, mi-a spus exact ce-ar vrea ea. Fiind o fată cumsecade, în afară de slăbiciunea ei pentru băieţii din cartierul săracilor, probabil că n-ar repeta asta în faţa ta. Dar în seara asta noi o să-i facem pe plac. Dacă ai vorbit serios. Dacă o iubeşti. Dacă nu, pleacă imediat de aici şi scuteşte-mă de grija de a te ucide mai tîrziu.

Cei doi se măsurară, învîrtindu-se puţin în cerc.

Apoi Colley spuse cu umor negru:

– Tot ce am dorit a fost ca ea să se mărite cu mine, să trăiască cu mine, să-mi dea nişte copii şi să şadă cu mine pe terasă cînd am să îmbătrînesc. Ea ce doreşte?

– Eu sînt în general un bărbat timid, aşa că mi-am astupat urechile la un moment dat, dar a spus ceva cu legatul tău de pat, zise Way uitîndu-se la Colley cum i se înroşeşte faţa.

– Iisuse!

– Şi eu m-aş ruga în locul tău. Acum stai jos şi întinde mîinile.

El se duse unde îl împinse Way, spre capul patului şi îl urmări cum deschide şi închide o cătuşă, legîndu-le de stîlpul din centru al căpătîiului din lemn de cireş al patului. El nu auzea, nu vedea, nu gîndea din cauza fiorului de căldură care alerga prin trupul lui.

Way se duse spre uşă.

– Să nu-i faci nici un rău, Colley. Am încredere în tine. O trimit aici sus.

Vocea lui era groasă.

– Eu, să-i fac vreun rău?

Trase de cătuşe.

Celălalt bărbat zîmbi brusc.

– Am să o avertizez că eşti vulnerabil în această situaţie. N-aş vrea să mori de un atac de cord chiar în mijlocul... lucrurilor.

Uşa se închise în urma lui, lăsîndu-l pe Colley singur, înlănţuit de pat în camera din colţ a hotelului *Magnolia,* amintindu-şi prea tîrziu că Way luase cheile de la cătuşe cu el.

Ironia situaţiei îl izbi brusc şi rîse puţin în sinea lui. Iată-l, băiatul din cartierul săracilor, care fusese dat afară din vechiul hotel, era acum înlănţuit în el.

Cum s-a întîmplat asta oare? Spera că locul acesta nu se va dărîma din nou de furtună, cînd el stătea prins într-o poziţie nu prea uşor de explicat.

Oricum, nu înainte ca Lainie Thorne să termine cu el.

Predicatorul veni pe neaşteptate, în timp ce Way era plecat şi, cînd acesta intră în camera de zi, reverendul Masters îl prinse într-un colţ.

– Nu te-am mai văzut de un timp la biserică, Wayland, spuse predicatorul cu reproş.

Lainie tocmai stătuse de vorbă cu bărbatul o oră, aşa că nu era dispusă să-l ajute pe vărul ei.

– A, mă întreabă mult despre slujbe, spuse ea veselă. I-am explicat predica de săptămîna trecută despre zeciuială. Dar cred că o parte din ea am înţeles-o greşit. Puteţi să-i explicaţi din nou, în timp ce eu mă duc la bucătărie s-o ajut pe mama şi să pregătim cina?

– Lainie! spuse el cu disperare, dar nu mai avea scăpare.

Nu scăpă de predicator pînă cînd mama aduse ceva pe masă şi bărbatul plecă.

– Way, vino să mănînci cu noi. E destulă mîncare. Susan şi Olivia au mîncat mai devreme, spuse Deborah. Ştiu că e tîrziu, dar azi am fost ocupată. Am avut mu-

safiri pînă peste cap. Vor să ştie de Olivia, de *Magnolia* şi de toate celelalte. Pînă la urmă, am plecat de acasă ca să scap de ei.

– Unde-i reverendul Masters? întrebă răutăcioasă Lainie. N-a rămas la masă?

– Sper că nu, spuse Way încălzit. I-am dat ofrandă douăzeci de dolari ca să tacă.

– Mai bine tu decît eu, replică ea, dar cu puţină recunoştinţă. Ai avut dreptate, Way. În oraş se vorbeşte mult. Acum reverendul crede că am nevoie de îndrumare, pentru că m-am întîlnit cu Colley acum trei ani, în bordei. Încearcă să mă facă din nou respectabilă.

– O să renunţe cînd o să te căsătoreşti. Îţi poţi închipui că cineva i-ar spune lui Colley ceva urît despre tine?

Lainie rămase nemişcată la observaţia lui.

– Mănîncă! spuse ferm Deborah.

– Lainie n-are nevoie să mănînce. O să se îngraşe, spuse el.

– Mi-e foame! exclamă Lainie. Şi nu sînt grasă.

– Lui Colley nu i-ar plăcea o femeie grasă.

Lainie roşi, apoi şopti furioasă:

– Taci! Ce te-a apucat în seara asta?

Ce se întîmpla de fapt cu el? Se grăbi să mănînce şi o îndemnă şi pe ea să facă la fel. Ea abia îşi atinsese farfuria cînd el se ridică şi o trase de braţ.

– Mai bine vezi ce-l supără, spuse mama.

Lainie se resemnă să se ocupe de problema ce-l frămînta pe Way. Oricum, nu-i era prea foame, indiferent ce-i spusese mai devreme.

– Ce este?

– Vreau să-ţi arăt ceva la hotel, la *Magnolia.*

– Nu poate să aştepte?

– Nu, nu poate. Nici un minut în plus. Sper că hotelul mai e în picioare.

Strînsoarea pe braţul lui era prea puternică atunci

cînd o trase din cameră şi din casă pînă în colţul îndepărtat al curţii. Căzuse roua şi licuricii zburau prin copaci. O ramură neaşteptată de afin o zgîrie pe picior, mai jos de şortul pe care-l purta.

– Au!

Dar el nu-i dădu timp să se uite la zgîrietură.

– Uită-te!

O întoarse ca să vadă fereastra din colţ. Se vedea o lumină strălucind acolo.

Duse mîinile la gură.

– N-am găsit nici o funie pe moment, aşa că a trebuit să mă descurc.

– Ce-ai făcut?

Vărul ei idiot o făcuse de oaie. „Te rog, Doamne, te rog să nu fie asta!"

– Am folosit cătuşele. A trebuit să-l ameninţ cu pistolul ca să şi le pună, dar am reuşit.

– Way!

– E de cîtva timp acolo, cred că s-a enervat. Dacă nu l-ai fi asmuţit pe predicator asupra mea, ţi-aş fi spus de cînd am venit.

Îi ieşeau sunete din gură, dar ea nu putea rosti nimic. Ea ştia că sunetele trebuiau să spună: „Am să te dau la rechini, am să-ţi iau primul născut şi am să-l ascund undeva, am să..."

Dar cînd reuşi în sfîrşit să spună ceva coerent, rosti:

– E într-adevăr acolo? Mă mai iubeşte? Cum arată? Vreau să fiu drăguţă în seara asta.

– Tunete şi fulgere, de unde să ştiu eu? Întreabă-l pe el. Ah, uite!

Îi împingea în mînă o cheie, cea de la cătuşe, pe care o purta mereu la el.

Atunci inima ei tresări cu panică.

– Ar trebui să te omor! reuşi ea să spună.

– Mîine pe vremea asta o să vrei să-mi mulţumeşti, drăguţă.

Colley arăta destul de liniştit prin rama de plasă cînd se apropie în vîrful picioarelor. Era culcat pe o parte, departe de ea, şi avu timp să se desfete cu imaginea lui în pata caldă de lumină a lămpii.

Nu mai era supărată pe Way. Îl adora pe vărul ei. Uite pe cine i-a adus înapoi la *Magnolia* pentru ea!

Braţele lui erau ridicate sus, deasupra capului. Cum avea să-i explice lui aceste căţuşe? se întrebă neliniştită înainte de a observa că poziţia lui dezvăluia liniile lungi, netede ale muşchilor braţelor lui bronzate. Coastele şi o parte din spate erua de asemeni descoperite, deoarece cămaşa cu mâneci scurte pe care o purta nu fusese încheiată şi cădea deschisă, adunîndu-se la spate, lăsînd pielea să-i lucească la fel ca satinul. Blugii erau largi şi vechi şi stăteau jos pe şolduri, lăsînd să se vadă marginea de bumbac albă a şortului.

Era al ei!

Din vîrful părului negru, mătăsos şi pînă la tălpile picioarelor lui agile, băiatul vrăjitor era al ei, captiv, chiar aici în patul ei.

Al meu, al meu, al meu!

Ea nu era diferită de el cînd era vorba de pasiune şi posesiune. Nu era diferită cînd era vorba de ce voia să facă acum, cînd el era acolo.

Întinse mîna spre clanţă şi uşa se deschise. Chiar peste zgomotul ventilatorului, el o auzi. Colley se întoarse ca o pisică pe spate, cămaşa aproape căzînd de pe el, braţele răsucindu-se deasupra lui şi o văzu acolo în uşă.

– Era şi timpul, fată, spuse el răguşit, cu o voce aproape de nerecunoscut.

– Mă aşteptai pe mine? întrebă ea rîzînd înăbuşit.

– De cînd aveai unsprezece ani.

Nu asta ar fi trebuit să spună. Nu trebuia să fie atît de direct şi nu se presupunea s-o facă să plîngă.

– E mult timp.

Trebuia să încerce de două ori ca să poată vorbi.

– Cea mai mare parte a vieții mele. Închide ușa!

Camera era mică, iar aerul era încordat.

– Ești... ești supărat pentru că Way te-a adus aici?

– Vrei să spui din cauza ăstora? Trase ușor de cătușe. Nu, dacă faci din mine un om onest, mîine. Dacă faci asta, atunci cred că poți face orice vrei.

Ea trebui să se sprijine de stîlpul înalt de la picioarele patului ca să stea dreaptă. El se străduia să-și înalțe capul ca să se uite la ea, părul ca pana corbului atingîndu-i umerii.

– Poate am să-ți fac același lucru pe care mi l-ai făcut tu aici, în camera asta.

Pieptul lui se ridică și se lăsă brusc.

– Credeam că nu-ți amințești.

– Îmi amintesc destul.

– Dar n-ai...

Trupul lui tresări puțin cînd mîna ei trasă conturul piciorului lui.

– Ai crezut că era Preston...

Lainie se mișcă repede să-i acopere gura cu mîna. Pielea lui era fierbinte.

– Nu spune! Uită-l! șopti ea. Îmi pare rău că e mort, dar nu mai vreau să-i aud numele.

Ochii lui o urmăreau peste mîna ei, iar cu limba îi mîngîia palma, făcînd-o să tresară și să și-o retragă.

– Atunci n-am să mai spun niciodată asta, promise el, dar nu pleca din lumină. Uită-te la mine. Eu sînt.

– Tu erai și atunci, Colley. A doua zi dimineață am plîns, pentru că am crezut că te-am dorit atît de mult încît mi-am imaginat că ai fost tu. M-am întrebat dacă a fost un vis de alcool și dacă aș putea rămîne beată tot restul vieții ca să fiu mereu a ta.

– Lainie...

Dar ea opri și cuvîntul ăsta, de data asta cu gura, aplecîndu-se peste el să-i deschidă gura cu buzele ei. El

se străduí să se ridice spre ea, cu muşchii braţelor încordaţi şi furioşi lîngă capul ei, încercînd să o atingă.

Ea termină sărutul după voia ei, retrăgîndu-se chiar cînd el încercă să o reţină, ignorîndu-i sunetul de protest. Mîinile ei îi atinseră faţa, trasară linia nasului, sprîncenele negre, linia pometilor.

Apoi ea îi găsi gîtul, dînd părul mătăsos deoparte cu palmele, aplecîndu-se să-l împodobească cu un colier de sărutări care să se potrivească cu şnurul fluierului pe care îl purta. El înjură şi îi repetă numele rugător.

– Cît de bună era Rachel Harding, Colley? şopti ea cînd ajunse la urechea lui.

El o auzi. Rămase nemişcat.

– Nu. Lainie, te rog...

– Dar celelalte? Ştiu că a fost cineva cînd ai plecat prima dată. Ai venit înapoi diferit. N-am ştiut de ce, pînă nu am fost mai mare.

– Nici măcar nu-mi amintesc de ea, gîfîi el cu sinceritate.

– Ai plecat de lîngă pîrîu şi de lîngă rîu şi de lîngă mine şi ai încercat să mă uiţi.

Era aşezată în genunchi, lîngă pat şi el văzu durerea din ochii ei.

– Am încercat, dar n-am putut. N-am fost niciodată în stare să fac asta.

Ea îşi reţinu un suspin.

– Atunci, în seara asta vei primi pedeapsa pentru toate astea.

– S-ar putea să nu supravieţuiesc la asta, Lainie, gemu el cînd mîinile ei îi găsiră pieptul, mîngîindu-l. Ea îi pipăi cicatricea, coastele, linia subţire de păr negru care ducea spre buric, apoi se aplecă să pună un sărut pe mica scobitură.

– Fată ai... ai milă, gîfîi el încercînd să se răsucească atunci cînd mîinile ei găsiră marginea pantalonilor.

– Lasă-mă să te ating.

– Ție ți-a fost milă de mine? Ai fi putut să mă lași în pace, dar n-ai făcut-o.

El nu putu răspunde.

Ea apucă betelia și trase de ea, aceasta se descheie și ea desfăcu feremoarul, trăgînd de ambele părți.

Avea gura uscată, picioarele îi erau moi, ca de cauciuc, mîinile îi tremurau.

– Ajută-mă!

Legat de căpătîiul patului, se supuse, ridicîndu-și șoldurile ca ea să tragă blugii, în mici etape, în jos, peste picioarele lui lungi. Se opri să se uite din nou la el, la picioare, la piept, la față. Băiatul aventurilor ei din copilărie, al fanteziilor din adolescență, va fi al ei.

– Colley, ești cu adevărat frumos, rosti ea gîtuit.

– Tu ești cea frumoasă, spuse el răgușit, urmărindu-i fața. Prima dată cînd te-am văzut, doar bucle negre și ochi albaștri, m-am gîndit că aparții casei din copac, de acolo, sus, lîngă cer.

Un moment, se ea gîndi că se va simți bine, dar vorbele dureau prea tare. Nu era nici un loc unde să se ascundă. Cu un țipăt înăbușit, ea alunecă de pe latura patului, îngropîndu-și fața în abdomenul lui cald, deasupra șortului alb și izbucni în lacrimi.

Sunetul îl îngheță, nemișcat, umerii ei se scuturau și simți umezeală pe piele. Ridicîndu-și capul, el încercă să ajungă la buclele moi ale părului ei, trăgînd furios de cătușe, dar în zadar.

– Lainie, ce este? Descuie cătușele astea și lasă-mă să te țin în brațe, ceru el în panică. De ce plîngi? Eliberează-mă!

Fata care plîngea nu răspunse, dar se retrase de lîngă el și își șterse lacrimile de pe obrajii înroșiți cu dosul mîinii. Tremurînd încă puțin de forța emoției, Lainie se lăsă în genunchi, pe covorul de lîngă pat, umblînd în buzunar.

Fără o vorbă, scoase cheia și se aplecă spre el,

umblînd ia închizătoare. Gîtul ei era chiar lîngă buzele lui. El închise ochii şi se lăsă pătruns de mirosul dulce, cald al trupului ei.

Îl dureau braţele şi le simţea moi cînd ea îl eliberă, dar le făcu să o apuce înainte ca ea să se poată depărta, iar cătuşa din stînga, încă prinsă de încheietura mîinii, fu aruncată undeva pe podea.

– Nu, n-o să pleci nicăieri, avertiză el răguşit, în timp ce o ţinea de talie cu braţele şi o ridică şi mai sus pe el.

– Colley, ai făcut o mare greşeală, eu nu sînt un înger. Te-am vrut legat aici în seara asta ca să nu vrei să fugi cînd o să începi să te gîndeşti cît de groaznică sînt cu adevărat.

– Cît de groaznică eşti? spuse el cu un mic rîs de uşurare.

– Cum poţi să mă vrei? Eu urăsc ce-am făcut, şopti ea, nefericită punîndu-şi o mînă pe pieptul lui.

– Ai face bine să-mi spui ce anume? murmură el folosindu-şi mîna liberă ca să se mai ridice pe perne.

– Am lăsat să fim departe timp de trei ani şi aş fi rămas departe de tine pentru totdeauna, indiferent cît de geloasă eram pe Rachel.

– Mă bucur că a servit şi ea la ceva!

Îşi puse buzele pe fruntea ei.

Acum o putea ţine complet, să-i tragă trupul atît de aproape de al lui, încît îi simţea respiraţia neregulată.

– Te iubeam pe tine, dar am vrut să mă duc la pat cu Preston. M-am gîndit la banii lui şi, mai mult, cum te va răni pe tine. M-am îmbătat în mod deliberat. Am lăsat un bărbat să mă seducă sperînd să fie altul. Tu.

Mărturisirea ei era dureroasă.

– Lainie, uită-te la mine.

Cu mîna sub bărbia ei, încercă să-i ridice faţa.

Dar ea rezistă, împingîndu-i mîna.

– Sufletul meu are cicatrice mari. Dacă te uiţi la mine, le vezi!

De data asta, el reuşi s-o facă să-şi înalţe capul şi îi văzu pielea netedă de pe faţă, felul în care genele ude erau plecate, ascunzîndu-i ochii.

– Mă uit şi nu văd decît fata care m-a iubit cînd nimeni altcineva nu mă iubea. Era capabilă de acest gen de dragoste. Îl iubea destul pe John Thorne ca să nu-şi poată ierta ca i-a făcut un rău, şi nici să mă ierte pe mine, deşi mă voia. Asta e o parte din ce mă rodea de moarte. De aia am tot stat prin preajmă.

Pleoapele ei se ridicară şi se uită la el.

– De ce? De ce, Colley?

– Am venit la tine acasă înainte să te duci să te întîlneşti cu Preston, ca să-ţi ofer orice mită la care mă puteam gîndi şi să te fac să-l uiţi pe tatăl tău, să uiţi planurile tale şi să vii cu mine. M-ai respins cu răceală din cauza amintirii tatălui tău. Vreau o asemenea dragoste şi pentru mine. Vreau ca Lainie Thorne să spună *nu* dacă cineva îi oferă toată lumea, doar ca să-i întoarcă spatele nepotului bastard al lui Rawlins Diavolul. Nu mă tem de acest fel de putere. Nu vreau o femeie cu o inimă călduţă. Tu eşti femeia pe care merită să o ai.

– Dar Preston... el fu cel ce puse mîna pe buzele ei.

– Am zis că nu mai vorbim despre el.

– Dar eu...

– Te-ai îmbătat ca să poţi să te culci cu el. Dar, în seara asta, nu te-ai îmbătat ca să vii aici, sublinie el liniştit.

– Nu. Obrajii ei se roşiră, dar se uită în continuare la el. În seara asta nu mă simt o curvă.

– Lainie! protestă Colley cu durere, ridicînd-o brusc şi ţinînd-o cu mîinile de umeri în faţa lui, la distanţă de cîţiva centimetri de obrazul lui, cu corpurile apropiate. Nu e nimic de curvă în tine. Între noi este dragoste. Am fost primul tău bărbat, singurul. Am făcut un păcat ca să mă asigur de asta.

Ea privi în ochii lui negri, gravi şi-i citi regretul .

– Nu aveai un aer trist. Ai face-o din nou, îl acuză ea cu tandrețe. Chiar dacă, păcătuind, îți pierzi locul în rai.

– Ți-am spus că raiul meu ești tu. Singurul pe care sper să-l am.

Acum erau băiatul și fata care s-au găsit în apa rece, sclipitoare, de la Widow's Creek.

Și, în sfîrșit, erau mai mult decît atît.

Erau îndrăgostiți.

Lainie nu-și dădea seama de ce nu observase fierbințeala picioarelor care le cuprindeau pe ale ei pînă în acel moment sau că răsuflarea ei era atît de neregulată că aproape amețise.

O dureau sînii cînd se apăsă pe el și îi simți inima bătînd tare în coaste.

– Ține-mă acum, Cooley, gemu ea întinzîndu-se spre el, agățîndu-se de părul lui negru, de umerii lui.

– Pentru totdeauna, promise el, răsucind-o sub el, acoperindu-i trupul cu al lui.

Fluierul, prins între ei, o apăsa pe piele.

Noaptea se lăsa repede.

Afară, pe terasă, o briză de vară împinse un balansoar mișcîndu-l ușor.

Apoi, dansă mai departe mișcînd ciucurii de mătase ai porumbului din grădina domnișoarei Olivia.

Vechiul hotel își înfășură brațele în jurul celor doi aflați acolo sus, în camera din colț. Ei au spus că vor fi împreună, pentru totdeauna. Hotelul *Magnolia* era martor că așa va fi.

SFÎRȘIT